

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Saberhagen_Frederick_Thomas-Merlinovy_kosti.PDB

PDB Name: Saberhagen_Fred-Merlinovy_kosti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 15.7.2007
Modification Date: 15.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Merlinovy kosti
Fred Saberhagen

JEDNA

? Amby ?

Byla chladná a mokrá půlnoc, když do našeho malého ošuntělého tábora vběhl neznámý přítel. Vrávorál a bez dechu vychrlil strašlivou zprávu, že po nás pátrá Comorre Prokletý s celou svou armádou. Neznali jsme jméno běžce, který nám zachránil život, ale upřímnost jeho varování byla zřejmá.

Při pohledu zpět mě stále fascinuje odvaha, kterou jsme všichni prokázali, nás sedm ubohých psanců. Měli jsme jisté představy o tom, jaký Comorre je - hodnocení založené jen na tom, co jsme zaslechli, které však, jak se později ukázalo, bylo strašlivě přesné. Snadno jsme si dokázali představit, jaký trest by asi mohl Prokletý uvalit na ubohé blázny, kteří ho zesměšnili. A přesto, bez ohledu na to, jak jsme byli vyděšení, nikdo z nás nepropadl hysterii a zůstali jsme všichni pohromadě.

Dokonce i teď, když na ty dny vzpomínám po skutečně dlouhém čase a jak doufám, s jistotou získanou moudrostí, dokonce i teď žasnu, že většina z nás nepropadla panice a nedala se na divoký úprk. V takovém případě by ti šťastnější utonuli v močálech a řekách nebo by se zřítili z útesů, zatímco ti nešťastní by byli obklíčeni našimi pronásledovateli. Pochybuji, že by kdokoliv z nás přežil déle než jeden nebo dva dny. Snad nás svazovalo jakési kouzelné pouto které bylo příliš jemné, než abych ho tehdy dokázal postřehnout. Pokud tomu tak bylo, potom je otázkou, či kouzlo to mohlo být.

Některí z nás by jistě dokázali předstihnout stařícký povoz tažený dvěma zchromlými voly i pěšky, přesto jsme organizovaně sbalili tábor a svůj majetek jsme neopustili. Během následujících pozdních nočních hodin jsme se společně ploužili vedle vozu. Jedině Branova mladá žena Jandree se celou cestu vezla s tím, kdo zrovna kočíroval. Občas byla ve voze i Maud, aby se o ni postarala.

Jandree ležela zabalená v rozedraných přikrývkách a zatímco se vůz kymácel a otřásal na hrbolaté cestě, držela se za veliké břicho a modlila se v polovědomí ke všem bohům, na jejichž jména si jen dokázala vzpomenout. V té době už byla plných devět měsíců těhotná a právě začínala родit. Neměla tedy na výběr, pokud jde o způsob dopravy. Bran, její manžel, byl pevně rozhodnut zůstat v době jejího trápení s ní a my ostatní jsme na něm byli silně závislí. Většina naší zdánlivé odvahy by se bezpochyby dala objasnit skutečností, že se každý z nás bál zůstat sám.

Jak jsem řekl, všichni jsme byli ubozí psanci, každý po svém. Každý z nás se dostal k Branově společnosti díky jedinečnému řetězu náhod. Větší část zimy jsme strávili společně víceméně nahodilým putováním zemí, sem a tam. Někteří z nás, Vyzunk, Maud a Ivald, stejně jako volí, pamatovali lepší časy. Jandree a Vivian byly podle měřítek doby dospělé mladé ženy, Bran byl na pokraji středního věku. Mně bylo teprve deset let a ještě jsem toho příliš nezažil. Byli jsme herecká společnost a ve většině záležitostí jsme dobře spolupracovali. Od těch dob jsem byl svědkem mnoha představení o poznání horších než naše a to byla některá z nich předvedena na znamenitých nákladných scénách. V jistých ohledech jsme měli opravdový talent.

Hrávali jsme porůznu role mastičkářů a kejklířů, zpěváků trubačů, bubeníků a tanečníků, vypravěčů, věštců a kouzelníků. Na své cestě křížem krážem krajem jsme se loudali, zastavovali a zase vyráželi. Vydělali jsme si vždycky dost jídla i mincí, abychom se uživil. Byli jsme závislí zejména na Branovi, který nám říkal, co bude dál a co bychom měli dělat. A pak, když jsme byli o jedné půlnoci právě koncem zimy znenadání vyburcováni v táboře na okraji nuzné vesničky, snažili jsme se potlačit zděšení a utíkali jsme o život. Alespoň, že počasí nebylo horší než jen déšť a bouřka, naštěstí nás nepotkal ostrý, smrtící mráz.

Domnívali jsme se, že máme před svými pronásledovateli jednu nepatrnou výhodu (měli jsme na paměti příběhy o Comorrovi a nepochybovali jsme, že nás bude pronásledovat), a to, že se pravděpodobně nevyznají v krajině. Comorre Prokletý a většina jeho vojáků připluli přes moře z Británie, odkud je stejně jako další tyrany a dobyvatele přitáhla zpráva o Artušově smrti. Comorre si už říkal král a doufal, že království uchvátí a udrží pro sebe.

Řekl bych, že Jandree muselo být toho jara dvacet, nejvýše o rok více či méně. Měla plavé vlasy, jako většina naší skupinky, velké modré oči, které jí obvykle dodávaly trošku polekaný výraz, a dobře tvarované tělo. Bylo na ní cosi neobyčejného, skutečně krásného. Hezky zpívala. Když hledím zpátky, jak mohu nejlépe svými tehdy desetiletými očima, vzpomínám, že v době, kdy neměla bolesti, bývala dobrou společnicí. Jandree byla samozřejmě hlavním

důvodem, proč Bran tak pevně trval na tom, abychom si ponechali vůz a voly. Nicméně by určitě byl stejně tvrdohlavý, co se týká vozu; vůz by se znovu stal životně důležitým, až bychom se dostali dost daleko od Comorra, abychom mohli pomýšlet na zastávku a představení.

Bran byl robustní, středně vysoký muž, který vypadal na třicet nebo o trochu méně. Jeho světlé vlasy a vousy byly lehce vlnité. Z minulosti mu zůstal zlomený nos, přesto se jeho tvář dokázala stát jakoukoliv tvář, kterou právě potřeboval. Byl kejklř, zpěvák a vypravěč příběhů. Pozoroval, jak se kolem něj shromáždila menší tlupa, a nečekaně a dokonce jaksi neochotně se stal jejím vůdcem. Zpravidla měl rychle na jazyku břitká slova - občas až příliš rychle než aby mu to bylo ku prospěchu. Tak to bylo i s jeho drobnými vtipky o Comorrových vodnatých očích a zkažených zubech.

Dále mi dovozte zmínit se o hubeném jednorukém Ivaldovi. Nikdy jsem se nedozvěděl, jakou cestou přišel z vlnami otloukané, chladem svírané země Seveřanů. Mluvil naší řečí se zřetelným přízvukem a ztrátu své levé ruky a zápěstí zdůvodňoval střetem s berserkem - válečníkem který zešlel při uctívání Odina - ve své domovině. Ať byly podrobnosti tohoto dávného střetnutí jakékoliv (nikdy jsem se je všechny nedozvěděl), Ivald zůstal téměř mrtvý, natrvalo zmračený a jeho rodina byla vyhlazena. Jeho obličej i tělo byly pokryty jizvami po mnoha zraněních, měl světlé modré oči a jeho vlasy i hrubé vousy byly šedé jako led na konci zimy, ačkoliv byl ve skutečnosti jen o pár let starší než Bran.

V měsících a dnech před půlnočním varováním, které nás dohnalo k útěku o život, přispíval Ivald k naší společné věci především komickým žongléřským kouskem. Jednorukého muže neustále překvapovalo, že může žonglovat nanejvýš dvěma míčky, poháry nebo noži, a neustále mu něco padalo. Velké části našich diváků se trvale nedostávalo pořádné zábavy. Ivald měl také vztah k volům a ostatním zvířatům. Vycvičil si pro svůj výstup psa, který počítal štěkáním a kýváním hlavou. Když pes posel, pokoušel se cvičit jednoho z volů.

Čtvrtou na mém seznamu členů naší skupinky ať je Maud. Byla s Branem a Jandree déle než většina z nás Zavalitá a prošeďivělá, téměř bezzubá, ale stále energická a pro nás ostatní představovala matku. Zašivala nám boty a šaty, vykládala nám budoucnost, vařila pro nás jídlo a pokud bylo třeba, připravovala léčivé odvary. Té noci, kdy jsme byli nuceni dát se na útěk, strávila část doby na voze s Jandree, neboť očekávala, že jí bude brzy třeba při porodu dítěte. A potom tu byla Vivian. Dovolte mi dát jí až číslo pět - v deseti letech jsem byl jaksi příliš malý na to, abych ji patřičně ocenil. To jaro bylo Vivian patnáct, na tehdejší ženy byla vysoká, měla úchvatné světlé rusé vlasy, zelené oči a štíhlé tělo, ne však příliš štíhlé na to, aby nemělo ženské křivky. Vivian tančila více či méně erotické tance, podle toho, jaké bylo publikum, a pomáhala nám, když jsme se pokoušeli přidat do výstupu magické prvky. Mohla upadnout do skutečného transu při krátké poznámce - občas. Jindy jen předstírala nebo si myslela, že je v transu, a snadno propadala hysterii. Snem jejího mládí bylo stát se skutečnou čarodějkou a rozhodně měla v tomto směru jisté nadání. Potřebovala by však dobrého učitele, kterého nikdy neměla. Viv byla nejnovějším členem herecké společnosti, přidala se k nám asi měsíc potom, co vzali na palubu mě. Řekla nám, že bývala novickou v jednom z nejstarších křesťanských klášterů v zemi. To ji v mých očích jaksi spříznilo s mou matkou, která měla s jeptiškami podobné zkušenosti, ačkoliv se zdálo nepravděpodobné, že by se vůbec kdy setkaly.

Šestý bude Vyzunk, mohutný břichatý muž, který čas od času, když jsme se pokoušeli diváky pobavit, předváděl silácké kousky. Vyzunk (říkal, že k tomu jménu přišel jako mladík díky svému odhodlání nenechat na dně poháru nebo rohu žádnou tekutinu) byl velký, tmavý a silný - ale když se dívám zpět, myslím, že nebyl až tak silný. Mnohých výkonů dosáhl pomocí triků, jako je výměna železné podkovy za olověnou nebo cínovou předtím, než rovnal a ohýbal kov holýma rukama. Většinu jeho těla pokrývalo exotické tetování. Bylo mu asi tolik, co Maud, nebo o trochu víc. Plešatěl a zbývající vlasy měl spletené do jediného copánku. Stejně jako Maud postrádal pár zubů. Obvykle si nechával šedé vousy, což mu dodávalo určitý nádech pevné autority. To mu občas pomáhalo namluvit důvěřivcům, že je čaroděj - a to jistě nebyl. Tvrdil, že strávil část svých mladých let v římské legii, dříve než poslední Římané odpluli do jiných zemí.

Nemohu dost dobře pokračovat v tomto příběhu, aniž bych řekl pár slov o sobě. Z důvodů, které mají jen velmi málo co dělat se slušností, mne odložili, a proto se teď objevuji jako sedmý.

Bran a jeho lidé mi říkali Amby, což je snad zkráceně Ambrose nebo Ambrosius. Takto mě nazývala matka a bylo to bezpochyby jediné jméno, které jsem jim mohl říci, když mě poprvé vyhladovělého vzali z kraje cesty mezi sebe. Byl jsem středně vysoký a navzdory tomu, že jsem občas hladověl, byl jsem dobře stavěný a na deset let spíše silný. Při svých dřívějších vzácných setkáních se zrcadlem jsem spatřil modré oči a tmavé vlnité vlasy. Byl jsem chlapec bez otce - tak mi alespoň často lítostivým tónem říkala matka. V době, kdy mi bylo deset, jsem si už na svou mrtvou matku vzpomínal jen mlhavě. Ať mě k životu přivedla jakákoliv kombinace osudu a omylu, obdařila mě hbitýma rukama a rychlým myšlením - a jistými dalšími dary, o nichž se více zmíním později. Zároveň mi osud daroval menší strach ze světa, než by bylo dobré pro šanci na přežití. Oplátkou za záchranu z okraje cesty jsem sloužil Branovi a jeho společnosti pravidelným obstaráváním úklidu a jako poslíček, pomáhal jsem kejklřím a domnělým kouzelníkům. Jednou či dvakrát, když se při představení nasbíral dostatečný dav, jsem zdatně působil i jako kapsář samouk. Toto směle zlodějství se však nestalo zvykem, protože Bran nevypadal zvlášť potěšený, když přišlo na dělení kořisti.

V době našeho útěku před Comorrem byl pro mne můj vlastní původ ještě z větší části tajemstvím. V koutku mé mysli ležela matná a neutříděná představa, že v době, kdy začínaly mé vzpomínky, vyhostili mou matku z křesťanského kláštera. Nikdy mi neřekli důvod, ale později jsem slýchal příběhy o tom, jak ji prý v klášteře navštěvoval tajemný, krásný milenec. Byla to bezpochyby má matka, kdo mi ještě jako nemluvněti zavěsil kolem krku kříž na koženém řemínku. Kdoví proč jsem měl v mysli zafixováno, že tento symbol dostala od mého otce. Kříž pocházel z Říma nebo z Afriky (bylo těžké rozhodnout odkud), byl vyřezaný z nějakého neznámého druhu rohoviny. Když mi ho dala na krk, byl už vyleštěný způsobem, který svědčil o tom, že je velmi starý.

* * *

V těch měsících od doby, kdy jsem se přidal k Branově potulné herecké společnosti, jsme křižovali zemi několik set mil dlouhou toulavou stezkou. Potom přišla osudná noc, kdy Bran při jednom z našich představení v malé víscce zažertoval na Comorrův účet - o vrahounových zkažených zubech, vodnatých očích a klamném výrazu celkové slabosti. Mysleli jsme, že máme tyranského dobyvatele bezpečně daleko za sebou, ale nešťastnou náhodou se našel svědek, který si se souhlasem našeho strážného anděla usmyslel podlézat Comorrovi a náš přestupek nahlásil. V minulosti stačily víc než dost k probuzení jeho smrtící zloby zjevně mírnější urážky než naše.

První noc našeho útěku nebylo nic snazšího, než sjet ve tmě z cesty, a přesně to se stalo. Přesto však jsme zoufale spěchali. Dokud jsme se pohybovali, měli jsme alespoň naději, že si do svítání vytvoříme před pronásledovateli bezpečný náskok. Jeden z dobře umístěných záblesků vzdáleného světla nám ukázal Comorrovu jezdce, kteří byli stále pár set yardů za námi a k našemu štěstí si právě vybírali špatnou cestu. Avšak naši dva staří volí s rozbitými paznehty a náš zchátralý povoz se svými rozviklanými koly opustil zřetelnou stezku a my jsme nemohli doufat, že lovci zajedou špatným směrem příliš daleko.

Chvilí po půlnoci se cesta neočekávaně stočila a směr, kterým jsme chtěli jet, byl zcela zatarasen. V temnotě jsme se dostali na vrcholek útesu, který čněl nad neviditelným mořem - soudě podle zvuku příboje pod námi, byl to vysoký útes. Bran a Ivald se ostře a zbytečně dohadovali, jak jsme mohli sjet z cesty. Neměli jsme v úmyslu dostat se tak blízko k moři, ani jsme to nečekali, ale byli jsme zde. Téměř nás ochromila beznaděj, když jsme zjistili, že jsme se ocitli na poloostrově, ne více než půl míle dlouhém a velmi úzkém. Občasné blesky potvrzovaly strašlivou skutečnost - byli jsme v opravdu důkladné pasti, oceán po levé i po pravé straně a Comorrovi lidé kdesi za námi. Museli jsme špatně odbočit už před notným kusem cesty - s hvězdami důkladně skrytými za těžkými mraky bylo hledání směru jen hádáním.

Bylo vidět jedinou stezku, pouhý úvoz, kterým jsme se již ubírali, a nemyslím, že by kdokoliv byl jen navrhnul, že bychom se mohli vydat zpět. Věděli jsme se zlověstnou jistotou, že Comorrovi lidé jsou za námi a právě teď museli nalézt odbočku zpět na správnou cestu. Jistě se za námi pustí hned za rozbřesku, jen co budou znovu schopni sledovat stopu dvou dobytčat a povozu.

Míra našeho zoufalství byla patrná z toho, že jsme své další naděje upnuli k nalezení loďky. Vítr a poryvy deště - k naší smůle ne dost silného, aby smyl naše stopy - naznačovaly, že oceán bude nebezpečně rozbouřený, až se k němu dostaneme. Bylo by však lepší utonout než být dopadeni. Příběhy o tom, co Comorre udělal těm, kteří ho urazili, se nedaly snadno zapomenout.

Ač vysílení, hnali jsme se dál. Avšak naše úsilí nás nezavedlo k pláži nebo ke člunům, ale jen zpět na ostrou hranu útesu. A potom, když nás odtud zákruty cesty odchýlily, jsme téměř ihned zahlédli okraj dalšího útesu, blíže než bys kamenem dohodil. Naš malý poloostrov se nepříjemně rychle zužoval, což naznačovalo, že jeho nejzazší konec už nemůže být daleko.

A potom, když jsme se zahleděli před sebe, začalo být ve světle blesků patrné cosi, co se nám jevilo jako nějaká opevněná strážnice. Za vnější zdí zřetelně přehrazující náš výběžek země bylo pár budov a za nimi nejzazší cíp poloostrova.

Římská stavba, zamumlal Vyzunk - pokoušel se něco říci obyčejně a věčně, jako náhodný pocestný komentující vyhlídku. Bran mu ze zvyku a bez velkého důrazu odporoval, že to tak úplně římsky nevypadá.

Další blesky, jako by hraví bohové udeřili o sebe obrovským křemenem a ocílkou. Tentokrát se jiskry vyrojily poblíž nás a kratičký záblesk odkryl obtížný skalnatý terén a moře - a poskytl nám lepší pohled na pevnost a její zdi. Právě napříč nejužší šíjí výběžku, ne širší než třicet yardů, se táhla kamenná hradba vysoká deset či dvanáct stop, velmi ladně, profesionálně postavená, neladící s rozervanou krajinou. Stavitelé vykopali a vylámali ve skále před zdí mělký příkop, čímž jí přidali asi tak tři stopy výšky.

Blesky si zase zahrály a kamenná stavba se děsivě zjevovala a mizela v náhle se střídajícím světle a tmě mezi jednotlivými záblesky. Ve skutečnosti byly měnící se vjemy docela všední a přirozené - tak všední, jak jen mohou blesky být - přesto však byly skryty v dávných varováních mé matky před čarodějnictvím a kouzly světa. Od matky jsem převzal postoj k magii - chápal jsem ji jako ošidnou a vzrušující záležitost, občas neodolatelnou, avšak pro neopatrné smrtelně nebezpečnou.

Při tomto opakovaném zjevování se zdi mne bodalo iracionální, avšak ostré a jasné přesvědčení, že je to jen vnější projev jakési jinak neviditelné životně důležité hranice.

Nedokázal jsem si ani představit, kdo nebo co na nás a zvláště na mne - čekalo za touto hranicí. Ať to však byl cokoliv, nepatřilo to zcela do světa, ve kterém jsem prožil svůj dosavadní krátký život.

DVĚ

? Mezihra ?

Poryvy deště bušily téměř vodorovně do předního skla spěchajícího automobilu, potoky vody rozechvívaly zelené plamínky obrazovky satelitního navigátoru, které se odrážely na skle. Osamělý řidič starého vozu sledoval tuto podívanou se silným zájmem, aniž by jen na chvíli spustil zrak z cesty. Rychle se měnící čísla na satelitním navigátoru informovala řidiče o okamžité poloze vozidla, s přesností větší než na jednu vteřinu zeměpisné šířky a délky.

Obličej řidiče, nezřetelně viditelný ve světle přístrojové desky a tu a tam ostře ozářený světly protijedoucích vozů, působil jaksi přepadle a asketicky. V některých okamžicích vypadal na třicet, ale v delších mezidobích se zdál být starší než čtyřicet. Měl na sobě tmavý oblek chráněný průhledným pláštěm do deště a vedle něj na pravém předním sedadle

ležel tmavý klobouk.

Došel až k poslednímu kroku dlouhé cesty, která začala kratičkou poznámkou a ve spěchu. Čekal, že na této klikaté dvouproudové cestě potká pár užitečných znamení, a ukázalo se, že jeho odhad byl správný. Nadace Antrobus nedodávala náhodným návštěvníkům odvalu; řidiči si pomyslel, že je to pochopitelný postoj. Museli být trvale obleženi bláznů.

Už předtím, než začala jeho dlouhá cesta touto cizí zemí, byl si osamělý cestovatel celkem jistý, že skončí za tmy.

Nicméně ještě nebylo tak moc pozdě, jak se obával. Žhavé uhličky zapadajícího slunce na začátku prosince, ještě před pár minutami oslňující, rychle pohasínaly v dešti, ale ještě zcela nezmizely.

Jeho myšlenky byly pohlceny otázkou života a smrti. Muž v automobilu spěchal, aby se setkal se ženou, kterou nikdy předtím neviděl, ani s ní nemluvil, a která si jist bude myslet, že je blázen, až jí odhalí skutečný důvod své návštěvy... samozřejmě, pokud se ještě nesetkala se skutečnostmi, které by jí nad veškerou pochybnost ukázaly, že svět je mnohem složitější než dosud věřila.

Dnes v noci velmi pravděpodobně získá jistotu.

Úzký v mnoha místech rozbitý betonový pruh, za mokra lesklý a kluzký, nebyl zřejmě opravován od devadesátých let dvacátého století. Bezpečnostní systém automobilu bezpochyby počítal se stavem vozovky, považoval řidičovu rychlost za nadměrnou a občas ho varoval elektronickými zvuky.

Stísněný pocitem naléhavosti se řidič během posledních deseti kilometrů už třikrát pokusil zatelefonovat ženě, se kterou se tak dychtivě chtěl setkat. Musel s doktorkou Elaine Brusenovou mluvit, ačkoliv jí nedokáže říci pravdu nebo cokoliv blízkého pravdě - ne hned. Bylo však nutné začít čím dříve tím lépe, aby ji připravil na odhalení, o kterých už byl jistý, že přijdou.

Řidič pevně svíral volant oběma rukama a poslouchá vzdálené opakované vyzvánění. Na čtvrtý pokus telefon zvedla (konečně!) živá lidská bytost. Vzdálené zvonění náhle ustalo a v kabině spěchajícího vozu zazněl neznámý ženský hlas - nemohl si být jist, že je to doktorka Brusenová.

„Haló?“ Hlas působil dojmem obvykle příjemné osoby která je však právě překvapená a podrážděná.

„Haló, doktorka Brusenová?“

„Ano, kdo je tam? Mám spoustu práce.“

Uvědomuji si to, doktorko. Jmenuji se Fisher. Už několik hodin se vás pokouším zastihnout ve velmi důležité záležitosti.

Musíme si pohovořit o jistých zvláštních problémech, které vás dnes večer určitě vážně vyrušují při práci.“

Promiňte, právě nemám čas.“ Zmatená pauza. „Co vy víte o mých problémech?“

„Vím něco o jejich příčinách.“

Delší odmlka, během níž neúprosňe kvílely spěchající pneumatiky. Překvapení rychle přerostlo v podezření. „Odkud máte mé číslo?“

„Vím, že je to soukromá linka do vaší laboratoře, doktorko. Ve skutečnosti jsou vaše bezpečnostní zařízení, elektronická i jiná, jednou z věcí, o které s vámi nejvíce potřebuji mluvit. Opravdu se s vámi musím setkat osobně. Jsem na cestě a během deseti minut zastavím před vaší laboratoří.“ Během hovoru Fisher obratně ovládal kola a zdolával kluzké zatáčky. A stále pozoroval ubývající čísla odrážející se na satelitním navigátoru.

„To není možné! Sem se nemůžete dostat. Kdo jste říkal, že jste?“

„Jmenuji se Fisher,“ opakoval trpělivě volající. Pomalu hláskoval jméno, svou precizní angličtinou bez přízvuku. „Vím, že to jméno vám dosud nic neříká. Slibuji vám, že vám všechno vysvětlím, až se uvidíme.“

Odmlčel se a naslouchal bzučivému tichu. Přinejmenším ještě nezavěsila. Než se k tomu mohla odhodlat, naléhal dál:

„Prozatím, kdybyste byla v jakýchkoliv nesnázích - kdyby se objevily další obtíže, zvláště kdyby se vám zdálo, že vás něco ohrožuje - zavolejte mi, ihned. Předpokládám, že váš telefon má zapnutou identifikaci čísla volajícího?“

Podrážděně si povzddechla. „Neobtěžujte mě s tím vším! Dobrou noc.“

A spojení bylo přerušeno.

Zavládlo ticho, až na slabý zvuk rychle jedoucích pneumatik na poškozené dlažbě. Jako mnohé automobily vyrobené po první dekádě jednadvacátého století, i tento jel velice tiše, nepoháněn fosilními palivy, s autopilotem a pneumatikami z umělého materiálu.

* * *

Nepřekvapilo ho, že zavěsila. Ubohá Elaine! Cítil, že ji zná dost dobře, aby jí mohl říkat křestním jménem. Musel si stále připomínat, že pro něj je ve skutečnosti téměř cizí on je samozřejmě úplně cizí pro ni. Ale i kdyby ji vůbec neznal, litoval by ji.

Už tak to pro ni musí být obtížná noc, když je neočekávaně izolovaná od zbytku světa, vlastně sama v budově se zařízením, které se pravděpodobně čas od času chová nevyzpytatelně - takové obtíže by ji samozřejmě dokázaly rozrušit. A to ještě nemůže mít představu o skutečných problémech, které se na ni chystají zaútočit v několika příštích hodinách.

Konečně jeho světlomety zachytily na pravé straně neoznačenou odbočku. Fisher usoudil, že to musí být ta, kterou hledá - satelitní navigátor předpověděl okamžik, kdy s objevila, téměř na vteřinu.

Pár yardů za výjezdem byla tabule:

Nadace Antrobus

20 km/hod

Návštěvníci jsou povinni zastavit před bránou

A vpředu byla laboratoř.

Fisher už dlouho nebyl poblíž této stavby a dokonce ani v této části světa. Obrys masivní kamenné budovy s několika málo osvětlenými okny, které bylo sotva vidět v rušivém světle z přiléhajících pozemků a parkoviště, v něm však stále probouzel staré vzpomínky. Byl to tak důvěrně známý obraz, že se musel zatvrdit, aby potlačil bolest, kterou mu působily nepatřičné emoce. Jak projížděl po stáječící se cestě, spěšně v myšlenkách proběhl pár námětů, které by mohl využít, aby se přiblížil ke skutečnému cíli své cesty.

Podél vozovky, na půl cesty mezi silnicí a rýsujícím se příbytkem, čněl šedesát nebo sedmdesát metrů dlouhý a tři metry vysoký kovový plot. Cesta se rozdělila, aby z obou stran minula malou centrální strážní budku. Závora byla zvednutá a malá budova byla osvětlena jasnými vnějšími lampami nad značkou „stop“, kde měli návštěvníci podle předpokladu zastavit. Fisher zpomalil, téměř zastavil, a hleděl na osvětlený interiér. Tady očividně měl být nějaký člověk. Nepřítomnost strážného ostře naznačovala, že věci pokročily špatným směrem dál, než návštěvník čekal. Když Fisher pomalu projížděl nehlídanou bránou, zvedl oči k několika rozptýleným osvětleným oknům v temné kamenné zdi. Měla by být tam nahoře, za jedním z nich.

Na břehu tiché řeky leží
ječmene, žita pole širá,
pláň odívají, k nebi běží,
a tudy cesta se ubírá
ke věžatému Camelotu...

Něčí vtipy, pomyslela si Elaine Brusenová nevrle, když četla verše, které se objevily na obrazovce jejího počítače. Buď se některý z místních programátorů nechal příliš strhnout svou představou o humoru, nebo sem přes veškerou obranu proklouzl virus. Jako většina počítačů v laboratořích byl i její stroj právě připojen v síti. Což samozřejmě neznamenalo, že je přípustné, aby jí takový bláznivý humor díky vrtolu nějakého vtipálka narušoval práci.

Přesto tady byla ta slova, černá jako temný inkoust na jemně slonovinovém pozadí svítící obrazovky.

Dnešní noc v laboratoři byla pro Elaine Brusenovou zatím klidná, i když nepříliš úspěšná. Její každodenní práce, která začínala v devět hodin ráno, se neplánovaně prodloužila až do noční směny - ale i to už byla téměř rutinní záležitost.

Dnes se objevilo několik zvláštností v chování hardwaru i softwaru. Žádná z nich by sama o sobě nestála za povšimnutí, ale celkově naznačovaly, že se možná děje něco neobvyklého.

Zazvonění telefonu na její soukromé lince (v těchto dnech vzácná událost, protože se záměrně snažila zajistit si odloučení) přispělo k narůstajícímu pocitu čehosi neobvyklého. A jen několik minut poté, co zavěsila neznámému muži, který si říkal Fisher, byla nucena připustit, že ať to vypadá jakkoli podivně, je docela možné, že bude po zbytek noci v celé budově úplně sama. Lidé, kteří byli běžně ve skladu a ve zkušební laboratoři (možná by někdo tam zdola mohl alespoň zarazit tu absurdní poezii) nebyli k nalezení o nic lépe než lidé od ostrahy nebo komunikací. Volání na jejich osobní čísla zůstávala nepochopitelně bez odpovědi.

Možná by se vylekala víc, kdyby její práce nevyžadoval téměř nepřetržitou pozornost. V další místnosti měla svoji soukromou síť výkonných paralelních procesorů, které tvořily většinu životních orgánů hypostatoru, a záležitosti na holoscéně se zvolna pohybovaly kupředu. Jeden nebo dva další kroky a výsledek by byl něčím víc než jen čirým znázorněním.

Přesto se Elaine nebyla schopná plně soustředit na práci. Když se postavila k jednomu z oken laboratoře, protože se jí zdálo, že zaslechla jakýsi slabý zvuk zvenčí, viděla bránu a téměř celé parkoviště. Ačkoliv nemohla vidět celý vnitřek budky u vjezdu na parkoviště, měla dojem, že tam není žádný strážný.

Když se odvracela od okna, vnutily se jí vzpomínky na jiné podivné události, které se vyskytly minulý týden. Ačkoliv jednotlivě byly nepodstatné, nemohla je všechny pohromadě považovat za náhody. Jako kdyby se jí někdo záměrně plétl do práce. Jistě, přiznala si, je to paranoidní představa, ale je to tak.

Návštěvník, který právě přijel, přeletěl pohledem budovu před sebou a všiml si, že stále vypadá dobře. Byla postavena v době, kdy se devatenácté století překulilo do dvacátého, jako soukromé sídlo excentrického multimilionáře Johna Antrobusa. Dům, který se před ním rýsoval, byl téměř temný. Jen tu a tam svítilo nějaké okno jako náhodné a nepřímé znamení života.

Dříve než John Antrobus nadobro zmizel na africké expedici, o které předpokládal, že by mohla být nebezpečná, založil Nadaci Antrobus a odkázal jí svůj podivný příbytek. Jeho záměrem, který zakotvil v přesných ustanoveních své poslední vůle, bylo, aby hlavní záležitosti nadace, čímž zjevně minil její klíčový výzkum, byly prováděny zde.

Na parkovišti bylo místo téměř pro stovku aut, ale v této noční hodině bylo skoro prázdné. Zdálo se, že tlumený malý reflektor je zaostřený na jedno stání pro návštěvníky, které mu automaticky vybral bezpečnostní systém laboratoře. Stejný systém, pokud ještě pracoval správně, už bezpochyby zaznamenal číslo jeho vozu. Navzdory tomu, že bylo parkoviště prázdné, si chtěl udržet přesnou kontrolu nad tím, které místo nový příchozí obsadí.

Dobrá, bezpečnostní systém byl bezpochyby důmyslným uměleckým dílem druhého desetiletí jednadvacátého století. Dnes v noci však byl zcela jistě překonán.

Na parkovišti už stála další dvě auta. Usoudil, že malé, nové autíčko musí patřit Elaine Brusenové. Když Fisher zastavoval svůj vůz, prohlížel si nepříliš překvapeně, ale s neblahým pocitem druhé vozidlo. Byla to velká ambulance, dodávka, letošní nebo loňský model. Parkovala, neosvětlená a nehybná, křížem přes tři stání nejbližší k budově, která bývají obvykle rezervovaná pro tělesně postižené nebo prominenty. Vůz zacouval a zůstal stát směrem k východu zavřenými zadními dveřmi k budově, jako kdyby očekával nebo přivezl pacienta a byl připraven k rychlému odjezdu.

Fisher stěží odtrhl oči z ambulance, zaparkoval si vlastní auto asi o dvacet yardů dále a vystoupil. Když vstával, opřel se o hůl - byla na horním konci zahnutá, ale zjevně to nebyla obvyklá berla. Nevypadala, že by mohla být příjemná v podpaží. Vypadala spíše jako horalská hůl z nepoddajného dubu.

Ve své plné výšce byl Elainin návštěvník středně velký, šlachovitý muž. Energický vzhled způsoboval, že se zdál mladší, než když byl zapadlý na sedadle řidiče. Černé oči a nepoddajné černé vlasy byly v rozporu s tváří, která bývala velmi pěkná, ale teď působila neuhlazeně a poznamenaně.

Stále přšelo, mímě, ale vytrvale. Než si nasadil tmavý klobouk, Fisher zaváhal. Ten okamžik byl dosti dlouhý k tomu, aby vzhlédl k nebi na severozápadě, kde bylo vidět pár hvězd. Hvězdy byly jako vždy úchvatné, bez ohledu na to kdy nebo odkud jsou pozorovány. Byl by se dnes večer rád podíval i na měsíc, ale mraky mu nedaly možnost. Přesto bylo z jeho tváře patrné, že v tom, co spatřil na obloze, našel určité uklidnění.

Nepřítomně zkontroloval, zda zamkl auto a rozvážně odkulhal, beze spěchu či váhání, k ambulanci. Při každém kroku se opíral o hůl, jejíž vzhled se chvílemi nenadále měnil, když na ni dopadaly stíny lamp osvětlujících parkoviště. V některých chvílích, jen ve světle hvězd, se zdálo, že to je zlomená žerď nebo snad ratiště zlomeného kopí, bez ostří. Mokrá a tmavá okna tiché dodávky byla zcela neprůhledná a Fisher si nejprve nebyl jistý, jestli je někdo uvnitř. Dnes už nebylo možné se jednoduše zaposlouchat a říci, zda je motor vozidla v chodu nebo ne. V tomto okamžiku ale pravděpodobně na stavu motoru nezáleželo. Bez zaváhání zvedl zahnutý konec své zvláštní, ale užitečné hole, a ostře zabušil na okno řidiče.

Okno se okamžitě stáhlo o šířku dlaně a v temnotě uvnitř se objevil stín ženské hlavy s tmavými, rovnými vlasy. Bylo možné rozeznat tmavě rudý odlesk drahokamu a vysoký límec na jejím krku.

„Jak je mu?“ zeptal se Fisher jazykem velmi se lišícím od moderní angličtiny, kterou použil v telefonu. Trochu se natáhl a dělal všechno pro to, aby nahlédl do vozu. Zdálo se mu, že v zadní části ambulance zahlédl natažené lidské tělo ošetřované stínovými postavami. Snad rozeznal i jednu nebo dvě z těch postav a přikývl tiše na pozdrav, který nebyl opětován.

„Tak, jak se dá čekat.“ Hlas ženy na sedadle řidiče byl hluboký a hebký, ale nebyl takový stále. Ještě se v něm dal tušit silný doutnající vztek a velké úsilí.

„Přeji mu, aby se z toho dostal,“ řekl Fisher.

„Myslím, že ne.“

„Opravdu, modlím se za jeho uzdravení.“

„A mezitím děláš co umíš, abys tomu zabránil. Pak se tedy modlíš o zázrak.“

Nechal to být. Drobným pohybem očí a hlavy ukázal na temnou zeď před nimi, s několika osvětlenými okny. „Ta žena v budově je stále sama?“

„Byla bych ráda, kdyby ještě chvíli zůstala. Dokud nebudu úplně připravená jít dovnitř.“

„Jdu tam hned.“ Znělo to odhodlaně. „Hodlám s ní mluvit, pokud možno před tebou.“

Hlas zevnitř ambulance byl slabý, ledový a vzdálený. „Řekla jsem ti, co budu chtít. Varovala jsem tě.“

Tvrdohlavým úsilím potlačil bezděčný třas a pomyslel si, že uspěl. Potřásl hlavou. „Nejsem tvůj nepřítel. Tvůj skutečný nepřítel sem nepochybně právě spěchá svou cestou - ale to jistě víš stejně dobře, jako já.“

Když neobdržel žádnou odpověď, začal se muž odvracet, ale pak se zhoupl zpět. „Mluvila jsi s ní?“ Ukázal očima k osvětlenému oknu.

„Ještě ne.“

„Víš, že tady stojí tohle auto, označené jako ambulance?“

Žádná odpověď.

„Jestli ví, že je tady na jejím parkovišti, co bys řekla, že si o něm myslí?“

„Na to se jí budeš muset zeptat - jestli jdeš opravdu dovnitř.“

„Zeptám se.“

* * *

Konečně se kulhající návštěvník otočil a odešel, stejně neochvějným a nepravidelným krokem, jako přišel.

Když přistoupil k předním dveřím budovy, zneklidnil ho nepravděpodobná vidina, kterou zachytil koutkem oka, hbité zavinění čehosi velkého jako člověk, ale pohybujícího se po všech čtyřech.

Otočil se krátce kolem své hole, aby se ohlédl, ne na místo, kde zmizelo to stvoření, ale na ztemnělou ambulanci.

Když se rychle obracel, zachytil proti deštivému nebi další mihnutí jakéhosi velkého zvířete, lehce přeskakujícího vysokou zeď a mizícího za objemným odpadním kontejnerem.

Zraněný a kulhající Fisher se však s takovými podivnými událostmi dokázal vyrovnat. Okamžitě se znovu odvrátil od dodávky a pokračoval ve své cestě.

Došel k hlavnímu vchodu, zvnějšku příjemně osvětlenému, což byla do očí bijící nesrovnalost. Nevzal na vědomí velkou tabuli s několika upozorněními, která všechna demonstrovala nedostatek pohostinnosti. Stiskl tlačítko u dveří a použil tak ten nejvšednější způsob, jak vstoupit.

Musel stisknout tlačítko ještě čtyřikrát a tiskl ho nepřetržitě, než mu konečně v interkomu odpověděl rozčilený hlas Elaine Brusenové.

„Tady je Fisher, doktorko. Opakuji, musím s vámi mluvit.“

Její hlas na něj zaskřípal z reproduktoru hlasitěji. „Jděte pryč! Přestaňte mě laskavě obtěžovat. Dobrou noc!“

Znovu nastalo ticho. Fisher se ocitl tváří v tvář skutečnosti že bude muset něco provést s několika zámky a pravděpodobně i s více než jedním poplašeným zařízením, aby si zajistil vstup. Chvíli se soustředoval, pak udělal, co musel. Jedenkrát ostře udeřil svou dubovou holí proti kovovým dveřím a pronesl rozkaz. Zámky okamžitě poslušně cvakly a bylo odemčeno, zatímco alarm zůstal potichu - toho všeho dosáhl za cenu jistého odčerpání psychické energie

a vlny únavy.

Návštěvník zatřásl hlavou ve snaze překonat únavu, opřel se do odemčených dveří a vešel dovnitř. Zvuk jeho příchodu se ozvěnou vracel temnými a prázdnými chodbami. Navzdory potížím se svou nohou se vyhnul výtahu a belhal se vpřed hlubokou tmou. Stoupal širokými mramorovými schody, jasným pozůstatkem dnů, kdy byl tento dům soukromým sídlem a starý Antrobus pobýval ve své rezidenci. Ano, starý dobrý Antrobus. Některé věci na tomto místě, ozvěna a vzpomínky vyvolaly v návštěvníkovi pocit bázně.

O patro výš opustil důvěrně známé schodiště a odkulhal širokou chodbou. Díky trošce světla vycházejícího zpod dveří tady bylo jednodušší vidět, kam jde.

V jedné z těch rozsvícených místností před ním byla osamocená doktorka Brusénová. Bezpochyby stále tvrdší a zápolí se svou prací. Pravděpodobně si nevšimla, že ona i její laboratoř jsou nemilosrdně odříznuty od zbytku jejího známého světa. Nebude ho čekat. Mohl jen doufat, že nebude křičet, až se objeví.

Dobrá, ať se k tvrdě pracující vědkyni vetře či ne, dlouho sama nebude.

TŘI

? Amby ?

Naše skupinka naprosto nešťastně klopýtala temnotou deštěm. Během těch bolestných yardů po špatné cestě a blátem mezi výčnělky skal jsme odhadovali náš náskok. Bran vedl voly, jeho hlas monotónně stoupal a klesal. Proklínal náhlý impuls, který ho přiměl udělat si z Comorra dobrý den a tím vzburcovat tyranův smrtící vztek. Otevřeně přiznal, že je vinen více než kdokoliv jiný, a už dříve nás poprosil o odpuštění.

My ostatní jsme většinou mlčeli, když nepočítám bezmocné výkřiky Jandree, znějící v rytmu otřásání vozu. Všichni jsme Branovi prominuli, ani jsme si nedokázali představit, že bychom se mohli zachovat jinak. Když jsme ucítili vůni moře, kterou nám náhle silící vítr vmetl do tváře, zvrhnul se náš strach, smíšený s vyčerpáním, v cosi podobného zoufalství. A ve stejném okamžiku se cesta, která se zdála být stejně zmatená jako my, ale stejně jako my se co nejvíce snažila nespadnout z útesu, prudce stočila doleva.

Bran, Vyzunk a Maud, která vystrčila hlavu zpod plachty povozu, se začali divoce dohadovat. Křičeli proti větru a objasňovali si své trochu rozdílné představy, týkající se jediné naděje, která nám zbývala - možná, kdybychom nějak dokázali najít cestu dolů k vodě, mohla by tam být loďka snad i dost velká, aby nás uvezla všechny. Třeba bychom někde dokázali najít i dvě lodě svázané k sobě. Lidé někdy skutečně ukrývali loďky na těch nejneočekávanějších místech podél říčních břehů nebo pobřeží. Bylo dokonce možné, že nám vítr a vlny dovolí loď použít, pokud ji najdeme. Síla větru a zlověstný zvuk vln rozbíjejících se o neviditelné skály pod námi naznačovaly, že dnes v noci bude oceán přinejlepším nebezpečně bouřlivý. Byl jsem si však jist, že jsme se všichni tiše shodovali, že by bylo lépe utopit se, než padnout do rukou Prokletého živi.

Ačkoliv jsme pospíchali, postupovali jsme strašlivě pomalu, vyčerpáně, nebezpečnou cestou podél vrcholků útesů. Klopýtali jsme a potáceli se, někteří z nás málem přepadli přes okraj, nedokázali jsme však najít žádnou cestu, dokonce ani stezku, která by vedla dolů k případné pláži a loďkám. Cesta, kterou jsme jeli, vlastně už pouhý úvoz, nás vedla stále blíž k malému shluku na pohled nedostavěných budov před námi. Nejprve jsme však museli stanout před neústupnou hradbou, která vedla napříč úzkým poloostrovem a oddělovala nás od nich. Měl jsem dojem, že bariéra měla působit pevně a obyčejně - konec konců, byly to jen kameny. Nedostavěná strážní věž asi o půl patra převyšovala velký dům či sídlo, které se rýsovalo za vnější zdi. Zdálo se, že střecha hlavní budovy dostává slibný tvar - pokud kdy bude mít dům řádnou střechu. Nerovná horní část věže, stejně jako hradby, vykazovala známky zimního přerušování prací - na okrajích byla patrná sláma a hnůj, ztvrdlé časem a chladem, které měly stavbu chránit před zatékáním vody.

Čím více jsme se blížili k rozestavěné hradbě (kameny, sláma a hnůj nahoře, vůbec nic tajemného), tím vyšší se nám jevila a tím méně jsme viděli z budov a čehokoliv dalšího za ní.

Tímto směrem poloostrov stoupal, dokonce prudčeji, než se zužoval, a čtyřicet či padesát yardů za viditelnými stavbami končil ostrým, skalnatým mysem. Nejkratší mez země země byla vidět jen velmi matně, dokonce i ve světle blesků, které se nyní vzdalovaly. Nedalo se říci, zda jsou tam nahoře na konci pevné země další budovy nebo jen další skály.

Někomu se zřejmě tento skalnatý výběžek země, chráněný navíc mořem proti útoku zezadu, zdál být dobrým místem pro opevněnou předsunutou hlídku.

Bran přestal klít právě na tak dlouho, aby zopakoval. „To není římská stavba. Kvádry nemají správnou velikost. Nejprve se zdálo, že je to dosti věrohodný názor; uplynulo už mnoho let od doby, kdy v této zemi Římané cokoliv stavěli

„Přesto je. Římská.“ Vyzunk se rozhodl našemu vůdci odporovat. Jako ostatně my všichni, když jsme si mysleli, že víme, o čem mluvíme. „Podívej se na způsob, jakým jsou kameny opracované a jak lícuji.“

Bylo skutečně nepravděpodobné, že by byl kdokoliv z nás schopný zřetelně vidět jakékoliv detaily kamenů. Bran však v tu chvíli neměl chuť ani sílu pokračovat v argumentaci a rozhovor vyhasl. Naklánějící se a vrzající vůz se lopotil hrbolatým úvozem vpřed. Ivald, který zrovna řídil voly, tloukl unavená zvířata holí.

Hluboko pod námi, ale jen pár yardů vlevo a vpravo, naráželo moře na skály, chmurně doráželo a zase se stahovalo zpět. Nad šerou nerozvětvenou cestou za námi ležela všude na doslech zlověstně tichá noc.

Tou dobou už jsme byli tak blízko hradby, která nám stála v cestě, že už by nás jistě z její nerovné horní hrany musela objevit každá alespoň trochu pozorná stráž. Blízko středu byla kamenná bariéra zesílená do dvou vyšších, mohutnějších sloupů stejné konstrukce. Mezi baštami, v přesné polovině délky zdi, se ve světle hvězd otevírala černá prázdnota. Brána, která tam musela být a kterou jistě obvykle na noc zavírají, aby zadržela vetřelce, byla namísto toho zjevně otevřená. To byl znak buďto nesmyslné důvěřivé pohostinnosti nebo obrovské bezstarostnosti.

Poté, co jsme přitáhli blíž, rozeznávali jsme, že budovy před námi nejsou opuštěné, ačkoliv jsou dokončené jen částečně.

Vítr k nám přivál slabou vůni kouře z hořícího dřeva a na části scény, orámované otevřenou branou, jsem zahlédl dva nebo tři oranžové záblesky, odrazy světla z krbu zevnitř jedné z budov. Vábivá brána vypadala právě tak široká, aby jí projel náš vůz, ale Ivald zastavil unavené voly těsně před ní.

Pár okamžiků se nikdo z nás neodvažoval vstoupit.

Vojenská strážnice, soukromá pevnost, náboženská obec nebo opevněné sídlo - ať už bylo opevnění, jehož práh jsme se chystali překročit, jakékoliv, zdálo se, že uvnitř není nikdo na stráži.

Jakmile vůz zastavil, Bran a Vyzunk vystoupili tiše dopředu, jako by se domluvili. Vyzunk měl ruku na jílcí dýky, což byla největší zbraň, jakou kdokoliv z nás měl. Dva muži postupovali váhavě a s obavami, téměř na každém kroku ohlašovali voláním svou přítomnost. Bran byl o krok vpředu, když prošli otevřenou branou, a brzy potom nám zmizeli z očí.

Jednoruký Ivald vyšplhal na kozlík, hřadoval tam a přihlížel, z nosu mu odkapával studený déšť. Vivian a já jsme se krčili pod vozem, alespoň na chvíli z dosahu deště. Občas jsme zaslechli, jak spolu Vyzunk a Bran mluví na temném nádvoří za hradbami. Pak jeden z nich hlasitě zabušil - zřejmě jílcem dýky - na cosi dřevěného v husté tmě před námi. Když se neozvala žádná odpověď, zatáhl zřejmě za kliku nebo držadlo. Zaslechli jsme nezřetelné zaskřípění rozbitého zámku, dveře se prudce zhouply a za nimi se objevil náznak dlážděné předsíně, ozářené mírným světlem ohniště nebo pochodní.

Branův hlas, který se jasně nesl až k nám před branu, ještě jednou odvážně zvolal: „Haló! Je tu někdo?“

Ticho.

„Haló? Ztraceně, neříkejte mi, že tu nikdo není.“

Ti, kteří před chvílí zapálili oheň a pochodně, nijak nereagovali na jejich přítomnost ani na pozdravy, které Bran a Vyzunk opakovali ve třech či čtyřech jazycích, které ovládali. Po chvíli se Bran otočil a zavolal na nás. Ivald seskočil dolů, provedl voly otevřenou branou a zastavil vůz uprostřed dlážděného nádvoří. Vivian a já jsme ho následovali pěšky.

Bran nás autoritativním hlasem oslovil: „Jdeme dovnitř. Musíme mít nějaké útočiště - venku zahyneme.“

Nikoho z nás nemusel přemlouvat. V jedné z přestávek mezi záchvaty porodních bolestí jsme přenesli klející, sténající a mokrou Jandree zpod děravé plachty vozu do velké síně hlavní budovy. Byla to středně velká stavba, alespoň v současné době, kdy nebyla dokončená. Dostavěná část byla postavena důkladně a pohodlně. Všichni jsme se vedrali dovnitř, zivali jsme a kapala z nás voda. Tisnili jsme se v nechráněných dveřích a hleděli na dlážděnou podlahu, omítnuté stěny a vysokou trámovou střešku.

Říkal jsem, že dům byl středně velký, ale to bylo podle měřítek panství a hradů. Ačkoliv nebyl dokončený, byl větší než všechny ostatní domy, které jsem do té doby viděl, až na jeden či dva. V mých deseti letech na mne tudíž udělal dojem samotnou velikostí. Síně měla výšku dvou pater a úměrně k tomu byla dlouhá a široká. Dlouhý stůl uprostřed ve skutečnosti místnosti nedominoval, byl však dost velký, aby se kolem něj usadilo dvacet lidí - jenže tu nebylo dvacet židlí, ale sotva polovina. U každé zdi byl kamenný krb a ve všech hučel oheň. Na každé z dlouhých stěn hořely v nástěnných držadlech dvě pohodně a rovnoměrně dovažovaly velkou místnost. Na nejvzdálenějším konci, naproti vstupu, ve kterém jsme se shlukli, byly impozantní dvoukřídlové dveře, pobité bronzem nebo mědí. Klepadla dveří byla opatřena rukojetími v podobě těžkých kovových kruhů.

Místnost nemohla být opuštěná déle než čtvrt hodiny. Nad ohništěm na vzdálené straně viselo nabodnuté seleté, bylo vykuchané a pomalu se peklo.

Linula se tu vůně, smíšená s kouřem ze dřeva i dalšími hůře rozeznatelnými příměsemi, a probouzela hlad. Zdálo se, že seleté je téměř hotové.

Byl tady i prostřený stůl s čistými talíři a mísami, poháry čisté vody a vína, malým dřevěným soudkem (ukázalo se, že je v něm medovina) a s podivným výběrem malovaných kameninových pohárů a křišťálových číši. Byl připraven chléb a další pokrmy, jako k večeři, která ještě úplně nezačala. Mísa ovoce mě upoutala tvary a barvami, které jsem nikdy předtím nespojoval s věcmi k jídlu.

Za chvíli si kdosi z nás všiml, že je u stolu právě sedm židlí. Jedna z nich, poněkud větší než ostatní, stála v čele na opačném konci naproti vchodu. Podél obou dlouhých stran byly po třech nepravidelně rozmístěny další.

A u každého ze sedmi míst, která byla seskupena na jednom konci tabule, bylo krásné nádobí, nádherně řemeslně provedené talíře, nože a lžice. Čisté talíře nebyly dřevěné, ale kovové - některé stříbrné a některé dokonce zlaté.

Jasně si vzpomínám, jak jsem udiveně hleděl na rohy na nápoje a číše z římského skla, ozdobené podivnými červenými, žlutými a zelenými zvířaty. Ve skutečnosti to bylo první sklo (jiné než pár špatně udělaných, pokřivených zrcadel), které jsem kdy viděl.

Prvních pár okamžiků jsme se všichni zarazili ve dveřích a prohlíželi si lákavou sbírku divů, zatímco se pod námi na dlaždicích tvořily kaluže dešťové vody. Za chvíli vtrhne dovnitř právoplatný majitel sídla spolu s těmi, pro které je tahle skvostná hostina určena. Vrhnou se na nás, ozbrojení a zuřiví - z nějakého důvodu jsem si je vykreslil v doprovodu divokých psů. Vyženou nás zpět ven do bouřky, abychom zahynuli, aby nás psi sežrali - ty z nás, které nezabijí hned... Ale vteřiny plynuly a násilníci se neobjevovali.

Naše tísnivé váhání nemohlo trvat dlouho; ne poblíž ohně, který nás mohl zahřát a s vůní pečeného selete, která nás, hladové, doháněla k šílenství.

Bran beze slova převzal iniciativu a zpola vedl, zpola nesl sténající Jandree k masivní pohovce na jedné straně místnosti. Vzápětí se Vyzunk vrhnul ke vzdálené straně síně. Vytáhl dýku a zabodl ji do horkého tučného selete, jako by si tak zajistil, že mu patří. Rozněm zjevně několik minut nikdo neotočil a kus masa se po jedné straně začínal připalovat.

Vyzunk ho odtáhl od ohně a těžce ho odhodil na uvolněné místo poblíž čela dlouhého stolu.

Bran mezitím prošel celou délkou síně a odhodlaně zabušil na zavřené dvojité dveře na vzdáleném konci. Všiml jsem si, že bronzová klepadla na obou dveřních křídlech měla tvar lvích hlav, kruhy volně visely ve lvích zubech.

Jen chvilku čekal na odpověď a potom popadl každou rukou jeden velký kruh a zatáhl. Díval jsem se zpoza něj, když se dveře pootevřely, a spatřil jsem velkou potměšlou síň, jejíž velikost se nedala blíže určit. V přítmi stál velký stůl a další nábytek, ale zjevně ne žádné lidské bytosti.

Po chvíli Bran zatlačil na oboje dveře, téměř je znovu zavřel a otočil se k nim zády.

„Nikdo tu není,“ řekl a s obavami se znovu zadíval na Jandree. Pak upřel svůj velitelský pohled na mne. „Amby zaved' voly do stájí - musí být za domem. Přinejmenším se můžou zahřát a nasytit.“ Tím to bylo vyřešeno - každopádně tady zůstáváme na zbytek noci, ať je to dobře či špatně, ať přežijeme či zemřeme.

Neprotestoval jsem, ale neopomněl jsem shrábnout z velkého stolu jeden z malých bochníků měkkého, bílého chleba. Zastrčil jsem si ho pod košili, abych ho uchránil před nejhorším deštěm, když už musím znovu ven. Vyzunk šel se mnou. Přitom už jako nějaké dravé zvíře žvýkal tučný špalek vepřového. Pravděpodobně předpokládal, že by se blázniví nebo vyděšení obyvatelé domu mohli skrývat ve stáji nebo v některém jiném přístavku. Nebo by tam mohl být aspoň nějaký svědek, který by nám dokázal objasnit, proč dům vypadá, jako by ho všichni opustili pár minut před naším příchodem.

Vyzunk mi pomohl vypráhnout voly. Potom si těžké dřevěné jho přehodil přes ramena a nesl ho do stáje, zatímco já jsem vedl unavená zvířata. Cítil jsem, že přitom mumlal, spíše pro sebe než pro mne.

Ukázalo se, že stáje jsou dobře přístupné, jak předpovídal Bran, a stojí pár yardů od zadní části domu. Byly středně velké, ale úplně dostavěné, prostorná, rovná, bytelná stavba, na které zjevně nebylo nic záhadného - snad kromě toho, jak bohatě zásoby tam byly. Několik stání bylo prázdných, ve třech nebo čtyřech byli ustájeni koně a jedna či dvě dojně krávy. Mohli jsme tady dosucha vytřít a nakrmit naše zvířata, která už dlouho trpěla, pít a obilím z přetékajících truhel.

Avšak ve stájích se nikdo neskrýval. Vyzunk s vidlemi v ruce prošťáral seník nahoře, aby se o tom ujistil. Potom vyjmenoval seznam věcí, které mu bohové mohou udělat, jestli je sál, ve kterém jsme před chvílí byli, skutečně hlavním sálem nějakého spořádaného panského domu - nebo jestli tenhle dům stavěli Římané. Na tomto místě bylo příliš mnoho podivných věcí, kterými se příliš odlišovalo od jakéhokoliv hradu nebo sídla, jaké kdy viděl.

Vyzunk přemýšlivě zabodl hroty vidlí do polštáře sena, jakoby chtěl vyzkoušet, jak fungují věci v tomto divném místě. V seně se neskrýval žádný podomek. Kdesi nahoře mimo dohled zurčela dešťová voda. Běžela širokými měděnými okapy (zuhlédli jsme je venku) svádějícími proud nedokončené, ale dostatečně nepromokavé střechy do nádrží - jako by se tato malá pevnost zásobovala pro případ obležení.

Ačkoliv nám trvalo jen pár minut, než jsme zaopatřili zvířata a nechali je ve stáních s krmením, zhltnul jsem svůj bochník dlouho předtím, než jsme byli hotoví. Zastřešená chodba nás pak dovedla ze stáje k zadnímu vchodu do domu. Ani ten nebyl zamčený nebo zajištěný závorou. Chodba nás vedla dál prostornou a dobře vybavenou kuchyní. Ve dvojích kamnech hořel oheň a na stole byl další čerstvě upečený chléb, ještě teplý z pece. Dveřmi do hlavní síně se mnou prošel čerstvý bochník, větší než ten, který jsem už snědl. Navzdory plnění svých hladových kamarádů jsem na stole a u krbu našel spoustu jídla. Vypadalo to, že ho neubývá. Maud krájela porce selete civilizovanějším způsobem, takže na mohutné stříbrné míse teď ležely plátky vepřové pečeně. Vedle na stole se povalovaly odhozené kosti a tuk.

Bran a Vivian pomohli Jandree převléci se do suchých šatů, kterých, jak mi řekli, byly v ložnicích nahoře hromady, mnoho druhů a velikostí. Objekt jejich pozornosti ležel teď zabalený do suchých přikrývek na pohovce na konci síně a nevypadal o mnoho lépe. Stará Maud a mladá Vivian se v péči o ni střídaly.

Hned jsem se usadil na jedné z židlí u stolu a pustil jsem se do jídla, hltaje chléb, ovoce i maso.

Jen co jsem utišil hlad, vydal jsem se na průzkum. Nesnažil jsem se najít boty - ačkoliv jsem ty své prošlapal už před pár mílemi - ani nahradit své hadry lepším oblečením, když tak jen proto, aby mne zahřálo. Vždycky mne zajímaly zvláštnosti samy o sobě, a ať se o tomto domě dalo říci cokoliv, byl velice podivný. Vzal jsem zbytek druhého chleba s vepřovým a prošel jsem některé další místnosti nejprve v přízemí, potom v prvním poschodí. Prohlížel jsem si jejich vybavení, ale občas jsem přesně nechápal, k čemu slouží.

Široké hlavní schodiště začínalo ve výklenku naproti přednímu vchodu, vystoupalo do prvního poschodí a pak bylo náhle odříznuto provizorní prkennou střešou, na kterou teď s temným duněním bubnoval déšť. Ale voda nezatékala střešou ani dokončenými omítnutými stropy ložnic, které zabíraly většinu dostavěného horního patra. Ve všech místnostech nahoře hořely svíce nebo oheň v krbu. Teplé přístřeší pro potulné herce na dnešní noc - pokud se odvážíme jít spát.

Nebylo třeba žádného zvláštního zraku k tomu, abychom poznali, že lidé, kteří obvykle obývají tyto pokoje, musí být bohatí. Dům se pyšnil mnoha různými oddělenými místnostmi, kterých bylo mnohem více, než jsem viděl v jedné budově kdy předtím.

Zdola ze síně se nesl ozvěnou Vyzunkův hlas. Reptal, že správné římské sídlo by mělo mít ústřední vytápění.

Ve třech či čtyřech pootevřených pokojích v patře bylo z truhel a šatníků vyházeno takové množství oděvů, že by jistě mohly obléci vesnici - prosperující vesnici. Téměř všechno, co jsem viděl, dělalo na mne, světa neznalého chlapce, dojem vybraného vkusu.

Většina dveří nahoře byla vyřezávaná a zdobená, ale jen jedny z nich byly řádně zavřené. Ani jsem nepomyslel na to, abych se pokusil je otevřít. Dokonce i v dětství pro mne byly málokteré dveře nadobro zamčené. Když jsem se zavřenýma očima stál v tomto podivném domě, čelem k dřevěným dveřím, mohl jsem pod víčky spatřit jisté věci v místnosti před sebou. Bylo tam několik podivuhodných vysokých polic či vitrín a v nich spousta složitých předmětů,

jejichž účel jsem ještě neznal. Pohybovali se tam lidé, muži a ženy, které jsem nikdy předtím neviděl. Byl jsem si zcela jistý, že lidé, na které jsem hleděl, nebyli za dveřmi v té chvíli, kdy jsem se na ně díval - ale kdysi v tomto pokoji bydleli. Nebo tu snad teprve budou bydlet. Obrazy temněly a vyjasňovaly se kouzlem, které se svou živostí a zvláštností nepodobalo ničemu, co jsem zažil dříve.

Nejživější a nejvýraznější mezi lidmi v těchto vizích byla žena, na kterou jsem od okamžiku, kdy jsem ji poprvé spatřil, myslel jako na Rubínovou paní. Bylo na ní cosi odlišného, jedinečného; pomalu jsem si uvědomil, že v tomto domě zřejmě nikdy nebyla a snad ani nikdy nebude.

Zadíval jsem se na ni a uviděl ji jasněji než kohokoli jiného. Nebyla starší než Jandree nebo alespoň nevypadala starší, ale jinak se Branové ženě ničím nepodobala. Havraní vlasy, štíhlá, bledá pleť, exotická krása ozdobená perlami, dýmky a velkým, matně se lesknoucím rudým drahokamem na náhrdelníku - a také kožešinami a látkami, které jsem nedokázal ani pojmenovat. Má Rubínová paní spočívala půvabně na pohovce s hedvábným potahem, ve slunné místnosti s bíle vymalovanými stěnami. K nohám se jí lisala velká žlutohnědá kočka s obojkem posázeným drahokamy, nějaký druh pantera nebo lvice - tehdy jsem ta slova ještě neznal. Aniž by si byla vědoma, že si ji prohlížím, hleděla do velké křišťálové koule, která odpočívala na podstavci vedle pohovky. A věděl jsem, to poznání mi daly mé vize, že s právě oddává svým vlastním snům.

A pak to vypadalo, že se jí náhle podařilo jakési soukromé kouzlo, a pohled těch černých očí se upřel na mne. Byl v nich triumf a dychtivá otázka.

Její hlas byl stejně tichý jako místnost za zavřenými dveřmi, ze které vycházel, a rty jejího obrazu se nepohybovaly, avšak slova a dokonce i tón byly jasné a zřetelné. Cítil jsem, že bych její hlas poznal, kdybych ho někdy uslyšel běžným způsobem.

Kde jsou kosti? Chlapče, kde jsou?

Kosti? Nepochyboval jsem, že to bylo slovo, představa, kterou mi paní chtěla sdělit; podle všeho, co jsem věděl, tím mohla myslet kosti, které zbyly dole z našeho pečeného vepřového. Otevřel jsem ústa, ale nedokázal jsem odpovědět, nahlas ani nijak jinak.

Paní však byla netrpělivá a nechystala se mne jen tak propustit. Z jejích otázek se staly příkazy, ačkoliv její krásné rty zůstávaly nehybné.

Kdo jsi, hochu? A řekni mi, co máš do činění s Merlinem?

To jméno jsem samozřejmě znal - každý slyšel příběhy o mocném čaroději krále Artuše. Ale stejně tak by se mě mohla zeptat, co mám do činění s Měsíčníkem.

Když Rubínová paní viděla, že jí její poslední otázka nic nepřinese, usmála se svým nejlaskavějším úsměvem, jedním z těch, který by se dobře vyjímal na tváři její lvice, a zkusila jemnější způsob.

Jak se jmenuješ, dítě? Kde jsi? - Nevidím tě zřetelně. Naklonila se v mé vizi trochu blíže a opatrně se zadívala. Stojíš snad na skále, která pohřbila kosti starého Merlina?

Velká kočka ke mně také stočila své děsivé žluté oči, jako by dokázala vidět lépe než její paní. Šelma nevypadala rozzlobeně nebo rozčileně, ale postavila se na všechny čtyři, jako by se chystala vrhnout se na mne přes propast, která nás dělila, chytit mne a přinést zpět. Ale tahle propast byla příliš velká na to, aby ji přeskočila kterákoliv kočka, i kdyby dokázala nechat na dřevěné dveře mezi námi. Ani jsem nebyl příliš vystrašený, když jsem odtrhl oči od dveří a odvrátil se. Okamžitě jsem věděl, řekl mi to můj zvláštní smysl, že spojení bylo bezpečně přerušeno. Rubínová paní i její nebezpečný mazlíček byli opět obrovsky vzdálení.

Jakýsi instinkt, ať už dobrý či špatný, mě varoval, abych o paní za dveřmi pomlčel - tak jako tak jsem věděl, že kdyby dveře otevřeli, ona za nimi nebude. Viděl jsem kouzlo vířící uvnitř komnaty, cítil jsem ho stejně silně jako pečené vepřové a kouřící dřevo, i když na velmi odlišné úrovni vnímání. To, co pro mne bylo silným znamením, mí společníci téměř nepostřehli. Vyzunk mě potkal v chodbě nahore, když si hledal nějaké nové šaty, a podíval se na mne jen s mlhavou zvědavostí. Pak šel dál, aniž by si vůbec uvědomil to, co upoutalo mou pozornost. O chvíli později kolem mne prošla Vivian na podobné výpravě. Byla dost citlivá, aby za dveřmi vycítila cosi podivného - viděl jsem, jak se zamračila - ale nevyrušilo ji to dostatečně, aby přestala hledat ošacení.

Řekl jsem, že tu byly chodby. Vedly nahoru i dolů a spojovaly místnosti - i když v té době ještě byly chodby v dome, a hradech, i těch největších, jen neužitečnou zajímavostí. Když jsem se zamyslel nad čistě obecným smyslem takového uspořádání, potěšil mě očividný přírůstek pohodlí soukromí.

Horní chodba, ze které se otevíraly dveře do ložnic, byla široká, jako by byla součástí nějakého velkolepého hradu.

Procházel jsem tudy, do některých místností jsem na chvíli vešel, do jiných jen nahlédl. V šatně třetí komnaty, do které jsem vstoupil, jsem objevil košile a kalhoty, které by mi padly, a také povícero teplých kabátů. Dokonce tu bylo i čisté lněné prádlo, všechno správně velké. A také několik párů bot jen trochu větších než ty, ze kterých se mi právě proklubaly palce.

Když jsem se rozhlížel po místnosti, která byla pohodlně zařízena, s postelí, židlemi i stolem, všiml jsem si, že, kolem nedbale rozházeno několik dalších kusů oděvu chlapecké velikosti. Byly zde dokonce i menší zbraně, na zdi visel krátký meč a krátké kopí; vzal jsem je do ruky a vrátil je zpět. A ještě hračky - byl tu létací drak s plátěným ocasem a na dně šatníku ležely brusle s noži z vyřezávaných a lesklých kostí, které by padly na dobře obutou nohu mladého dědice z bohaté rodiny.

Stále jsem byl mokrý a navzdory ohni v krbu jsem se chvílemi třásl zimou. Svlékl jsem si své promočené, špinavé hadry a odhodil je do rohu. Vzápětí jsem nadskočil, protože jsem koutkem oka postřehl pohybující se stín. Ale bylo to jen zrcadlo - sklo výšky člověka v dřevěném rámu, které stálo u protější stěny. Jak jsem se zmínil, už jsem zrcadlo viděl a

dobře jsem si pamatoval, jak se má matka do jednoho malého dívala na svůj odraz. Sledoval jsem v zrcadle proměnu své bledé postavy, když jsem si oblékal ukradené šaty, nové, teplé a suché. Brzy jsem byl dobře oblečený. Tak vypadá syn zamožného obchodníka nebo statkáře či snad dokonce knížecí dědic, pomyslel jsem si.

Jako by mě ta myšlenka nikdy dřív nenapadla, byl jsem náhle zvědavý, kdo vlastně jsem.

Pak mi náhle ztuhla krev v žilách a zůstal jsem nehybně stát. Ze zrcadla už na mne nehlédla má vlastní tvář, ale vrásčitý a smrtelně znavený obličej starce, kterého jsem nikdy dřív neviděl. Stál proti mně, oděný v prostém černém rouchu.

Pomyslel jsem si, že je vysoký, ač byl mírně shrbený. Oči pod velkým rozježeným obočím byly plné neklidu, tak naplněné energií, že pro mne bylo obtížné všimnout si nějaké tak běžné vlastnosti, jako je barva - a také bylo obtížné odtrhnout od nich pohled. Pod velitelskýma očima byly váčky způsobené únavou. Neučesané vlasy a vousy měl téměř bílé.

Rty pod vousy se tiše pohybovaly, věděl jsem, že se mnou chce naléhavě mluvit, a bylo v mé moci uslyšet jeho slova, pokud se rozhodnu naslouchat.

Polekalo mne to, protože to bylo rozdílné, silnější než jiné vize, které jsem už zažil. A pak muž, který se na mne díval ze zrcadla, vyslovil mé jméno a záležitost se stala ještě děsivější.

Jeho oči mě sledovaly s hroživou dychtivostí. Odhodlal jsem se poslouchat, co říká dál.

Ty jsi ten, kterému říkají Amby.

„Ano, pane.“

Následovala dlouhá odmlka, během níž se starý muž škrábal na čele, jako by se pokoušel srovnat si myšlenky.

Zapomněl jsem... jak vypadáš.

Pro dítě není ničím neobvyklé potkat dospělého, který ho poznává, zatímco pro jeho krátké, zastřené vzpomínky z dětství zůstává dospělý cizím. Tento muž nepochybně znal mou matku a viděl mě, když jsem byl malý. Nenapadla mne žádná bezprostřední odpověď, ale začínal jsem se cítit o něco lépe.

Stařec se trochu předklonil a opřel se rukama o kolena, jako by se ke mně chtěl přiblížit. Jistí lidé, nebezpeční lidé, řekl, se tě budou ptát na mé kosti. Musíš být opatrný, co jim řekneš.

„Pane?“

Jsem Merlin. A napřímil své shrbené tělo, jak jen to bylo možné. Znovu se poškrábal na hlavě, jaksi nejistě. Zapomněl jsem, že nebudeš znát mé jméno. Jsem Merlin a mým kostem musí být dovoleno odpočívat v pokoji.

Jak už jsem řekl, podivné vize pro mne nebyly ničím novým. Jen pár takových příznaků bylo dost silných, aby mě postrašily. Ale jejich počet v tomto domě a jejich podivná živost mnou otřásl. Místo abych starého muže dál poslouchal, otočil jsem se k zrcadlu zády a vyběhl z místnosti.

ČTYŘI

? Mezihra ?

Během tří let práce v Nadaci Antrobus získala doktorka Elaine Brusenová zdravý respekt před úrovní bezpečnostních systémů a dalšího hardwaru, který hlídal její laboratoř. Méně příznivě hodnotila lidi pověřené obsluhou těchto systémů. Přesto ji udivilo, že se muž, který jí dnes večer tak vytrvale telefonoval, mohl dostat až k hlavním dveřím, a žasla nad tím, že dokázal vtrhnout do budovy. Co se to dnes děje s ostrahou?

Fisherovou přítomností v její pracovně vyvrcholila série podivných, i když zdánlivě nedůležitých událostí, které se přihodily v několika posledních dnech. Poté, co dnes večer zavěsila nečekanému návštěvníkovi telefon, zmocnil se jí pocit, že se všechno kazí. Několikrát vstala a neklidně vyhlédla z okna laboratoře. Pak zahlédla na parkovišti stát kromě svého auta další dva neznámé vozy, z nichž jeden byl z nevysvětlitelného důvodu ambulance. Nejdříve ji napadlo, že s invazí má něco společného tajemný Fisher.

A jen minutu poté, co vetřelce odmítla přijmout, vzhledla od práce a zjistila, že ve dveřích stojí neznámý muž.

Seděla u klávesnice počítače a bojovala s technickými problémy. Hlavním z nich právě byly útočné anonymní verše, které nechtěly zmizet. Kancelář byla prostorná, stejně jako vedlejší místnost s holoscénou. Na vysokých stropích nad kamennými zdmi bylo instalováno moderní osvětlení.

Nepočítáme-li hrstku asistentů a pomocného personálu, žila Elaine poslední tři dny v pracovně a několika přilehlých místnostech téměř v izolaci; jen jednou zašla do svého bytu, jinak pracovala a občas i spala tady. Starý dům nyní plnil i úlohu konferenčního centra. Byla to neuspořádaná třípatrová budova, tak velká, že se trochu podobala hradu. Byla tu malá kuchyň a ložnice určené k příležitostnému ubytování významných návštěvníků nebo přepracovaných zaměstnanců. Po ruce byly skupiny běžného pomocného kancelářského a technického personálu a spolu s nimi lidé od ostrahy, uklízečky a pokojské. Pokud ne počtem, zručností se vyrovnali personálu dobrého hotelu. Elaine si však začínala uvědomovat, že tu právě nejsou, kromě ní samotné, žádní zaměstnanci; teď, když se nad tím zamyslela, vzpomněla si, že zaslechla pár důvodů, a každý z nich se sám o sobě zdál dobrý a postačující.

Celkově však působily zlověstně.

A samozřejmě ostraha - není možné, aby všichni dostali na noc volno.

Mnohé z toho se Elaine naléhavě honilo hlavou, když vzhledla. Fisherova přítomnost ji zaskočila. Tak snadno se dostal dovnitř, zjevně ho nezadržely pevné dveře ani ultramoderní zabezpečovací zařízení.

Jakmile noční návštěvník poprvé pohlédl doktorce Elaine Brusenové přímo do tváře, usoudil, že vypadá stejně přepadle jako on, a nadto je ještě přepracovanější.

Chladně opětovala jeho pohled; byla samozřejmě zmatená, ale spíše rozčilená než zděšená. „Překvapuje mě, že vás stráž pustila dovnitř.“

„Právě teď není ve službě žádný strážný, doktorko Brusenová.“ Mluvil anglicky jasně a plynně, ale v pozadí se skrýval

jakýsi těžko definovatelný přízvuk.

Elaine chvíli zvažovala jeho tvrzení. Čím více přemýšlela nad zvyky strážní služby, tím jí to připadalo neuvěřitelnější. Snažila se nedat najevo šok nebo zděšení a znovu namítla že má příliš mnoho práce a nemá čas se s nikým vybavovat. Pokusila se nějak zvládnout situaci; dodala: „Máte něco společného s tou ambulancí na parkovišti?“

„Přímě ne. Ale je to jedna z věcí, o kterých jsem s vámi chtěl mluvit.“

„Je v ní někdo?“

„Jestli máte na mysli pacienta, ano. S několika ošetřovateli.“

„Jaký pacient?“ V hlasu doktroky Brusenové zazněl odmítavý tón. „Vůbec to nechápu. Proč by sem nějaká sanitka kohokoliv vozila?“

Nejasně zašermoval volnou rukou; druhou svíral hůl. „To je dlouhý příběh a já ještě nevím úplně všechno, ale rád vám objasním vše, co můžu.“

„Řekla jsem vám, že mám práci.“

Ignoroval její odpověď. Jeho pohled se přesunul mimo ni. Prohlédl si laboratoř a zhodnotil ji podle svého. Udeřil holí o podlahu.

„Vy a vaši kolegové říkáte tomu novému zařízení - předpokládám, že je vedle - říkáte mu hypostator.“

„Co o tom víte?“ Zeptala se ostře.

„Doufáte - snad i věříte - že máte Nobelovu cenu na dosah ruky. Že vás hypostator přivede na pokraj možnosti měnit, znovu vytvořit - ne virtuální, ale fundamentální realitu.“

„Jestli jste mluvil s někým z ostatních, kteří tu pracují...“

„Ne. Právě zkoušíte dosah vašeho zařízení. Působí vám neočekávané potíže dostat se na určitá místa?“

Elsině nějakou dobu mlčela, zvažovala odpověď. Fisherova otázka ukazovala takovou znalost faktů, že se vyděsila.

Její práce, skutečně průkopnický krok v oblasti popisu povahy prostoru, času a hmoty, se už několik dní přibližovala k rozhodujícímu bodu.

„Jste vědec?“ otázala se.

„V širším smyslu se pokouším být. Pokud ‚věda‘ znamená znalost - smím si sednout?“ Mávl nejasně rukou; v místnosti bylo několik volných židlí.

Elaine spolkla několik ostrých odpovědí a pak změnila názor. „Samozřejmě, posadte se.“ Sama se bude cítit příjemněji, než když stojí, téměř ční, nad ní.

Návštěvník odložil klobouk na stůl a aniž by si sundal kabát, klesl vděčně do křesla, v uklidňující vzdálenosti od Elaine a jejího drahocenného zařízení. „Zvláštní budova,“ podotkl. Rozhlížel se po vysokých stěnách a stropěch, a tímco dlaněmi jemně poklepával na opěradla. Nechal svou berlu, či snad vycházkovou hůl, opřenou o stůl, aby na ni snadno dosáhl. „Ale docela se mi líbí.“

„Mně také. Ale většina lidí si myslí, že je poněkud výstřední.“ Elaine si povzddechla. Vetřelec přinejmenším mluvil rozumně; zdálo se jí, že už uplynula příliš dlouhá doba, co s někým smysluplně hovořila o něčem jiném, než o pouhém mechanickém postupu své práce. Otázala se: „Znáte historii nadace?“

Fisher přikývl. „Založil ji výstřední miliardář a odkázal jí pozemek, někdy začátkem druhé poloviny dvacátého století.

Tak vznikla Nadace Antrobus - a jaké má cíle?“

„Naše ustavující listina říká, že nadace je zřízena a založena za účelem výzkumu povahy reality.“

„Kolik toho víte o zakladateli?“ zeptal se.

Elaine zamrkala. „O Johnu Antrobusovi? Ve skutečnosti velmi málo. Jen to, že už je pár desítek let mrtvý.“

Fisher znovu přikývl, jako by si právě uspokojivě ověřil jeden z vedlejších bodů. Potom překvapil Elaine prohlášením:

„Setkal jsem se s ním, před mnoha léty.“

„Tady?“

„Ano.“

„Pracoval jste pro něj?“

Zdálo se, že Fisher ten nápad zvažuje.

Ale samozřejmě že ne - jistě jste byl příliš mladý. „Bezradně pokrčila rameny. „Pan Fisher - nebo doktor?“

„Jak je libo.“

Akademický titul Elaine do jisté míry uklidnil. „Promiňte, ale stále přesně nechápu, kdo jste. V jaké záležitosti jste tady?

Má to co dělat s nadací nebo se mnou? A odkud máte mé číslo?“

„Paní doktorko, o vaši práci se zajímá velké množství lidí, někteří jsou z hodně vzdálených koutů světa. Zastupuji část z nich. K tomu se dostanu později - smím se vás nejprve zeptat, zda považujete svou práci zde za bezpečnou?“

„Jsme tu zcela izolovaní od okolního světa - pokud vám jde o tohle.“

Fisher zavrtěl hlavou. „Měl jsem na mysli něco podstatnějšího. Víte, zda vědci zapojení v tomto projektu mezi sebou vůbec někdy vážně probírali možná nebezpečí, která představuje jejich práce pro svět jako takový?“

Zdálo se, že Elaine opožděně napadla zneklidňující myšlenka. „Jste novinář? Někdo z těch lidí od médií? Pokud ano, žádný příběh pro vás ještě nemám.“

Návštěvník nepatrně změnil pozici, ulehčil své bolavé noze. „Ne, nehledám příběh. Raději bych vám jeden pověděl. Co se týče mé přítomnosti zde, dalo by se říci, že zastupuji akcionáře.“

„Jaké?“

„Investory. Ty, jejichž životy závisí na vašem projektu.“

„Životy? Ach, máte asi na mysli jejich životní úspory, v ostrze a tak. Nejsem odborník na podmínky dotací. Pokud se zajímáte o finanční záležitosti, budete si muset promluvit s někým jiným.“

Fisher se jen usmál. „Když už jsem tady, opravdu bych rád viděl, jak hypostator vypadá.“

Náhle se vymrštil z křesla, hůl v ruce, a kulhal přímo ke dveřím do vedlejší místnosti. Elaine také vyskočila. Živě protestovala a pokoušela se návštěvníka zastavit.

Nebylo to k ničemu, Fisher už otevřel dveře.

Za dveřmi byla místnost ve tvaru šestiúhelníku, s protilehlými stěnami vzdálenými dvacet stop. Byla vysoká, bez oken, kamenné zdi, jemné osvětlení shora. Samotnou holoscénu neslo pódium uprostřed, ve výšce kolen, zabírající asi polovinu celé plochy. Jako vždy za provozu, zařízení nebylo vidět mezi tím, co právě zobrazovalo.

„Troufám si hádat,“ řekl Fisher a ukázal holí doprostřed, „že to, co právě vidíme běžet, je jakýsi šetřič scény?“

„Ano.“

Šetřící program scény byl úchvatný sám o sobě. Pokud displej neobdržel po dobu dvou minut žádné významné vstupy, chránil prostor scény před narušením tak, že postupně budoval siluetu nočního velkoměsta. Tisíce třpytících se oken vytvářelo trojrozměrný obraz města, které bylo neskutečně obrovské, půvabné a vábivé, a zároveň naprosto imaginární.

Dubová hůl se nyní posunula a ukázala do zadní části místnosti, na navršené kovové skříňky, které zabíraly celou stěnu. Jedna byla mohutně stíněná. Ze skříňek vystupovala zmrzlá kabely, klenula se nahore jako nebesa a opět klesala a ztrácela se v iluzorním nočním nebi nad holoscénou. „A támhleto vyzadí říkáte hypostator. Viděl jsem vaše předběžná hlášení. Nelekejte se - nemám v úmyslu do ničeho zasahovat. Ačkoliv, byl bych rád, kdybyste mi řekli jakou scénu staví hypostator pod příkrývkou vašeho šetřícího programu.“

Elaine se zamyslela. Její nezvaný a nevídaný návštěvník byl zdvořilý a vychovaný. A čím déle se na něj dívala, tím se jí zdál starší. Z jakýchsi důvodů se téměř odjakživa cítila se staršími muži lépe než s ostatními lidmi.

„Stonehenge.“

„Zajímavé.“ Fisher nebyl překvapený, jen lehce přikývl. „Ptal jsem se vás už dříve, zda vám nepůsobilo potíže dosáhnout některých nezbytných míst?“

„Ne. Není to, jako bychom skutečně něco přenášeli mezi naším vzorem a tímto modelem. To nebude možné. Ale použití daleké Saliburské roviny ilustruje krásu procesu - nebo jednu z krás: fakt, že ve skutečnosti příliš nezáleží na vzdálenosti vzorové oblasti.“

Když se návštěvník otáčel zpět k Elaine, koleno mu náhle vypovědělo poslušnost. Uklouzl, zamračil se a sevřel svou hůl.

„Zvládnete to s touhle nohou? Proč se nevrátíte zpět do počítačové místnosti a nesednete si?“

„Děkuji, to je dobré.“ Ochotně se otočil zády k displeji a belhal se ke dveřím. „Doufám, že budu brzy chodit normálně.“

„Úraz na lyžích?“ Pokoušela se být bystrá a srdečná.

„Ne tak docela.“ Odmíchl se a potom s ukřivděným úsměvem dodal: „Malá nehoda s ostrou čepelí.“

„Proboha.“ Slova zněla hluše. Fisher cítil, jak se kyvadlo prudce zhouplo na druhou stranu. Jeho nedobrovolná hostitelka se znovu stala nedůvěřivou. Narůstala v ní nejistota, zda by se neměla bát.

Fisher její reakci bez obtíží chápal. Když se vrátili do počítačové místnosti, znovu se posadil a uklidňujícím způsobem se usmál. „To je v pořádku. Můžu se docela dobře pohybovat.“

Elaine pomalu kývla a zavřela dveře místnosti s displejem. „Omluvte mě na okamžik,“ řekla, když se vrátila na svou židli.

„Ráda bych si něco ověřila.“ Tak klidně a lhostejně, jak jen dokázala, zvedla sluchátko a mlčky naťukala číslo strážní služby. Když se patnáct vteřin nikdo neozýval, zkusila jiné číslo mimo budovu.

Fisher ji sledoval, aniž by promluvil nebo se pokusil zasáhnout. Byl uklidňujícím způsobem tolerantní k její zjevné snaze oznámit někomu, že je tady, aby si ho ověřila. Nechal ji, ať sama zjistí, že telefon nefunguje, bez ohledu na to jaké tlačítko stiskne a jaký hlasový příkaz mu dá. Přístroj nebyl úplně hluchý, ale neozývalo se v něm nic než směs podivných neužitečných zvuků. Na jeho malém displeji se objevovalo stejně neznámé záhadné logo. Rudá vlajka se zlatým lvem stojícím na zadních nohou, jako nějaký středověký štít.

Zavěsila.

A v tom okamžiku čtyři či pět malých obrazovek v místnosti unisono zablikalo a objevilo se na nich cosi jiného:

Kdo však dlaň její kynout zřel?

Či v okně stát ji uviděl?

Či každý v povědomí měl

Paní ze Shalottu?

„Zatraceně.“ Obviňujícím prstem ukázala na nejbližší monitor pokrytý úhledně vypadajícími verši a podezřivavě se obrátila k Fisherovi. „Předpokládám, že o tomhle nic nevíte?“

„Musím připustit, že ano.“ Fisher omluvně zamrkal. Pevně sevřel hůl. „Tennyson,“ řekl.

Elaine se rozzlobila. „Tak tedy vy jste odpovědný za... za to, že nefungují telefony? Za tyhle veršičky, které se objev na monitorech?“

Lehce se uklonil a pokoušel se vypadat náležitě kajíc. „Myslel jsem, že by mi pár Tennysonových veršů mohlo pomoci nasměrovat naši diskusi. Jako cesta, která nás postupně zavede k jistě věci.“

„Pak bych vás ráda požádala, abyste přiměl Tennysona nebo kdo to je, ať se klidí. Vraťte věci zpět k normálu.“

„Obávám se, že to právě teď není možné.“

„Doktore Fishere, mohl byste mi alespoň říci, koho reprezentujete.“

Mohu to zkusit.“ Obdařil ji úsměvem, který měl být odzbrojující. Jakoby nervózně kolem sebe zakroužil holí. „Rád bych nejprve slyšel něco bližšího o vaší práci.“

Elaine se přistihla, že vypráví, aniž by vlastně věděla, kam se poděl její hněv. Její práce se zaměřovala na podstatu

časoprostoru, jak ji pojímá a chápe věda a technologie. Byla svou prací skoro posedlá, byla na ni pyšná a musela se snažit aby ji nadšeně neobjasňovala každému návštěvníkovi.

„Označuji subjekt tohoto výzkumu spíše termínem hypostatická realita. Metafyzické otázky raději nechávám metafyzikům.“

* * *

Uprostřed této debaty si všimli, že se verše na obrazovce znovu změnily:

Tam stále tká, nocí i dnem
kouzelnou síť či jasný šál
a hlas jí šeptá denním snem,
o prokletí, bude-li dál
shlížet ke Camelotu.

Povahu kletby neznala,
síť neochvějně spřádala,
o máloco se starala
Paní ze Shalottu.

„Tkala,“ řekla Elaine, jak ji udeřilo do očí cosi přiléhavého. „Je to vlastně určitý druh tkání, řekla bych.“

Upřesňovala dál. Nitěmi tvořícími osnovu i útek nové látky jsou v tomto případě mikrovlákná tunelových částic, která miliónkrát za sekundu porušují normální stav časoprostoru. Jedním z výsledků nové technologie bylo vytvoření některých skutečně exotických částic - „a více než částic. Jeden náš teoretik tvrdí, že hypostator vytváří jistý druh miniaturní vesmírné bubliny. Důsledky jsou stále zřejmější. Kromě jiného předpokládám, že můžeme ukončit testování teorie rozpínání vesmíru.“

Pozorně naslouchající Fisher byl zaujat: „Máte na mysli teorii vzniku vesmíru?“

„Ano. Máme tady prostor, čas i pravidla hry. Z toho všechno vychází. Všechny komplikace.“

Návštěvník byl naplněn upřímnou úctou - či se snad pokoušel tak působit. „Pokud vás váš přístroj přivádí k těmto otázkám, pak bych řekl, že je milión věcí, které budete chtít vyzkoušet. A další, u nichž se bojíte, že je zkusí někdo jiný.“ Přikývla. „Už jsem přemýšlela nad několika věcmi, které bych ráda vyzkoušela. A máte pravdu, některé další spíše vzbuzují obavy. A trochu se mě dotýká, že naše dotace vyžadují, abychom se všim, co objevíme, šli na veřejnost.“

Návštěvník se otázel, zda mohou být tyto experimenty nebezpečné pro svět jako celek nebo jen pro oblasti v relativní blízkosti urychlovače částic.

Elaine vysvětlovala, že vědci mají sklony o těchto věcech více přemýšlet, i obávat se jich, než si zbytek světa myslí. Pokud se má zkoušet něco doopravdy nového, fyzikové a matematici se často setkávají na informativních schůzkách - samozřejmě organizovaných opatrně a soukromě, bez publicity - aby takové otázky položili a probrali je mezi sebou. „Soukromě vás mohu ujistit, že jsme něco podobného v záležitosti nového urychlovače částic pořádali více než jednou. Pokud však vím, žádná z těchto konferencí se nikdy nepřiklonila k názoru, že by experimenty představovaly pro svět skutečné nebezpečí.“

„Ve skutečnosti to je tak,“ zakončila, „že tyto diskuse, na kterých se odhaduje riziko, jsou jakousi neformální tradicí.

Začalo to snad při konstrukci prvního atomového reaktoru na univerzitě v Chicagu v roce 1942.“

„Lidé, kteří řídí experiment, se cítí lépe, když si takové věci mezi sebou proberou,“ podotkl Fisher.

„Tím jsem si jistá.“

„A do jaké míry mívají pravdu?“

„Jsme pořád tady, ne?“

„Ano.“ Přikývl a usmál se. Zdálo se, že se k něčemu rozhodl. „Skutečně bych se rád blíže podíval, co děláte. Nemám na mysli žádnou zvláštní demonstraci, nic takového. Jen to, co právě běží. Pod šetřícím programem.“

Elaine se neochotně nechala přesvědčit. Brzy byla i se svým návštěvníkem znovu v místnosti s displejem.

Dotkla se tlačítka a imaginární moderní velkoměsto okamžitě zmizelo. Na scéně byl Stonehenge, skutečné místo, těsně před rozbřeskem.

„Nádhera,“ řekla impulsivně.

„Ano. Ale musím přiznat, že bych rád viděl něco jiného, jinde. A myslím, že by to na vašem přístroji mělo být možné spatřit. Doufáme, že více než spatřit.“

„Ano?“

„Ano - Camelot.“

Mladá žena jen tak pro sebe pokývala hlavou a myslí jí proběhlo, že tento požadavek alespoň nějak souvisí s potrhými verši na monitoru počítače. Stále však chovala naději, že žertuje. „Máte na mysli sídlo krále Artuše?“

„Ano.“ Pomyslela si, že se na Fisherově bledé, přepadlé tváři neodráží humor, ale spíše výraz hluboké touhy.

Elaine pocítila slabé mrazení v zádech a u kořínků vlasů. Opatrně si odkašlala. „Dobrá - víme, jak se spojit se Stonehenge. Jakou má zeměpisnou polohu - v Saliburské rovině, téměř ve středu Anglie. Kde chcete hledat Camelot?“

„Mohu vám poskytnout na zkoušku souřadnice satelitního navigátoru. Nebude zaručen okamžitý úspěch.“

„No, je to trochu mimo můj obor, ale matně si vzpomínám, jak jsem četla o tom, že je dnes Artuš považován za nějakého skutečného velitele jízdy ze čtvrtého století. Jeden z posledních obránců římské Británie před barbary nebo něco takového?“

Konečně se návštěvník usmál. „Něco takového.“

„Co se s ním stalo?“

„To nás ve skutečnosti zavádí přímo k důvodu mé návštěvy.“ Fisher se zhluboka nadechl. „Dozvěděl jsem se o něm něco nového jen okamžik předtím, než jsem přišel.“

„Ano?“ Další pokus o nadějný úsměv. Doufání, čekání na zlehčující poznámku.

„Ano. Je v sanitce.“ Tváří v tvář jejímu nic nechápajícímu pohledu pokývl hlavou a ukázal na okno: „V té na parkovišti.“

„Král Artuš.“

„Ano.“

„Venku na tomhle parkovišti je král Artuš.“

Návštěvník přikývl.

„Doktore Fishere, pokud se tak doopravdy jmenujete...“

„Prosím“ Mírně, ale tvrdošíjně zvedl ruku. „Sama jste viděla, že je tam ambulance. Nestarejte se pro teď o totožnost pacienta. Důležitá věc je, že jsou s ním doopravdy nebezpeční lidé. Můžete si o tom myslet, co chcete, ale oni pevně věří, že vaše nové zařízení dává možnost zachránit život krále Artuše a případně mu vrátit trůn.“ Znovu se jemně usmál. „Už jsem se zmínil, že jste se stala světoznámou? V jistých kruzích?“

„Doktore, skutečně mne musíte omluvit.“ Elaine vstala. Její hlas náhle zněl jasně a křehce. „Mám mnoho práce a musím vás teď požádat, abyste odešel.“

„Ale já nejsem ten, koho se musíte bát.“ Jemným pokynutím směrem k parkovišti naznačil, kde leží skutečná hrozba.

„Jsem tady a nijak jsem vám neublížil. Už jsem řekl, že nebudu zasahovat do vaší práce. Já vás nezraním, nikdy. Ale oni budou brzy připraveni vstoupit. A dostanou se dovnitř stejně snadno jako já. Budete se mnou bezpečnější, až přijdou.“

Elaine se dvakrát ostře nadechla. „Odmítáte odejít?“

„Rozhodně. Proč mi neukážete něco dalšího, co umí váš hypostator? Zatímco budeme čekat, co se bude dít dál. Nebo můžeme jen tak sedět a vyprávět si, pokud mě nechcete znovu pustit ke svému nejcennějšímu zařízení.“

Doktorka Brusenová vynaložila vědomé úsilí, aby ovládla svůj dech. „Jak jste se sem dostal? A přitom nespustil poplašné zařízení?“

„Vyžadovalo to magii,“ řekl měkce její návštěvník.

„Oh?“ řekla opatrně. „Merlin je tam také?“

„Děláte si ze mě legraci, doktorko. Ale to nevádí. Dnes v noci není Merlin jako čaroděj do této záležitosti aktivně zapojen. Namísto toho je jistým způsobem poškozován. Či spíše jeho kosti.“

„Opravdu? Vždycky jsem měla ráda příběhy...“ Všimla si vzdáleného světla a cosi na jejím postoji se nepatrně změnilo.

„Víte jaké?“

„Jaké?“ Fisher se přinutil znovu usednout, uvolnil se, ruce sepnul za hlavou. Hůl měl jako vždy po ruce.

„Dlouhou dobu - celá léta, od doby, co jsem začala dospívat - přemýšlím o tom, že bych chtěla mít příležitost Merlina potkat.“

„Proč?“ Její posluchač se s hlubokým zájmem a s bedlivou pozorností naklonil kupředu.

„Protože ve všech příbězích vládne nesmírným silám a přesto stále působí tak sebejistě. Ráda bych se ho zeptala, jak to dělá.“

Fisher svažil temné obočí. „Copak by nesmírné síly neměly přinášet pocit sebevědomí?“

„Řekl byste, že ano? Ale u moudrých lidí to tak není. Zdá se mi, že čím se ve skutečném životě člověk stane silnějším, tím víc se musí obávat.“ Potom zamyšleně dodala: „Možná nebyl moudrý.“

Fisher položil ruce zpět na opěradlo křesla a vsedě se své hostitelce lehce uklonil. „Poučná odpověď. Řekl bych, že je moudrý. Ale není vždycky moc dobrý v odpovídání na otázky.“ Mužův výraz vystřízlivěl. „A potkat ho? Pak buď Bůh s námi oběma.“

„Co to bylo?“

Nepravidelně se opakující ťukání a šelest. Fisher nahlédl na chodbu a zamířil do vedlejší místnosti.

Elaine se dostala ke dveřím dříve než on, nahlédla dovnitř a strnula hrůzou. Stonehenge zmizel a byl nahrazen vířícími mraky. Bylo to, jako by někdo z displeje po plných hrstech vyhazoval jemný, suchý prach, který se usazoval a pokrýval podlahu šedivou vrstvou. Ťukání bylo způsobeno vylétáváním - zdánlivě odnikud - větších kusů a kousků... čehosi.

Bylo obtížné určit zdroj cizího materiálu, kromě toho, že zdánlivě vylétal z displeje na holoscéně. Spolu s jemnými zrnky prachu vylétaly i těžší úlomky kamenů a kousky dřeva a narážely na zeď a podlahu.

Podivné ostré zvuky, elektrické jiskření, donutilo Elaine spěchat k síťovým vypínačům ve skříních na vzdáleném konci místnosti. Ale než se k nim dostala, mohutný displej se zamihotal a vrátil se do svého původního stavu. Stonehenge byl zpět - materiál přestal vylétávat.

Ale předtím se to bezpochyby dělo. Celá šestiúhelníková podlaha byla pokryta sutí.

„Co...“ Elainein hlas zdrsněl rozčilením.

Se zpožděním si všimla, že prach na podlaze obsahuje kousky něčeho barevného, jasně červené a bílé. Vypadalo to jako - jako organická hmota, maso a kosti, krvavě rudé a čistě bílé, alespoň ty, které nebyly ohořelé nebo vyschlé.

„To je kost? Vypadá to jako kost!“ Do hlasu se jí vkradl hysterický podtón.

Fisher se sklonil, aby se podíval blíž. Zdálo se, že je silně intelektuálně zaujatý. „Mohu s určitostí říci... ano. Lidská kost!“ Poslední dvě slova pronesl s náznakem triumfu.

O chvíli později se návštěvník dychtivě vrhnul na sutiny. Jeho hubené, nervózní ruce prohrabávaly prach, aby našel další kousky. Když je našel, náhle je netrpělivě prohrábl svou holí - zuhelnatělá, roztržštěná bílá úlomky -

odvrátil se, aby si zase sedl. Marně se pokoušel skrýt své zklamání.

Elaine jen s údivem hleděla na jeho chování.

„Příliš čerstvé,“ zamumlal, jako nějaký zklamaný pomatený kanibal v restauraci. „Tyhle kosti jsou příliš čerstvé.“

Elaine stále nemohla najít žádný otvor, kterým by se podivné smetí mohlo zvenčí dostat do laboratoře. Byly tu jen jedny dveře a nějaké otvory ve zdi pro elektrické vedení a ventilaci. Nedokázala si představit, jak by se tudy mohla suť dostat do místnosti.

Ale odněkud se tu vzalo pár kilogramů zlověstného smetí, jako by prošlo kamennými zdmi laboratoře.

„Přenos hmoty? Ale to není možné... hypostator nemůže...“

„Ale ano, může. Čekali jsme to.“ Fisher byl na podlaze a nemotorně se posouval se svým ztuhlým kolenem, aby dosáhl a přisunul si nové úlomky a třísky. Elaine s pocitem nevolnosti pozorovala, že některé ostré bílé úštěpky vypadají tak čerstvě, jako by byly prosáklé krví.

Pak vykřikla. Fisher, který byl v té chvíli na všech čtyřech, otočil hlavu, aby se podíval, co ji vylekalo. Oba hleděli na čtyři postavy, které se tlačily ve dveřích. Mezi dvěma muži stála štíhlá, tmavovlasá žena v černém, s velkým rudým dýmáčkem na krku. U nohou se jí krčila velká žlutohnědá šelma.

PĚT

? Amby ?

Seběhl jsem dolů hlavním schodištěm a znovu se připojil k Branovi a dalším společníkům. Tou dobou už byli všichni zpátky ve velké síni, kde bylo teplo, světlo a jídlo. Aniž bych k tomu vlastně měl nějaký dobrý důvod, nezminil jsem se svým společníkům ani o jedné z nedávných vizí. Beztak ve mně má nahlédnutí do podivných vzdáleností nevyvolala pocit bezprostředního ohrožení. A pochyboval jsem, že by jim věnovali přílišnou pozornost mí přátelé, kteří jsou si vědomí mých sklonů ke zvláštním vidinám. Byli právě zaujati potěšením z nových šatů, jídla a tepla. Když jsem se vrátil dolů, nevšímal si příliš mého změněného vzhledu, protože většina z nich se také změnila, stejně jako já.

Nejradikálnější proměnou prošla Vivian a její vzhled odpoutal mé myšlenky od magických vizí. Kouzlo nebo snad instinkt ji přivedly k pozoruhodné nádheře. Upoutaly mne hlavně její nové zelené šaty z jakési exotické látky. Později jsem se dozvěděl, že je to hedvábí. Někde objevila i malé příruční zrcátko orámované zeleným materiálem; časem jsem zjistil, že se jmenuje nefrit. Držela ho v natažené ruce, aby mohla lépe obdivovat své nové šaty. Všiml jsem si, že má nové prsteny a náušnice.

Ivald seděl u stolu a jedl, před sebou prázdný pohár na víno a umaštěné prkénko, na kterém stále ještě bylo pár drobků chleba a masa. Byl stejně hladový jako ostatní, ale jeho další myšlenky potom, co utišil své břicho, zjevně nepatřily oděvu. Stále byl ve svých starých hadrech, ze kterých kapala voda, a zamyšleně hleděl přes místnost na Jandree. Ta ležela na velké pohovce tiše, buď právě spala anebo nebyla při vědomí. Ivaldův pohled nebyl smyslný ani milující. Jeho zpuštěná tvář vyjadřovala spíše obavy, jakoby spíše on než Bran nesl odpovědnost za nás všechny, za rozhodnutí, jak se postarat o nás i o bezmocnou ženu.

Náhle se jednoruký muž na své židli narovnal a vyskočil na nohy. Drsným hlasem, kterým se pokoušel skrýt strach, se všech zeptal: „Kde jsou všichni? Kde jsou všichni ti bohatí lidé, kteří tu musí žít?“

Tato otázka samozřejmě vyvstala v myslích nás všech, ale nikdo nedokázal vymyslet uspokojivou odpověď. Dokonce i Bran na tazatele jen krátce pohlédl a znovu se zadíval jinam, na vysoké dvoukřídle dveře naproti vchodu. Všiml jsem si, že byly znovu těsně zavřené a oddělovaly nás od temnoty v místnosti za nimi.

„Jsou pryč,“ řekla konečně Vivian, čímž stručně shrnula naši situaci, jak jsme ji skutečně všichni viděli. Seděla ve své ukořistěné nádheře na jednom konci dlouhého prostorného stolu, malé nožky v nových střevicích na sedadle židle.

„Možná jsme je vystrašili tak, že utekli. Ale vrátí se.“ Zoufale se zasmála. „Dobrá, aspoň jsme se naposled najedli, než nás zabijí, a jsme v suchu a v teple.“ Poslední větu dořekla s plnými ústy.

Ivald si nalil další pohár vína a rychle ho do sebe obrátil. Jeho drsný hlas byl naléhavý. „Musím se dozvědět jedno - vrátí se?“

Vyzunk pokrčil rameny. „Samozřejmě se vrátí, dřív nebo později. Asi dřív. Opustí snad někdo jen tak takové místo a všechno, co tu je?“

Maud se k němu přidala. „Musí se vrátit, a brzy. Nemá žádný smysl jen tak utéct do deštivé noci, jen tak všechno opustit, jako... jako...“ Zdálo se, že ji nenapadá žádné vhodné přirovnání. Zamlaskala rty nad dalším pohárem vína. „A proč by měli utíkat?“ Rozhlédla se po nás a drsně se zasmála. „Nás se nemůže nikdo bát.“

Jednoruký muž zíral do prázdného poháru. „Co když...“

„Co když co?“ Bran seděl u stolu, v jednom z menších křesel, nohy v nových botech přes sebe. Znovu zaujal odpočinkovou polohu a dloubal se třískou mezi zuby, ale my jsme ho dobře znali a viděli jsme, že má k uvolnění daleko. Na pohovce za ním trhaně sténala jeho žena.

„Tohle místo...“ teď se zdálo, že Ivald je sotva schopen promluvit, takový strach v něm vyvolala nová myšlenka.

Neohrabaně zašermoval sevřenou pěstí. „Co když to tady patří Comorrovi nebo některému z jeho vazalů?“

Tento nápad nás všechny hluboce znepokojil a na okamžik ochromil. Ale Bran brzy připomněl, že není nikde vidět znak našeho pronásledovatele, kančí hlava. A když jsme to začali zvažovat, bylo těžké si představit, že by Comorre nebo kdokoliv z jeho přísluhovačů dovolil ponechat uprostřed noci otevřenou bránu a že by opustil tak dobře zaopatřenou pevnost, plnou bohaté kořisti.

„Proč by to mělo patřit Comorrovi?“ otázal se Bran.

„Nevím.“ Ivaldova pěst klesla měkce na stůl. „Protože takový... takový je svět. Lidé jako on jsou bohatí a mocní a patří jim krásné věci.“

„Hm. Není v téhle zemi tak dlouho, aby si zařídil takové místo.“

„Ale dost dlouho na to, aby ho dobyl.“

Na to neměl Bran odpověď. Chvilku přemýšlel a pak vstal. Přesvědčil se, že je Jandree usazená tak pohodlně, jak je to za daných okolností možné, a trval na důkladné prohlídce domu. Pozorně si vyslechl zprávy o stájích a dalších přístavbách, které jsme mu s Vyzunkem podali, a rozhodl, že jejich podrobný průzkum může počkat do rána.

Co se mě týká, měl jsem dost oslnující magie nahoře, dost podivné, atraktivní ženy, která na mne hleděla skrze zavřené dveře, i přízračného starého muže v zrcadle. Dost kouzelných obrazů, které se mi vnucovaly, přestože lidé, které představovaly, byli ve skutečnosti někde jinde - pokud ještě vůbec žili. Alespoň prozatím jsem měl všeho dost, a tak jsem se rozhodl, že se průzkumu nezúčastním.

Avšak jakmile Bran zjistil, že jedny z dveří nahoře jsou zamčené - samozřejmě ty dveře, skrze které jsem viděl Rubínovou paní - přivolal mě zdola, aby využil mé neobvyklé nadání.

Stále se mi nechtělo vyprávět ostatním o svých nedávných vizích. Postavil jsem se tedy před zamčené dveře a tiše se na ně zahleděl. Chvilí jsem neviděl nic zvláštního.

Zatímco jsem se díval, Bran se opřel dlaněmi o kolena a sklonil se ke mně, až měl hlavu na mé úrovni. „Je tam někdo, Amby?“ zeptal se mne měkce. Mezitím Vivian proklouzla kolem mě dopředu, pohodila svými rusými vlasy a přiložila růžové ucho k dřevěné desce.

Vyděšeně jsem poslouchal. Za vyřezávanými dveřmi bylo silné kouzlo, nebo bývalo. Ale stále jsem si byl jist, že tam nikdo není, ve smyslu teď a tady, jaký měl na mysli Bran. Má Rubínová paní pravděpodobně v tomhle domě fyzicky nikdy nebyla. Imaginární jeviště bylo právě prázdné. Jak podotkla Maud, bylo dosti obtížné představit si bohaté majitele takového místa, jak se krčí z našeho dohledu, schovaní pod postelí nebo v přístěnku, vyděšení naším vpádem. Museli by být skutečně bojovníci a slabí, abychom je vydělili my.

Vivian, netrpělivá, brzy pokrčila rameny a nechala naslouchání.

„Ne,“ odvětil jsem se nakonec, stále zahleděný na dveře. „Ne, tím jsem si jistý. Nikdo tam není.“ Odmlčel jsem se, než jsem dodal: „Teď ne.“

„Dobrá.“ Bran se zarazil, protože mu z mého chování bylo jasné, že věc není tak jednoduchá. „Je tam něco... co bychom měli vidět? Nebo mít?“

Chápal jsem, co tím míní, nebo jsem si to myslel. Místnost za dveřmi byla stále plná vysokých polic nebo vitrin, ale v nich byla jen zmrzlá tajemných věcí. „Nevím, Brane. Myslím, že ne.“

To Branovi stačilo. Už už se otáčel, když přišel Vyzunk a začal naléhat, abychom tiché dveře vylomili a zjistili, proč jsou zamčené. Bran se však na mne jen podíval, pokrčila rameny a odešel. V určitých záležitostech se naučil důvěřovat mým představám a doporučením více, než jsem jim zatím věřil já sám. V našem novém příbytku bylo dost jiných věcí, které ho zajímaly.

Dům byl dost velký, takže i zevrubná prohlídka zabrala alespoň čtvrt hodiny. Řekl bych, že nám to trvalo trochu déle. Někdo z nás stále zůstával s Jandree. Když jsme byli asi v polovině, poznamenal Bran zamyšleným hlasem, že tu nejsou žádné pokoje pro služebnictvo. Ale Vyzunk jen zafuněl, že služebnictvo, stejně jako v mnoha jiných domech, bezpochyby spává na podlaze nebo v některé z přístaveb, které jsme ještě neprozkoumali.

Když jsme nahlédli do potměšilého sálu za dvojkřídlými dveřmi v přízemí, ukázalo se, že je kruhový. Byl tak velký, že zůstával stále šerý a špatně osvětlený, dokonce i když jsme přinesli svíce; tak špatně, že jsem začal být zvědavý, jestli v tom není nějaké kouzlo. Jestliže ano, muselo být tak subtilní a dokonalé, že jsem si ho na první pohled nijak neuvedomil. Zakopávali jsme o věci a naráželi do nábytku, jak jsme se potmě pokoušeli provést prohlídku.

Uprostřed komnaty stál ohromný kulatý stůl. Už tehdy, v mých deseti letech, mě zarazila jeho nepraktická velikost. Průměr desky stolu byl tak velký, že větší část plochy byla mimo dosah, dokonce i pro vysoké, dlouhoruké muže, kteří by seděli po obvodu. Sklonil jsem se, zahleděl se do šera pod stolem a spatřil jsem více nohou, než jsem dokázal spočítat, rozmístěných kolem obvodu a taky v linkách ze středu jako loukotě kola. Kolem tohoto obrovského kusu nábytku bylo rozestavěno dvanáct či více židlí, vyřezávaných ve stejném stylu. Většina z nich byla zakrytá jemnou bílou lněnou látkou, jen pár bylo odkrytých.

V příšeří bylo ve velkém kruhovém sále vidět jen jedny postranní dveře. Byly pootevřené a vedly do jakési zbrojnice nebo strážnice, dlouhé, úzké místnosti téměř bez oken. V jejím rohu byly systematicky naskládány svinuté standarty, většina z nich byla navinutá na krátkých kulatých žerdích. Jako by je měli brát do bitvy, poznamenal šeptem Vyzunk. Několik jsme jich rozvinuli a prohlédli si je. Všechny nesly znaky, jejichž význam jsem nedokázal uhádnout, věděl jsem jen, že nepatří Comorrovi. Strážnice byla stejně šerá jako velká kruhová síň, ale nebyla tak velká, aby ji naše svíce nedokázaly osvětlit.

V další menší místnosti za nenápadnými dveřmi ve strážnici jsme objevili prapor nebo vlajku nesoucí znak velké zlaté kočky na červeném poli. Bran říkal, že to je znak Artuše, čili Arthura.

Nikdy předtím jsem neviděl lva, ani na obrázku, ale uvědomil jsem si podobu s klepadly na dvoukřídlých dveřích vedoucích do kruhového sálu, stejně jako s tvorem, který doprovázel Rubínovou paní.

Bran při světle svíček rozvinul ještě jeden prapor a pak si náhle sedl, tam, kde byl, a hleděl na další prapor. Byl na něm rudý drak na zeleném pozadí. Ve zbrojnici byla i přilbice s rudým drakem, jemná řemeslná práce ze smaltované oceli.

Vysvětlení nabídl Ivald. Artuš, jako mnozí jiní králové a vládcí, pravděpodobně užíval během svého života více heraldických symbolů. Takové změny se často dělaly proto, aby nedocházelo k záměnám s dalšími vůdci, kteří užívali stejné nebo podobné znaky.

Vyzunk se otázel: „Říkáš, že tady vládl Artuš?“

„Nevím, proč by ne. Artuš měl i jiné hrady než Camelot ne?“

„Tomuhle se dá stěží říkat hrad.“

„Dobrá, tak jiné domy.“

Argumenty rychle došly. Všichni jsme byli zděšeni i když jsme se to snažili skrývat. Bránili jsme se vyslovit všechno to, co nám táhlo hlavou.

* * *

Prozkoumali jsme truhly a skříně ve strážnici či zbrojnici síně Kulatého stolu a objevili jsme úchvatné ukryté zbraně a zbroj. Byly to cenné věci vyrobené z jemného materiálu a s úžasnou řemeslnou zručností.

Stačily by na vyzbrojení roty mužů, snad čtyřiceti nebo padesáti; luky a šípy, oštěpy, píky a kopí, meče, dýky, štíty, přilbice, všechno v paletě stylů užívaných křesťanskými řemeslníky. Byly tu pevné palandy, po dvou a třech nad sebou, a středně velká jídelna s dveřmi vedoucími zpátky do kuchyně.

Zkusili jsme další dveře, vešli do další místnosti, která byla jakýmsi doplňkem zbrojnice a vyděsili se tak, že jsme se dali na panický útek. Náš první dojem byl, že tu na nás tiše číhá deset či dvanáct mužů.

Vyzunk byl tak zděšený pohledem, který se mu naskytl, když vstoupil do místnosti, že jednu postavu srazil k zemi mečem, který právě zvedl ze země. Prázdná zbroj se sesypala s takovým řinčením a rámem, že by to probudilo mrtvého.

Když jsme o chvíli později místnost poměrně klidně prozkoumali, viděli jsme kovové zbroje. Každá měla svůj vlastní malý podstavec, takže to vypadalo, že je tu plno ozbrojených mužů. Všechna prázdná brnění, od přilby s hledím až ke kovovým botám, se skládala z tuctů částí umně spojených a snýtovaných tak, že úplný soubor mohl obalit celé lidské tělo; nikdo z nás nikdy dřív nic podobného neviděl.

„Jak se může člověk v něčem takovém hýbat nebo bojovat?“ zeptal se Vyzunk udiveně o chvíli později, když uchopil rameno a pohyboval tuhými spoji.

Musí to být silní muži.“

Kdosi minil, že tyhle krámy nikdy nebyly určeny k tomu, je nosili lidé. Prý jimi pohybovalo kouzlo.

Opatrně jsme couvali, v hrůze, že kouzlo nějak spustíme, a přitom jsme si představovali, jak prázdná brnění tasí zbraně a zabíjejí nás.

„A co je tohle?“ Později jsem se dozvěděl, že ty podivné zbraně byly jezdecká kopí, uložená v policích u zdi.

A kovové štíty. Byly tu dokonce i zbroje pro koně - další pláty oceli, jejichž smysl nám unikal, dokud jsme nenašli jednu kovovou součást, jejíž tvar připomínal koňskou hlavu.

V zadní části domu jsme našli kovárnu, kde zbraně bezpochyby vyráběli.

Vyzunk rozpřáhl své silné ruce a téměř uctivě se otázel světa: „Do jakého domu jsme to vlastně vstoupili?“

Ale nikdo z nás, kdo jsme byli s ním, mu nedokázal odpovědět.

Skončili jsme prohlídku s pocitem, že jsme se aspoň podívali do všech místností, kromě té zamčené v patře. Venku střídavě mrholilo a lilo; příjemný zvuk, když jste v teple a v suchu.

Jandree znovu nekontrolovatelně křičela v záchvatech bolesti a Bran trpěl s ní. Pro nás ostatní bylo obtížné zůstat vzhůru. Jsem si jist, že bychom spali, ale nikdo z nás se toho neodvážil. Do svítání zbývaly nejvýše jedna nebo dvě hodiny, a i kdyby se právoplatní obyvatelé pevnosti z nějakého zvláštního důvodu nechtěli nebo nemohli vrátit, Comorre jistě své plány ohledně nás nezměnil. Naši pronásledovatele se nevzdali. Během několika hodin dorazí k otevřené bráně.

Vivian se hlasitě podivila: „Neměli bychom tu bránu zavřít?“

Vyzunk pokrčil těžkými rameny. „K čemu by to bylo? Majitelé na nás budou jen tím rozzuřenější, až se vrátí.“

„Jak by mohli být rozzuřenější než teď? Můžeme jim třeba říct, že ji zabouchl vítr. Nebo že jsme ji zavřeli, abychom udrželi venku nebezpečné vetřelce.“

Zdálo se, že debata nikam nevede. Chvilí bylo ticho, až Bran poznamenal: „Comorre a jeho lidé se v tomhle koutě země taky nevyznají.“

„Jak nám to pomůže?“ chtěla vědět Maud.

„Jen, že asi nevědí, komu patří tohle místo, o nic víc než my.“

„Takže?“

Bran odhodlaně pokračoval. Jeho hlas zněl téměř naprosto vyčerpaně, ale stále byl neústupně rozhodný. Nebyl poražený ani neztratil naději.

„No, co nemůžeme udělat, je dál před nimi utíkat. Dokud si neodpočineme. I kdybychom nebyli v pasti tady na konci světa, u moře, které je připravené nás pohltnout. Všichni se sotva držíme na nohou.“ Ohlédl se přes rameno na rozházenou pohovku. „Jandree není s to ani přejít pokoj. Voli odmítnout jít nebo uhynout pod jhem.“

Nikdo se nepřel, všichni jsme přikyvovali nebo mumlali na souhlas. Znovu jsme seděli, zahledění na Brana, a čekali, až nás zachrání.

Řečník se odmlčel a postupně si nás všechny prohlédl. „Další věc, kterou nezvládneme, i když zavřeme bránu, je udržet hradbu proti více než půltuctu mužů, pokud se rozhodnou ji přelést. Bylo by krásné, kdyby byli naši hostitelé dostavěli do zimy zeď do správné výšky; kdyby měla dvacet stop, útočníci by museli pomýšlet na lana nebo žebříky, a věci by možná vypadaly jinak. Ale jak si stojí teď...“

Děšť stékal komínem a syčel v jednom z krbů, které sice hořely slaběji, ale neuhasínaly. Nezůstávalo mnoho možností. Bran vyskočil ze židle, jako by do něj znenadání vjela energie, a přihodil na oheň několik polínek. Jazyky plamenů se hladově pustily do nové potravy, zatínaly do ní své oranžové a modré tesáky. Otočil se, oprášil si ruce - v nových šatech byl znenadání úzkostlivý - a s úsměvem nás seznámil se svým rozhodnutím.

„Ale raději bránu zavřeme. Dejme tomu, že Comorre přijede a najde nás uvnitř... jak se dozví, že my nejsme právoplatní

majitelé?“

„My?“ nedůvěřivě zamumlal Vyzunk.

Bran dramatickým gestem široce rozpráhl ruce. „Proč ne? Všichni jsme vhodně oblečení. A neřekl bych, že Comorre nebo některý z jeho nohsledů vědí, jak vypadáme. Pravděpodobně jim popsali jen mě, jako vůdce.“

Vyzunk reptal. My ostatní jsme seděli, stáli nebo leželi zachumlani v houních a polštářích a čekali. Nevěděli jsme, čemu věřit.

Bran naléhal. „Já přece můžu vypadat, jak chci, v tom jsem dobrý. Pravděpodobně ani přesně nevědí, kolik nás je. Nečekají, že najdou chudé potulné herce oděné ve smaltovaných přilbách a drahokamy zdobených čelenkách.

Nečekají, že budeme stát v bohatých róbách na vrcholku zdi pevnosti. Ani že na ně budeme se zbraněmi v rukou povýšeně shlížet spoza zavřené brány. No? Tohle by je mohlo svést ze stopy!“

Myslím, že naše reakce byla tak nadšená, jak se vzhledem k únavě dalo čekat. Šli jsme se přesvědčit, že je brána zavřená. Bran krácející v našem středu poznamenal: „A co stopy vozu? Je vidět, jak vjel do brány?“

Bran, Vyzunk, Ivald a já jsme vyběhli předními dveřmi a dvorem ven, prohlíželi posledních pár yardů cesty a hledali své vlastní stopy. Déšť je však stačil smýt, i když už téměř ustal.

Pohled na důvěrně známý vůz stojící uprostřed dvora vnuknul našemu vůdci nový nápad. Staříčkový povoz už dlouho přesluhoval a měl blízko k úplnému rozpadu, obzvláště po několika posledních hodinách krušné jízdy. Všechna čtyři kola se na svých osách zlověstně viklala. Jedno z nich krátce po půlnoci ztratilo kovovou obruč a hrozilo, že upadnou i zbylé tři.

„Mám nápad!“ Bran znovu cosi snědl a jeho hlas získal trochu energie. „Shodíme náš vůz z útesu.“

„Cože?“ To byl Vyzunk.

Ivald chápal rychleji. „Kde?“

„Shodíme ho přes okraj, venku před bránou. Ať Comorre najde pár kousků, až přijde a porozhlédne se. Na důkaz, že jsme všichni zahynuli v bouři. Naše těla spláchlo moře.“

Při tom pomýšlení jsem se zachvěl, ale souhlasil jsem s ostatními, že je to výborný nápad. Ve čtyřech jsme vytlačili a vyvlekli hřmotící vůz z brány. Bran a Ivald naposled vylezli nahoru, sundali všechny věci, které měly pro někoho osobní význam - bylo jich jen pár - a několik předmětů, bez kterých bychom se těžko obešli, kdybychom znovu vstoupili na jeviště. To jsme bezpochyby chtěli udělat, pokud přežijeme návštěvu v tomto až zlověstně pohodlném domě. A pokud budeme ještě někdy schopni sehrát představení. Byly to tamburína, Panova flétna a jazýčková píšťala, housle a harfa, Vyzunkovy olověné podkovy a pár dalších maličkostí.

Přesunuli jsme vůz na příhodné místo na okraji útesu a svrhli ho. Následoval uspokojivě dlouhý okamžik téměř úplného ticha, než jsme uslyšeli vzdálený tvrdý náraz a praskot. Proti neúnavnému hukotu moře to byl jen krátký a nepodstatný zvuk.

Vešli jsme znovu na nádvoří a zavřeli za sebou bránu. Mohutné bronzem okované dubové trámy se zhouply s uspokojujícím zaduněním. Dvě těžké závory zapadly na své místo - k manipulaci s každou z nich bylo třeba dvou mužů - a my se vrátili do domu.

Pozdě k ránu se někteří z dospělých stále přeli a ještě nedýchající dítě stále bojovalo o svůj život v zápase o narození.

Já jsem usnul, zamotaný v houních u teplého krbu, blízko mírného ohně; přinejmenším jsem usnul, když jsem náhle se škubnutím procitl, nenadále ořesen do hloubi duše. Musel jsem vykřiknout - přátelé se ke mně otočili.

Byl to znovu můj stařec ze zrcadla, ten, který říkal, že je Merlin. Zjevil se odnikud v mém snu a tentokrát jsem měl pocit, že ho slyším křičet s děsivou, podmanivou naléhavostí.

...kosti, kosti, kosti...

Zbytku jsem nerozuměl. Così o kostech a o nebezpečí. Myslel jsem, že se mě přízračný muž pokouší probudit, aby mě varoval. Poslal mi vzkaz z veliké dálky, zpráva však byla nesouvislá. Jeho bezhlesný křik byl nezřetelný, v mé mysli ho přehlušil bližší a bezprostřednější nářek rodící ženy.

Když jsem probíral svou krátkou zkušenost se světem, nevzpomínal jsem si, že bych kdy znal jakéhokoliv starého muže. Zcela jistě jsem tohoto starce neznal, než jsem vstoupil do tohoto domu. Možná znával mou matku a viděl mne jako malé dítě, ale teď přišel, cizinec, a vetřel se do mého života.

„Ambymu se něco zdálo,“ řekla Vivian v odlmce mezi pravidelnými výkřiky Jandree. Všichni věděli, že mívám podivné, živé sny.

Unaveně se na mne usmála co nejvíce uklidňujícím úsměvem a ostatní přitakali. A pak, jak to občas ještě ze zvyku dělávala, se Vivian pokřivovala.

ŠEST

Navzdory novým výkřikům zmučené ženy jsem znovu usnul, vyčerpaný a schoulený u krbu. Dlouhý porod skončil za svítání. Probudil jsem se jen chvilku potom; řekli mi, že dítě přišlo na svět a hned ho zase opustilo.

„Udusilo se při porodu,“ objasnila mi šeptem Maud.

„Cože?“

„Dítě zemřelo. Pupeční šňůra mělo omotanou kolem krčku.“ Prošla podél stolu a šetrně sfoukla několik vonných svící, které Vivian někde našla a před úsvitem je zapálila

„Ach.“ Tehdy jsem ještě doopravdy nechápal, co je pupeční šňůra, a o narození jsem věděl jen málo, kromě toho, co jsem už párkrát viděl dřív - základní holou a krvavou skutečnost.

Jandree, schoulená pod příkrývkami na pohovce, vypadala, jako by ztratila velkou část své váhy. Byla tělesně i duševně vyčerpaná, vlasy v mokřích pramíncích, velmi bledý obličej. Byla při vědomí jen chvílemi a přinejmenším mým nezkušeným očím se zdálo, že i ona sama umírá. Maud zůstala s trpící, ačkoliv jistě sama potřebovala spát, a trpělivě

dělala a říkala věci, které laskavé, pomáhající ženy vždycky říkají, když je někdo nemocný. Znovu jí vyměnila prostěradla a oblečení a ty zkrvavené odhodila do kouta.

Jandree znovu a znovu brala do rukou dětské tělíčko a nechtěla si ho nechat vzít. Až dokud Vivian, která také jako obvykle pomáhala, potěti či počtvrté uvolnila z matčina náruči drobné tělíčko novorozence, stále zavinité v překrásné osušce, a podala mu ho. Myslím, že k tomu neměla jiný důvod než ten, že jsem náhodou stál poblíž - snad doufala že ji toho břemene nějak zbavím.

Bran nespál a vyčerpaně seděl na židli poblíž pohovky. Jeho tvář vypadala, jako by i jeho přemohla smrt.

Zadíval jsem se na promodralou tvářičku dítěte, které jsem držel, a z náhlého popudu jsem ho pohladil po lysé svraštělé hlavičce. Nebyla to první smrt, kterou jsem viděl, dokonce ani první mrtvé dítě. Přesto mě zasáhla tak silně, že mě nenapadlo nic, co bych mohl říci, ačkoliv jsem si velmi přál nějak pomoci.

Vzhlédl jsem a uviděl Brana, jak se blíží, v ruce pohárek, který naplnil vodou z karafy na stole. Pár slovy a gesty mi ukázal, jak mám držet mrtvé dítě, zatímco pokropil jeho hlavičku svčnou vodou a zamumlal pár latinských slov.

Vzpomínám si, že to byl první křest, který jsem viděl. Ačkoliv jsem v prostém rituálu nevycítil magii, udělal na mne dojem. Bran se otočil, opatrně odložil pohár zpět na stůl a zahleděl se do prázdna.

Maud a Vivian Jandree znovu omyly, usadily ji do čistého lůžka a se soucitem jí podaly vodu. Vtom jsem ucítil v rukou slabý pohyb a uslyšel slabé zakňourání. Hned potom následovalo odhodlané zavrtění a silný řev, zdravý a vyžadující pozornost.

Novorozeně, teď zdravě růžové, přese všechno živé, se přisálo k prsu plačící matky. Otřesení rodiče si šeptali o jméně, ale myslím, že se mu báli něJaké dát.

Maud a Vivian se začaly vzájemně tiše obviňovat, která z nich si byla tak jistá, že je dítě mrtvé.

Bran, vyčerpaný silnými emocemi, ale nyní přece jen otec, usnul zabořený v křesle obloženém polštáři. Neučinil žádné rozhodnutí, co máme dělat se smrtelným nebezpečím, kterému jsme stále hleděli do tváře. Věděli jsme Comorrovi dost na to, abychom neměli důvod myslet si, že jeho lidé vzdají pronásledování.

Náš vůdce slabě chrápal a jeho spánek nám ostatním dal šanci rozhodovat - pokud bychom si to chtěli zkusit. Jandree byla, co se rozumné řeči týče, momentálně ještě neschopnější než její muž a já byl dítě, sice mimořádně schopné ledacos vysлідit, na které se však nedá spolehnout při rozhodování. Maud, Vivian, Ivald a Vyzunk tedy usedli ke stolu. Vyzunk jako jediný vypadal (nebo to alespoň předstíral), že je schopný pokusit se vymyslet nějaký plán.

Ostatní členové neoficiální rady se snadno nechali odvést od tématu. „Všechny tyto věci,“ řekla zasněně Vivian a přejela si rukama po zelených šatech. „Co vy víte?“ Zivla. „Co když je tenhle dům Camelot?“

Každý slyšel stovky nádherných příběhů popisujících velkolepý styl a bohatství, kterému se těšil král Artuš před svým pádem. Vyprávění popisovalo zlato a drahé kamení, jemné sklo, slonovinu, jantar a všechno ostatní. A pak tu byly ty tajemné prapory, krásná zbroj a zbraně, které jsme objevili.

Maud zasípala. „Huso hloupá! Tenhle dům je nový, tak nový, že ještě není dostavěný. A Camelot byl mnohem větší.“

„Byla jsi tam někdy? Viděla jsi ho někdy?“ Hlas Vivian zněl tiše, připravený naplnit se bázní.

„Ne, já ne.“ Starší žena prudce zavrtěla hlavou. A všichni vědí, že byl mnohem větší a krásnější než tenhle dům.“

Rozhlédla se kolem a nadechla se. „I když dokonce i tenhle dům je příliš krásný na to, aby v něm žili lidé jako my.“

Vivian obrátila pohled k Branovi a dřív, než si uvědomila, že spí, zeptala se: „Brane, viděl jsi ho někdy?“

Náš vůdce vzhlédl, vytržený ze sna. „Co?“

„Promiň, že jsem tě probudila. Camelot, o tom mluvíme. Hrad krále Artuše a město kolem něj.“

Bran už zase zahleděný kamsi do daleka, zavrtěl hlavou a tiše vyslovil jediné slovo: Ne. Jeho oči se znovu zavřely.

„Jsme jenom obyčejní lidé,“ řekl Vyzunk. „My všichni.“ Mračil se a pohrával si s pohárem vína v ruce, ale nechystal se nádobu rychle vyprázdnit.

Samozřejmě. Vivian se s pýchou podívala na své nové šaty Ale... ale i na Artušově dvoře museli občas být kejklíři. Jak ráda bych ho viděla!“

Starší žena se zasmála. „Možná, že bývali, ale ty tam nikdy nebudeš. Camelot byl zničen, hned po Artušově smrti.“

Maud často mluvila o katastrofách způsobem a tónem, který vyvolával dojem, že si v nich libuje.

„Opravdu? Jak to víš?“ Vivian byla nepřesvědčitelný snilek.

„Všichni to říkají.“ To Maud vždy považovala za stvrzující argument.

„Jak ho zničili?“

„Spálili, myslím. Všechny domy a pevnosti hoří, když vejdeš dovnitř a podpálíš dřevěné části.“

„Ale nikdy jsi tam nebyla? Nikdy jsi to místo neviděla?“

„Už jsem ti řekla, že ne. Ne. Nemyslím, že by tam kdy bylo moc lidí. Je támhleto víno sladší než tohle? Možná bych měla vyzkoušet jiné.“

„Tak je to! Nevíš to jistě.“ Vivian zvítězila, ale bylo to jen nepatrné vítězství. „Možná, že hradby Camelotu stále stojí.“

Jak ráda bych ho viděla. A kdo může říct, že je opravdu mrtvý?“

„Artuš?“ zasípala znovu Maud a usmála se. „Je dočista, dočista mrtvý. V bitvě ho rozsekali na kousičky.“

Ivald cosi zamunul a postavil se, jako by ho popudila představa, že někoho rozsekali na kousky. Jednoruký muž chvíli pospával na stole, hlavu složenou na své celé ruce. Vytrvale popíjel víno. Vypadal čím dál hůř, jako by tušil nějaké neštěstí. Ted' se otočil a vyběhl z místnosti. Měl stále své staré obnošené šaty, jediný z nás, kdo si ještě nenašel něco lepšího na sebe.

„Je bázlivý jak ženská,“ zavrčel Vyzunk a zavrtěl k hlavou. Pojídal pečené vepřové i exotičtější jídla. „Nedívím se, že musel opustit Sever. Tam nemůžou uspět chlapi, co se chovají jako on. Možná se vrátí do kuchyně a do prádelny.“

Uplynula minuta nebo dvě a Ivald se nevracel.

„Běž za ním, Amby,“ řekla mi Maud a neznělo to o nic bázlivěji než Vyzunkova řeč. „Podívej se, co dělá. Možná jen

někde zvrací. Příliš toho snědl, příliš toho vypil, příliš rychle na prázdný žaludek.“

Přikývl jsem a vydal se ho hledat. Nebylo třeba názoru dospělých, abych pochopil, že se Ivald choval bezcharakterně. Může být jistým způsobem zženštilý, myslel jsem si a určitě to není typ válečníka, ale neměl by jen tak propadat návalům paniky ani tolik pít. Měli jsme právo vědět, zda se nechystá ve své vínem prosáklé úzkosti udělat něco bláznivého, co by nám všem mohlo způsobit nové problémy.

Nenašel jsem Ivalda v opuštěné kuchyni ani v malé kovárně. Ani ve stáji, ani na záchodě dál vzadu. Naléhavě, ale ospale jsem vykročil do světla časného rána, abych pokračoval v hledání podél šedých obrysů skal, které na konci rozšiřovaly výběžek země. Skrze otevřené dveře a úzká okna jsem matně zaslechl hlasy těch tří, kteří byli vzhůru ve velké síni za mnou. Vyzunk, Maud a Vivian se pokoušeli vymyslet nějaký plán, kterým bychom mohli oklamat Comorrovy lidi nebo kohokoliv jiného, kdo přijde k bráně. Chtěli předstírat, že jsme právoplatní držitelé tohoto sídla. „... ať je tohle místo jakékoliv,“ uzavřela Maud. Dokázal jsem si představit, jak se nedůvěřivě rozhlíží kolem sebe. Vyzunk, který se vždycky pokoušel udržovat si pověst odborníka na římské záležitosti (a na spoustu jiných věcí) tvrdil, že nejpravděpodobnější účel tohoto opevnění je bránit a udržovat nějakou malou kryptu nebo chrám, nejspíš orákulum. Maud o tom pochybovala, ale Vyzunk stále trval na tom, že sídlo je příliš přepychové pro vojenskou hlídku a příliš vzdálené od měst, venkova a obdělávaných polí, takže nemůže náležet nějakému majiteli půdy. Nezdálo se ani, že by tu sídlilo společenství patřící nějakému náboženství, o kterém kdy slyšel, novému či starému - žádná z místností nevypadala jako cela nebo dormitář a množství a druhy oděvů působily dojmem, že jisté ložnice sdíleli muži a ženy. Co zbývalo? Věštírna!

Jak jsem se vzdaloval od domu, Vyzunkův rozhodný hlas se ztrácel. Hledal jsem Ivalda v labyrintu vysokých útesů. Už brzy se mělo prokázat, že se Vyzunk ohledně orákula nemýlil - ale věci byly ve skutečnosti mnohem složitější, než si kdokoliv z nás představoval.

Jen pár tuctů kroků za domem a pár yardů od dalšího přístavku (později se ukázalo, že mezi nimi nejsou žádné pokoje pro služebnictvo - ale když jsme se o tom přesvědčili, už jsme se tomu nedivili) jsem narazil na nezastřešenou kostru budovy. Obklopovaly ji a téměř skrývaly vysoké skalnaté útesy. Na první pohled se dalo usoudit, že je to další nedostavěný dům, ale bližší pohled ukázal, že není dokončená z jiné příčiny. Ve skutečnosti to byla ruina, vypadala mnohem starší než všechny ostatní budovy poblíž. I když bývala ještě neporušená, byla kaple (rychle jsem o ní začal takto přemýšlet) mnohem menší než hlavní dům, dokonce menší než velká síň, ve které jsme našli útočiště, snad jen deset kroků dlouhá a asi poloviční šířky. Na kamenné podlaze ještě zůstaly kaluže vody z nočního deště. Zdi bývaly kdysi omítnuté a byly tu jisté náznaky, že malá stavba do bývala křesťanským kostelem nebo kaplí - viděl jsem už dost křížů na jiných místech a sám jsem měl na krku malý křížek vyřezaný z rohoviny, jediný dárek, který jsem kdy dostal od své matky. Ale v téhle kapli byly kříže vymodelovány v omítce, z kamenů, dřeva a rohoviny, některé nesly symbol Ukřižovaného a jiné ne, některé byly stále nepoškozené, zatímco jiné byly rozbité.

Zdálo se, že potom, co se malá stavba zřítíla, vztýčili nebo obnovili starší oltář, po straně. Prohlížel jsem si, co zůstalo ze zdi, ale nedokázal jsem se rozhodnout, který bůh tady byl dřív.

Byly tu i další symboly, pro mě méně známé. Později mi kdosi řekl, že bronzový jelen je určitě symbol Odina. Byli tu i havran a vlk, kteří také patřili temnému, jednookému bohu Seveřanů.

Nasládlý pach a bzukot much, znející na počátku jara nedočkavě a hladově, oznamovaly přítomnost zbytků masa. Snad tady byla nedávno rituálně prolita krev a stříkala kolem; dlouhý déšť způsobil, že bylo těžké říci kdy. Divil bych se, kdyby to byla lidská krev. Každý vyslechl příběhy o druidech, kteří obětují i lidi, ale já sám jsem nikdy neviděl rituální smrt ničeho většího než holuba.

Ivald seděl na holé kamenné podlaze uprostřed kaple, hleděl do zdi, skelný pohled zaměřený ve směru jednoho či více náboženských symbolů. Nedokázal jsem určit, na které božstvo soustředil svou napjatou pozornost, zda na starého Odina nebo Krista, který byl poměrně novým příchozím ze vzdálených zemí. Možná tady byl třetí kandidát, ztracený někde ve značkách na stěně. Jednoruký muž seděl a horní polovina jeho těla se kývala. Vypadal tak podivně, že jsem se téměř bál přiblížit se k němu a chvíli jsem se jen díval zdálky.

Nakonec jsem úmyslně způsobil trochu hluku, zašoupal jsem svými novými botami po mokré kamenné podlaze. Ivald sebou trhl a uvědomil si mou přítomnost.

Změnil polohu, otočil se a rozhlížel se, až mě uviděl. „Amby,“ řekl potom. Ale jeho tvář se nezměnila, jeho hlas zněl vzdáleně a po pár slovech znovu utichl.

„Ano“ řekl jsem. „Jsi v pořádku?“

Ivald se na mne zadíval způsobem, který mě přiměl odsunout se k otvoru ve zřícené zdi, který kdysi býval dveřmi.

„Ivalde,“ opakoval jsem. „Jsi v po...?“

Jeho hlas byl chraplavý. „Když nás Comorre dostane...“

Co?“ Strach, Ivaldův nakažlivý strašlivý strach mi náhle zadrhnul slova v krku.

Seveřan zvedl velkou bledou pěst - viděl jsem, že se chvěje. „Viš, co dělá s dětmi? Viš, co ti udělá?“

„Ne.“ vydechl jsem.

„A taky nemluvněti. Kdyby raději nikdy nezačalo dýchat. Viš, co s námi všemi udělá?“

Chtěl jsem se otočit a utéci, ale nohy mne neposlouchaly.

„Viš to?“

Beze slov jsem zavrtěl hlavou.

Jako by mne Ivaldův hlas spoutal kouzlem, ale jeho síla nebyla kouzelná. Spíše to byl strach, hlubší a starší než nejstarší zaříkávání. „Slyšel jsem, co udělal s vesnicí, která ho rozhněvala. Jeho muži vzali děti ze vsi...“ Hlas se

zastavil, jako by narazil na překážku. Uštvané oči se do mne zavrtaly. „Nemůžu se na to dívat,“ dodal prostě, jako by vysvětloval základní věc. „Nemůžu se dívat, jak se znovu dějí takové věci,“ opakoval. Byl to stejný, věčný hlas, kterým by mi mohl říci: „Mám jenom jednu ruku, nemůžu žonglovat třemi míčky najednou.“ Zamrazilo mě až do morku kostí; nedokázal jsem nic říci. Konečně jsem se odtrhl, nechal Ivalda v kapli a stísněně se vzdal zpět, abych řekl ostatním, co jsem viděl.

SEDM

Brana příliš nezažalo mé vyprávění o tom, jak jsem našel kapli. Ulevilo se mu, když uslyšel, že Ivald neudělal nic nebezpečného a ani k tomu nesměřoval. Než odešel, aby se podíval za Ivaldem či do kaple, sestavil plán. Jeden z nás měl stále držet stráž na vrcholu hradby nebo na vršku zpola postavené věže. Chtěli jsme vyloučit možnost, že by se Comorrovi lidé objevili na cestě, aniž bychom o nich věděli. Bylo už hodinu po východu slunce a my začínali doufat, že se přese všechno vzdali pronásledování.

Bran určil hlídky a když Vivian odešla na první střídání, požádal mě, abych mu ukázal budovu, které jsem říkal kaple. Vedl jsem ho kolem dřevěných přístavků a výčnělků skal, které se tlačily těsně za zadní částí velkého domu jako nějaká obří dychtící zúčastnit se výstavby.

Našli jsme Ivalda schouleného v koutě zříceniny, která nepopíratelně musela být kaplí. Stále seděl na podlaze, ronil slzy jako žena, beze studu, slabý a zoufalý. Bran ho tichým, ale naléhavým hlasem vybízel, aby se uklidnil, a brzy ho přesvědčil, aby se vrátil zpět do domu k ostatním.

* * *

Potom jsme se všichni střídali na hlídce na hradbě nebo na vrcholku strážní věže - kromě Jandree a Ivalda, který usnul u dlouhého stolu s hlavou opřenou o hřbet ruky. Asi uprostřed dopoledne Vyzunk, který právě hlídkoval, pronikavě zahvízdal.

Va chvíli nás hledělo z hrubého nedokončeného vrcholu hradeb pět. Asi na půl míle vzdálený třpyt brnění a jasné skvrny praporů se brzy změnily v průvod koní a pěchoty, mdlá hnědá a šedá, občas s jasnou nebo barevnou skvrnou. Postupovali cestou, která byla po včerejší deštivé noci příliš mokrá na to, aby se zvedl oblak prachu.

Stalo se to nejhorší, naši děsiví pronásledovatelé nás dostihli. Zhruba za čtvrt hodiny rozvinuli formaci jen pár yardů před hradbou a bránou, desítky jezdců, někteří v kroužkových košilích, většinou vyzbrojení kopími, oštěpy, štíty, luky, praky a noži a pár i dlouhými meči. Nesli mokrou a skleslou korouhev s medvědí hlavou. Za nimi následoval zástup pěšáků, sestávající z méně úspěšných válečníků a přísluhovačů. Comorrové bojové síly zjevně čítaly asi dvě stovky mužů, což byla tehdy v naší zemi impozantní armáda.

Bronzem pobitá brána, která dříve vypadala tak příjemně mohutná, se teď zdála být nepatrnou dětskou hračkou. Samozřejmě jakkoliv silná brána ani dlouhá nízká hradba, téměř bez obránců, nemohla zadržet armádu schopných vojáků, kteří by si chtěli vynutit vstup do opevnění - pokud její velitel vydá rozkaz ke zteči. Zmínil jsem se, myslím už dříve, že bariéra většinou nebyla vyšší než dvanáct stop, když nepočítám snížení úrovně země příkopem před ní. Téměř stejná šířka kamenné zdi naznačovala, že má být po dokončení podstatně vyšší. Ale jak si věci stály teď, hbitý útočník, který by se postavil na hřbet koně nebo použil jiný krátký improvizovaný žebřík, by byl v mžiku na hradbách, pokud by ho odhodlaný obránce nesrazil zpět. Problémy s obranou ještě zhoršovala skutečnost, že na nedokončené zdi nebylo žádné cimbuří, ačkoliv na dvou či třech místech bylo podél vnější strany hradby navýšené zdivo, které mohlo poskytnout úkryt několika obráncům. Každý, kdo by se na vrcholu hradby postavil kamkoliv jinam, by nebyl nijak kryt před střelami útočníků.

Nemyslel jsem si však, že se skutečně schyluje k útoku. Jeden z vojáků velitelským hlasem požádá o otevření brány a my nebudeme mít jinou možnost, než se podvolit.

Nebo snad ano? Možná.

Bran si nasadil působivou přilbu - i když ne tu s červeným drakem - a plášť. Jeho vzhled se naprosto změnil. Takto vybaven vyběhl po krátkých kamenných schodech na vrchol hradeb a objevil se, skloněný, se založenýma rukama, za nepředpisovým, po prsa vysokým cimbuřím, jehož horní hrana byla na zimu pokrytá ztvrdlým povlakem z koňského hnoje a slámy. Pustil se do rozhovoru s muži, kteří zastavili koně těsně před naší bránou.

Museli jsme vysvětlit, proč jsme nevztyčili vlajku; zdůvodnili jsme to tím, že zeď ještě není úplně dokončená.

Přiblížili se tři muži. Jeden z podřízených důstojníků byl Seveřan v typickém vlněném kabátě s dlouhými rukávy.

Kapitán jednotky byl svým způsobem úchvatný, hlava v žebrovaném lemované železné přilbici, která mu částečně chránila tvář a přitom mu umožňovala dobrý výhled. U pasu měl meč - což byla tehdy poměrně vzácná zbraň - a na zádech připásaný oštěp, přes oděv přehozenou kůži nějakého chlupatého zvířete. Vzpomínám si, že jeho sedlo bylo opatřeno tmeňy, což byla také jistá novota.

Pozdravil nás - dva muže, které viděl, Brana a Vyzunka, který byl také oděný ve vypůjčené nádheře a velmi se snažil vypadat slavnostně a důležitě. Vyzunk nesl působivé ceremoniální kopí a vypadal jako kapitán stráže.

Muž na koni popojel blíž a uctivě se představil. „Jsem Dreon, kapitán ve službách Comorra Britského.“ Ať pocházel ze zámorí či ne, jeho hluboký hlas zněl s dobrou znalostí našeho jazyka.

„Jsem Hamond, pokorný služebník orákula.“ Branův hlas byl dokonale sebejistý a smyšlené jméno vyšlo z jeho úst bez zaváhání - bezpochyby si ho připravil předem. Vymyslel si i jméno pro Vyzunka - přiznávám, že si na něj nevzpomínám - a také ho představil.

Dole na nádvoří neviditelném pro armádu za hradbou, si Vivian cosi šeptala s Maud. Potom si přes své zelené šaty přehodila bohatý nachový plášť a čelenku. Vypůjčila si je ze zdánlivě nevyčerpatelných zásob nádhery v domě, odkud pocházely i naše ostatní nové šaty. Nebyl to úbor exotické tanečnice nebo hradní paní, dokonce ani šlechtičny. Vivian

se stala kněžkou. Namalovala si na tvář, hrdlo a ramena symboly, které mohly mít - podle všech našich znalostí - mystický význam.

Po chvíli vystoupila na hradby k Branovi a Vyzunkovi. Všechny oči za zdi se obrátily směrem k ní. Dav vojáků nejprve hlta stihlou rusovlasou dívku očima. Její povýšený vzhled a chování je však brzy zchladily k tichému, nevraživému respektu, dokonce ještě účinněji než krásné šaty.

Stejně jako Římané, kteří tudy prošli tolik let před ním, i Dreon se intuitivně bál druidů a všech, kteří ovládali podobné síly. Muž na koňském hřbetu přehlédl postavy, které stály proti němu. Nemusel vzhlízet příliš nahoru, protože vrchol naší hradby nebyl vysoko. Bran a Vyzunk stáli téměř na dosah oštěpu, vystavení střelám.

Kapitán je pečlivě ohodnotil. Pak se dlouze podíval doleva i doprava podél asi třiceti yardů zdi. To bylo znepokojující; jako by odhadoval, jak dlouhý úsek by mohl vzít útokem a my bránit.

Nakonec Dreon vzhlédl k mužům na hradbě a zeptal se: „Či orákulům to může být, věštče?“

Bran si zvolil tento okamžik k jedné ze svých působivých, dobře načasovaných odmlk. Kdybych byl během zimy, která právě minula, neslychal zas a znovu jeho rychlé vtipné odpovědi, kterými usazoval rýpaly a provokatéry na bezpočtu venkovských tržišť, panských dvorů a návsi, mohl bych si myslet, že hledá vhodnou odpověď. Zadíval se mimo tazatele, jako by v duchu procházel soupis majetku orákula, dříve než prozradí jeho jméno. Krátce spočinul očima na povýšené Vivian, potom na statném, impozantním Vyzunkovi - a na závěr na mně. Byl jsem zcela bezvýznamnou osobou a Bran by mne ze své prohlídky nejspíš vynechal, nebýt toho, že jsem byl na očích a byl jsem příliš dobře oblečený a příliš nečinný, než abych mohl být sluhou.

Pak Bran otevřel ústa, ale nikdy jsme se nedozvěděli, jakou odpověď měl v hlavě. V tom okamžiku mě totiž přepadl jeden z těch impulsů, se kterými se člověk setká jen jednou v životě (nebo nikdy, v případě, že má štěstí).

„Orákulum Merlinových kostí!“ vypísl jsem.

Jsem si jist, že Brana toto mé prohlášení překvapilo, jako všechny ostatní, mne samého nevyjímaje. Ale když už se to stalo, nenechal se zaskočit a zdvořile, hbitě pokračoval ve hře. „Slyšeli jste ten příběh?“ otázal se radostně kapitána. Ve stejné chvíli pozvedl obočí, připraven užasnout, kdyby Dreon přiznal neznalost.

Ukázalo se, že je Dreon velmi netečný, příliš ho nezajímalo, zda ho cizinci pokládají za ignoranta či ne. „Příběh, pane?“

„No jistě, příběh. Jak se nejmocnější čaroděj na světě, a nebylo to dávno, bláznivě zamiloval do krásné a tajemné mladé ženy - jak už se staří i mladí muži občas slepě zblázní do mladých žen. A jak ho podvedla, když se starého Merlina nabažila, a obrátila proti němu právě ta kouzla, která na něm vymámila? Jak ho kouzlem spoutala, takže musí navždy ležet pod obrovskou skálou?“

„To už jsme všichni slyšeli,“ řekl kapitán bez valného zájmu a začal se věnovat svému neklidnému koni.

Pohledte na tu skálu!“ řekl Brian a pevně, ne však příliš dramaticky, ukázal na mys přímo za sebou. „Pod ní je uvězněn Merlin!“

Dreon cosi zamumlal a vypadal téměř znuděně. Jeho důstojníci tiše seděli na koních.

Bran se rozhodl udělat na ně dojem. „Kosti velkého čaroděje práchniví navždy pod těmito kameny. Připraven o Merlinovu pomoc, nepřetrval ani Artuš a Camelot. Během několika let...“

„To už jsme taky všechno slyšeli.“ Dreon plácl svého koně přes ucho a ten konečně zůstal stát a tiše se chvěl. „Řekl bych, že jestli Artuš tolik postrádal svého velkého rádce, měl přijít sem a žádat o radu vaše orákulum.“

Bran ani nemrkl. „Tedy, právě to udělal, drahý pane. Samozřejmě, že to udělal.“ Náš vůdce skličene potřásl hlavou.

„Kdyby se jen tak náš zesnulý král řídil radou, kterou obdržel!“

Konverzace ještě chvíli pokračovala. Na naší straně hovořil většinou Bran a přirozeně pokračoval ve výkladu, jak známé a úspěšné je toto orákulum. Myslím však, že to bylo obrovské plýtvání časem, protože o tom už nikdo z Comorrových lidí nepochyboval. Za chvíli mi všechna Branova a Vyzunkova objasnění začala znít neohrabaně a dokonce i trochu nejistě. Mezitím náš návštěvník u brány a jeho důstojníci začali být o chloupky uctivější, ačkoliv byli stále dost sebejistí. Z toho, co jsem zaslechl, jsem získal zmatený dojem, že Dreon a jeho společníci před bránou mají teď lepší představu, kdo jsme, než my sami - jakmile se jednou začalo mluvit o Merlinových kostech, situace jaksi ladila s tímhle místem.

Bran po mně střelil pohledem. Jeho tvář byla téměř bez výrazu, ale získal jsem matný dojem, že mne při první lepší příležitosti popadne za můj nový límec nebo za mastné vlasy a zeptá se, co vlastně vím o Merlinovi nebo jeho zatracených kostech, a proč jsem na ně zavedl řeč? Zjevně si přál, aby mu byla situace stejně jasná, jak se zdála jasná kapitánovi Comorrova vojska.

Mezitím Dreon metodicky brousil kolem důvodu svého příjezdu; zeptal se Brana a Vyzunka, zda někdo ze služebníků nebo správců orákula neviděl skupinku mastičkářů cestujících na voze.

Bran se postupně podíval na všechny své viditelné společníky a oplátkou mu tentokrát byly netečné pohledy. „Zde nejsou žádní kejklíři,“ ujistil kapitána důstojně a poněkud chladně. „Potulní ani jiní.“ Pozvolna mi docházelo, že Bran někde musel získat vzdělání, jaké obvykle poskytují svým synům šlechtici. Když chtěl, dokázal se vyjadřovat vznešeně a občas drze prohodil latinské slovo.

Povýšeně dodal: „Nevítáme zde karnevaly.“

„Samozřejmě že ne, pane.“ Dreon se pousmál. „Každopádně ty lidi nechceme proto, aby nám zpívali a tančili. Žádné šťastné zpívání. Možná budou křičet a skákat, protože jim trochu zatopíme a pustíme žilou za jisté zločiny, které spáchali.“

Právě když Dreon mluvil o křiku, někde v domě hlasitě zaplakalo dítě. Zdálo se, že tenhle běžný domácí zvuk potvrzuje, jak jsme tady důkladně usazení. Kde jsou děti, musí být i matky, a kde jsou matky, musí být muži. Ať si naši návštěvníci mysleli, co chtěli, naše nedokončená hradba mohla skrývat malé vojsko, těžce ozbrojené strážce, připravené bránit až do posledního muže své ženy a děti, nemluvě o orákulu a jeho věštcích a sloužících.

Vyzunk, který působil nejautoritativněji, si odkašlal a navrhl: „Kapitáne, jste si jistí, že ti potulní pěvci, které hledáte, prošli tudy? Sledovali jste je sem na tento poloostrov?“

„Ano. Naprosto jistě. Sledovali jsme jejich stopu.“

„Dobrá, pomysleli jste na to, že se mohou skrývat mezi skalami dole v útesech, před našimi hradbami? Není tu mnoho jiných míst, kam by mohli jít. Hledejte tam jestli chcete.“ To bylo milostivé svolení.

Právě v tomto okamžiku se na hradbách poprvé objevil Ivald - nevím proč, pokud ho nepřitáhla neodolatelná touha vidět nepřítele. Ve snaze pomoci našemu podvodu si jako ostatní přehodil přes ramena kožešinu a namaloval si na tvář ornamenty.

Když se Ivald ukázal, důstojník na grošákovi po Drenově levici, také Seveřan, se na něj podíval. Okamžitě se narovnal v sedle. Ivald si ho všiml o okamžik později a jejich oči se setkaly. A zaklesly se do sebe.

Po dobu dvou či tří nadechnutí nikdo nic neřekl. Potom muž venku toporně ohlásil: „Ty jsi Thrain. Poznávám tě.“ Jeho přízvuk zněl podobně jako Ivaldův. Tón jeho slov byl podivný. Až později jsem si uvědomil, že jsem vlastně viděl statečného muže bojujícího s náhlou hrůzou, s půlnoční temnotou v poledne.

Ivald se odmlčel a řekl: „Thrain je mrtvý.“ Stál nehnutě, prkenně a díval se na muže venku, jako by se díval na svou vlastní smrt. Jeho hlas bych nepoznal; z jakéhosi důvodu byl o oktávu nižší.

Muž na grošákovi zavrtěl hlavou. „Thrain, Ten, který vystoupil z hrobu. Kdysi pohřbený, ale ne mrtvý.“ Zhluboka se nadechl, jako někdo, kdo se pouští do míst, kde je potřeba odvahy. Udělal znamení, které odvrací ďábelské oko a dodal cosi ve svém jazyce. Ivald neodpověděl.

Muž na koni zesílil hlas a promluvil naší řečí. Byl to válečník, důstojník velící válečníkům, a nemohl než pokračovat, i když byl vyděšený. „Říkám, že jsi Thrain, Ten, který vystoupil z hrobu. Berserkr!“ To poslední slovo jsem tenkrát neznal. Bylo ticho, rušené jen ržáním a pohyby koní.

„Ten muž je mrtvý,“ zopakoval konečně Ivald. Otočil se, na tváři zamyšlený výraz, a sešel po krátkých kamenných schodech z opevnění na vnitřní nádvoří. Jednou rukou tápal po zdi. Pomyslel jsem si, že se pohybuje téměř jako by byl slepý.

Dreon vyslechl tuto výměnu slov bez komentáře. Po chvíli omluvil sebe i své pobočníky z jednání, dostatečně zdvořile a všichni tři se vrátili mezi své muže.

Zatím jsem znovu sešel z hradeb, abych se mlčky podíval na Ivalda, který seděl u jídelního stolu, hleděl do zdi a třesoucí se rukou si naléval víno. Měl jsem několik naléhavých otázek, ale neodvážil jsem se ptát.

Krátkce poté, co bylo jednání přerušeno, jsme si všimli, že Dreon pověřil své muže, aby prozkoumali útesy vně hradeb a hledali tam stopy své kořisti.

Kapitán pověřil tímto úkolem skupinu mužů a vrátil se k bráně, tentokrát sám. Požadoval, abychom ho pustili dovnitř s dalším oddílem, aby se podíval po uprchlých kejklířích. „Král Comorre očekává, že se na vlastní oči přesvědčím, že tady nejsou.“

Bran ho chladně zastavil. „Právě teď to není možné, kapitáne.“

„Kdy to tedy bude možné, pane?“

„Těžko říci.“ Bran vysvětloval, že je právě velmi špatná doba pro to, aby bylo komukoliv nezasevěnému povolen vstoupit z jakéhokoliv důvodu do věštírny.

Dreon nenaléhal. Nerozkázal však svým mužům odtáhnout.

Bran mě poslal, abych vylezl na vysoké skály za hlavní budovou a podíval se, jestli nepozoruji nějaké další pohyby jednotky. Stále jsem si lámal hlavu kvůli Ivaldovi.

Po nočním dešti a větru přišel jasný a radostný den. Racci křičeli a korouhve, které nesli vojáci venku, uschly a čile se třepotaly v mořském vánku. Asi za hodinu zaznamenala průzkumná skupina, postříkaná vlnami na písčitém a kamenitém pobřeží, jistý úspěch. Z jejich hulákání tam a zpět jsme zaslechli, že našli vrak povozu, ale žádná těla lidí ani tažných zvířat. Za chvíli někteří muži vylezli nahoru s sebou kousky trosky, ztracené obruče kol a polámané dřevo na ukázkou svým důstojníkům. Všichni jsme v tichém zoufalství doufali, že se brzy utvívě obrátí zády k naší malé pevnosti, odjedou a vezmou s sebou jen pár úlomků rozbitého vozu a cokoliv zůstalo z jeho obsahu, jako důkaz, že lidé, které se pokoušeli najít, byli zmrazeni pádem a všechna těla odplavilo moře.

Dreon stál asi padesát yardů od nás a čas od času obrátil hlavu a pohlédl naším směrem. Bylo mi to podezřelé, jako by nebyl přesvědčen, že jsme kejklířům neposkytli azyl. Pochybují, že by se kdy přiblížil byť jen k náznaku pravdy - ta byla příliš fantastická.

Jandree byla stále stěží schopná vstát z postele a Vyzunk stál jako osamělá stráž na zdi. Nás pět zbývajících členů skupinky odešlo do hlavní síně domu. Obsadili jsme židle u dlouhého stolu a všechno jsme chvatně a naléhavě probírali mezi sebou.

OSM

Naše konference v síni nevedla k žádnému skutečnému výsledku - neboť Bran upadl do jedné ze svých rozjímavých nálad, do stavu, kdy odpovídal na každou otázku od základů a zjevně nebyl připraven rozhodnout, jak jsme čekali. Vivian nebo já jsme každých pár minut nervózně vybíhali prohodit pár slov s Vyzunkem, který pořád stál na stráži nebo se přímo podíval z hradeb. Kdykoliv jsme vyhlédli byl tam Dreon se svými vojáky. Vroucně jsme se modlil aby odešli, ale malá armáda místo toho tvrdostí zůstávala před bránou.

Mezitím mě otravovali snad všichni z naší skupiny, kromě Brana a Ivalda, který byl pořád mimo. Všichni chtěli vědět, co mě to popadlo, že jsem roztrhal jemnou síť lží, kterou Bran tak šikovně spřádal. Maud dokonce tvrdila, ačkoliv jsem pro to neviděl žádný důkaz, že nám mé absurdní prohlášení o jménu orákula způsobilo osudné komplikace. Měl jsem snad nějaký důvod myslet si, že jsou Merlinovy kosti opravdu pohřbeny vedle pod skálou?

Viděl jsem, že to musím nějak vysvětlit, ale chtěl jsem to udělat pokud možno jen jednou. Počkal jsem, dokud jsem nezískal pozornost většiny svých kolegů, a pak jsem nadhodil: „No, něco jsem chvíli předtím viděl.“

První se na mě vrhnula Maud. „Něco viděl? Co?“

Snažil jsem se vysvětlit pozornému publiku, jak jsem spatřil za dveřmi Rubínovou paní. Prozatím jsem pomlčel o své druhé živé vizi, starci v zrcadle. Měl jsem nejasný pocit, že bych měl starce chránit. Ale pokoušel jsem se zopakovat, co mi řekla paní, rekonstruovat slovo od slova její žádost, abych jí řekl, kde jsou kosti.

Merlinovy kosti?“

„No, říkala něco o Merlinovi; myslím něco o tom, že je ve skále...“

„To říkal Bran, později!“

Byl jsem zticha.

„Amby, říkáš nám pravdu? Doopravdy jsi měl jednu ze svých vizí a ta žena ve snu skutečně mluvila o Merlinových kostech?“ Maud by se mnou nejraději zalomcovala, ale dával jsem si pozor, abych byl mimo její dosah.

„Ano, je to pravda. Ona... dívala se na mě, odněkud. A ptala se mě na kosti - kde jsou. A potom říkala něco o Merlinovi.“

„Ptala se tě? Potom tě viděla.“

„Ano, to jsem vám řekl. Viděla mě, dokud jsem se na ni díval.“

Maud byla ukřivděná. „Proč jsi nám o té vidině neřekl dříve? Měl jsi opravdu jen jednu?“

„Mívám spoustu vizí a nevím, co vám mám říkat. Stejně jste zrovna všichni probírali nové oblečení a věci.“ Báł jsem ze můj tón není dost uctivý. Maud by mi dala pohlavek, kdybych neuhnul.

Pak jsem si pomyslel, že bude lepší mít všechna nezbytná odhalení za sebou najednou, pokud je to možné. Zmínil jsem se o starci v zrcadle a byl jsem podroben dalšímu křížovému výslechu.

Jak jsem říkal, vypadalo to, že se na mě zlobí všichni kromě Brana. Náš vůdce vypadal obzvlášť zamyšleně. Na nic se mě neptal, ale občas vrhl ostrý pohled mým směrem; a toto tiché zkoumání mě vystrašilo víc než výsledky ostatních. Tak jako tak nemohl nikdo z nás doopravdy říci, jestli nám moje prohlášení o tom, že držíme v majetku pozůstatky mrtvého čaroděje, uškodilo nebo pomohlo. Padla na nás téměř beznaděj - na mě určitě - když jsme viděli, jak Comorrovi muži zapalují ohně, připravují jídlo a rozbíjejí ležení. Uprostřed stál malý stan, na pohled velký právě tak pro kapitána, aby na rozdíl od svých jednotek spal chráněný před nepřízní počasí. Pár mužů odvedlo ustát a nakrmit všechny koně, zatímco Dreon vešel do svého stanu a ostatní se utábořili pod širým nebem.

Když jsem navštívil Vyzunka na valu, brblal, že nerozbíjejí tábor správně podle římského stylu. Pomyslel jsem si, že by nejraději vyšel branou ven a ukázal jim, jak to mají dělat.

Kdyby nebylo nemožné pohybovat se rychle a tiše s Jandree a jejím dítětem, mám za to, že by někteří z nás byli pro vymyslet nějaký plán, jak pod pláštěm tmy vyklouznout z opevnění - ale jak si věci stály, bylo to nemožné. Kromě toho Comorrovi lidé postavili zřetelnou řadu hlídek přes celou šířku mysu. Hlídky stály rovnoběžně s naší vnější hradbou ve vzdálenosti asi sto stop. Zapálili také několik dobře umístěných strážních ohňů. Po určitých stránkách se toto vojsko zdálo být stejně dobře organizované jako římské. Já bych snad dokázal proklouznout, ale ostatní zjevně neměli naději.

Vyzunk při svém reptání zaznamenal, že jsou pro obléhání přinejmenším bohatě zásobeni. Vzadu měli v úhledných ohradách tucty kuřat a selat a vezli s sebou více obilí než bychom kdy mohli spotřebovat, a také sušenou zeleninu a ovoce. Celou včerejší noc jsem slyšel bubnování a ševelení deště. Střechy menších přístavků - některé byly hotové - a nedokončené střechy rozrůstajícího se domu sváděly dešťovou vodu do sudů a nádrží. V tomto podnebí nemohla obležená posádka zahynout žízní nebo podlehnout úpalu.

Když se Dreon na koni vrátil k naší bráně, aby s námi znovu promluvil, byl nepochopitelně alespoň pro tuto chvíli smířen se skutečností, že mu Bran odpírá vstup. Kapitán byl zjevně ochotný posečkat s přímou akcí na rozkaz nebo na příjezd samotného Comorra. Z toho vyplýval zlověstný závěr, že Prokletý dorazí velmi brzy.

Mezitím jsme se dohadovali, zda se máme pokusit poskytnout důvěřivému kapitánovi nebo jeho ďábelskému pánu věštbu v naději, že se jich tak zbavíme.

Někteří z nás - zvlášť Ivald, který se vrátil z kaple, aby zase chvilku pobyl s námi - byli zděšení, omráčení i jen představou, že bychom se s takovou drzostí postavili nepříteli. Orákulum bezpochyby skrývá opravdovou moc - jaký trest by na nás mohlo uvalit?

Když se Bran probral ze svého hloubání a zase s námi začal mluvit obyčejně, řekl, že nápad vymyslet a doručit věštbu vážně zvažuje. Pozvolna ostatní přesvědčil, abychom se o to pokusili.

Navrhoval říci Dreonovi, že orákulum je připraveno poskytnout radu - ale že se on, Bran, bude muset orákula osobně dotázat, kdy lze očekávat co nejpřesnější věštbu pro tak významnou návštěvu.

Praktická Maud se zeptala: „Jaké proroctví jim dáš?“

„Já? Žádné. Naštěstí máme Vivian.“ Bran si poškrábal fousatou bradu. „Ta může sehrát velmi přesvědčivou věštkyni.“

Oči Vivian se doširoka otevřely. „Co je to?“

„Žena posedlá věšteckým duchem.“

Myšlenka, že by se odvážila takového představení, dívku samozřejmě zaujala i vyděsila. Chvilí ji zvažovala a řekla: „Ale co bych řekla... jemu, kdyby přijel?“

„Jaký vzkaz předáme králi Comorrovi? Přirozeně budeme muset být opatrní. Nemělo by ale být moc těžké vymyslet něco, co by ho přimělo odtáhnout odsud i s jeho lidmi... hmm.“ Bran pomalu přikývl.

Ivald s námi trávil jen málo času. Přestal pít víno - nebo alespoň jeho pití drasticky omezil - ale zdálo se, že se jeho psychický stav zhoršuje, snad díky pokračujícímu napětí z našeho uvěznění. Jedl velmi málo, pokud vůbec, a vypadalo to, že vůbec nespí. Nejprve jsem si říkal, jak je dobře, že méně pije, ale pak jsem o tom začal pochybovat. Jako by ho sevřela do spárů mocnější síla než starý Bakchus. Hodinu po hodině, den i noc, trávil ve zřícené kapli, kde ze zdi nesmířitelně shlížely symboly bojujících bohů.

Začal jsem se toho obávat, šel jsem tedy za Branem s otázkou.

„Brane, co je to berserkr?“

Bran snad tuhle otázku čekal - měl připravenou odpověď. „Šílenec posedlý Odinem. Stává se z něj strašlivý bojovník.“

„Aha.“ Přemítal jsem. „Neměli bychom se zeptat Ivalda co tím myslel ten muž, který mu říkal tím jiným jménem - Thrain, tak nějak to znělo?“

„Zeptej se ho, Amby, jestli chceš.“

Ale ještě jsem se příliš bál a neudělal jsem to.

Našeho druhého rána v pevnosti jsem šel podojit dvě krávy ve chlévě trochu opožděně. Na seníku a v truhlách byla našťestí spousta píce a krmení pro zvířata, protože na našem skalnatém kousku země nebyla žádná pastva, na kterou bychom je mohli vyhnat.

Vivian se ke mně přidala a zatímco jsem dojíl, sbírala vedle v kurníku z hřadů vajíčka. A probírali jsme naši situaci.

Zeptala se mě, jestli jsem něco neudělal s dítětem, aby ožilo.

Ta otázka mi připadala divná. „Ne. Co bych měl udělat?“

V kuchyni v jedné kamnech stále hořel oheň, zatímco ostatní kamna se zdála čistá, ačkoliv jsem nikoho neviděl přikládat dřevo nebo vymetat popel. Vzduch byl naplněn vůní čerstvého chleba. Kdo připravil těsto a upekl ho? Brzy zrána jsem viděl, jak Maud a Vivian v kuchyni hleděly nervózně jedna na druhou a obě tvrdily, že chléb neupekly. Byli jsme v domě bez viditelného služebnictva tak dlouho že už se měly nahromadit domácí práce. Jenže se zdálo, že úkoly nikdo neplní, ale že jednoduše mizí - například špinavá prostěradla a ostatní staré věci, které jsme tak bezstarostně odhazovali. Kouty všech místností, do kterých jsme měli sklony házet nepotřebnou veteš, byly přesto stejně čisté, jako když jsme přijeli. Přitom jsme v truhlách a oblékárnách stále nacházeli bohatou zásobu čistých prostěradel, ručníků i šatstva. Kdykoliv jsem si všiml dlouhého stolu v síni, vždy byl čistý a uspořádaný, ani stopy po mastných skvrnách nebo drobcích. Zbytky - a bylo jich celkem dost - včerejší i předvčerejší vepřové pečeně stále vypadaly, voněly i chutnaly čerstvě, ačkoliv jsme je prostě nechali ležet na míse v síni. Byl bych čekal, že oschnou nebo se zkazí.

V jistých okamžicích, zvláště když jsem nad tím přemýšlel, jsem zaslechl mírný šepot podobný hlasům dobře vycvičených a tichých služebníků. Ten zvuk se vždycky ozýval z vedlejší místnosti, věděl jsem však, že kdybych se tam šel podívat, nikoho bych nenašel.

Odnesl jsem zrána nadojené mléko a sesbíraná vejce do kuchyně a znovu jsem vyšel ven, s Branovým souhlasem, ale hnán hlavně vlastní zvědavostí. Čím dál víc mě lekaly i přitahovaly mučivé poutavé stopy magie ve vzduchu, jemné, ale mocné, prosakující nedokončenou stavbou, proudící ve skalách kolem celé budovy. Jistým způsobem se to podobalo pocitu, který předchází prvnímu vážnému zimnímu sněžení.

Vydal jsem se prozkoumat velké skály na špicí mysu. Bran mi řekl, že jestli vylezu tam nahoru, měl bych se pořádně rozhlédnout, zvláště jestli neuvidím nějaké příznaky Comorrových posíl nebo jiné vojsko.

Na okamžik jsem měl pocit, že některé skály kolem domu jsou pochodující postavy, jako nějakí obři, kteří přišli dostavět sídlo nebo snad bojovat při jeho obraně.

Toho jasného rána jsem měl dobrý výhled na moře i zemi na míle všemi směry.

V Comorrově táboře jsem neviděl nic nového, ale dokončil jsem jedno praktické pozorování - mrštně jsem se vyškrábal na rozeklaný vrcholek, odkud jsem měl dobrý výhled dolů, a ujistil jsem se, že se na útesy za zdí nedá vylézt ani z nich slézt bez dlouhých provazů. Příkré skály nebo to, co jsem spatřil, když jsem nejistě nahlížel přes okraj vypadaly pracně otesané a uhlazené - bezpochyby to udělali muži pracující na lešení. Jak jsem na ty skalní stěny hleděl, domníval jsem se, že vidím výsledek pečlivé práce lidí na provazech i na lešení, jejímž smyslem bylo znemožnit i pouhý pokus útočníků vyšplhat nahoru. Včera mělo několik Dreonových mužů, kteří prohledávali útesy, vážné potíže při slézání i výstupu - nejméně jeden z nich se zabil při pádu do moře, které omývalo paty útesů. A tyto skály na zužujícím se výběžku poloostrova na naší straně hradby byly ještě horší. S jistotou jsem Branovi ohlásil, že tu není žádná cesta, kterou by se k nám mohli útočníci dostat od pobřeží.

Nejvyšší skála, která čněla na samém konci výběžku země, převyšovala o pár stop nejvyšší místo nedokončeného domu. Přes vrcholek věže jsem viděl hranici země a nebe. Díval jsem se směrem k poloostrovu, ale neviděl jsem žádné vzdálené armády, vlastně jsem neviděl nic než zemi, po zemi ještě šedivou a šedohnědou. Na moři nebyly žádné lodě, dokonce ani rybářské čluny.

Když jsem se vracel od skály, cosi mi říkalo, abych šel trochu jinou cestou. Sešel jsem k malému přírodnímu amfiteátru se třemi či čtyřmi soustřednými řadami plochých kamenů místo sedadel, které vlastně vytvářely obrovské schody. Krom toho tu bylo temné trojhranné ústí jeskyně neznámé hloubky. Amfiteátr i vchod do jeskyně byly téměř obklopeny kamennými bloky, takže bylo možné pohybovat se běžně po domě a jeho nejbližším okolí a přitom je neobjevit.

Vivian našla nějakou jinou pěšinu, která sem vedla, a seděla na jednom z dolních sedadel, jako by na mne čekala. Pozorovala temné ústí a žasla nad jeskyní. „Jsem zvědavá jak hluboko vede. Mohl by to být dobrý úkryt a jestli věci

nepůjdou dobře, budeme rádi, že ho máme.“

Cítil jsem magii, která obklopovala tento malý kruh ležících kamenů, a bylo mi úplně jasné, že je to místo, kde orákulum promlouvalo a přednášelo své odpovědi a proroctví. Když jsem se zadíval na prázdné místo a zavřel oči, matně jsem tušil nesmírné zástupy lidí, které se tudy pohybovaly, a slyšel vzdálenou ozvěnu tisíců hlasů, většinou starodávných. Byla to podobná zkušenost, jako když jsem se zahleděl skrze zamčené dveře nahoře v domě, jenže tady venku pod širým nebem se mi otevíral k nahlédnutí mnohem širší průhled do času i prostoru.

Přírodní amfiteátr byl malý a neopracovaný. Mohlo se sem vejít asi patnáct, nejvýše dvacet lidí, kteří by mohli jako publikum sedět nebo stát na kamenech, obklopujících ze tří stran malé rovné nechráněné prostranství. Ústí jeskyně tvořilo čtvrtou stranu jeviště orákula a jeho temnota dodávala místu přiměřené tajemno.

Bylo tu však něco navíc, něco, co nebylo možné vidět běžným pohledem. Čím jsem tady byl déle, tím víc věcí se mi zjevovalo. Pouhý pobyt v kruhu kamenů mě dokázal rozrušit. Neodvažoval jsem se spočinout na ohlazených kamenech pohledem déle; přízraky, které se mi zjevovaly, znamení a scény plné násilí, byly příliš znepokojující.

Přistoupil jsem přímo k ústí jeskyně a náhle jsem zaváhal. Když jsem se zahleděl dovnitř a pokoušel se svým zvláštním vnitřním pohledem proniknout šerem, uvědomil jsem si, že to, co matně vnímám jako mohutný pramen magie, je pohřbeno kdesi hluboko v útesu. Vystřízlivěl jsem a vytušil, že pokud se k tomu dostanu příliš blízko, bud děsivé, ať je to cokoliv.

Chvilí jsem nerozhodně váhal. Část mne samotného byla připravená, dychtivá vstoupit a zkoumat to fascinující místo. Ale opatrnější součást mé povahy mi našeptávala, že bych měl raději počkat.

„Amby? Něco je špatně?“

Zavrtěl jsem hlavou. Špatně není docela správné slovo. To, co jsem cítil, by nemuselo být nutně nebezpečné, mohlo to být něco správného a dobrého. Bylo to ještě nejasné, jako když náhle ucítíte nebo uvidíte velké zvíře. Stál jsem ve vchodu a cítil náznak mocné, jedinečné věci, která číhala nebo byla pohřbena mezi skalami pod námi.

Vivian mě tentokrát nechala, abych ji vedl, protože se teprve začínala učit, co dělat se záležitostmi, které se týkají kouzel.

Polekaní, pokud ne přímo vyděšení, jsme se brzy opatrně vrátili do domu podat hlášení.

Bran nebyl příliš překvapený, když jsme mu vyprávěli o jeskyni. Už jsme dospěli k závěru, že místo, na kterém jsme našli útočiště, musí být věštírna. Nepřekvapilo ho příliš ani to, co ode mne slyšel o ryzí magii tam dole - v takových záležitostech se už naučil spoléhat na mé pocity. Měl chuť jít se podívat na místo, kde byla předávána proroctví a předpovědi, ale právě byl na radě a měl jít hlídkovat na hradbu. Navrhl nám, abychom s Viv s přiměřenou opatrností prozkoumali jeskyni a ověřili, jestli by nám mohla posloužit jako nouzový úkryt.

Vivian byla zaujatá a přinejmenším stejně odhodlaná zkoumat jako já. Šla se podívat zpět do jeskyně se mnou.

DEVĚT

Tentokrát jsem bez váhání vešel přímo dovnitř. Přitom jsem si všiml, jak je stezka vedoucí do jeskyně vyšlapaná. Tisíce nohou vyhladilo skálu do mělkého žlábků. Vivian, která ještě postávala venku, podotkla, že tudy museli lidé chodit velmi, velmi dlouho.

„Vic než deset let?“ zeptal jsem se.

Mrkla na mě. „Mnohem víc. Podívej, jak ohlazené jsou ty kameny!“

„Pak bych řekl, že to není Merlinovo orákulum.“ Vivian se na mě zamračila. Vysvětlil jsem: „Všichni říkají, že je mrtvý asi deset let, Viv.“ Všechny příběhy, které jsem slyšel, se v tomto bodě shodovaly, ačkoliv jinak se velmi lišily,

„Amby, ptám se tě ještě jednou a chci, abys mi řekl pravdu. Proč jsi tak znenadání vyslovil Merlinovo jméno, když se na tebe Bran podíval, tam na hradbě?“

„Už jsem ti to řekl, Viv. Jeho jméno vyslovila Rubínová paní a pak mi prostě problesklo hlavou.“

Zdálo se, že mi Vivian tentokrát uvěřila. Sedla si na kámen, aby to důkladně zvážila. „No, podle všeho, co víme, by tu mohl být pohřbený. Mohlo se stát, že teď je to jeho místo, jeho orákulum - kde jeho duch odpovídá na otázky. Ale před padesáti nebo před sto lety tady musely vládnout a prorokovat jiné síly - a možná ještě jiné o tisíc let dřív.“

Odmlčela se a pak se zeptala: „Kdyby tady byly Merlinovy kosti, kde přesně by byly?“

Jakmile mi tu otázku položila, věděl jsem, že znám odpověď. Ale v tu chvíli jsem mlčel.

O něco později se ke mně v jeskyni připojila. Stáli jsme tam se zavřenýma očima a drželi se za ruce. Byl to zlověstný pocit - oba jsme vnímali čím dál silněji osudovou a přemáhající přítomnost čehosi tam dole v zemi.

Nakonec jsme se vydali na průzkum jeskyně ruku v ruce. Podle všech příběhů Artuš v posledních letech své vlády tuze postrádal svého neobyčejného, mocného rádce. A soudě podle ohlazených kamenů u ústí jeskyně a kamenných sedadel amfiteátru, toto místo velmi dlouho vídávalo zástupy, pochodující řady lidí - musela tu být věštírna dávno před Merlinovou smrtí. Tady byla pronášena proroctví v letech, kdy měli Římané v zemi silné posádky, a bezpochyby i jiná proroctví už dlouho před tím, než Římané připlnili se samotným velkým císařem v čele. Římské vládě předcházela staletí se táhnoucí vláda druidů. A ještě předtím tu stejné skály stály a naslouchaly zaklínání v jiných jazycích, ať tu v těch pradávných dobách, než se objevili druidi, vládly jakékoliv síly.

Deset let nebylo nic, ačkoliv tak dlouho trval celý můj život. Když jsme začínali sestupovat, zdálo se mi, že slyším pradávný šepot a smích.

Než jsme odešli z domu, sebrala Vivian jednu z pochodní, které zbyly v nástěnných držadlech ve velké síni, ale když jsme vešli do jeskyně, brzy jsme si uvědomili, že se můžeme obejít bez ní. Když jsme si co nejvíc zastínili oči proti

dennímu světlu za námi, viděli jsme, že zdola vychází další světlo, zelenkavé, slabé a nepřímé, díky kterému jsme našli vyšlapanou stezku. Pochopili jsme, že do jeskyně musí dole, blízko mořské hladiny, nějak pronikat denní světlo. A také nám do tváří váł jemný, svěží vánek.

Dotýkali jsme se skály, prohlíželi si ji a čichali k ní - nemyslí však nese jako pes, zkoumali jsme psychické esence. Dostalo se mi potvrzení, že se takto malý amfiteátr užíval od pradávna.

„Amby?“ Vivianin hlas zněl zaujatě. Znovu jsem zavřel oči a čenichal. V bezpečí pod víčky jsem téměř viděl a slyšel kněží a kněžky, kteří tu stávali - viděl jsem je téměř tak jasně, abych je mohl popsat. Vivian měla pravdu. Byl jich tu dlouhý, předlouhý řetěz, který se táhl zpět časem. Tu a tam byl řetěz přerušen, ale pokaždé znovu pokračoval, občas ve službách jiného boha.

Ale tady, v místě, které bylo asi uprostřed mezi horní úrovní a dnem jeskyně - jak jsem později určil - bylo cosi velmi odlišného. Tady, v odbočce do malé postranní chodby, bylo něco, co jsem cítil už venku na povrchu, který se teď zdál být tak vzdálený. Přišli jsme k šokujícímu místu. Byl zde průlom do běžného prostoru a času, cizí tělo zasazené v realitě jako vosa nebo pavouk v jantaru. V tomto bodu byl cestovatel polapen ve žhavém, nepokojném vězení, překračujícím přízračné řady ve srovnání s ním běžných historických kněží, kněžek a věštců.

Nemohl bych tvrdit, že jsem nebyl varován. Už když jsem stál v horním ústí jeskyně a dokonce snad i předtím jsem věděl, že dole je cosi, co přesahuje běžný řád věcí. Toto zapouzdření bylo jistým druhem singularity v psychickém prostoru. Označovalo vstup do postranní chodby, která vedla k tomu místu... k té skále...

„Amby?“

Nevím, jestli jsem Vivian odpověděl nebo ne. Za dlouhou chvíli jsem pocítil slabost a musel se posadit. Nebylo mi však dopřáno přepychu ztráty vědomí a brzy jsem byl zase na nohou. To místo spoutalo mou pozornost jako bolest zubu. Musel jsem se vydat postranní chodbou. Tápal jsem vpřed.

„Amby, co se děje? Vrať se! Neztrať se!“

Její ruka spočinula na mém rameni, ale já se jí vytrhl. „Neztratím se!“ vykřikl jsem.

Náhly popud, který mne svedl z vyšlapané stezky, mě odváděl z dosahu mdlého světla z horního ústí i matně zeleného světla vycházejícího zdola. Dva nečekané výčnělky při vstupu na postranní cestu měly podobu (nebo byl jejich tvar jen preludem?) maličkých strážních draků nebo gryfů. Odněkud jsem věděl, že v tmavé a úzké trhlíně mezi nimi leží cesta, kterou se musím dát.

Zde nebyly stopy dávných poutníků, skála nebyla po stranách a na zemi ohlazená nekonečně opakovanými doteky. Nevstoupilo sem mnoho lidských bytostí, pokud vůbec nějaká. Mezi téměř se dotýkajícími stěnami klikatící se chodby bylo těsně dokonce i mně. Příliš úzká pro dospělého člověka, pomyslel jsem si.

Věděl jsem a cítil, že on je tady, někde vpravo ode mne, můj stařec ze zrcadla, stařec, se kterým (začínal jsem o tom být přesvědčen mnohem hlouběji než jen logikou) je nerozlučně svázán můj osud. Ve tmě jsem neviděl, kam jdu, ale tápal jsem vpřed s naprostou důvěrou. Tady někde najdu jeho. Ačkoliv jsem nevěděl proč, to hledání se náhle stalo nejdůležitější věcí, kterou jsem v celém životě udělal.

Asi minutu poté, co jsem opustil Vivian, jsem se dostal k postranní chodbě vnitřní jeskyně. Přístupová cesta byla téměř dokonale přehrazená velkými těžkými kameny, položenými na sebe. Teď tady bylo znovu světlo, přinejmenším pro mne. Viděl jsem, že mohutné balvany jsou ve srovnání se skalou kolem jen ubohými kamínky. Na druhé straně se však na první pohled zdálo nemožné, že by sem mohly být dopraveny zvenčí.

Jakoby z velké dálky ke mně v nepravidelných intervalech doléhal Vivianin hlas, volající mé jméno. Pokaždé, když jsem ho zaslechl, zavolal jsem roztržitě zpět, že jsem v pořádku a za chvíli se k ní vrátím. Nejprve za mnou volala, že za mnou do postranní chodby nepůjde, jako by si myslela, že mě tím odradí. Potom se o to pokusila, ale zjistila jen, že je na to prostě fyzicky trochu velká. Pokoušela se mě přesvědčit, abych se vrátil, ale já si jí nevšímá. A ona byla díky svému hlubokému zájmu o magii jistým způsobem ráda, že jsem pokračoval.

Teď jsem si přál mít pochodeň, kterou jsme předtím odhodili.

Kruhová chodba uprostřed náhle přecházela (nebo byla jaksi nafouknuta, jak to dělají řemeslníci s roztaveným sklem) v cestu do nitra skály, která obklopovala nejvnitřnější tajemství. Jako by ta skála kdysi nebyla ničím než vířící mořskou pěnou, kterou sem přivál vítr a ona tu ztuhla v cosi podobného tmavé žule. Po stranách byly reliéfy, které nevypadaly vytesané, ale spíše odlité z roztavené skály, jako v nějaké slévárně obrů. Nebyly to však podoby lidí ani zvířat, které jsem znal.

Zdálo se mi, že jsem dlouho sestupoval spirálovým tunelem do hluboké skály, až jsem poznal, zrakem i po hmatu, že to málo, co zbylo ze starcova těla, se nachází ve skále právě přede mnou.

Když se jí mé ruce dotkly, ucítil jsem, jak se skála zlostně zachvěla. Vivian to musela taky cítit, protože mne znovu zavolala.

A slyšel jsem další hlasy, dlouho ztracené a pohřbené ve skále. Nelidské hlasy prostupující všemi kameny kolem mě bezhlesně křičící, mumlající, smějící se, vyjící...

Nikdy jsem nic takového neviděl ani si to nedokázal představit. Jak jsem se sem dostal? Jak se dostanu ven? Zdálo se, že kolem mě víří realita. Neměl jsem závat, ale viděl a cítil jsem, že ji má svět. Mé oči i ruce mi říkaly, že se změnila i samotná podstata kamene pod tíhou toho, co se pokoušel ukrýt.

Už jsem nepochyboval, že je tam on, skrytý právě v těch kamenech. Zavřel jsem oči a bez potíží jsem ho uviděl. Vypadal velmi podobně, jako když jsem ho zahlédl v zrcadle. Můj stařec, mlčky křičící ve svém vězení bolesti a zoufalstvím...

„Ty jsi Merlin?“ zašeptal jsem naléhavě. Opíral jsem se čelem o skálu.

Ano, už jsem ti přece řekl, kdo jsem. Dolehlo ke mně jeho sdělení. Nebyla v něm bolest ani zoufalství, jako v mé vidině,

ale spíše jemnost a trpělivost. Neslyšel jsem ta slova ale cítil jsem je, jasně jsem jim rozuměl.

„Ano... Já vím.“ Ale chtěl jsem si být úplně jistý. Bn bych rád věděl, jestli mám Merlinovi říci o Rubínové paní a o jejích otázkách. Snad později, usoudil jsem. Pak jsem vzpomněl na příběhy o Merlinovi, které každý zná. „Chceš se dostat ven.“

Ano. Chvilka slabosti, nebo snad zmatku, změna úmyslu. Překvapilo mě to. Ne. Nemohu uniknout z tohoto osamělého vězení.

Odehnal jsem ze své mysli strašlivý obraz polámané a rozdrčené kostry. To jsou jen mé představy. Kreslil jsem si stejný obraz starce, jaký jsem předtím viděl v zrcadle. Chtěl jsem se ho zeptat, jestli je živý nebo mrtvý, ale zdálo se mi to nezdvořilé. Místo toho jsem se otázel: „Můžu tě vidět?“

Ne.

To mě na okamžik zmátlo. Proč tu tedy vůbec jsem? ptal jsem se: „Můžu pro tebe snad něco udělat?“ Cítil jsem se strašlivě malý.

Rozdrčená kostra (představa, kterou vymaloval můj strach, mě neopustila) promluvila. Můžeš pro mne udělat spoustu věcí, chlapče. Ve skutečnosti je musíš udělat.

„Co?“

S pomocí tvou i ostatních chci znovu postavit Kamelot a vidět nového korunovaného krále, jak usedá na Artušův trůn. Ale nesmíš to nikomu prozradit. Ještě ne.

Trval jsem na svém. „Chci tě vidět.“

Máš zrcadlo? Podívej se do zrcadla a uvidíš mě. Ale musím tě varovat. Možná se ti to, co uvidíš, nebude líbit.

„To nevdá.“ Žil jsem se svým darem většinu života a nijak zvlášť jsem se nebál toho, co bych mohl spatřit.

A může to být nebezpečné. Jestli se mi nepřátelé dozvědí, kde jsem, může se stát to nejhorší.

To mi něco připomnělo. „Byla tu paní... ve snu jsem viděl paní. Dívala se do křišťálu a ptala se mě, kde jsi.“

Ale tys jí to nedokázal říci.

„To je pravda. Nemohl jsem.“

A náhle jsem se polekal a začal couvat.

Netělesný čarodějův hlas mě pronásledoval a volal na mne. Ta rozčilující, matoucí slova ke mně doléhala, ale já si zacpal uši, protože jsem nechtěl slyšet... A vrátil jsem se úzkou chodbou zpět.

Nevím, jak dlouho trvalo, než se mi podařilo vrátit se tmou zpět. Připojil jsem se k Vivian. Zamračila se, řekla mi, že jsem bledý, a zeptala se, co se stalo.

„Nic.“ Tím jsem řekl hlavně to, že můžu promluvit. Můj strach byl pryč. Rozhodl jsem se ještě mlčet a neprozradit, že Merlin je ve skále. Snad jsem chtěl Vivian uchránit před zděšením. Byl jsem si jist, že by se zbytečně polekala.

Nebyla s mou odpovědí příliš spokojená. „Chceš se vrátit nahoru Amby?“

Otočil jsem hlavou a vdechl závan chladného vzduchu. „Ne. Měli bychom jít dolů.“

„Proč?“ S obavami se zadívala tím směrem.

„Tam dole není nic, čeho bychom se měli bát - myslím, že ne. Chci říct - myslím, že všechna opravdová magie je v téhle úrovni.“

„Co tím myslíš - opravdová magie? Jaká?“

„Nevím. To... orákulum, ve skále. Nechce nám dělat potíže, když mu je nebudeme dělat my.“

Má společnice mi položila ještě pár otázek. Neřekl jsem jí, co jsem viděl a dělal ve skále, ani že jsem tam nebyl sám. Vivian byla znepokojená, ale ještě pořád fascinovaná, a brzy souhlasila, že bychom měli pokračovat dolů.

Zeptal jsem se jí, jestli by mi mohla půjčit zrcátko.

„K čemu ho chceš?“

„Na tom nezáleží. Povím ti to později.“

Náš sestup byl většinou spíše nezajímavý. Zavedl nás asi dvě stě stop pod horní ústí, ke dnu jeskyně na úrovni hladiny moře. Hlavní stezka byla dobře vyšlapaná a celou cestu jasně viditelná. V několika místech odbočovaly postranní chodby, ale žádná z nich nenesla stopy častého užívání.

Konečně jsme sestoupili až na dno. Přišli jsme na to, že římsa je za nejvyššího přílivu jen stopu nebo dvě nad úrovní mořské hladiny. Vpravo sahalo drobné rameno oceánu, méně než dvanáct palců široké a asi dvakrát tak dlouhé.

Chladně zelená hladina se mírně vlnila jako voda v kádi, jako by sympatizovala s dnešním mírným příbojem venku.

Dřepl jsem si a smočil ruku ve studené vodě projasňované slunečním světlem dopadajícím zvenčí. Spodní ústí teď bylo celé pod vodou. Ale byl tady (nebo mohl být, za správné hladiny přílivu a při dobrých vlnách) dost velký otvor. V tomhle bezpečném malém přístavu by mohla zakotvit docela velká loď.

Kdosi tu částečně postavil a částečně vytesal skutečné přístaviště. Možná, že jich tu během staletí bylo více. Zbytky sukovitého a vodou nasáklého dřeva byly stále patrné, ačkoliv většina se už zborčila. Nedávni uživatelé si jednoduše vypomohli přímo kamennou plošinou.

V matném odlesku denního světla byly vidět tři přivázané lodě. Jedna z nich byla zřetelně největší, větší než obě zbývající dohromady. Bylo to úzké dlouhé plavidlo bez paluby. Už jsem o nich slyšel tolik příběhů, že jsem ji snadno poznal, i když jsem podobnou loď nikdy předtím neviděl. Takové lodi užívali Seveřané. Byla dlouhá, delší než čtyřicet stop s místy pro dvacet vesel - napočítal jsem jich deset na jedné straně. Neuvědomil jsem si hned, co její přítomnost znamená. Nejprve jsem si všiml, že je vážně poškozená, jako by ji silný víchř zahnal k útesům; měla dlouhé úzké zářezy v boku.

Vivian se ohlédla. Uslyšel jsem za svými zády, jak se ostře, krátce nadechla. Mé podivné vize mě nevarovaly. Z

bolestných zkušeností jsem věděl, že zvláštní schopnosti, které mám, mohou být při všedním nebezpečí k ničemu. Nebo ještě horší než k ničemu.

Ani ne pět yardů od nás stál muž oblečený v kroužkové košili severských bojovníků. Na sobě měl kožené kalhoty podobné těm, které mival Ivald, a přes ramena pláště z ovčí kůže. Stál na kamenné plošině, v rukou svíral malovaný kožený štít a vyvážené kopí a pozoroval nás. Vystoupil odněkud ze tmy mezi skalami za námi, úplně bezhlučně. Přehradil nám ústupovou cestu.

DESET

Za okamžik se objevilo asi tucet dalších Seveřanů, všichni až na jednoho ozbrojení a oblečení stejně jako ten první. Vynořili se z úkrytu v hlubokém stínu jeskyně a stanuli nám tváří v tvář u malého přístaviště a prozářené vody. Nikdy předtím jsem podobné lidi neviděl, ale snadno jsem je rozeznal podle příběhů. Zaplavila mě vlna strachu. V té chvíli mě jeden z nich popadl. Další dva uchopili Vivian.

Vivian měla na sobě stále šaty kněžky, které si předtím oblékla, a s velkou duchapřítomností promluvila patřičným způsobem. Přikázala vetřelcům, aby se nás ani nedotkli, jinak jim hrozí vážný okultní trest.

Nevím, jestli jejich vůdce pohrůžce uvěřil nebo nás jen považoval za zjevně bezbranné. Ihned rozhodným gestem nařídil, aby nás pustili.

Ani na okamžik jsme nezapochybovali, kdo tu rozkazuje. Vůdce byl první muž, kterého jsme uviděli. Pěkný ramenatý mladý válečník s černými vlasy, tak vysoký, že vyčníval nad svými společníky. Brzy se Vivian představil jako Hakon. Zástupce velitele byl Guthorm, neozbrojený muž, který se lišil od ostatních oděvem.

Guthorm měl na hlavě prilbu s parohy. Brzy jsem se dozvěděl, že je to znak severských čarodějů. Neměl kalhoty, ale roucho, obličej i viditelné části rukou měl bohatě tetované.

Všichni Seveřané alespoň do jisté míry mluvili naším jazykem a většina z nich lépe rozuměla než mluvila. Když se Vivian odvolala na okultní autoritu, neuctivě se rozesmáli. Řekl bych však, že svou skepsi spíš jenom předstírali, protože nás nejen pustili, ale navíc ustoupili o jeden či dva kroky dozadu. Hakon jednal s Vivian od první chvíle, kdy ji uviděl, s určitým respektem. Mne si sotva všiml. Předkládám, že mě pokládal za její páže nebo jiného bezvýznamného sluhu. Plynulou řečí doprovázenou živými gesty nám vyprávěl, jak se sem dostali. Loď byla plná Seveřanů, celkem třináct mužů. Připluli včera v noci a za bouřlivého počasí se rozhodli zakotvit v bezpečí u dolního ústí naší jeskyně. Vpluli dovnitř v zoufalém pokusu uchránit svou loď před tím, aby se roztržila o útesy, a podařilo se jim alespoň zachránit si život.

Samozřejmě, že Hakonovu loď - říkal jí s láskou Krátký had - do jeskyně prakticky zahnal vlny a vítr a přitom ji otloukly o skály.

V té chvíli hlasitě promluvil Guthorm. Prohlásil, že ho události minulé noci přesvědčily o působení nějaké čarodějné síly. Zahнала ho i s jeho muži sem a chtěla, aby tady zůstali.

Hakonova loď teď ležela nakloněná na bok na mělčině a občas zaskřípala o dno. Na vodě se držela jen díky tomu, že byla přivázaná k bronzovému kruhu v kamenném přístavišti. Byl to dlouhý útočný člun, první svého druhu, který jsem doopravdy viděl, ačkoliv jsem už o nich dost slyšel. A slyšel jsem i příběhy o hrůzách, které přinesli muži v takových lodích mírumilovným statkům a vesnicím. Už jsem napočítal dvacet sedadel pro veslaře. Jméno lodi, Krátký had, bylo na jejím boku napsáno runovým písmem, které jsem tehdy ještě neuměl přečíst.

V malém přístavu byly ještě dva další čluny, pro tuhle bandu dobrodruhů příliš malé a i jinak nepatřičné. Proto jim tehdy nevěnovali pozornost.

Seveřané nám řekli, že od svého přistání postupně prozkoumali jeskyni a několikrát vyšplhali až k hornímu vstupu. Rozhodli se však počkat až do dalšího setmění. Teprve potom se chtěli odvážit vydat se tím směrem dál. Ve skutečnosti nemohlo před naším příchodem Hakonovi a jeho lidem nic zabránit v tom, aby vystoupili cestou skrz jeskyni a našli dům, který by byl pravděpodobně prázdný. Ale jakýsi žert osudu, štěstí nebo snad zásah nějaké vyšší síly způsobil, že výsada vstoupit do domu jako první zůstala uchována pro nás, skupinku otrhaných herců.

Všichni Hakonovi muži, kromě Guthorma, drželi v ruce připravená krátká kopí. Na levém předloktí každého kopiníka byl malovaný štít ze silné kůže. Takto připraveni se s námi vydali nahoru jeskyní. Zdálo se mi, že se snad každých pár kroků některý z nich otočil, aby mě a Vivian varoval, co se stane, jestli jsme jim neřekli pravdu o tom, kdo jsme a jak to vypadá nahoře.

Mohl jsem Vivian jen bezmocně sledovat. Nezaváhala ve své roli ani na okamžik, ale opakovala zvučným hlasem, že je Vivian, mluvčí a služebnice orákula. Vlastně si zkoušela svou roli, procvičovala si už v duchu výstup určený k oklamání Comorra. Seveřané to samozřejmě nevěděli, a tak je přesvědčila pohotová jistota, s jakou odpovídala.

Vivian se na muže zadívala. Jen jednou se jí zachvěl hlas, když je varovala, že chrám Merlinova orákula znesvětili už tím, že na ni vztáhli ruku. Pokud s ní však budou nakládat s úctou, možná by se mohli vyhnout trestu.

Neřekl jsem ani slovo, ale stál jsem těsně vedle Vivian a hrál svou skromnou roli pážete.

Ušli jsme už značný kus cesty vzhůru, když jim Vivian řekla (vlastně jen podotkla, jako by to nebylo důležité) další věc. V této chvíli jsme my, služebníci orákula, ve svém opevnění v obležení. Nu, pomyslel jsem si, že bychom tuto skutečnost sotva dokázali utajit.

„Obležení? Není nic divného na tom, že někdo vystavěl takovém výběžku země pevnost. Ale kdo je tak bezohledný, že útočí na takové světově proslulé sídlo?“ Hakon domluvil a zamračil se. Nevěděl jsem, jestli tomu, co jsme mu vyprávěli o orákulu, věří alespoň zpoloviny nebo snad vůbec.

„Nájezdník,“ řekla Vivian tiše a zamyšleně. „Orákulum už předpovědělo jeho záhubu. Je tedy zaručená, bez ohledu na

to, jak se bude snažit vyhnout trestu.“

„Hmm. A jak velkou armádu si s sebou nájezdník přivedl k obléhání?“

„Asi tak sto mužů. Možná o pár víc. Na tom nezáleží.“

„Co, nezáleží? Jak se ten nestydatý nájezdník jmenuje? A kolik vy máte mužů, kteří můžou bránit hradby?“

Vivian s promyšlenou lhostejností pokrčila rameny. Jmenuje se Comorre - ale to je vlastně jedno. Boj ještě nezačal.“

Odmklela se a pohlédla na Guthorma. „Nevěděla jsem, že severští Vikingové s sebou vozí druidy.“

Hakon se jen usmál. Guthorm promluvil neochotně, jako by se nemohl rozhodnout, jaký postoj má zaujmout k cizí věštkyni cizího orákula. Vysvětlil, že vůbec nepatří k Hakonově posádce, ale přidal se k nim teprve před pár dny.

„Jsem vyslanec krále Vortigerna.“

Určitě jsme oba, Vivian i já, vypadali nechápavě. Ani jednomu z nás jméno Vortigern nic neříkalo. Na tom nemuselo být nic divného, protože v okruhu dvou set mil kolem mohlo být dobře třicet mužů, kteří si říkali král toho nebo onoho.

Stoupali jsme stezkou. Snadno jsem si všiml, že Parohatý také vnímá přítomnost starého Merlina v blízké skále, i když se k němu nedostal tak blízko jako já. Mračil se rozhlížel se kolem.

Stále stejně jsem si uvědomoval přítomnost starce, který mi řekl, že se jmenuje Merlin. Skutečnost, že s námi byli Seveřané a druid, na tom nic nezměnila. Když jsme šplhali jeskyní vzhůru, cítil jsem znovu, že je téměř na dosah. V okamžiku, kdy jsme míjeli vstup do malé postranní chodby, jsem na okamžik zaváhal a pomyslel na útek. Ale když jsem se tím směrem podíval, měl jsem dojem, že se temné ústí úzkého, zatáčejícího tunelu přivřelo, takže jím teď neproklouzne ani dítě. Pak mě jeden Seveřan postrčil dopředu a já šel pokorně dál.

Když jsme míjeli část skály, kde bylo podle mých privilegovaných informací jaksi uzavřeno všechno, co bylo na velkém čaroději Merlinovi smrtelného (a snad i něco, co smrtelné nebylo), druid se také na okamžik zastavil, jako by vycítil něco neobvyklého. Zamračil se a několik Seveřanů zaváhalo. Ale byli to samí světa znalí muži, ač mladí, a téměř ihned prošli kolem. Jen mechanicky udělali rukama pár znamení, která by je měla uchránit před zlými kouzly.

Krátce nato jsme se vrátili na povrch. Víc než deset Seveřanů následovalo Vivian a mne do sluncem ozářeného amfiteátru věštírny. Mhouřili oči, podezřívavě se rozhlíželi kolem sebe a chvílemi hrozili do vzduchu, krátce bodli a máchali kopími.

Jen co jsme vyšli z amfiteátru, potkali jsme Brana. Vydal se nás hledat a přirozeně ho polekal pohled na náš neočekávaný doprovod.

Bran a později i ostatní užasli, když viděli, jak se Vivian a já vracíme ve společnosti Hakona a jeho posádky, která se doslova vynořila ze země. Vivian stále rmluvila na nově příchozí řeči, kterou považovala za vytříbenou. Používala vznešený mlhavý tón, jaký si představovala, že užívá kněžka. Já jsem dosud neřekl ani slovo. Pozoroval jsem netrpělivě Brana od okamžiku, kdy se objevil, v naději, že mi dá nějaké vodítko, jaká bude má nová role.

Bran i všichni z naší společnosti pochopili situaci s uklidňující rychlostí a hráli s námi. Někteří snad nejprve vypadali zmateně, ale to se dalo očekávat, když se ve dveřích objevilo více než deset ozbrojených mužů. Byli přece uvnitř, za hradbou, kterou jsme už považovali za svou.

Náš vůdce nás brzy představil. Všechny nás pojmenoval, včetně sebe, našimi pravými jmény - bylo to jednodušší, než nás nenadále zaskočit neznámými cizími jmény. Tito příchozí netuší, že naše skutečná jména patří skupince kočovných herců. Bran si samozřejmě přikl titul velekněze. Jandree představil (když ji Hakon konečně uviděl) jako svou ctěnou manželku. Vivian i já jsme dostali role jakýchsi médií, cest, kterými moc orákula promlouvá k prostým lidem. Výzunk a také Maud představovali úctyhodné, vysoce postavené osoby, což se dalo poznat z elegance jejich oděvu. Bran to dal najevo způsobem, jakým s nimi mluvil, ale jejich povinnosti blíže neobjasnil. Ivald prozatím nebyl v dohledu, snad byl jako obvykle ve své kapli. Našemu vůdci se nejspíš ulevilo, že tak mohl odložit jeho setkání s našimi návštěvníky.

Bran a my ostatní jsme teď byli přítomností Seveřanů uvězněni ve svých rolích, ve kterých jsme se prohlásili za vlastníky Orákula Merlinových kostí. Už jsme neměli prostor za hradbou jen pro sebe. Těžko jsme mohli připustit, že jsme jen podvodníci, bývalí uprchlíci, a že nejsme věštcí, za které jsme se vydávali.

Pak Hakon drze požádal, aby mu věštcí poskytli proroctví.

Vivian ho chladně odbyla s tím, že právě teď nejsou příznivé podmínky.

Muže, kterého jsme znali jako Ivalda, přivábily cizí hlasy. Přišel se podívat, co se děje a byl překvapen stejně jako my ostatní, když uviděl nově příchozí. Ale brzy s nimi prohodil pár slov jakýmsi nepochopitelným severským dialektem. Mezitím jsem našeho jednorukého žongléře udiveně pozoroval. Tenhle muž že je berserkr? Šílený válečník? Nikdy jsme Ivaldovi nedali žádný titul, ale kdybychom to udělali, musel by znít Neškodný. Co jsem ho znal, tak v záležitostech, týkajících se válečných událostí, nikdy nepředvedl nic jiného než strach a odpor. Na druhé straně jsem více než jedenkrát viděl, jak se stará o nemluvnata a malé děti. Při vesnických představeních se s nimi často mazlil a pokoušel se je rozesmát.

A teď jsme byli nuceni přesvědčivě vyprávět Seveřanům o Orákulu Merlinových kostí.

Několik let před tím, než naše společnost s Branem v čele dorazila k Merlinově skále, byl svět plný zpráv o tom, jak Artuš padl v bitvě. Příběhy o konečném osudu bývalého krále a jeho dvora se mísily s různými řeči a často si odporovaly. Dokonce i Seveřané ve své daleké zemi věděli o Artušovi a stejně jako my slyšeli několik verzí jeho příběhu. Mysleli jsme si tehdy, že Artušovo jméno musí znát každý na celém světě.

Kolovala také spousta příběhů o Merlinovi. Ty se však shodovaly alespoň v jedné základní věci: v jeho smutném osudu. Uvěznily ho pod zemí ruce zrádné mladé ženy, která proti němu použila jeho vlastní kouzla.

Příběhy týkající se Artuše se velmi různily, dokonce i v bodech, které je možné považovat za základní. Některé truchlily

nad tím, že je král nenávratně mrtev. Jiné radostně popíraly smrt velkého panovníka a tvrdily, že byl těžce raněn a odnesen z bitevního pole. Prý ho odvezli na vzdálené bezpečné místo, kde se uzdraví - slíbil, že se odtud vrátí. Některé historky s jistotou tvrdily, že král byl pokřtěn. Jiné hýřily živými detaily, jak naprosto odmítl tu cizáckou víru. Ještě další prohlašovaly, že Artušův synovec Mordred (někteří říkali, že to byl jeho nemanželský syn) bojoval na jeho straně a padl, když se ho pokoušel bránit. Ne, říkaly jiné; Mordred a Artuš byli protivníci a vzájemně se v jediné chvíli zabili ranami kopí a meče.

Vypadalo to, že nikdo v celé zemi nebo přinejmenším nikdo z naší kočovné herecké společnosti ani z nelitostných vikingských nájezdníků si nemohl být osudem krále Artuše jistý. Jedinou jistotou bylo, že je nesporně pryč. Nikdo nepochyboval o existenci opevněného města Camelotu, ale nikdo přesně nevěděl, kde je.

„Kdo to byl Merlin?“ zeptal jsem se Brana, jen co jsme se dostali z doslechu Seveřanů. V některých chvílích, když jsem byl s ním, jsem byl přesvědčen, že ví všechno.

Bran mi svým přemýšlivým způsobem odmítl na mou otázku rychle odpovědět. Ale můj dotaz slyšela i Maud a ta se nikdy rychlé odpovědi nebála.

Maud si myla ruce v umývadle, do kterého přiváděla vodu trubka, vedoucí z nádrže těsně pod nedokončenou střechou. „Už je mrtvý nebo uvězněný kouzlem ve skále, Jak říkají jiní. To ví každý.“

„Když mi to vyprávěl Bran, říkal, že je ve skále.“

„Tak je to v příběhu. No, starý pošetilý Merlin se zbláznil do mladého děvčete. To se často stává. Vymámila na něm tajemství jeho kouzel a pak ho použila proti němu. Jestli se dobře pamatuju, jmenovala se Nimue.“

„No ano, Maud, já vím, všichni si myslí, že je teď zavřený ve skále. To říkají všechny příběhy. Ale chtěl jsem vědět, kým byl. Víš, že to byl velký čaroděj a sloužil králi Artuši, ale...“

„Kým byl čaroděj krále Artuše?“ Maud přestala máchat dětské plenky. Myslím, i když tehdy mě to nenapadlo, že by se v tom kouzelném domě našlo dost čistého prádla, takže ta práce byla nejspíš zbytečná. Jenže Maud zřejmě prostě chtěla něco dělat, protože byla nervózní.

Nevěřicně se na mě podívala, jako by se podivila, že někdo může být na světě deset let a neznat základní věci z příběhu o Merlinovi a králi Artuši. Chvilí se zdálo, že se jí nevybavuje náležitá odpověď, že se nemůže rozhodnout, kde začít s výčtem ověřených Merlinových zázraků. Jako bych ji požádal, aby mi řekla, kde je nahoře a kde dole.

Už jsem samozřejmě znal většinu těch příběhů o zázracích. Všichni je znali. Chtěl jsem se dozvědět, jaký člověk učinil ty zázraky a čeho se pokusil ve svém životě dosáhnout. Jenže v deseti letech se mi nedostávalo slov a síly vyjádřit ten rozdíl.

„Byl to divotvůrce!“ vybuchla nakonec Maud. „Kdyby byl s králem Artušem v jeho poslední bitvě, vyhráli by.“

Neviděli bychom, jak se v naší zemi pokouší vládnout takoví, jako Mordred nebo Comorre.“

Pak se její výraz změnil a probodla mě nelitostným pohledem. „Kde jsi přišel na nápad říkat, že je to Orákulum Merlinových kostí? Já jsem o žádném takovém místě nikdy neslyšela.“

To přirozeně znamenalo, že takové místo vlastně nemůže existovat. A já jsem ani teď nemohl odpovědět lépe než předtím.

Guthormovi, který se prohlašoval za vyslance krále Vortigerna, se poněkud ulevilo, když potkal Brana. Zjevně byl přesvědčen, že v osobě velekněze konečně potkal skutečného kolegu. Druid Branovi vložil svou misi. Řekl mu, že ho jeho čarodějné umění předpovídat přimělo sdílet osud se Seveřany. Mohly být spory o tom, jestli je bývalý král Artuš mrtev či ne, ale Bran i další z naší skupiny věděli jistě, že Vortigern - starý Vortigern, ten Vortigern zemřel více než před půlstoletím.

Bran ani nikdo z nás ostatních si nemyslel, že druid opravdu tvrdí, že ho poslal král, který je už šedesát let mrtvý.

Když se Bran později radil se svými lidmi, řekl nám, že jméno Vortigern znamená něco jako velký náčelník.

Možná si ten titul přivlastnil nějaký další vládce.“

„Možná.“

Tetovaný muž v přilbě s parohy nám objasnil, že hledá jistého chlapce bez otce. Bylo předpovězeno, že bude mít pro Vortigerna magickou cenu - a zdálo se mu, že já splňuji podmínky.

Hakon a jeho muži byli v domě sotva tak dlouho, aby stačili schovat meče a odložit kopí, když se přihodilo něco, co je přimělo znovu si připravit zbraně. Vzdálený výkřik ohlásil Comorrův příjezd k naší bráně.

Hlas muže, který přiměl svou armádu, aby nás stíhala, byl vysoký, tenký a nesl se jasně. Měl cizí a silný přízvuk, jakoby žertem předstíral, že je vystrašený. Výsledný efekt byl posílen strašlivým smíchem.

První slova, která jsme v Comorrově trylkujícím hlase jasně rozeznali, byl požadavek, ať otevřeme bránu a vydáme vládu nad věštinou.

JEDENÁCT

Comorrova přítomnost před bránou a jeho výzva, abychom ho nechali vstoupit, zastínila všechny ostatní starosti. Bran byl nucen vylézt na hradbu a okamžitě se zabývat naší situací.

My všichni z Branovy staré skupiny jsme se Prokletého děsili a zároveň jsme na něj byli zvědaví. Zdálo se, že o něm slyšela i většina Seveřanů. Vylezli na různých místech na hradbu, aby si s různým stupněm profesionální úcty a nevraživosti prohlédli jeho armádu.

Mým hlavním motivem byl strach. Vylezl jsem na široký, hrbolatý vrchol nedokončené zdi. Úzkostlivě jsem vyhlížel přes jeden z mála kousků cimbuří z navýšeného kamení, chtěl jsem toho netvora zahlédnout. Nepotřeboval jsem nikoho, aby mi ho ukázal. Chování ostatních mužů venku, výrazné oblečení a zlaté ozdoby mě nenechaly na pochybách, kdo je vůdcem. Jistě, král (pokud měl na ten titul vůbec nějaké právo) vypadal ohavně a na první pohled

neschopně. Byl trochu nižší postavy, vlasy a vousy předčasně šedé, vodnaté oči a ústa mírně zkroucená na jednu stranu, zvláště, když se pokoušel smát nebo usmívat.

Comorre s sebou přivedl jen malý počet dalších mužů, svůj vlastní doprovod, takže se jeho armáda za hradbami příliš nerozrostla. Uprostřed trochu zvětšeného tábora teď vztýčili velký hedvábný stan. Byl to první podobný přístřešek, který jsem kdy viděl. Stan kapitána Dreona, který přesunuli aby uvolnili prostor pro krále Comorra, se v mých očích náhle zmenšil. Cívil jsem na hedvábný stan a věřil, že taková skvěle vyzdobená věc je skutečně hodna krále.

Bran dosud statečně nechal bránu zavřenou (ačkoliv by možná potřeboval větší odvalu, aby ji otevřel). Nikdo z nás si netroufal odhadnout, jak dlouho Prokletý dovolí být takto zanedbáván.

A Comorre otevřeně ohlásil, že se přišel podívat na Merlinovy kosti.

Ze svého místa na hřbetě impozantního koně se usmál svým pokřiveným úsměvem na Brana, který stál na nízké zdi.

„Řekl jsi mému věrnému kapitánu Dreonovi, že tady máte ty důležité relikvie.“

„To je pravda, Vaše Veličenstvo.“ Bran se slavnostně uklonil a oslovil vetřelce jako krále.

„Tedy doufám, že mi je ukážeš, veleknězi, když vstoupím dovnitř?“

„Veličenstvo, obávám se, že je to nemožné. Kosti jsou pohřbeny hluboko a dokonce ani my, kdož důvěrně sloužíme orákulu, je ve skutečnosti nevidíme.“

„Vaše orákulum musí být nepřekonatelné. Měl by ses s ním poradit, veleknězi, v otázce mého přijetí. Neříkej mi, že jsi to ještě neudělal? Skutečné a důvěryhodné orákulum by ti nemohlo doporučit, abys mne nechal čekat za svou bránou.“

„Snad by to byla pro naše skromné sídlo příliš velká čest. Význam je každopádně nepochybný.“

Comorre se rozzlobil. „Jestli je to tak, není to vůbec žádné orákulum a každý, kdo by to tvrdil, si zaslouží trest! Vrátím se, abych si s tebou znovu promluvil, veleknězi.“ Obrátil koně a tak prozatím přerušil rozhovor.

Pomyslel jsem si, že záležitost s Merlinovými kostmi alespoň odvrátila našeho pronásledovatele od pátrání po drzých potulných komediantech. Mohli jsme přinejmenším doufat, že na ty nešťastné ubožáky úplně zapomněl.

Seveřané se rozhlíželi kolem sebe po prostorném nádvoří mezi vnějším obranným valem a panským domem. Byli stále překvapenější, že neviděli žádné jiné obránce než nás.

„Kde jsou vaši bojovníci? Vaše stráž?“ zeptal se nakonec Hakon a podezíravě se rozhlédl.

Bran už měl odpověď připravenou. „Až dosud jsme žádné nepotřebovali. A teď, když je potřebujeme, jste tady vy.“

Hakon pomalu strávil Branovo sdělení. Přehlédl své muže, jako by je vyzýval, aby žert ocenili spolu s ním. „Čekáte, že my, tucet mužů, ubráníme tuhle dlouhou, nedostavěnou hradbu proti armádě?“

„Je přece samozřejmé,“ řekl Bran, „že jste sem byli posláni s tímto záměrem. Slibuji vám, že naše obrana pro vás bude výnosný podnik.“

Hakon se poškrábal ve vousech. „Musím připustit, veleknězi, že nás sem přivedla podivná řada událostí, bouří a náhod. Musí za tím stát nějaké nadpřirozené síly.“

Náš vůdce milostivě pokynul hlavou a pozval Seveřany do velkého domu. Nechali na hradbě stráž a zdvořile přijali pozvání, ale práh překračovali se stále ještě tasenými zbraněmi. Uvnitř ozbrojení muži konečně odložili svá kopí a meče, ale stále se podezíravě rozhlíželi. Také dávali pozor, aby se od sebe příliš nevzdálili, a instinktivně si vzájemně kryli záda. Možná se tak chovali částečně i proto, že někteří z nich prostě nebyli zvyklí na domy. Ovšem některé z našich svétaznalejších návštěvníků, včetně Hakona, okamžitě zarazila naprostá nepřítomnost běžných služebníků.

Bran reagoval klidně na zmínku jejich vůdce, že je zmaten nepřítomností služebnictva. Vysvětlil, že jsme všechny sluhý odeslali pryč, abychom uposlechli nevysvětlitelný příkaz orákula.

Zdálo se, že Hakon vysvětlení přijal. Stejně jako Bran před několika hodinami však byl pevně rozhodnutý prohlédnout celý dům. To Branovi nevadilo, protože se nemusel bát, že by mohli prohlídkou odhalit naše největší tajemství, naši totožnost.

Zamčené dveře nahoře už nebyly zamčené. Jakmile Hakon zatáhl za klikku, aby je otevřel, dveře povolily, jako by vůbec nikdy zamčené nebyly.

Dlouho nebyl nikdo schopen slova. Pak Bran váhavě překročil práh komnaty za dveřmi a vydechl: „To je knihovna.“

To slovo jsem neznal, ale samotná komnata byla už napohled velmi zvláštní. Nedělalo mi žádné obtíže uvěřit, že toto místo muselo patřit nedostižnému čaroději krále Artuše. Vysoké police a vitríny z mých vizí se změnily v police s knihami, které jsem teď uviděl na vlastní oči. Nic takového jsem nikdy předtím neviděl.

Konečně jsem spustil zrak z uložených knih na tak dlouho, abych si všiml dalších věcí. Nejvíce mě zaskočilo stále světlo v knihovně, ve dne v noci. Kdykoliv se otevřely dveře, zaskvítilo i do horní chodby. Sluneční světlo, i když za oblačného dne jen nepřímé, sem dopadalo vysokými velkými okny a taky skleněnými panely zasazenými přímo ve stropě. Myslím, že nikdo z nás, Branovi ani Hakonovi lidé, nikdy nic takového neviděl. Pamatuji se, že jsem i uprostřed svého úžasu nad knihami postřehl, že hladká dřevěná podlaha byla jenně vyhlazená, jako by ji někdo používal dlouhá léta.

V místnosti byla hojnost lamp a svící. Později jsme zjistili, že se většina z nich za šera sama zapálí. Úhledné malé plamínky se rozzínaly, aby nahradily úbytek přirozeného světla. Všiml jsem si, že některé lampy hořely neustále, dnem i nocí, a nikdy v nich nedošel olej, ačkoliv je nikdo nedoplňoval. Alespoň ne lidské ruce.

Kouzelná moc očividně zahalovala celou místnost plnou podivných svitků a listin. Většinu Hakonových mužů úplně stačil první krátký pohled do knihovny, aby se drželi venku a někteří dokonce naprosto odmítli vstoupit.

V místnosti byly krby, koberce a závěsy, aby se tu udržovat teplo, pohodlná křesla a psací pulty. V mých očích však byla nejpozoruhodnější věcí samotná knihovna. Bludiště polic, které lemovaly všechny stěny i volně stály uprostřed a zabíraly většinu prostoru komnaty, bylo mnohem podivnější než kouzelné světlo a teplo. Nekonečná řada polic nesla břemeno bezpočtu knih.

Hustá řada polic sahala až ke stropu, výš, než kam mohl dosáhnout i vysoký Hakon. V uličkách postávaly tu a tam

schůdky a dokonce i žebříky, aby umožnily přístup nahoru.

Jako obvykle jsem byl zvědavý a vydal se na průzkum labyrintu. Brzy jsem si uvědomil, že je tato komnata největší místností v patře, byla vlastně tak velká, že jsem stále nezahlédl její vzdálený konec. Bylo tu pár studijních koutů, židle, lampy a psací stoly, některé navíc pokryté svitky i archy čistého papíru a opatřené inkoustem a pery. Vzpomínám si, že jsem si hned nebyl jistý účelem všech těch nástrojů.

Většina knih, zvláště ty uložené na policích nejbližší dveří, kterými jsme vešli, byla na svitcích pergamenu či papíru. U vzdálenějších stěn byly i svazky rovných listů svázané v rovných deskách.

Vytáhl jsem středně velký svitek z jedné spodní police, nešikovně jsem ho rozvinul a rozestřel na jednom z mnoha nepoužitých pultů. Papír byl pokrytý metodickým drobným rukopisem, napsaným pomocí inkoustu a ostrého brku.

Potěšilo mě, že dokážu rozluštit některá jednodušší slova. Než má matka zemřela, naučila mě základům čtení.

Hakon, který se nových věcí nikdy nebál, také vytáhl svitek, ale nerozvinul ho. Místo toho mával srolovaným papírem, jako by si myslel, že by to mohl být nějaký druh obušku. „Co je tohle všechno?“ zeptal se.

„Knihy“ řekl jiný hlas. Udivilo mě, když jsem viděl, jak se Bran s bázní dívá kolem sebe, jako by byl v kapli svého boha. Snížil hlas až k šepotu, aby ho Hakon neslyšel. „Či je to dům?“ zeptal se uctivě, jako by se ta otázka neobjevila už dříve, „či je dům, do kterého jsme vešli?“

Jestli knihovna skrývala odpověď na jeho otázku, pak nebyla okamžitě patrná. Neměli jsme čas na pátrání. Za pár minut jsme odešli a ani jsme nezahlédlí nejvzdálenější hlubiny vysokého bludiště polic.

Na prahu jsem se ohlédl a slíbil si, že prozkoumám tajemství knihovny, jen co budou ostatní záležitosti méně naléhavé. Seveřané vběhli do zbrojnice, jako by se chtěli vyprostit z moci kouzel. Tady zůstali o něco déle. Byli ve svém živlu a okamžitě zapomněli na knihy a další málo mužné věci, které našli nahoře. Prohlíželi si zbrojnici s mumlavým oceněním. Stejně jako my vyvalili oči na umně spojenou zbroj. Někteří vyjadřovali pohrdání nad tak zbabělými věcmi, ale bylo jasné, že touží po ostrých zbraních z pevné oceli.

Bran si toho také všiml a štědře jim některé zbraně daroval. Zaznamenal jsem divoké uspokojení v očích našich návštěvníků a od té chvíle jsem si byl jist, že nás budou bránit.

Poté co jsme opustili zbrojnici, zavedla nás pokračující prohlídka do horní ložnice, kam se právě přestěhovala Jandree s dítětem - říkala, že je tam menší průvan. Branova žena byla ještě stále zesláblá a nezvládala dělat o moc více než ležet na pohovce a kojit své maličké.

Bran mě poslal napřed, abych Jandree varoval, co přijde, a umožnil jí připravit si roli ženy velekněze. V těchto hodinách byla často úplně sama, jen s dítětem, a tak jsem ji i našel. Její modré oči se rozšířily, když naslouchala popisu vetřelců a mým ujištěním, že zatím vypadají neškodně. Nakonec to vypadalo, že se jí naše vyhlídky zamlouvají. Opřela se o pečlivě uložené polštáře, chvatně se učešala a ovinula si kolem ramen jemnou hedvábnou róbu.

Mladý velitel Seveřanů projevoval o atraktivní Vivian zájem. Dokonce i já jsem si všiml, že Jandree upoutala jeho pozornost mnohem silněji, i když se teprve začínala zotavovat z obtížného porodu.

Nemluvně začalo znovu křičet a matka ho právě kojila, když cizinci vešli. Jandree vzhledla a její oči se přímo setkaly s Hakonovým. Zdálo se, že je polapil.

„Zdravím tě, paní.“ Lehce se uklonil. „Nemusíš se bát mne ani mých mužů, i když jsme k tobě vstoupili ozbrojeni.“

„Nemám z vás strach,“ řekla mu Jandree, rychle a celkem přirozeně. „Jste tady vítáni.“

Hakon se na ni pár vteřin díval, potom kývl na své muže, kteří hloupě civěli zpoza něj, že místnost není nutné prohlížet. Než odešel, otálel okamžik ve dveřích a znovu se zahleděl do očí ženě na pohovce. Chvilí jsem měl pocit, že Seveřan chce ještě něco říci, ale mlčky odešel.

Jak plynul den, Bran nevynechal jedinou příležitost, aby po svých starých známých vrhal významné pohledy. Jejich význam byl naprosto jasný: „Nesmíme dovolit, aby někdo z těch lidí byl i jen na okamžik vytušil, že nejsme těmi, za koho se vydáváme.“ To, že považoval za nutné nás upomínat, ukazovalo, jaké má obavy.

Vyzunk a Hakon stáli bok po boku a vyhlíželi přes narovnané kameny na zdi. Vyzunk zasmušile konstatoval, že v téhle zemi není pravděpodobně nikdo, kdo by dokázal postavit větší armádu než je ta, která táboří před naší bránou.

Mne zajímalo, co říkal druid. „Co je s králem Vortigernem?“

Jediná odpověď, které se mi od Vyzunka dostalo, byl překvapený pohled. Možná, že Hakon znal politické dějiny posledního století stejně dobře jako Vyzunk.

Herold ohlašoval Comorra, který znovu předjel před bránu. Byl čas, abychom odpověděli na jeho požadavek a poskytli mu prorocství. Neměl náladu nechat se jen tak odbýt.

„Veleknězi, jestli jsi slyšel o tom, že pátrám po nějakých hercích, kteří jsou uvnitř tvé pevnosti, a proto jsi tak neústupný, mohu tě ujistit, že jde o nedorozumění. Chci jen, mi ti lidé uspořádali představení. Měl jsem na mysli, že by pro mě mohli trochu tančit. Zazpívat mi jednu dvě písničky. Nic víc.“

Bran odvětil, že se poradí s orákulem. Comorre jeho odpověď přijal. Znovu jsme získali trochu času.

Většina posádky Seveřanů dosud zůstávala mimo dohled Comorra, za naší hradbou. Zkoušeli si ostří nových zbraní na kusech trámů na nádvoří. Začínali se už v domě zabydlovat - zrovna jako my, Branovi lidé, jsme rychle začínali myslet na sídlo jako na naše vlastní. Někteří ze Seveřanů se brzy poté, co vstoupili do domu, začali otevřeně zajímat o cennosti, které tu byly náhodně vystaveny. Ve velkém sále byly na dlouhém stole a v několika příbornících tucty zlatého a stříbrného stolního náčiní, nože, lžice, poháry a talíře, spolu s několika kousky vykládanými drahokamy. Zájem našich hostů o takové věci byl spíše nahodilý, když ho porovnáme s jejich dychtivou touhou po ušlechtilých zbraních. Zatím byli ochotni nechat menší kořist být. Konec konců, zájmy Seveřanů, kteří vypluli ze svých domovů, se obvykle týkaly toho, jak velkou kořist mohou získat a jak snadno mohou takový zisk proměnit v použitelné bohatství.

Jediné cenné poklady v cizích zemích byly ty, které mohli odvézt.

Hakon a jeho muži pohrdli měkkými postelemi, kromě jednoho či dvou, kteří po nich skákali s hlasitými oplzlými poznámkami. Později, když přišel čas spánku, alespoň jeden ze Seveřanů zůstal stále na stráži, zatímco ostatní leželi natažení nebo stočení na podlaže jako zvířata. Celá posádka obsadila jen jednu nebo dvě místnosti.

Bezejmenný důstojník Comorrových sil, který poznal Ivalda, samozřejmě vyprávěl o Thrainovi Berserkrovi svým společníkům. Když se pak Ivald znovu objevil na zdi, tváře, které se k němu obracely zvenčí, vyjadřovaly obezřetnost, pokud ne přímo úctu.

My z Branovy skupinky jsme stále přesně nechápali proč. Když jsme se pokoušeli Ivalda zeptat, co se děje, krátce nás odbýval. Měl sklíčenou a odevzdanou náladu.

Údajný vyslanec krále Vortigerna se o mě stále zajímal. Někteří z mých společníků i někteří ze Seveřanů však prohlašovali, že je ten chlapík blázen, když tvrdí, že ho před měsícem poslal Vortigern.

Hakon nám řekl, že se s ním poprvé setkal někde u pobřeží. Jistá znamení a předzvěsti ho přiměly, aby druidovi dovolil přidat se k nim.

Jak ubíhal den, kdy přijeli Seveřané, členové naší skupinky bývalých uprchlíků často využívali náhodné příležitosti a vyměňovali si mezi sebou významné pohledy. Neodvážili jsme se ani na chvíli si oddechnout. Cítili jsme se v pasti, polapení mezi barbary za bránou a těmi před ní.

Pokud jsme mohli říci, zatím nikdo z nich ani netušil, že jsme podvodníci.

Bran byl nejodvážnější a nejpřesvědčivější. Ten první den snad nikdo ze Seveřanů ani na okamžik nezapochoyboval o tom, že jsme právoplatní vlastníci svatyně orákula a Bran je jeho velekněz nebo hlavní věstec. Náš vůdce je přesvědčil, že jsme dědicové samotného Merlina a snad i mluvčí, jejichž prostřednictvím velký čaroděj pokračuje v pronášení proroctví.

Když Bran odpoledne skončil svou poslední nervy drásající řeč k těmto nebezpečným mužům a odebral se do horního pokoje, kde mohl být sám se svou ženou a téměř se z toho napětí zhroutil.

Spolu s Vivian jsme se pokusili uspokojit svou zvědavost. Vydali jsme se hledat Ivalda a znovu jsme ho našli v kapli. Tentokrát byl důkladně nasáklý vínem, hlavu uloženou na vinném měchu. Když jsme se ho pokoušeli vzbudit, mumlal cosi o tom, že slyšel nějakou křesťanskou myšlenku, podle které se víno může změnit v krev.

Jen co jsme ho postavili na nohy, pokoušel se opile žonglovat jednou rukou několika předměty - křížem z jednoho výklenku ve zdi, dýkou a prázdnou lahví. Výsledek nikoho nepřekvapil, snad kromě samotného Ivalda.

Zdálo se, že Ivaldův strach má širší záběr než jen jeho vlastní osud. Snažil se vyjádřit svůj zájem o osud mě, dítěte, a taky o Jandree a její maličké, kdyby nás Comorre dostal. Sténal při nesnesitelném pomyšlení, že bychom mohli být se všemi ostatními obětováni a povražděni.

Myslím, že se Ivald nebál ani tak o nás, jako o sebe - obával se, že už by znovu nesnesl pohled na takové věci.

Vivian měla větší cit pro magii než všichni ostatní v domě, kromě mne, větší než kdokoliv, koho jsem tehdy znal. Jistě si dobře uvědomovala přítomnost starce ve skále. V té době točila ještě méně než já, pokud to vůbec bylo možné.

Neměla ani zdaleka tak jasnou představu jako já o tom, kdo je muž ukrytý za kouzly, která jsme odhalili.

Přirozené byla od začátku zvědavá na to, co zbylo ze starce ve skále. Bála se toho mála, co o něm vytušila, a zároveň ji přitahoval. Myslela si však, že já se nebojím, a jaksi si mne skutečně oblíbila.

Občas mě zatahala za vlasy nebo nechala svou ruku na mém rameni. Myslím, že právě ten den jsem se do ní svým tehdy dětským způsobem zamiloval.

Za soumraku vylezl Hakon na hradby a ještě jednou si prohlédl Comorrovu armádu. Pak nám lhostejně oznámil, že podle mínění boj začne zanedlouho. Postavil na noc dvojité hlídky a poslal část svých mužů zpět do jeskyně, aby ukryli nově získaný poklad. Hlídkali poškozenou loď i dva malé čluny, které bychom snad mohli použít, kdybychom naléhavě potřebovali uprchnout. Hakon se domníval, že bude možné pomocí patřičných nástrojů a dřeva Krátkého hada opravit. Někteří z jeho mužů vytrvale hledali v okolí i v domě, který byl z jiných hledisek tak dobře vybavený, použitelný materiál. Nenašli nic.

* * *

Při večeři v hlavním sále Bran našim hostům s klidem oznámil, že je to jen další důkaz síly našich předpovědí. Vojáci byli stejně jako sloužící propuštěni na pokyn orákula. Moc která vládla Merlinově skále, poklidně důvěřovala tomu, že nebude třeba žádných válečníků, dokud nepřijel Hakon se svými muži. Seveřany nám jistě seslal osud nebo bohové, aby nám pomohli proti armádě venku!

Hakon nebyl žádný myslitel, ale ani hlupák, a při tomhle argumentu nadzvedl obočí. Podotkl, že je zvláštní, jak podivně vysoké mínění má orákulum o bojových schopnostech jeho i posádky.

Potom dodal: „Jak velkou odměnu nám orákulum nabízí?“ Proroctví, zdá se, nebylo dost.

Vzpomněl jsem si, že v okamžiku, kdy začal náš půlnoční úprk, sestával celý náš poklad ze tří nebo čtyř drobných mincí, které měl náš vůdce náhodou v kapse. Ale Bran nehnul ani brvou.

„Vzhledem k tomu, že jsou tady vaši muži s námi a jaksi nemohou odejít, sire Hakone, a že ten vůdce banditů Comorre se na vás kvůli tomu zřejmě rozhněvá, zdálo by se, že není třeba další odměny než vaše vlastní přežití. Ale ve skutečnosti vám nabízíme mnohem více.“

Byl bych rád věděl, jestli Bran někde nenašel zlaté mince; v tomto domě by to nebylo nic příliš překvapujícího. Pak jsem si vzpomněl na zlaté mísy.

Hakon pomalu přikývl. „Řekněte mi něco o tom Comorrovi. Když mám s někým bojovat, rád se o něm nejprve dozvím všechno, co můžu. Vím, že se prohlásil za krále a je jistě dost nebezpečný na to, že je bandita.“

Bran pokrčil rameny. Bylo to jemné gesto velekněze nebo šlechtice. „Řeknu vám všechno, co mohu. Avšak víme o něm vlastně velice málo - snad kromě toho, že podle všeho je jeho hlavním potěšením mučení bezmocných obětí. Můžeme se poradit s orákulem, jestli je třeba o něm vědět víc.“

„Rád bych se vašeho orákula na pár věcí zeptal, ale nebudu plýtvat proroctvím, abych se dozvěděl něco o Donorovi. Možná mi toho o něm nemůžete říci mnoho, ale měli byste dokázat odpovědět na jednu otázku - proč je vaším nepřítelem?“

Náš vůdce přemýšlivě odpověděl: „Inu, zřejmě dospěl k chybnému závěru, že mu patříme. V první řadě ho orákulum neuspokojilo. Nechápe, že jsme jen jeho služebníky a ne pány. Navíc nás podezřívá, že ukrýváme nějaké nešťastné ubožáky, jistou skupinu kočovných herců, ze kterých má v úmyslu stáhnout kůži zaživa.“

„Herce?“ Hakon se zamračil, upřímně zmatený. „Proč by se člověk, který si říká král, měl obtěžovat trestáním tak bezvýznamných lidí?“

Bran znovu pokrčil rameny. „Z nějakého důvodu je nemá v oblibě. Možná mu předvedli špatné představení. Řeknu ti, příteli Hakone, králové a lupiči mají nejméně jednu společnou vlastnost: necítí potřebu vysvětlovat nám menším smrtelníkům důvody toho, co dělají.“

Seveřan se pousmál a zamýšleně přikývl. „Toho jsem si všiml. Tak jak tak kde jsou ti herci? Možná vědí o našem nepříteli něco, co by mi mohlo být k užitku. Nemusíte se bát, že bych jim řekl, kde jsou.“

Velekněz Bran vypadal znuděně. „Nepotřebujeme žádnou čelo, o nic víc než myši. Prošli jste se svými muži jeskyní i dům - objevili jste snad někde takové lidi?“

„Ne.“

Náš vůdce se usmál. „Každopádně mám podezření, že skutečný důvod našeho obležení má jen málo společného s potulnými kejklíři. Pravda je taková, že jakmile zvenčí uviděl naši skrytou malou pevnost, zachtělo se jí Comorrovi Ohavnému pro sebe. Budeme se s tím muset předvést, že dokážeme ubránit své vlastnictví.“

„A dokážete to?“

„Věřím, že s vaší pomocí ano, příteli Hakone. Znovu opakuji, proto jste nám byli sesláni.“

Hakon chvíli uvažoval, pak se zeptal: „Kolik obvykle stojí proroctví, tady v okolí?“

„Vás se běžné ceny netýkají. Naši šlechtíci obránci nebudou platit nic.“

A smluvili se na osobních proroctvích pro všechny Seveřany. Vivian se vznášela na pokraji transu, když si osobně vzala na starost věštbu pro Hakona. Prorokovala mu nejen vítězství, ale i dlouhý život a bohatství pro něj i pro jeho muže, pokud budou bojovat na naší straně.

„Vidím zámožné statky v zemi na severu,“ téměř zpívala „Pole bohatá na seno a mnoho dobytka - a vše patří vám“

Hakonovi muži dychtivě naslouchali. „Víc než jeden statek pro každého?“

„Tři... čtyři, nejméně. Pro každého z vás. A tři rybářské čluny s pevnými novými sítěmi, jak vyplouvají na dobrý lov...“

A tak to šlo pořád dál. Vivian hovořila a v transu se jí občas zachvěla oční víčka. Brzy přesvědčila většinu Seveřanů, že nasadit život při obraně orákula a jeho vzácných služebníků je jejich základní povinnost.

DVANÁCT

Večer zasedli Bran a Hakon k dlouhému stolu v hlavním sále a upíjeli ze stříbrných pohárů červené víno. Hlavy měli u sebe, ale nijak zvlášť se nesnažili být diskrétní. Zaslechl jsem, jak uzavírají dohodu zahrnující všechno stříbrné a zlaté nádoby. Pokud sídlo uchvátí Comorrova armáda, všechny ty dobře přenosné poklady samozřejmě ukořistí nájezdníci a ne Hakonova posádka, která tak získala opravdový důvod nás bránit. Jakmile byla dohoda potvrzena podáním ruky, několik Hakonových mužů začalo svazovat náčiní do ranců vytvořených ze závěsů a přikrývek.

Na Seveřany muselo udělat dojem, s jakou bezstarostností jsme my, Branovi společníci, sledovali, jak v jejich milovaných rancích mizí talíře a číše, čisté i špinavé, ze stolu a z vitrín ve velkém sálu. Bran mezitím vyprávěl Seveřanům vtipy a historky, které je rozesmávaly. Jenom Guthorm stál v pozadí s výrazem netrpělivého nesouhlasu. Nevadil mu obchod s cennostmi, ale naše lehkovážnost.

Svým klidným přihlížením jsme jim předávali zprávu. Nedělejte si starosti. Nedělejte si s námi starosti. Klidně si berte naše cennosti. My, kteří máme tu čest sloužit tak důležitému neomylnému orákulu, znovu doplníme své bohatství, kdykoliv nám zachce.

* * *

Hakon pověřil tři nebo čtyři své muže, aby odnesli těžké svázané vaky hluboko dolů do jeskyně. Tam je ukryl na bezpečném místě ve skalách.

Mezitím přišel do velké síně druid, který připlul se Seveřany, a začal se rozčileně radit s Branem a Hakonem. Zaslechl a viděl jsem dost, abych pochopil, že mluví o mně. Bran si všiml, že poslouchám, a přivolal mě k nim, abych mohl být při tom, když se jedná o můj osud.

Parohatý (jak jsme mu s Vivian začali mezi sebou říkat) projevoval mimořádný zájem o můj život a zdraví. Byl rozhodnut mě odtud odvézt celého, děj se co děj, aby mě mohl vzít ke králi Vortigernovi.

Když Guthorm konečně kamsi odešel, Bran si se mnou promluvil o samotě. „Co si o tom myslíš, Amby? Ten člověk říká, že se o tebe zajímá nějaký král, ačkoliv tě nikdy neviděl.“

„Král? Doufám, že ne Comorre.“

„Ne, to bych neřekl.“ Bran zavrtěl hlavou. „Podle všeho to vypadá, že mluví o někom úplně jiném.“

„A ten král chce, abych k němu přišel?“

„Guthorm to říká.“

„Proč?“

„Nemám ani ponětí, Amby. Mohl bych zkusit hádat, ale nic nevím.“

„Pak nevím, co si mám myslet.“

Můj vůdce měl více než dost jiných otázek, které mu dělaly starosti. Poškrábal se ve vlasech. „A když tenhle druid mluví o králi Vortigernovi - no, vlastně nevím, co si o tom myslet.“

„Proč?“

„Jmenoval se tak jeden skutečný král. Ale ten zemřel pěknou řádku let předtím, než se kdokoliv z nás narodil.

Vivian vyrukovala s vysvětlením, že mě Vortigern chce jako poradce v nějaké záležitosti týkající se kouzel. Ale celý rozhovor byl jaksi neskutečný.

Bran by mě i kohokoliv jiného ochotně vydal Seveřanům (a dokonce i Comorrovi), kdyby si myslel, že tím může zachránit svou ženu a své vlastní dítě. Kdyby to bylo možné, byl by ochotný přehodit se svou ženou a dítětem a nechat ostatní jejich osudu.

Ohlížím se zpět a nemohu mu to klást za vinu.

Na Hakonův pokyn si Seveřané na hlídky na hradbě postupně oblékali řadu různých uniforem, které si vypůjčili z bohatých zásob naší zbrojnice v přizemí. Chtěli jsme vyvolat dojem, že máme více mužů, než jsme ve skutečnosti měli.

Comorre se vrátil k bráně, aby s námi znovu promluvil, tentokrát za světla pochodní. Vypadalo to, že se mu nechce riskovat při přímém útoku ztráty, které by mohly oslabit jeho armádu. Prokletý by se raději nechal s několika muži pozvat dovnitř, aby se poradil s orákulem. Z Comorrova úhlu pohledu nebyl útok na dvanáct stop vysokou zeď k ničemu. Zvláště když si nemohl být jistý, kolik je za ní obránců.

Výzunk vrtěl hlavou a jen tak bokem poznamenal: „Jestli se jednou dostane za bránu a obhlédne situaci, bude si moci dělat, co chce - chystat útok, s křikem nebo s pískotem.

Bran nabídl, že dovolí samozvanému králi projít bránou, pokud s sebou nevezme více než dva nebo tři vojáky. Jenže Comorre nebyl ochoten odvážit se s tak malou osobní stráží mezi neznámo kolik Seveřanů a cizích čarodějů. Požadoval deset mužů ze svých jednotek jako eskortu.

Orákulum samozřejmě nebylo ochotno vpustit takové množství vetřelců.

Mezitím Hakon v soukromí probíral s Branem taktiku. Přisahal, že on ani žádný z jeho mužů nepohnou při naší obraně ani prstem, pokud budeme tak hloupí a dovolíme Comorrovi, aby byl i jen s malým počtem mužů vstoupil dovnitř.

Nesmí vidět na vlastní oči, jak slabá je ve skutečnosti naše obrana.

* * *

Dohadovali se. Bran znovu zakázal vstoupit většímu počtu Comorrových mužů a Prokletý znovu odešel. Hodiny plynuly a my jsme cítili, že pravděpodobnost útoku prudce roste. Bran a Hakon uzavřeli dohodu o cennostech a stvrdili spojenectví rukoudáním. I se Seveřany na naší straně byly stále šance asi jedna ku deseti ve prospěch útočníků. Naštěstí byli Hakonovi nájezdníci muži, kteří s radostí přijímali skutečnost, že jejich prací je bojovat i umírat. Bran doufal, že dokáží odrazit alespoň první útok a způsobit našemu nepříteli dost škody, aby si vše znovu rozmyslel a odtáhl.

Ivald se v naší společnosti stále objevoval jen občas a nakrátko. Stále trávil většinu času v kapli. O jeho přízeň a oddanost mlčky zápasily symboly nejméně dvou různých náboženství (a narůstající počet vyprázdněných džbánů a měchů na víno). Na samotných symbolech jsem nepostřehl nic kouzelného.

Seveřan byl na Ivalda zvědavý a tak se Bran a Hakon vydali s ním promluvit. Hakon navrhl jednorukému muži, který se zdál být v duchovní krizi, aby se modlil o pomoc k Thorovi.

„Ne, že bych měl něco proti Odinovi, je dobrý - přesně ten správný bůh pro krále, čaroděje a berserky.“ Hakon se podíval na Brana. „A tenhle Ježíš, který umřel na kříži taky může být dobrý, pokud vím - pokud ti nevadí pomáhat svým nepřítelům. Jak tomu rozumím, takovou taktiku doporučuje. Ale já vždycky říkám, že pro řádné muže jako ty nebo já, pro takové, kteří se zkoušejí obejít bez hrdinských činů, je nejlepší volbou Thor. Přinejmenším mezi severskými bohy.“

Ivald se podíval na svého druhá ze severu, ale neřekl nic.

Hakon nebyl ochoten nechat to být. „V boji je Thorovo kladivo přinejmenším stejně dobré jako kterákoliv jiná zbraň bohů i lidí. Souhlasíš?“

Vídl jsi ho někdy?“ zeptal se náhle Ivald.

Hakon zamrkal. „Co?“

„Thorovo kladivo. Viděls ho někdy, slyšels, cítils ho?“

Hakon se podíval na Brana, ale tentokrát ani Bran nenašel příhodnou odpověď. A Ivald - nebo Thrain - s hořkým úsměvem zavrtěl hlavou a Thora odmítl.

Muži, kteří se mu pokoušeli poradit, si vyměnili starostlivé pohledy. Nebylo to dobré.

Vypadalo to, že Ivald jen odevzdaně čeká. Byl ochoten vrátit se a přidat se k ostatním.

Nakonec se Bran zeptal: „Ivalde, vezmeš si zbraně a připojíš se k nám na hradbě, jestli dojde k boji? Budeme potřebovat každého muže.“

Ivald pohlédl na tazatele úkosem. „Jestli?“

„Dobrá, tedy - až dojde k boji. Máš pravdu, nevypadá to, že bychom se ho mohli vyvarovat. Doufám, že jestli jejich útok jednou odvrátíme, budou ochotnější promluvit si.“

Devadesát devět Seveřanů ze sta by taková otázka urazila. Naznačovala, že by mohl raději sedět z dosahu bitvy, jenom proto, že nemá jednu ruku - nebo ještě hůř, protože se mu z pouhého pomýšlení na boj dělalo mdlo. Ale Ivald

nevypadal uraženě.

„Ano, ach ano, budu bojovat.“ Ivaldův hlas byl překvapivě klidný. Znělo to však jako klid, který přichází, když odejde veškerá naděje.

Domnívali jsme se, že jsme spolu se Seveřany dokázali před útočící armádou úspěšně skrýt, jak je nás málo - dokud nezačne skutečný boj.

Ivald, dost střízlivý na to, aby mohl hlídkovat na zdi, si ještě jednou vyměnil pohled se svým starým nepřítelem nebo známým, který byl na straně armády před bránou. Dilem náhody jsem v té chvíli byl na hradbě také.

Nebyli nijak překvapení, když se znovu uviděli. Jako by oba chápali, že je osud znovu svedl dohromady.

„Znáš ho, Ivalde?“ zeptal jsem se, když tiché střetnutí skončilo. Dost hloupá otázka.

Ivald se na mě nepodíval. „Ano. Znáš ho. Je to jeden z mužů, kteří proti mně bojovali na severu.“

Něco mě ponouklo, abych se zeptal: „Byl to berserkr?“

Ivald byl dlouho zticha. Už jsem si myslel, že neodpoví, když konečně řekl: „Ne, on ne.“

Byl jsem čím dál unavenější a ospalejší, ale v pokojích nahoře, s měkkými postelemi a v relativním odloučení, jsem se cítil nepříjemně. Navíc mi kouzlo ukryté v podivné Merlinově knihovně nedovolovalo pořádně usnout. A kromě toho se mi nelíbil způsob, jakým se na mě díval druid. Zpola jsem tušil, že by mě rád dostal do jedné z těch postelí nahoře. Jak se ukázalo později, moje podezření nebylo oprávněné, ale takové věci se mi dřív stávaly, v letech nouze, než jsem se přidal k Branovi. Proto jsem se uložil ke spánku více méně veřejném koutě velkého sálu.

Probudil jsem se s prudkým trhnutím za šera před rozbřeskem. Z vracejícího se snu o křičícím starci mě vytrhl hlasitý lomoz bdělého světa. Vyskočil jsem a spatřil zkroucenou neznámou tvář muže, který právě rozrazil hlavní dveře, aby nás vyburcoval. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomil, že je to Ivald - nebo Thrain.

Jednoruký muž svíral sekeru tak pevně, že mu zbělely klouby na ruce. Přes záda si přehodil tři či čtyři oštěpy jako náhradní zbraně. Kolem zápěstí měl na řemeni přehozený štít a přišel ke mně - všichni muži měli napilno - abych mohl připevnit štít k pahýlu ruky. Jen pohybem mi naznačil, co vlastně chce. Jako by náhle ztratil schopnost mluvit, jen chrčel a supěl. Děsilo mě to. Aniž by mi to někdo řekl, pochopil jsem nějak, že se znovu zasvětil Odinovi.

Za okny bylo slyšet hluk boje, který právě začal, a den zápasil o zrození. Mé prsty bojovaly s neznámými řemeny a přezkami. Ale než se mi podařilo obtížný úkol dokončit, zvedl hlavu, jako by naslouchal. Pak vykřikl pár slov, kterým jsem nerozuměl, vytrhl se mi a vyběhl z domu.

Byl jsem mu v patách; musel jsem vidět, co se děje.

Ivald - nebo Thrain - pádl přes nádvoří, vstříc hradbě. Viděl jsem, jak buší pahýlem ruky do zdi, dokud z jizev znovu nevytřyskla krev. Z jeho úst se téměř bez ustání ozývaly nelidské zvuky, zvířecí steny a řev.

Comorrovi muži, kteří sháněli píci pro koně ve stínu lesa asi čtvrt míle od pevnosti, zároveň tajně vyrobili žebříky. Když začal útok, vynesli z úkrytu půl tuctu hrubých tyčí s příčkami a rozmístili je podél hradby daleko od sebe.

Dva Hakonovi muži, kteří ostrážitě hlídali na hradbách, ihned vyhlásili poplach, dříve než se žebříky podařilo skutečně vztýčit. Na dvou či třech místech hradby však stále bylo pár nepřátel, kteří vyskočili a vyšplhali se z koňských hřbetů dřív než se jim Seveřani, kteří spali na nádvoří, mohli postavit. Teď, po dlouhé době, už vím, že obrana opevnění nebyla právě tím typem boje, ve kterém byli Seveřani zblhlí.

Vyběhl jsem z předních dveří a pobíhal po nádvoří, chtěl jsem vidět boj. Bran a Vyzunk stáli na hradbě s připravenými zbraněmi. Ale druid mě chytil, popadl a vtáhl zpět do domu. Měl v úmyslu odtáhnout mě do bezpečí, zadním východem domu a k ústí jeskyně. Jenže já se vytrhl z jeho sevření a znovu vyběhl na nádvoří.

Tam mě chytila Maud a spolu s druidem mě odvedli pryč na relativně bezpečné místo, tentokrát za roh domu. Tady jsem byl dost blízko boji, abych se mohl dívat. My tři diváci jsme stahovali hlavy, když občas přilétl hosený oštěp nebo bylo poblíž slyšet jinou střelu. Po chvíli se zvuk střel dopadajících na hradby, střechy i nádvoří stal nepřetržitým jako krupobití. Ve svěžím vzduchu se rozléhal vytrvalý křik více než sto hlasů křičících současně. Už jsem byl svědkem rvaček v ulicích a krčmách, ale nikdy jsem neviděl nic takového.

Po dobu, která se zdála velmi dlouhá, jsem nedokázal spustit oči z Ivalda. Viděl jsem, jak popadl do zubů štít nepřítele a odmrštil ho stranou. Na samém začátku boje se rozmáchl sekerou, srazil ze zdi jednoho z protivníků a ohromující rychlostí proběhl podél cimbuří, aby zabil druhého; pevně věřím, že ten muž zemřel dřív, než první stačil dopadnout zem. Ne ve snu, ale ve světě tvorů z masa a kostí jsem pak na vlastní oči viděl věci, kterým je ještě těžší uvěřit.

Jednoruký Thrain/Ivald popadl konec nejbližšího žebříku. Spatřil jsem, jak nadzvedl žebřík se všemi válečníky, kteří šplhali nahoru. Zatřásl jím jako teriér krysou, tak, že útočníci pustili zbraně i štíty a popadali. Pak Ivald žebřík rozlámал jediným úderem o cimbuří. V ruce mu zůstala asi devět až deset stop dlouhá, silná tyč, kterou střídavě používal jako cep, obušek i píku a s jejíž pomocí srážel a drtil útočníky z dalšího žebříku, a dalšího. Ti, jejichž zbroj se nerozpádlá byli rozdraceni uvnitř. Meče a oštěpy nepřátel narážely do silného dřeva a padaly svým vlastníkům z rukou.

Zabil nebo zmrazil nejméně deset protivníků při souboji muže proti muži.

Seznam obětí Thraina/Ivalda zahrnoval i starého nepřítele ze staré země, kterému se tak nové setkání stalo osudným. Vlastně jsem nepochyboval a nepochybují ani dnes, že nebýt Ivalda - nebo Thraina - nepřítel by dosáhl svého cíle první nebo nejpozději druhou mohutnou ztečí.

Když se kus žebříku po čtyřech či pěti ranách rozštípl, popadl Ivald další zbraň - kolem se jich válelo dost. Viděl jsem jak jednoho muže napíchl na kopí. Ostří prorazilo zbroj a prošlo celým tělem. Pak Ivald svou jedinou rukou zvedl zbraň i

tělo a tloukl mrtvým mužem do hlav dalších nepřátel a srážel je ze žebříků, dokud probodnuté tělo nesetřásl. Do bitvy se zapojili i Bran a Vyzunk. Hakon toho dne bojoval skvostně. Ačkoliv jsem neviděl, že by dělal něco nadlidského, byl prostě umělec se svým krátkým kopím. Bojoval mistrovsky a obtížné a nebezpečné výkony vypadaly v jeho podání velmi prostě. Zabíjel, zraňoval, odzbrojoval a srážel zpět jednoho útočníka za druhým, mezitím co povzbuzoval své muže válečným pokřikem vikingů.

Ale příliš jsem se na Hakona nedíval. Kdykoliv jsem jen zahlédl Thraina/Ivalda, nemohl jsem se dívat na nic jiného. Žasnul jsem, jestli nesním. Uvažoval jsem, jestli to není kouzlo; ale pokud by tu nelidskou sílu a divokost způsobilo kouzlo, bylo by mocnější než všechna, která jsem viděl či vycítil dříve.

Mou pozornost znovu a znovu strhával tento jediný muž, bez ohledu na průběh dalších bojů. První meč Ivald otupil, když jím prořízl kožený štít, rozsekl ratiště kopí z ořechového dřeva, udeřil jím o železo a proklál kroužkovou košili. Odhodil ho stranou a okamžitě popadl další - podél celé hradby teď ležela spousta zbraní. Pobíhal tam a zpět podél cimbuří a když přišel o ukořistěný oštěp, bojoval sekerou a pak mečem. Když se mu zbraň zlámala nebo ji odhodil, pokrytou vlastní i cizí krví, skopával vždy jediným úderem ruce a hlavy, které se ukázaly na vrcholku hradeb, jak se Comorrovi vojáci marně pokoušeli dostat se do pevnosti.

Jeho dech (z místa, odkud jsem se díval, jsem ho slyšel skoro pořád) se změnil v pravidelné sípavé supění, které jako válečný pokřik proráželo mezi vším dalším hlukem.

Na Ivalda útočili stále další křičící válečníci, stál v krupobití střel a utržil několik vážných zranění, z nichž by každé samo o sobě dokázalo srazit běžného muže na kolena. Podržel jsem si v paměti živý obraz šípu, který se mu zapíchl hluboko do očního důlku. Další střely vyčnívaly z jeho rukou i nohou. Když mu jedna z nich příliš překážela, věnoval okamžik tomu, aby ji popadl a ulomil. Pak Thrain Berserkr bojoval dál, zdánlivě imunní proti zraněním.

I Hakonovi muži, nadšení svým velitelem a krvavými výkony Thraina, statečně bojovali vedle nich. Získával jsem první skutečné zkušenosti se soubojem a postřehl jsem, že jakmile vytasíte zbraň, je velmi často bezpečnější bojovat s nepřitelem statečně tváří v tvář, než otočit se a utíkat. A když na to dojde, žádný skutečný válečník nechce zemřít připoutaný na lůžko nepřáteli, kterým nelze vracet rány - nemocí či věkem.

Seveřané se předvedli ve vynikajícím světle, ale v Comorrových jednotkách také nebyli zelenáci. Bylo jich asi dvě stě a nikdo neváhal a nezahálel. Později jsem vyslechl popis, jak zadní voj obstaral lavinu šípů a oštěpů, zatímco nás přední voj obklíčil. Utrpěli těžké ztráty, ale vytrvali, snad si příliš nevážili vlastního života. Časem jsem se dozvěděl, že jim velitel nasliboval drancování a plenění, až tvrz padne, a dělal nářky na bezmocné panny, ukryté uvnitř, které jim budou vydány napospas. Navíc jim dodalo odvahy, když si uvědomili, jak málo vlastně máme obránců.

Vortigernův vyslanec byl v těchto záležitostech zkušenější než já nebo ženy. Nepotřeboval mnoho času, aby si uvědomil, že boj s takovou přesilou je od samého počátku beznadějný, navzdory nadlidské síle berserka i krvavému umění ostatních obránců. Dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby mě odvedl ze scény k hornímu vchodu do jeskyně. Maud zůstala s druidem a se mnou. Viděl, že se o mě stará a proto její přítomnost vítal. Mezitím Bran nechal boje a vběhl do domu, aby odvedl Jandree a jejich dítě.

Po chvíli se vynořil s Jandree po boku, rozhlédl se po nás a vykřikl rozkaz k ústupu do jeskyně.

Když Hakon viděl, že Bran odvádí Jandree, zakřičel z hradeb na své zbylé muže, aby nám při ústupu kryli záda.

* * *

Thrain/Ivald samozřejmě nebral na vědomí žádné rozkazy k ústupu. Drze si vykračoval po zdi sem a tam, vrčel a mával tou či onou zbraní. Jeho vlastní zranění jako by se ho netýkala.

Pak se vlna útoku znovu vzedmula. Comorrova armáda byla slepá, tvrdohlavá a lačná jako nějaké veliké zvíře, téměř lhostejné k vlastním krvavým zraněním.

Ještě jsem na okamžik zahlédl Thraina Berserkra jak ustupuje od Odinovy kaple k místu proroctví. Překvapeně jsem zamrkal, když jsem viděl, že se Thrain pohybuje jistou chůzí, neochvějně, ačkoliv se jeho tělo ježí šipy jako dikobrazími ostny.

Hakon a pár Seveřanů, kteří ještě žili, seskočili z hradby na nádvoří.

Boj mě stále fascinoval (zvláště berserkr), ale zároveň naprosto vyděsil. Byl jsem připraven ustoupit, až si budu jist, že prohráváme. Ačkoliv někde v hloubi srdce jsem si byl jistý, že starý Merlin, i když teď mlčí, bude mít co říci k tomu, jestli Comorre smí právě tuto skálu uchvátit a zabrat pro sebe.

A pak jsem si uvědomil, že nikde nevidím Vívian, a nějak mě napadlo, že mi Merlin nařizuje, abych se po ní podíval.

? Mezihra ?

Fisher se pomalu postavil na nohy. Přitom se nemotorně opíral o nemocnou nohu. Oprášil si z rukou malé bílé úlomky kostí a jiné sutě z podlahy laboratoře a uchopil znovu svou hůl. Tiše stál, opíral se o ni a hleděl na nově poříchozí. Vysoká, štíhlá, elegantní žena velitelského vzhledu, která stála ve dveřích, si ho vůbec nevšímala. Soustředila se na Elaine.

„Doktorka Brusenová? Jmenuji se Morgana.“ Hlas tmavovlasé ženy zněl jako by medu ukrajoval. „Pokud se mnou budete spolupracovat, všechno se obejde bez jakýchkoliv potíží.“ Krátce natáhla ruku k pozdravu, ale když ji doktorka nepřijala, nechala ji klesnout.

Stojící Elaine s obtížemi odtrhla zrak z obrovské kočky, jejíž žluté oči působily zářajícím dojmem inteligence. Je to panter? podívala se. Lvice? Snad, pomyslela si, nějaký vzácný středně velký druh. Určitě je to samice.

Elaine si velmi dobře vzpomněla na Fisherovo varování, že ti lidé jsou nebezpeční. Odkáslala si a přiměla se pohlédnout do tmavých očí nejnovějšího vetřelce. „Paní Morgana? Nebo doktorka Morgana?“

„Jsem obojí, a ještě víc.“ Při bližším pohledu byly Morganiny oči ještě děsivější než oči její kočky. „Měla byste se

posadit.“

Dva společníci Morgany, oba vypadali silní a schopní, stáli netečně poblíž jako nájemný doprovod nebo stráž. Oba byli mladí a urostlí jako atleti, jeden s tmavou a jeden se světlou pletí. V šedé uniformě by snadno mohli být kdekoliv pokládáni za lidi od údržby nebo ostrahy.

Elainin rostoucí strach na okamžik ustoupil vzteku. Marně mávla rukou, jako by je chtěla odehnat. „Trvám na tom, abyste ihned odešli, všichni. Tady nemáte co dělat!“

„Sedněte si, doktorko,“ zopakovala Morgana.

Elaine zaťala pěsti a zůstala vzdorovitě stát.

Vetřelkyně ji chytila za ruce. Jeden z mužů vedle ní k Elaine vykročil a hrubě ji přinutil usednout.

Elain slabě vykřikla a pak se obrátila k Fisherovi s němou prosbou o pomoc. Fisher stál opodál se založenýma rukama. Hůl měl na dosah ruky, ale nadržel ji. Zavrtěl hlavou a řekl: „Je mnohem pravděpodobnější, že paní Morgana přinutí odejít mne a ne já ji. Ale nemá v úmyslu nám skutečně ublížit.“

Elaine se podívala z jednoho na druhého a spolkla další protesty. Matně postřehla, aniž by je plně pochopila, nové verše, které se objevily na obrazovce počítače:

Ve svém zrcadle, v čirém skle
rok jen vlastní tvář vídala,
až zjevil se stín světa, dne,
v něm cesta blížká klesala
dolů ke Camelotu:

Fisher si všiml, kam se dívá, a zamumlal: „Doufal jsem, že mi ta poezie pomůže seznámit vás se skutečnou situací poněkud jemněji. Asi to byl omyl.“

„Celé vaše obtěžování tady je omyl.“ Hlas doktorky Brusinové byl nízký a hrubý. „Přeji si, abyste se klidil i se svými veršiky.“

Účastně se usmál. „Hned, jak to půjde. Právě teď se musím soustředit na jiné věci. Možná bych mohl udělat něco prospěšnějšího.“

Na Morganin pokyn začal jeden z jejich pobočníků přenášet židle do místnosti s hypostatem a holoscénou. Slovy i gestem Morgana všechny vyzvala, aby vstoupili. Její velká kočka vešla také.

Tři židle obrácené k centrálnímu displeji obsadili Elaine, Morgana a Fisher. Muži v uniformě stáli vedle.

Zvíře nebralo na vědomí holoscénu, na které byly neustále vylepšovány detaily vymodelované travnaté roviny a mohutných kamenů, a střídavě postávalo a polehávalo kolem. Velká kočka Elaine téměř bez přestání ostražitě pozorovala, čímž ji ještě více znervózňovala, a tu a tam zívla a ukázala dlouhé bílé tesáky, červený jazyk a černé pysky. Jeden z mužů posbíral pár odštěpků kostí a podal je Morganě. Prohlídka úlomků ji zklamala stejně jako předtím Fishera. Pozvedla obočí a poprvé od vstupu do laboratoře na Fishera promluvila. Její slova zněla kolegiálně. „To nejsou jeho kosti.“

Fisher seděl zjevně bez rozpaků, hůl stále při ruce. „Ne. Ale jsou to rozhodně lidské kosti. Možná je to úmyslný podvod.“

Morgana opovržlivě odhodila úlomky na podlahu. Náhle zaujatá kočka je olízla jemně růžovým koncem jazyka a rozhlédla se kolem jako by chtěla víc.

* * *

Morgana se prudce vrátila pohledem k Elaine. Požadovala od ní změnu nastavení hypostatoru a udala nové zeměpisné souřadnice. Jedno z čísel bylo záporné.

Elaine krátce zvážila, zda má Morganin příkaz odmítnout. Nezdálo se jí však možné, že by mohla něčemu ublížit pouhou změnou nastavení přístroje, i když na matematicky nesmyslnou hodnotu. Pomyslela si, že si vzpouru raději nechá na něco důležitějšího. Vstala ze židle a tak klidně, jak jen dokázala, nalaдила zařízení na souřadnice udávané Morganou, včetně té nesmyslné. Možná se ukáže, že pošetilosti nefungují a převáží rozum.

Potíž byla v tom, že nové nastavení začalo k Elaininu úžasu na holoscéně rychle vytvářet spolehlivý výsledek. Objevilo se pobřeží, skalnatý mys, na němž stálo velké sídlo opevněné hradbou postavenou napříč nejužším místem pevniny.

Elaine zalapala po dechu, když si všimla, že v obraze jsou lidské postavy. V žádném z předcházejících pokusů se neobjevilo nic tak pomíjivého jako lidé. Ale teď tam byli. Muži bojovali podél celé hradby a vzájemně se zraňovali starobylými zbraněmi. Vražedný útok pomalu pokračoval.

Jeden z mužů se obrátil na Morganu a naléhal, aby se okamžitě pokusili zakročit. Oslovil ji královským titulem.

Královna však tu myšlenku odmítla.

Elaine jen pramálo chápala, alespoň zpočátku, jaký děj se na neznámém obraze rýsuje. Poprvé viděla ve výtvaru na holoscéně živé tvory, natož lidské bytosti.

Ať se scéna před ní ve skutečnosti odehrávala kdekoliv, bylo to hrůzně věcné krveprolití, zjevný boj. Elaine se z toho pohledu udělalo zle a odvrátila oči. Její nevítaní návštěvníci, včetně Fishera, se však nedali tak snadno rozrušit a pozorovali bitvu s profesionálním zájmem.

„Skutečný berserkr!“ poznamenal jeden z mužů. „Podívejte se!“

„Vypadá to, že v tom má prsty Odin,“ odpověděla suše Morgana.

Jen velká kočka se nezajímala o holoscénu a bez mrknutí oka sledovala Elaine.

Fisher se občas přimíchal do rozhovoru. Podle toho, co říkali, byli všichni čtyři návštěvníci doktorky Brusinové vzrušení vyhlídkou, že se ujistí o tom, kde jsou uloženy Merlinovy kosti. Fisher a Morgana se o tom nepochopitelně

dohadovali.

Pak Morgana řekla, že zahlédla Merlinovu knihovnu, a byla zvědavá, zda se jim podaří navázat spojení.

Elaine vzhledla, vytržená ze zaujetí vlastním strachem. Náhle si totiž uvědomila, že asi tak poslední minutu rozuměla co si Morgana a její společníci říkají. Několik okamžiků bezmyšlenkovitě předpokládala, že vetřelci přešli na moderní angličtinu - ale pak jí došlo, že ne.

Morgana se zrovna bokem radila se svými dvěma průvodci. Elaine se podívala na Fishera a ten nedbale zvedl jeden prst ke rtům, aby jí naznačil, že má být zticha. Elaine se rozběsklo, že Fisher možná není tak úplně bezmocný, jak vypadá. Znovu se opatrně zaposlouchala, co Morgana a její muži říkají. Ne, nemluví anglicky, rusky ani jiným jazykem, který se kdy alespoň krátce učila. A přesto jim dokonale rozuměla. Byla si jistá, že by se mohla k rozhovoru připojit, kdyby chtěla.

Fisherův trpký pohled ji ujistil, že by jí mohl říci, na co myslí. Ano, dal jsem vám ten dárek, potvrzoval mlčky. Nějak dokázal vybavit Elaine schopností rozumět a dokonce i mluvit cizím jazykem. A jak Elaine pochopila, zařídil to tak tajně a chytře, že Morgana přinejmenším právě teď vůbec netušila, že Elaine rozumí tomu, co zaslechla.

Morgana zjevně dostala nový nápad a obrátila se na Elaine anglicky: „Dovedte mě do své knihovny - do místnosti, kde ukládáte informace.“

Elaine mlčky vstala, vyšla z místnosti s holoscénou na potemnělou chodbu a vstoupila do důvěrně známé knihovny, oficiálně nazývané centrum informačních médií. Velká kočka jí měkce našlapovala za patami a těsně za ní šla Morgana a zbylí tři. Jako v mnoha dalších místnostech v tomto domě se světlo automaticky rozsvítilo, jakmile vešli dovnitř.

Údaje v knihovně Nadace Antrobus byly samozřejmě z větší části uloženy v elektronické podobě. Přístroje a obrazovky stály celkem nenápadně v každém rohu. Stále tu zůstávalo bludiště vysokých polic a mezi nimi byly roztroušené stoly, lampy a židle.

Dřevěná podlaha, možná tak stará jako samotný dům, byla ošoupaná, ale vyleštěná. V knihovně bylo dost světla.

Různě byly rozmístěny šedé koberce, čalouněný burgundský nábytek a několik typů prohlížečích a čtecích přístrojů.

Jakmile se rozsvítila světla, Elaine si uvědomila, že se něco změnilo. Za prvé tu prostě bylo víc místa, pokud se dalo věřit. A to nebylo všechno.

Byl tu patrný nějaký druh propojení s jinou místností nebo s jinými místnostmi, které byly v běžném významu slova rozhodně velmi daleko.

? Amby ?

Jen co mě odtáhli z domu na cestu k jeskyni, sklonil jsem se, abych se vyhnul střelám a zakopl jsem. Natáhl jsem se na zem a zjistil, že hledím do matně zrcadlového povrchu kaluže. A z kalného zrcadla se na mě dívala Merlinova tvář, kroucená lehkými vlnkami.

Jeho němý hlas mi ostře přikázal vrátit se do domu, najít Vivian a odvést ji do bezpečí.

Vytrhl jsem se svým společníkům a rozběhl se zpět. Vykřikoval jsem její jméno. Ze společných místností v přízemí se neozvala žádná odpověď.

Zuřivě jsem se vydrápal do schodů a proběhl kolem dveří Merlinovy knihovny. Vzápětí jsem zachytil jakousi stopu.

Otočil jsem se zpět a vrazil do té podivné komnaty. Na vzdáleném konci, jakoby přes silnou skleněnou stěnu, jsem spatřil podivné lidi, jak dělají nepochopitelné věci na ještě podivnějším, vzdáleném místě. Nevěděl jsem, jak projít bariérou, za kterou byly prazvláštní bzučící skleněné a kovové věci.

Malé úlomky hmoty teď prolétaly bariérou v obou směrech. Bylo to, jako by někdo otevřel dveře a pak je téměř vzápětí znovu zavřel.

Než se brána v zadní části knihovny zase zavřela, zahlédl jsem na vteřinu Rubínovou paní, stojící za bariérou. Vtěle, které vypadalo stejně pevně jako moje, hleděla směrem ke mně.

Výcouval jsem z knihovny a vrazil do Vivian, která zmateně prohledávala dům, aby mě našla. Společně jsme seběhli po schodech dolů.

Když jsem probíhal kolem věcí dole v přízemí Merlinova domu, všiml jsem si, že se za tu chvíli, co jsem je neviděl, náhle a nevysvětlitelně změnily. Dvoukřídlé dveře s klepadly ve tvaru lvích hlav s velkými kruhy v tlamách se jaksi těsněji dověly.

Za dveřmi jsem svým tajemným vnitřním zrakem náhle viděl Kulatou síň, skrytý Stůl a židle kolem něj jako věci, které mají veliký význam. Komnata se stala podivně vzdáleným a podivně vyhlížejícím místem. Uvnitř byla, nebo snad bude, velká skupina urozených mužů a žen.

V domě kolem nás teď byla taková oblaka magie, že jsem si na chvíli myslel, že je to kouř. Přemožen vizem jsem hledal pomoc u Merlina. Vytáhl jsem malé zrcátko v nefritovém rámu, které jsem vymámil na Vivian, a okamžit jsem ve skle spatřil jeho uklidňující tvář.

Vivian mě táhla za ruku. Společně jsme vyběhli z domu, zatímco zvenku zněl bojový křik vlny útočníků.

Viděl jsem, i když jsem to nechápal, že do boje zasáhly nové síly. Dům byl i s bezprostředním okolím zahalen v magické tmě a vřavě, která nám umožnila dostat se pryč.

TŘINÁCT

Hakon výborně načasoval a mistrovsky provedl ústup s hrstkou mužů, kteří přežili. Krvácející a ostražitá armáda, zpola ochromená zuřivostí našeho odporu, se nepřelila přes hradby s vítězným křikem těsně za patami odvolaných Severanů. Místo toho se Comorre a jeho důstojníci spokojili profesionálně opatrným postupem. Jejich ostražitost způsobil Thrain a narůstající tušení, že v domě za hradbou se skrývá mocné kouzlo.

Tentokrát nepotřebovali tolik žebříků, protože při posledním výpadu vznikly mimořádně strašlivé schody. Na několika

místech se nahromadila těla mrtvých bojovníků tak, že další vlna útočníků měla vrchol nedokončené hradby na dosah. Váhání na straně nepřítele poskytlo přeživším obráncům čas vyhledat úkryt. My všichni z Branovy skupiny jsme boj přežili a mířili rychle k hornímu ústí jeskyně. Brzy jsme v řadě za sebou sestupovali stezkou, která vedla dolů kolem Starce ve skále. Řekl bych, že všechny hned od začátku sestupu strašila v hlavě myšlenka, že dole jsou jen dvě lodky schopné plavby, a ty ani zdaleka nemohly odvézt všechny uprchlíky. Slyšel jsem, jak o tom spolu Jandree a Bran cestou tiše mluvili. Čtyři Hakonovi lodníci, kteří přežili boj, se shromáždili u jeskyně, ať už díky předchozí dohodě nebo instinktu, který je přiměl vyhledat loď a vodu. Byli by se rychle prodrali dopředu, kdyby jejich velitel nevyštěkl rozkaz, aby zůstali za námi jako zadní stráž. Tak by nás mohli chránit, kdyby nepřítel rychle pronikl až do jeskyně. Nikdo z nás ještě plně neprozkoumal všechny rozvětřující se chodby ve sluji. Hakon a jeho muži však během dlouhých počátečních hodin v tomto útočišti prozkoumali dost, aby nám mohli říci, že chodby ve spodní části vytářejí rozlehlý labyrint. Náš sestup zpomalovali Bran a Jandree, která pevně svírala zavinuté dítě. Na tom však nezáleželo, nepřítel nás ještě nepronásledoval. V mdlém nazelenalém světle, které pronikalo zdola, jsem zahlédl, jak Bran odmítá pomoc vůdce Seveřanů a přenáší svou ženu přes obtížná místa. Jandree ještě nedokázala jít příliš dlouho. Z Hakonových mužů nepřežila boj ani polovina, kromě něj zůstali jen čtyři. Jak jsme v pološeru sestupovali, zaslechl jsem pár úsečných slov, ze kterých jsem pochopil, že těžce raněné jejich společníci pohotově zabili, aby je nepřítel nezajal živé. Stejnou pomoc si přáli v případě nutnosti obdržet i oni. Seveřani museli být vyčerpaní, drželi se však stále na nohou a pohybovali se promyšleně a odhodlaně. V rukou svírali zkrvavené zbraně, v očích stále měli oheň boje. Několik z nich bylo zraněných, včetně Hakona. V první volné chvíli se rány ovázali a pak si jich hned přestali všimát. Bez rozdílu spolykali víno nebo medovinu s vodou a prohlásili, že jsou připraveni k dalšímu boji, pokud bude třeba. Ačkoliv byli mladí, byli to veteráni. Ohromilo mě, jak klidně a filozoficky přijímají situaci a téměř lhostejně ignorují ztrátu spolubojovníků. Zdálo se, že je nijak zvlášť nemrzí ztracená bitva, do které jsme je poslali, ale nebáli se pokračovat v boji. Zaslechl jsem, jak jeden z nich řekl: „To není moc velký zisk z boje, jen zůstat naživu.“ Vivian se stále snažila dávat na mě pozor. Ušli jsme asi osmdesát či sto stop chodbou, která se vinula Merlinovou skálou, když jsme náhle zaslechli hlasy pronásledovatelů. Zrovna objevili ústí jeskyně a zastavili se před ním. Také jsme se zastavili, abychom mohli naslouchat cizím hlasům nesoucím se dolů chodbou. „Diví se, kam jsme se poděli,“ podotkl šeptem Hakon. Bran přikývl. „Zní to, jako by se hádali, jestli je moudré vejít do jeskyně.“ „A kdo případně půjde první. Podle všeho se zrovna neperou o čestné místo. Dostali jsme se jim pod kůži.“ Nečekaně zazněl shora nový, hlasitější zvuk. Zavřel jsem oči, když jsem poznal neartikulovaný, nelidský hlas Thraina/Ivalda. Představil jsem si, jak se v amfiteátru věštírny vrhl na poslední výpad proti nepříteli. Naslouchali jsme posledním výkřikům berserkra a jeho posledních obětí.

Pokračovali jsme v sestupu. Když jsme měli odbočku, jejíž stěny se zdály být tak plné magie, že po nich téměř stékala, zatoužil jsem promluvit znovu se Starcem. Současně jsem si uvědomil, že mě k sobě znovu mlčky volá. Rychle jsem vyrazil doleva, vstříc soukromé poradě v nejtajnější části hluboké skály. Překvapený druid za mnou vykřikl. V jeho hlase zazněla taková naléhavost, až si jeho společníci mysleli, že jsme byli přepadeni ze zálohy. Parohatý si zřejmě celkem přirozeně myslel, že se pokouším o útěk, nebo se snad bál, že se můžu jednoduše ztratit. Zavolal na mě znovu a chňapl po mně hubenou rukou. Jeho dlouhé, jemné prsty nezvyklé na tělesnou námahu tápaly v temné chodbě. Ale už bylo pozdě na pevné sevření. Nemohl nic dělat. Ostatní na Guthorma ani na mě nečekali. Vivian šla vpředu a nezaznamenala, že jsem se zdržel. Zatímco šli dolů, druid zůstal u odbočky. Stále volal mé jméno, nejprve hněvivě, pak sladce. Zjevně mě chtěl přilákat jako by si myslel, že mi ještě není ani pět let. Ale za chvíli jsem zaslechl, jak cosi tiše, ale divoce mumlá. Zjezily se mi vlasy na zátylku, když jsem poznal, že se mě pokouší kouzlem přinutit, abych se okamžitě vrátil. Vzápětí mě potěšilo zjištění, že na mě jeho kouzlo, ať je jakékoliv, ani trochu nepůsobí. Později jsem pochopil, že kameny, které mě v tom místě obklopovaly, byly prostoupeny přítomností bytosti přede mnou. Pohltily by a zrušily všechna kouzla, která mohl druid vyvolat, jako se kapky deště rozplynou v oceánu. Stejně jako při mé první návštěvě v tomto - chrámu? - jsem potmě tápal dopředu.

Jakmile jsem se přiblížil a to, co bylo přítomno ve skále mě poznalo, uslyšel jsem němý pozdrav. Potom přišla další slova, němá, ale zřetelná. Nejprve chtěl Merlin vědět, jestli jsem uspěl v knihovně při hledání Vivian. „Je v pořádku, pane. Je s ostatními hluboko dole v jeskyni.“ Výborně. A okno, které vede z knihovny, je zavřené. To okno, které se otevírá do vzdálených míst? „Nevím, pane. Viděl jsem skrz něj.“ Stále jsem měl u sebe Vivianino zrcátko. Během času jsem si uvědomil, že nezbytně potřebuji nějaké zrcadlo, abych starce mohl zřetelně vidět. To, co jsem spatřil na skle, bylo strašlivé. Starcovy rysy byly stejné, jako když jsem ho poprvé uviděl ve velkém zrcadle v domě, ale teď jako by se za nimi vynořil skutečnější přízrak, holá lebka pod kůží. Zdálo se, že se ústa bez rtů pohybují. Řekl jsi někomu že jsem tady?

Šeptal jsem, aby mě nezaslechl číhající Guthorm. „Ano, pane. Určitým způsobem ano. Řekl jsem to svým přátelům.“ A krátce jsem vyhrkl příběh o tom, jak jsem z náhlého popudu prohlásil, že orákulum náleží Merlinovým kostem.

„A taky,“ dodal jsem, „Comorre ví, že jsi tady. Odněkud to věděl už předtím, než s námi začal mluvit.“

Řekl jsi jim mé jméno?

„Ano.“ Myslel jsem si, že Merlin chápe, jak se to stalo, doopravdy to vypadalo, že se nehněvá, jen je překvapený, jako by mu má slova neočekávaně připomněla něco podstatného. Tvář lebký v mém zrcátku se pootočila, aby se na mě podívala příměji; prázdné oční důlky dostaly pozorný výraz. Řekl jsi jim, že Camelot musí být znovu vystavěn?

„Ne, pane.“ Ve skutečnosti jsem měl dost jiných vlastních problémů a zapomněl jsem na to.

Výborně! Výborně. Vedl sis tak, jak jsem čekal. Ted' musíš říci...

„Co, pane?“ Čekal jsem, sám a marně. „Komu?“

Velký Bože, kdybych si jen tak mohl pořádně vzpomenout... Musím! Znovu kolem mě zavířily vlny Merlinových duševních muk, které jako horký vítr vanuly skálou.

„Na co si chceš vzpomenout, pane?“

V zrcadle se znovu mihla tvář - a byla velmi unavená. Na tom nezáleží... byl jsi v knihovně?

„Ano, pane.“ Šokovalo mě, že si stařec nepamatoval ani to, co jsem mu říkal před několika okamžiky.

Chvilí bylo ticho. Cítil jsem, že Stařec znovu soustřeďuje pozornost na mě. K mé úlevě nevypadal nijak zvlášť rozhněvaně. Zadumaně pronesl: Ted' musíš jít... ano, už si vzpomínám. Jste na odchodu. Jste na cestě do tábora krále, kterému říkají Vortigern.

Vzpomínky na věci, které se teprve mají stát, mě mátlý, ale nechal jsem to být. „Nechci tam jít, pane. Chce mě tam vzít druid a taky Hakon. Ale já tam nechci.“

Proč jen si bez těla tak málo pamatuji? Ted', když je tolik potřeba rozumu... Nemohu si vybavit, co chceš co cítíš... umíš číst?

„Jen trochu.“ Zachvěl jsem se. Náhle se mi zdálo mezi skalami velmi chladno.

Musíš se brzy naučit číst. A psát... co chceš dělat?

Pochopil jsem, že tu otázku myslí v širším smyslu. Jak jsem chtěl prožít život? „Nevím.“ Ale pak, po chvíli přemýšlení, jsem to věděl. „Chci, aby všechno bylo zase tak jako předtím. Kočovat ve voze, s Branem i s ostatními. Pak by bylo všechno v pořádku.“

Nikdy není všechno v pořádku. Ani ted' ani potom. Nikdy nebude. A pro tebe je nezbytné, aby ses vydal k Vortigernovi. Vůbec nezáleží na tom, že to chtějí druid a Seveřan, ale přeji si to také já. To, co se musí stát ve Vortigernově táboře, bude důležité pro tvou budoucnost. Tak důležité, že nemáš na vybranou.

Neodpověděl jsem.

Připravuj se na dospělost, Amby.

Stále jsem nedokázal nic říci. Dokázal jsem si v té chvíli vybavit jediný význam dospělosti. Znamená to muset uchopit kopí, jako Bran a Vyzunk, postavit se krupobití střel a odhodlaně čelit nájemným vrahům, kteří mávají ostrými zbraněmi. A zdálo se, že Merlin čte mé myšlenky i můj strach. Pošlu s tebou svou moc. V táboře mrtvého krále se budeš muset postavit nebezpečí, ale je to nevyhnutelné. Bude tě chránit má moc, bude s tebou, a v jistých chvílích já uvidím tvými očima a promluví tvým hlasem.

„Já vím.“ Tím jsem myslel, že vím o čekajícím nebezpečí, což byla jediná z posledních Merlinových vět, které jsem rozuměl. Zahanbeně jsem se krčil.

Ještě nevíš. Ale to se změní. Nech se vést mým kouzlem a projdeš nebezpečím bez rizika. A já se postarám o to, aby ses vrátil... tam, kde máš být.

„Ano pane. Pane? Ty jsi můj otec?“ Současně s tím, jak jsem položil otázku, jsem si uvědomil, že v mé hlavě už nějaký čas klíčila.

Nejsem. Odpověď byla pohotová a rozhodná.

Pak mi Merlin položil otázku, která mě překvapila, protože jsem si už začínal myslet, že ví všechno. Samozřejmě, měl jsem být připraven, slyšel jsem přece, jak si stěžuje na selhávající paměť.

Otázka byla: Chystá se Vivian s vámi k Vortigernovi? Nemůžu si vzpomenout...

„Ano, pane.“

Řekni Vivian - nezapomeň, je to důležité - řekni jí, že bude taky pod ochranou.

Vivian je tedy taky důležitá?“

Ne důležitější než sám život.

Podivná odpověď mě, vyděšeného chlapce, neuspokojila. Pořád jsem si přál, pokud to bude možné, odmítnout návštěvu na dvoře půl století mrtvého krále. Zamumlal jsem pár vzpurných slov na toto téma.

Avšak Merlin mi opakoval, že nemám na vybranou. Zeptal se mě, jestli bych snad raději zůstal v jeskyni sám? S Comorrovými vojáky u horního vchodu?

Pak mi stařec ve vypůjčeném zrcátku ukázal místo, odkud mám vyzvednout jistý plášť nebo kápi. Dodal pár slov na vysvětlenou a trval na tom, že musím plášť vzít s sebou do Vortigernova tábora. Věc ležela zmuchlaná a smotaná v blízké skalní štěrbíně.

Stále jsem potřeboval ujištění. Opakoval jsem svou dřívější otázku: „Opravdu jsi Merlin? Čaroděj krále Artuše?“ Jsem

„Pak nejsi mrtvý. Vždycky jsem si myslel, že třeba nejsi mrtvý.“

Opakovaně mě ujišťoval, že nepůjdu k Vortigernovi sám. Znovu mě varoval, že já i mí přátelé budeme čelit jistým nebezpečím. Druid ani král Vortigern nejsou mí přátelé.

Merlin mi znovu zdůraznil, že se nemusím bát pokud se budu řídit jeho příkazy, provede mě bezpečně vzrušujícími

událostmi, které mě čekají.

„Jakými příkazy, pane?“

Dozvíš se je v pravý čas, až je budeš potřebovat. Vezmi si můj plášť a obleč si ho. Nos ho na sobě. Teď běž, vrať se k tomu muži, který na tebe čeká.

Těsně předtím, než jsem vyšel z úzké odbočky do širší a lépe osvětlené hlavní chodby, přehodil jsem si přes ramena Merlinův plášť. Byl obnošený, mdlý, bez spony nebo knoflíku, plný skvrn a třepil se. Nikdo by se neobtěžoval ho krást. Tkaný vzor hrubě zobrazoval duby a dubové listy a byl patrný jen při bližším pohledu.

Našel jsem Parohatého, jak sedí na kameni s hlavou v dlaních, obraz sklíčenosti a zoufalství. Vivian si všimla že chybím, a nejspíše postávala o něco níž. Jakmile druid zaslechl slabý hluk, který jsem způsobil, vyskočil. Uviděl mě a jeho tvář mohla sloužit za studii konfliktu mezi zlosti a úlevou. Zpola napřáhl ruku, aby mě uhodil, ale rozmyslel to. Pokusil se mě chytit, ale uhnul jsem. Aniž bych vysvětlil své zdržení, vydal jsem se před ním směrem dolů.

Pod tlakem starostí si nikdo, dokonce ani Vivian, nevšiml mého nového pláště. Hluboko v jeskyni se Seveřané i falešní služebníci orákula cítili před Comorrem v bezpečí, alespoň do té doby, než se se svými muži odváží začít pořádný průzkum míst zasvěcených orákulu. Merlinovo ujišťování mi pomohlo víc, než jsem čekal. Příliš mě netrápilo, že se na mě druid s parohy dívá s výrazem člověka, který právě získal dobrého otroka (nebo koně, krávu či dobrý kus hovězího), ale tiše se bojí, že mu jeho cennost někdo uloupí. Poslouchal jsem jeho rozhovor s Hakonem a rychle jsem pochopil, že Merlinovo varování bylo oprávněné. Druid a Seveřan museli už dříve uzavřít dohodu, která určovala můj další osud. Hakon měl pomoci doručit mě Vortigernovi a čekal, že mu z toho poplyne nějaký zisk.

Malé, ale těžké vaky zlata a stříbra pocházejícího z domu už byly ukryty v tajných zákoutích dolní jeskyně. Tam také musely zůstat. Jedna z malých lodí odveze Guthormma, Hakona, Vivian a mě, druhá čtyři Hakonovy muže, kteří přežili. Bran a zbytek naší společnosti musí zůstat. Hakon je ujistil, že se zamýšlí vrátit. Nejlepším důkazem bylo, že tu nechávají svůj poklad.

Při první příležitosti, kdy jsem byl s Vivian o samotě, jsem jí zašeptal, co mi Merlin slíbil - že bude pod ochranou.

„Opravdu? To je milé.“ Vivian byla zprvu skeptická. Potom začala být zvědavější na Starce ve skále a začala se mě na něj vyptávat.

Divila se, proč Vortigern - ať už se pod tím jménem skrýval kdokoli - podstoupil tolik obtíží, aby se mě zmocnil. Přece mě nikdy ani neviděl.

Vyslanec se k domnělé věštkyni choval s jistou chladnou profesionální zdvořilostí. Řekl jí, že Vortigern po mně, a možná i po ní, chce jen proroctví.

Když Vivian stále naléhala, pokrčil Guthorm rameny a otevřeně nám řekl, že Vortigern má potíže při stavbě jisté budovy. Práce udělaná přes den měla sklony se v noci zřítit nebo zmizet. Díky těmto kouzlům výstavba pokračovala jen pomalu nebo vůbec. Královi druidi mu poradili, že musí být nalezen jistý chlapec bez otce, který přinese odpověď.

Hakon byl velmi přizpůsobivý. Zdálo se, že už hodil za hlavu předchozí krvavou porážku, ačkoliv rány měl ještě obvázané. Stále nadšeněji se chystal odvézt mě k Vortigernovi. Druid mu slíbil významnou odměnu a řekl, že je to jeho jediná šance na úspěch na jinak tak neblahé vikingské výpravě.

Hakon po dvou či třech neúspěšných pokusech zavedl Brana a Jandree jinou odbočkou do celkem vzdálené místnosti, kterou Vikingové objevili po svém příjezdu. Přesunuli pár balvanů. Byla slušná naděje, že ji případní Comorrovi průzkumníci úplně minou. Tam se Seveřan rozloučil s Jandree (a samozřejmě také s Branem, ačkoliv se zdálo, že ho napadlo až dodatečně).

Hakon vyslovil hluboké politování, že nemůže nabídnout odvoz svou lodí. Krátký had bohužel potřeboval opravu. Bran, který Hakonovi tak docela nevěřil, soudě podle jeho chování, rychle usadil svou rodinu ve slepé chodbě. Chtěl uzavřít přístup dočasnou bariérou zbudovanou z volných kamenů. Tak by měli dobrou šanci, že je nepřítel neobjeví, pokud bude jeskyni prohledávat. V tomto vzdáleném zákoutí jeskyně bylo velmi málo světla, bylo slyšet jen zlověstný zvuk kapající vody. Bran a Jandree s sebou měli jídlo, které sebrali v kuchyni, a pár lahví vody.

Maud a Vyzunk si z úkrytu Brana a Jandree vzali příklad a zakopali se ve velmi podobné jeskyňce jen o pár yardů vedle. Kterýsi z Hakonových mužů hlasitě vyslovil obavu, že by se lidé, které tu necháváme, mohli pokusit utéci se zlatem a stříbrem, než se Seveřané vrátí. Hakon přimhouřil oči a varoval ty, co zůstali, ať se o to nepokoušejí.

„Mohlo by se tu najít místo ještě pro jednoho navíc dodal, jako by ho to zrovna napadlo. A významně se zadíval na Branovu ženu a na Brana.

„Jeden navíc“ zřejmě nezahrnoval dítě. Ale ať tím Seveřan myslel cokoliv, Jandree odmítla kamkoliv odejít bez manžela. A Bran ji samozřejmě nechtěl nechat odjet s Hakonem. Seveřan mlčky zvážil situaci, pokrčil rameny a nechal to být.

Minuly zbylé hodiny dne. Skrývali jsme se dole, blízko hladiny moře. Jen občas jsme zaslechl, jak na sebe Comorrovi muži pokřikují někde poblíž horního ústí jeskyně. Soudě podle zvuků, stále se ještě nerozhodli propátrat její hlubiny. Nevěděli, že my jsme ti komedianti, které stíhají, a snad proto se nestarali o pár lidí, kteří jim upláchl. Možná byli dokonce rádi, že jsou věštcí a věštkyně pryč a orákulum netknuté. Vyčkávali jsme. Jeden či dva Hakonovi statní kopiníci stále hlídali chodbu, která vedla nahoru. Byli připraveni vyhlásit poplach a vypořádat se s lovci, kteří by se nakonec mohli odvážit sejít dolů.

Vlenkavé světlo bylo stále slabší a čím dál tajemnější, až úplně zhaslo. Jen co se snesla noc, odstrčili jsme naše loďky od zbořeného přístaviště a veslovali pryč.

ČTRNÁCT

Když jsme popadli vesla, Hakon vyštěkl pár rozkazů. Znovu nařídil těm, které jsme nechávali za sebou, ať hlídají poklad jeho mužů se stejným nasazením jako své životy.

Guthorm přísahal, že nás pomocí svých kouzel dovede k Vortigernovi za pouhé dva až tři dny. Zaručil se, že z Vortigernova tábora mohou vyslat a ihned vyšlou výpravu na pomoc těm, kteří zůstávají v Merlinově skále. Zdálo se, že mají velmi slušnou naději do té doby vydržet, skrytí v hlubokých zákoutích jeskyně. A Hakon se svými muži připlují s nimi, aby si vyzvedli svůj poklad.

A tak jsme se já, Vivian, Guthorm a Hakon v jedné a čtyři další Seveřané ve druhé, trochu menší loďce, vydali na cestu, která se ukázala mnohem podivnější, než si kdokoli z nás dokázal představit.

Když jsme odplouvali, Guthorm i Hakon ze mě nespuštěli oči, jako by zpola čekali, že se pokusím vyskočit z loďky a uplavat jim. Hakon mým hlídáním pověřil i své zbylé muže. Ale já jsem od svého posledního rozhovoru s Merlinem neměl v úmyslu odtrhnout se od výpravy. V hlavě mi zněla slova, která mi Stařec mlčky poslal při našem posledním setkání. Odpluli jsme asi sto yardů od pobřeží a změnil kurs, abychom pluli podél něj. Už jsem se dopracoval dále za zdráhavý souhlas s Merlinovými pokyny. Ačkoliv jsem si to ještě několik hodin neuvědomoval, Merlin mi vštípl do mysli určitý cíl a dostal jsem k dispozici ohromnou moc.

Naše čluny byly jen z kůže natažené přes dřevěná žebra, něco jako kánoe, pomalé a špatně ovladatelné, ale bylo obtížné je převrhnout. Parohatý nás opakovaně ujišťoval, že nám budou stačit, protože nebudeme muset vyplout na širé moře, popluje jen podél pobřeží a pak ústím proti proudu řeky.

Vypluli jsme z jeskyně do mírného příboje. Nad vrcholkem skály jsme viděli několik ohňů, které zářily jako majáky. Dobyvatelé museli podpálit přinejmenším některé přístavby a možná i velký dům. Snad to měla být pocta Odinovi, na oslavu vítězství.

Spalování muselo sotva začít, když se Comorre rozhodl, že je příliš mnoho padlých, aby se jich mohl zbavit jen tím, že podpálí panský dům. Jen co jsme vypluli, přikázal mužstvu svrhnout těla ze skály. Pracovní četa příčinlivě krmila ryby a my jsme se tak na chvíli ocitli v nebezpečí, že nás udeří létající těla. Jedno nebo dvě těžce šplouchla do vody, když vpluli kolem.

Plameny na vrcholku útesu svítily tak jasně, že jsme se chvíli obávali, aby Comorre a jeho muži neviděli naše prchající loďky. Comorre nás sice neobjevil, ale brzy nastaly jiné potíže.

Od samého začátku naší cesty začalo působit vedení, které mi Merlin slíbil. Často jsem se beze slov ptal, kudy se dát, a dostávalo se mi účinných, i když němých odpovědí. Když jsem se zavinul do ošuntělého pláště a zavřel nebo jen přivřel oči, ihned se objevila správná cesta. Viděl jsem ji podobným způsobem jako předtím v zrcadle v domě. Přišel jsem na to, že vize jsou jasnější, když použiji příruční zrcátko vypůjčené od Vivian.

Vivian dychtila dozvědět se o magii všechno co mohla. Viděla mě a opakovaně se pokoušela použít zrcátko, aby také uviděla starce nebo něco zvláštního, ale nedařilo se jí to. Nemohla tak dělat o moc více, než se na mě se závisť dívat. Její otevřené zvědavosti na Merlina stále nebylo učiněno zadost. Během cesty se mě občas vyptávala, jak Stařec vypadá, když ho vidím v zrcátku? Nedokázal jsem jí to jasně popsat. Co mi říkal? Opakoval jsem jeho slova, jak nejlépe jsem dokázal.

„Amby, věříš, že to byl doopravdy Merlin?“

„Ano. Ne byl. Já věřím tomu, že je.“

Ještě k jednomu bodu se Vivian stále vracela. „A Merlin se o mně zmínil? Proč o mně?“

Pokrčil jsem rameny.

Její zelené oči se stále víc otvíraly. Nejméně třikrát nebo čtyřikrát jsme si museli vyměnit otázky a odpovědi, než mi snad začala věřit. „Amby, na co ses ho ptal, že s o mně zmínil?“

„Na nic, Viv. Prostě... prostě o tobě začal mluvit.“

Když jsem držel zrcátko a myslel na nejlepší kurs, v některých okamžicích se přede mnou objevily malé obrazy Brana a ostatních přátel. Povzbudivě se na mě usmívali. Ať jsme pluli jakkoliv rychle, nepřibližovali jsme se k nim. Někdy to vypadalo, že stojí v horním ústí jeskyně v Merlinově skále nebo v předních dveřích domu a kývají na mě, abych šel k nim. Ale cítil jsem s jistotou, že nejlepší a jediný správný způsob, jak se vrátit k Merlinově skále a znovu se setkat s přáteli je plout dopředu, i když to v obvyklém smyslu byl přesně opačný směr.

Byl jsem naprosto přesvědčen, že Stařec ve Skále neměl jen děsivou moc, ale byl i v děsivém rozpoložení, které jsem nechápal. Věřil jsem mu, když popřel, že by byl mým otcem. Teď už jsem nepochyboval, že mé přežití a prospěch jsou pro něj nejvýše důležité. Hluboce mě uspokojovalo, že jsme pomocí jeho pláště zůstali ve spojení.

Unul jsem, když jsme nebyli v loďce ještě ani čtvrt hodiny, unavený hrůzou smrti a bojů. O pár hodin později mě probudil křik mořských racků vrhajících se střemhlav pro ryby. Zastihlo nás ráno a naše loďka se stále lopotila dál. Zelené pobřeží s ptáky i skalami, pod ranní oblohou lemovanou barvami úsvitu, bylo nádherné. Zaslechl jsem svého nového společníka, druida, jak Hakonovi říkal cosi o tom, že se pokusíme dostat k řece. Zeptal jsem se ho hlasitě, jakou řeku hledáme. Já a Vivian jsme teď veslovali a řídili loď, protože na nás byla řada. Ti dva se mezitím skrčili na zádi a pokoušeli se na dřevěném sedadle načrtnout hrubou mapu pomocí sádky z našich skrovných zásob. Druhá loď se držela těsně za námi.

Okamžitě ke mně otočil parohatou hlavu. Jako obvykle pozorně sledoval každý můj pohyb. „Avon.“

„Poznám Avon, až se k němu dostaneme,“ ujistil jsem ho. Rychle jsem nahlédl do zrcadla. „Plujeme správným směrem.“ „Ty už jsi tu řeku někdy viděl, chlapče?“ „Nevím, jestli jsem ji už viděl nebo ne. Ale tentokrát ji poznám.“ Guthorm trval na tom, že vyzkouší zrcátko, které jsem používal. Ale neviděl nic než obyčejné sklo. Na okamžik jsem se lekl, že ho odhodí přes palubu, ale vrátil mi ho. Parohatý i Hakon se na mě nejistě podívali, když jsem slíbil, že je budu přesně navigovat. Guthorm nás vedl dál. Ne protestoval jsem, protože jsem viděl, že máme správný kurs.

Během noci jsme minuli několik mil pobřeží. Krásné jítro se brzy zakalilo mrzutými šedými mraky. Asi za hodinu kolem nás náhle padla taková mlha, že se běžný zrak stal téměř zbytečným. Někteří si mysleli, že bychom mohli být odneseni na širé moře. Klidně a bez zaváhání jsem určil směr k pobřeží.

Druhá loď už nebyla přímo za námi, ale Hakona to v tu chvíli nezajímalo.

Připluli jsme ke břehu a postavili tábor na pěkném místě pláže, blízko ústí říčky, která nám nabízela čerstvou vodu.

Guthorm u sebe z opatrnosti a ze zvyku nosil křemen a ocílku, takže jsme rozdělali oheň. To měl být signál pro chybějící čtyři Hakonovy lodníky. Pak jsme snědli část jídla, které jsme měli s sebou. Jedli jsme málo, protože jsme věděli, že až se naše hubené zásoby vyčerpají, bude naší jedinou potravou jen to, co dokážeme zabít, chytit, ukrást nebo nasbírat.

Mlha se rozptýlila skoro stejně rychle, jako se objevila, ale Hakonovi čtyři muži a jejich loď stále nebyli v dohledu.

Seveřan tiše klel, nedalo se však dělat nic jiného, než navršit malou mohylu jako znamení, kudy jsme se vydali dál.

Pro všechny z nás, snad kromě druida, to byla neznámá země. Vůdce Seveřanů se s druidem dohadoval a pokoušel se zjistit, jak daleko ještě jsme od tajemného Vortigerna, ale neuspěl.

Postupovali jsme několik dalších dní - brzy vysvětlím proč si nejsem jistý, co se týká času - a svět kolem nás se stával stále podivnějším.

Zvláštní věci nás dostihly téměř nepostřehnutelně. Všechno začalo tou těžkou mlhou prvního rána, takže nejprve nikdo z nás nechápal jejich podstatu. Jak jsme putovali dál, všichni si stále více uvědomovali, že se nám nějak zamotal čas.

Nebylo jiné vysvětlení. Změny se děly v rychlých matoucích skocích. Zatímco jsme pomalu proplouvali zemí, počasí a rostlinstvo se náhle změnilo na podzimní (našli jsme dozrálé ořechy) a další den na jarní. Po téměř celém běžném jarním dnu přišla ostře chladná noc, která skončila mohutným sněžením. Cvakali jsme zuby a bez ohně bychom nejspíš zmrzli. Ale než se pro nás zima stačila stát vážnou hrozbou, sníh neroztál, ale spíše náhle zmizel, a den nás zastihl v záplavě letní zeleně.

Všichni jsme byli vyděšení, když jsme si uvědomili, že jsme během čtyř dnů prožili nejméně stejný počet ročních dob: léto, podzim, zimu i jaro, ale ne ve správném pořadí. Navíc jsem měl pocit, že žádná dvě roční období nepatřila ke stejnému roku. Myslel jsem si, že jsou to spíše úseky čtyř let, oddělených desetiletími.

Pokračovali jsme a tajuplný proces se stupňoval, až jsme se dostali do období, kdy jsme spatřili několik střídání světla a tmy během jedné kratičké zastávky na oddech. Obloha se mihotala stále více, dny a noci míjely tak rychle, až jsme nebyli schopni je rozlišit. Země pod našima nohama se v tom období změnila v hrbatou zmrzlou, šedá nejistá půda prudce vibrovala, našťastí jsme neslyšeli hluk, který chvění provází. Voda v řekách a jezerech, ke kterým jsme se přiblížili, vířila nepostřehnutelnou rychlostí a její hladina se nedala přesně určit. Skupenství se během kratičkových okamžiků měnilo z vody na led a zpět. Pokusil jsem se do takové vody ponořit ruku, ale hned jsem ucukl s pocitem, že pálí.

Druid přiznal, že už něco podobného zažil na své osamělé cestě, než se setkal s Hakonem a jeho posádkou. S hlubokým uspokojením to přisuzoval svým vlastním kouzlům, kterým také připsal úspěšné nalezení nejprve Hakona a potom i mne.

Byl jsem ještě dítě, ale už jsem viděl dost, abych tomu nevěřil. Moje vědění bylo jistě ještě malé, ale oblast mého vnímání se stávala nesmírnou. V těch dnech na přeplněné loďce jsem měl mnoho podivných vizí a jen máločemu v nich jsem rozuměl. Ale jasně, i když nepřímou, jsem vnímal jistou skutečnost ohledně Parohatého: kolem nás zápasily daleko větší síly než by Guthorm dokázal podřítit své vůli. Přeceňoval své vědění i kouzelnou moc, nebyl víc než malé dítě, které se náhodou vybatolilo na bitevní pole, kde do sebe zrovna s velkým řinčením naráželi ozbrojenci na válečných koních.

A když ten důstojný, učený druid, se čtyřiceti nebo padesátiletými zkušenostmi se životem i magií - když byl jen nevědoucím dítětem, v nebezpečí, že ho zašlápou jako batole - kdo jsem byl potom já?

Na tuto otázku mi malé přeludy v zrcátku neodpověděly.

Ten večer jsem potřeboval mateřské objetí Vivian abych dokázal usnout.

Naše malé plavidlo bylo poháněno všední silou lidských svalů zapřených do vesel a občas i větrem, i když nemělo plachty. Vezlo nás úzkým zálivem moře a potom asi dvacet mil proti proudu řeky. Věděl jsem, že je to řeka, kterou hledáme, jakmile jsem ji uviděl.

Na našem prvním tábořišti na mírně se svažujícím břehu Avonu jsme usnuli stulení v houních kolem ohně. Pamatuju si, jak se ke mně Vivian tiskla (řekl bych, že částečně; proto, aby se udržela dál od Hakona i druida). Přežili jsme chvějivé míjení dalších tisíců dní a nocí a procitli jsme do teplého jarního jitra. Jasně si vzpomínám na výrazný strom na říčním břehu, který byl, než jsme ulehli, mocným dubem. Než jsme procitli, scvrkl se do mladého stromku.

Znovu a znovu jsme během cesty na pobřeží i v jiných lodích vídali lidi - bohužel ne naše ztracené společníky - i zvířata. Míhali se strašlivou rychlostí. Čas, ve kterém lidé a zvířata žili a pohybovali se, zřejmě nebyl úplný

synchronizovaný s naším bytím. Nedalo se říci, jestli si vůbec uvědomují naši přítomnost. Jsem přesvědčen, že jsem viděl na vlastní oči, jak rostliny vyrůstají a hynou. Lodě, vozy a koně, dokonce i krávy a ovce nás mýjely rychlostí šípů. Všichni naši společníci, kteří přežili, přijali skutečnost, že se náš čas podivně změnil, ale mluvili jsme o té zvláštnosti jen zřídka. Druidovo kouzlo, ať bylo jakékoliv, mu řeklo, aby mi věřil. Nekonečně větší Merlinova moc, která působila mým prostřednictvím, nás mezitím vytrvale vedla vstříc našemu tajemnému cíli.

Jak naše cesta pokračovala, změnil se postoj Vortigernova vyslance ke mně. Čas od času se druid se mnou pohádal o tom, kterým směrem se máme dát. Stále více žárlil na Merlinovu autoritu, podrážděný tím, co ode mě považoval za nestoudnost. Po každém takovém sporu ohlásil, že dál bude určovat kurs on, ale vždycky nejpozději do hodiny ztratil správný směr. Podivné střídání dní a nocí i ročních dob se ztrácelo, kdykoliv určoval náš směr druid. Pak nás vždy obklopila studená mlha a nepřírozená tma. Brzy bylo jasné, že nikdo z nás, ani Parohatý, netuší, kde jsme. Jen já, pod Merlinovým vzdáleným vedením, jsem věděl, kterou cestou se dát dál.

Třikrát či čtyřikrát si ode mě vzal Guthorm zrcátko a pokoušel se ho použít. Ale sklo v jeho rukách zůstávalo bez užitku, ať mumlal svá kouzla a gestikuloval, jak chtěl. Po několika pokusech se druid vzdal a dovolil mi převzít břímě navigace. Věděl jsem, že musím pokračovat v cestě. Všechno, co jsem viděl a cítil, upevňovalo mou jistotu až téměř k posedlosti. Sám Merlin, kterému jsem teď naprosto věřil, mi řekl jaký je můj osud. Musel jsem se setkat s mužem nazývaným Vortigern, který zemřel desítky let předtím, než jsem se narodil, říkal si král a strávil polovinu života tím, že se jím pokoušel stát. Ten pocit provázelo přesvědčení, že ačkoliv mi hrozí mnohá nebezpečí, až konečně stanu před Vortigernem, nebudu se mít čeho bát.

Kdykoliv jsem se pokoušel najít správný směr, v mlze, slunci nebo temnotě noci, dostal jsem radu. Obvykle jsem ve vizi viděl před sebou v mlze dveře. V nich stál vysoký muž. Nebyl to Stařec z mých dřívějších vizí, ale nějaká úplně jiná, královská postava, kterou jsem nikdy dřív neviděl. Byl zahalen v nádherném plášti a na hlavě měl to, co se tehdy považovalo za královskou korunu, měděný kroužek s jediným drahokamem nad čelem. Věděl jsem tak, jak rozumíte všecem ve snu, že vidím Vortigerna, který byl v době, kdy jsem se narodil, už půl století mrtvý.

A ve vizích stáli za Vortigernem mí přátelé, Branovi lidé, kteří byli má jediná rodina, a kynuli mi. Byli tam Bran a Jandree, mladá žena s dítětem v náručí. Mezi přeludy byla i Vivian, i když její žijící tělo bylo stále se mnou v loďce, a Vyzunk i Maud. Přízračná brána nebyla přede mnou stále. Nevnucovala se jako nějaký obyčejný strom nebo skála. Ale když jsem vyhledal Merlinovo vedení, byla vždy na místě.

Během dalších dnů, které se nám ve vzrušeném plynutí času zdály jako mnoho dní, se ukazovalo, že druid ani Hakon se už nepovažují za mé věznitele. V některých chvílích jsem viděl, že se na mě dívají s probouzejícím se strachem že se oni sami stali mými zajatci, ačkoliv si dosud tuto skutečnost nepřiznali. To pomyšlení mi ale nepřinášelo žádné uspokojení.

PATNÁCT

Strávili jsme na cestě blíže neurčitelný počet dnů - nikdy jsem si nebyl přesně jistý, kolik. Pak se naše malá skupinka vynořila ze zmateného cyklu mihotajících se dní, nocí a ročních dob. Ocitli jsme se v období, kde Čas znovu získal tvář (možná bych měl říci masku) střízlivé soudržnosti. Dojeli jsme na místo asi čtyřicet mil od moře, do příjemného říčního údolí, které právě zářilo jarní zelení. Parohatý se konečně cítil jako doma. Určitě si všiml nějakých detailů, které ho ujistily, že se vrátil do správného roku. S úsměvem a se znovuzískanou sebedůvěrou nám sdělil, že je naše cesta téměř u konce. To pro mě nebyla žádná novinka.

Za teplého oblačného dopoledne jsme vesly odpichovali blátivou mělčinou loď ke břehu. V přístavišti byla sbírka dalších loděk. Shrábli jsme hrstku svých věcí a stanuli na staré, dobře udržované cestě. Pastevci, kteří hnali svá velká stáda stejným směrem, na nás vyjeveně hleděli. Bezpochyby považovali naše oblečení i řeč za cizí. Cesta stoupala jednu nebo dvě míle podél úbočí mírného údolí. Na vrcholku pozvolného stoupání jsme se vynořili z borového háje a ocitli se blíže než půl míle od monumentální stavby, kterou většina lidí zná jako Stonehenge. Stála ve středu toho, čemu se dnes říká Salisburská rovina.

Monument stál na rozlehlé mírné vyvýšenině odkud se všemi směry dalo dohlédnout na pole a lesy na horizontu, vzdálené alespoň míli. I teď, po velmi dlouhé době když piší, část monumentu stále stojí. Vymýcené pásmo ulehčovalo pozorování a výpočty východů a západů slunce a měsíce i předpovědi zatmění.

Nikdy předtím jsme nespatriili, Vivian, Hakon ani já, nic ani vzdáleně podobného této zvláštní, velkorysé, obrovské stavbě. A od té doby, během všeho času, který uplynul, jen zřídka.

Vivian zaslechla příběhy o Tanci obrů (což bylo prastaré jméno pro vztyčené kameny, které vládly tomuto místu moci), ale já ne. Vyličila mi některé z nich. Poslouchal jsem, pochyboval a myslel si, že bych to raději viděl na vlastní oči dříve než uvěřím, jak jsou nádherné.

Kameny, které podle moderního měření vážily až padesát tun, byly vztyčeny v přesně určeném uspořádání. Trility, vztyčené kameny a překlady, tvořily pravoúhlé brány vyšší než dvacet stop. Mohutné středové kvádry byl obklopeny třemi soustřednými kruhy z dřevěných kůlů vysokých asi šest stop. Soudě podle větví a listů, které na některých zůstaly, byly většinou dubové. Žádný z kruhů nebyl úplně dokončen. Vnější kruh dřevěné konstrukce byl obehnan překvapivě křídově bílým náspem, asi šest stop vysokým, z bloků úpravně vyřiznutých z okolní země.

Druid pozoroval náš úžas se zadostiučiněním. Jsem si jist, že jeho oťřesená morálka stoupla, když viděl, jak my, venkovští křupani, civíme na vznešené metropolitní dílo.

Když jsme se dostali blíže k centru dění, cesta zmizela ve zmatku blátivých, rozježděných kolejí. Běžely všemi směry. Celé měsíce a snad i roky je vytvářela naložená zvířata a plné vozy. Neustále sem proudil stavební materiál a další zásoby. Scénu narušovaly improvizované latríny a hromady odpadků, stejné jako v okolí všech velkých osad tehdejší doby. Kruh obrovských kamenů částečně obklopovalo vojenské ležení. Armáda byla několikrát větší než Comorrova -

ten samozřejmě v období Vortigernovy moci ještě ani nebyl na světě. Byly tu dlouhé řady stanů, většinou mdle hnědých nebo černých, a dost ohnišť, aby bylo dým cítit ve vzduchu půl míle po větru. V den našeho příjezdu mohla mít armáda tisíc bojovníků. V té době na tom místě to byl nesmírný počet. Dělníků tábořících kolem monumentu byla sotva polovina, ale zato dvakrát tolik sluhů, pomocníků, kupců, prostitutek, kněžích půltuctů bohů a bohyň, podkovářů i obchodníků s dobyt看, zkrátka všechny druhy podvodníků.

Vnější hlídky tábora našeho druida od pohledu znaly a s úctou mu salutovaly, když jsme je bez zastavení míjeli. Blízko středu monumentu pracovalo kolem sta mužů se sekyrami, krumpáči, provazy a saněmi. Nevím, jestli to byli svobodní muži nebo otroci. Obrovská stavba postupovala. Rychle jsem pochopil, že současná práce nemá nic společného s umísťováním monumentálních kamenů. Země kolem nich se už dlouho zelenala, nepohnuly se celá staletí. Dělníci kolem nich a nad nimi pilně vztyčovali méně impozantní, menší kameny a trámy. Soustředné kruhy dubových kůlů byly přičleněny k této nové konstrukci.

Čím víc jsme se blížili k pradávným kruhům z ohromných kamenů, tím lépe jsem je viděl. Najednou se vynořila samozřejmě otázka, na kterou se pokoušely odpovědět staré příběhy: Kdo je sem postavil, kdy a proč? Byly tu tucty mohutných kvádrů. Pokoušel jsem se je spočítat, ale i tak jednoduchá věc byla téměř nemožná. Nepřekážela mi jen dřevěná konstrukce, ale i vrstva rozptýlené magie, která je kryla jako hustá mlha. Většina lidí ji samozřejmě neviděla, jen těch několik, kteří měli zvláštní vidění. Střídavě jsem zavíral oči a hleděl do Vivianina zrcátka. Pokoušel jsem se uvidět, kdo postavil největší monolity, vztyčené kameny a překlady, a jak to udělal. Ukázalo se však, že je to obtížný úkol. Úspěch by vyžadoval dlouhodobé úsilí a přípravu.

Stále jsem žasnul nad tím pohledem. Nikde v poli Tance obrů nebyl žár magie tak prudký, jako v pár krychlové yardech uprostřed Merlinovy skály. Tady však byl její obraz širší, pokrýval akry země.

Zanedlouho po příjezdu nás zavedli do jakési jídelny, dlouhé budovy z malých klád asi sto yardů od středu monumentu. Dobře nás nakrmili, zatímco si nás vojáci a nižší důstojníci od blízkých stolů velmi zvědavě prohlíželi. Pár mužů u vedlejšího stolu probíralo obřad, který měl být brzy na programu. Velmi se báli, protože bohové se na Vortigernův velký stavební projekt neusmívali.

Zřejmě tehdy museli hovořit o úsvitu letního slunovratu, který byl často považován za nejdůležitější den obřadního roku. Mluvili o přípravných lidských obětech. Můj vnitřní zrak mi ukázal strašlivé obrazy jedné oběti za druhou, držené na kameni a sekané a bodané rituálním nožem, pazourkem nebo kostí. Občas tělo úplně rozčtvrtili, aby mohli snáze rozptýlit krev kolem. Krev obětí stříkala do jámy, kde měl být znovu položen základ nové konstrukce. Ještě než rudé kapky vyschly, stavební dělníci se znovu houfovali vpředu s nástroji a dřívím, aby se znovu pokusili o stavbu.

? Mezihra ?

Vrátili se z knihovny zpět do místnosti s hypostatem a znovu Elaine hrozbami a příkazy přinutili usednout na židli. Morgana a její lidé byli znovu pohlceni pozorováním holoscény a událostí na Merlinově skále.

Morgana brzy požadovala změnu nastavení přístroje. Nové souřadnice se těsně blížily těm, které vyvolaly na holoscéně obraz Stonehenge. Její vlastní kouzlo ji nějak přesvědčilo, že se tam děje něco mimořádně významného. Elaine znovu poslušně navolila čísla na indikátoru hypostatoru. Pohybovala se od jedné sady kontrol k druhé, od sekretáře ke konzole počítače a zpět. Zaměřovala své zařízení téměř na původní zeměpisné souřadnice, s jemným přizpůsobením jedné proměnné, o které ji Morgana ujišťovala, že ovlivňuje čas.

Doktorka udělala požadované změny a znovu se zastavila. Náhle si všimla, že chybí Fisherova berla. Před chvilkou ještě byla dubová hůl vidět, opřená poblíž konzoly počítače. Elaine se chvatně ohlédla po samotném Fisherovi - jeho přítomnost už nebyla hrozbou, ale uklidněním - a zjistila, že muž v tmavém obleku tiše zmizel. Byl s nimi před chvílí v knihovně? A jistě se vrátil sem. Ale teď...

Morganě, pohlcené kouzly a jinými záležitostmi, trvalo o něco déle, než si všimla jeho zmizení. Obrátila se na své pomocníky s dotazem, kde je. Pojmenovala ho jiným jménem, ale Elaine ji neslyšela zřetelně.

Morgana proklínala pobočníky, že ho nechali uniknout. Elaine viděla, jak se jeden ze statných mužů červená.

Morgana poslala jednoho ze svých lidí, aby vyběhl z místnosti a podíval se po Fisherovi. Varovala ho, aby byl opatrný.

Pak přešla do moderní angličtiny a varovala Elaine, aby se chovala klidně, jinak ji spoutají a přiváží k židli.

Vypadá to, že nemám na výběr.“

„To je inteligentní odpověď. Pan Fisher vám v jedné věci řekl pravdu: Dělejte, co vám říkám, a nikdo vám ani vašemu zařízení neublíží.“

Velká kočka po celou tu dobu Elaine sledovala a hlídala, že zůstává na židli, pokud jí Morgana neporučí něco jiného. Ostatních si nevšímala. Její vytrvalá pozornost potvrzovala dojem inteligence.

Stonehenge byl opět pevně na scéně. Morganu uspokojilo, že objevila skutečný zdroj úlomků kostí, které byly ve hnány do Elaininy laboratoře.

„To je jen Vortigern, jeho lidské oběti.“

Elaine se podívala na obrazovku. Verše zněly;

Modravým sklem ven hleděla,
rytíře vyjet viděla,
svého věrného neměla
Paní ze Shalottu.

Chvilí musela Elaine bojovat s impulsem, aby se ženy zeptala, jestli s ní v ambulanci přijel král Artuš. Pak se soustředila na naslouchání. Podívovala se, jestli je s jejím čerstvým talentem na jazyky opravdu všechno v pořádku. Z diskuse, kterou vyslechla, se jí zdálo, že je Morgana odhodlaná vydat se, nějak si vynutit cestu, do Vortigernova tábora. Jestli jí dobře rozuměla, Morgana říkala cosi o cestování mezi knihovnami. Nebo mluvila jen o komunikaci mezi podobnými prostředky?

„Vypadá to,“ říkala Morgana svým spojencům, „že průchod knihovnou byl na Merlinově straně nějak uzavřen. Ale myslím, že by stálo za to vyzkoušet tu Vortigernovu. Starají se o ni druidi a ti mají sklony k jistě nedbalosti.“

Elaine si prohlížela holografický model monumentu na Salisburské pláni. V souladu s tím, co právě říkala Morgana, neviděli jeho podobu z jednadvacátého století. Prohlíželi si stavbu, jak vypadala ve čtvrtém nebo pátém století, v době krále Artuše nebo dokonce trochu dřív. Bylo tam více vztyčených kamenů než dnes, jak si vzpomínala - a co to bylo za vnější konstrukci? Dřevěné palisády v soustředných kruzích... a pro všechno na světě, kdo byli všichni ti lidé? Čím větší část rozhovoru svých vězňů vyslechla, tím více chápala, že podle Morgany hypostator potřebuje magickou pomoc. Morgana ji zajišťovala, aby svým hostům ukázala kteroukoli část skutečné minulosti, kterou si přáli vidět. Zdálo se, že stejně jako v jiných záležitostech, i tady je k dosažení kýženého výsledku nutné, aby se spojila magie a věda.

Ještě před pár minutami byla Elaine naprosto přesvědčená, že celá tajemná sbírka vetřelců, kteří se jí vnutili do laboratoře, sestávala z naprostých bláznů. Přesto přece, když vážně mluvili o králi Artušovi... Ale pomalu musela změnit názor. Způsobila to souvislost a návaznost jejich myšlenek a názorů i podivné schopnosti, které měli. Jednou z nich byla schopnost správně předvídat, co se bude dít dál, alespoň občas.

Spletité šílenství, pokud to bylo šílenství. A znepokojivě metodické.

Holoscéna znovu vybuchla, chrlila prach a kousky různých materiálů. Ať to bylo šílenství nebo ne, létaly tu úlomky lidských kostí. Jestli to bylo šílenství, pak Elaine musela věřit, že je taky šílená.

? Amby ?

Ani ne hodinu poté, co jsme dorazili ke Stonhenge, přistoupila k Hakonovi, Vivian i ke mně delegace důležitě vyhlížejících mužů, většinou druidů. Ani jsme nestačili v jídelně dojíst a obklopili nás a odvedli k vojevůdci či králi zvanému Vortigern.

Náš druid Guthorm hrdě kráčel v čele, připravený předvést mě jako svou cennou kořist. Uvedli nás do prostorného sálu, do dlouhé nízké budovy s doškovou střechou a se silnými kamennými zdmi. Byly z jiného kamene než Tanec obrů. V domě byly i Vortigernovy soukromé pokoje. V kamenném krbu na jednom konci doutnal oheň. V okamžiku našeho příchodu byly plameny bez barvy a zpola udušené exotickými látkami, které na ně právě přihodili, aby vytvořily působivý dojem, pokud skutečně nepomáhaly magii. Dlouhý sál byl tak plný dýmu, že jsem se rozkašlal, a taky plný mužů, válečníků a čarodějů, spolu s hrstkou žen, manželek, služebnic a sem tam i ctěných věštkyň.

Koutkem oka jsem krátce zahlédl jednu tvář, kterou jsem už viděl dřív. Bylo to za tak odlišných okolností, že jsem si ji po několika dlouhých okamžicích nedokázal v paměti zařadit. Poznání přišlo jako úder. Otočil jsem hlavu a byl bych vykřikl, ale nevěděl jsem, co říci. Má Rubínová paní, letmý záblesk za dřevěnými dveřmi, temnooká Morgana, temné kadeře téměř ukryté v mnišské kápi. Byla tady, nepovšimnuta nikým v davu. Když jsme ji míjeli, lehce přikývla hlavou a obdařila mne pohledem, ve kterém se mísilo pobavení s úctou. Tentokrát se mi zdálo, že se vynořila z dřevěné stavby poblíž kamenného domu, ve kterém jsme byli. Později jsem zjistil, že budova, ze které paní vyšla, sloužila druidům jako chrám, místo výzkumů i knihovna.

Ve skutečnosti nás provedli touto knihovnou ve Stonehenge při naší cestě do Vortigernova poradního sálu. Nijak zvlášť jsem neužasl, v té době se mi všechny knihovny jevily stejně překvapující. Vortigernovi čarodějové tu zřídili jakýsi výzkumný prostor se sbírkou svitků a dokonce i prastarými hliněnými destičkami. Sem tam byly bedny, truhly a vysoké police. Podlaha nebyla vyhlazená, ale přesto byl výsledný dojem skoro stejný.

Na velkém stole uprostřed, hrubě sroubeném, ale pevném a rovném, stál model, který představoval, jak má podle Vortigernova plánu vypadat nový chrám. Nakonec měl úplně obklopit a pohltnout dávný monument.

Hakon něčím dráždil starší druidy, Guthormovy nadřízené. Byly vydány strohé rozkazy. Hakon byl hrubě uražen tím, že se náhle místo ctěným návštěvníkem stal vězněm a spojenci mu nezaplatili dluh. I když se snažil krotit svůj vztek, byl jako vždy dost smělý. S obvyklou kuráží začal energicky trvat na tom, aby dodrželi Guthormův příslib pomoci.

Během minutky jeho naléhání zesílilo víc, než mu bylo ku prospěchu. Jeden z Vortigernových strážců Hakona udeřil do spánku. Když zakolísal a chystal se do boje, několik dalších strážných popadlo zbraně. Než se Seveřan stačil vzpamatovat, byl odzbrojen, prohledán a ruce měl spoutané za zády.

Z rozhovoru mezi Guthormem, jeho nadřízeným královským rádcem a samotným králem už byl úplně jasný Vortigernův původní záměr. Na radu svých druidů mě a zřejmě i spolence zamýšleli jako krvavou obětinu. Ale nejprve se mě chtěl král zeptat na pár věcí, aby se pokusil zjistit zdroje mé předpokládané kouzelné moci, předtím než mě využije.

Před naším rozhovorem pověření muži vykonali přípravný obřad, při kterém bylo povražďeno půl tuctu jiných vězňů, které jsme neznali. Ženy a děti kráčely radostně, zjevně pod vlivem nějakých drog. Muži zuřivě, ale marně bojovali o své životy. Neviděl jsem, že by zabíjení vyvolalo cokoli opravdu magického.

Rozhovor Vortigerna a Parohatého prozradil, že podle vladařova počítání uplynul jen asi měsíc od okamžiku, kdy odeslal své vyslance, aby mne našli a přivedli. Z královských rádců a vyslanců přežil jen jediný druid, Guthorm. Král vlastně říkal, jak je velmi špatné, že výpravu přežil jen jediný z jeho nejoblíbenějších poradců, ale tak se věci mají.

Ostatní jsou bezpochyby hrdí, že obětovali život z nejslavnější myslitelné příčiny.

Zdálo se, že úspěšný posel, který mě pro krále našel a měl dost štěstí, aby se vrátil živ, nebyl ani v nejmenším ochotný pokoušet se plně vysvětlit tajemnost výpravy králi Vortigernovi, a dokonce ani starším druidům. Natož aby se přiznal, že nakonec musel její dovršení vložit do rukou svých vězňů. Ale ve skutečnosti to nijak nevadilo. Byli jsme tady. Jiný muž, přesvědčivější druid než ten, který byl s námi na výpravě (přesvědčivěji tetovaný a oblečený) se mě zeptal na jméno otce.

Stanul jsem proti novému tazateli beze strachu. Bez zaváhání jsem nechal svůj hlas vyslovit slova, která ke mně plynula, nevím jak, z veliké dálky. Moc vzdáleného Starce proudila ze skály ke mně, aby mě podepřela a podržela jako obrněná pěst neviditelného obra.

Řekl jsem: „Matka mi vždycky říkala, že žádného nemám.“

Zašuměly hlasy mužů a žen, kteří mě slyšeli mluvit. Jsem si jistý, že více než slova je překvapil můj jasný, velitelský tón a postoj. Aniž bych se ohlédl, mlhavě jsem si uvědomil, že Vivian i Hakon na mě hledí s vyvalenými očima. Mezi vzdálenými postavami na druhém konci dlouhé místnosti jsem občas zahlédl hlavu v kápí. Černé oči Rubínové paní na mě stále upřeně hleděly.

Viděl jsem, jak se starší druid rozhodl, že nedovolí, aby na něj něco z toho, co říkám nebo dělám, udělalo dojem. „A co tím tvá matka myslela? Něco jiného, než že jsi jednoduše bastard?“

„Nemůžu ti říct jistě, co tím myslela. Jen co říkala.“ Znovu povýšený tón.

To bylo zřetelně příliš, to nemohl snášet. Lehce pootočil hlavu, aby si promluvil s podřízenými. Přitom ze mě nespustil oči. „Naučte toho spratka způsobům, aby věděl, jak má mluvit s těmi, kdo ho dalece převyšují.“

Starý ošuntělý Merlinův plášť mě stále hřál, pohodlně přehozený přes ramena. Oběma rukama jsem si ho přitáhl těsněji k sobě.

Řekl jsem: „Učil mě mluvit někdo mnohem mocnější než vy.“ Můj hlas byl vysoký, ale ne proto, že bych se bál, ale proto, že jsem byl ještě dítě. Mluvil jsem s nezmenšenou jistotou, že upoutám pozornost všech starších mužů, dostatečně ostražitých, aby potlačili rostoucí pocit urážky. Jeden už vykročil, aby mě potrestal, ale stáhl ruku napřaženou k pohlavku, který už mířil na mou hlavu.

V nebezpečné chvíli promluvil Vortigern. Hlasem ostrým jako břitva se obrátil na muže v róbách a zjednal si autoritu - jistě jen čekal, až mě druidi umlčí.

Sahal jsem nejmenšímu z mužů v bílých róbách, kteří na mě hleděli, sotva k ramenům. Cítil jsem však uvnitř, že je převyšuji, shlížel jsem na ně bez obav a s velkým pohrdáním.

Řekl jsem: „Mluvim s respektem s tvým králem, ale ne s vámi, kteří jste mu lhali. Vratkým základům vaší stavby nepomůže dokonce ani to, když je pokropíte mou krví.“

Druidi vypadali potupeně. Znovu se chystali mě potrestat nebo snad na místě zabít, ale vložil se do toho král. Očividně nebyl vůbec spokojen s výsledky, které obdržel od svých pozoruhodných rádců.

Výslech převzal sám Vortigern. Chvilí se na mě mračil (asi ho překvapovalo, že jeho pohled přijímám vyrovnaně), nežli se zeptal: „Odkud jsi přišel?“

Rozhodl jsem se, že si otázku vyložím jediným způsobem, který mi dovolí odpovědět. „Z Merlinovy skály, Vaše Veličenstvo.“

Vysoký muž byl v rozpacích. „Či skály? Neznám to jméno.“

„Sire, mluvím o Merlinovi, čaroději krále Artuše.“

Král se zamračil a rozhlédl se kolem sebe, ale marně hledal u svých rádců odpověď. „Existuje někde nějaký král, kterému říkají Artuš?“

Vystoupil písař, plešatý, bezzubý stařík. Zpoměti zarecitoval dlouhý seznam těch, kteří si činí nárok na královský titul. V té době jich bylo na ostrově opravdu hodně. Ale na seznamu nebyl žádný Artuš. Zjevně nikdo v oné době na onom místě neslyšel ani o Merlinovi, ani o ještě neznámém Artuši - ledaže jako o předmětu proroctví, které se teprve má naplnit.

Vivian, Hakon a já jsme si vyměnili zvědavé pohledy.

Parohatý mohl svým současníkům říci o Artušovi jen málo: že muž toho jména byl známý vládce mezi lidmi, u kterých mě našel, ale zemřel dříve, než k nám Guthorm dorazil.

Král Vortigern brzy stočil řeč zpět ke svému současnému problému a ke mně: Jak bych mu mohl já, Chlapec bez otce přinést řešení?

Posedla mě a vedla démonická domýšlivost. Skočil jsem mu do řeči a vyzval jsem krále a jeho druidy, ať vykopou hlubší jámy do země, do které postaví základy. Předpovědi jsem, co najdou, až je vyhloubí. Mé víze už mi poskytl určité informace o Elaine a jejím úsilí v daleké budoucnosti.

Ujistil jsem muže, který mě držel v zajetí, že nenajdou, co hledají.

Následoval dlouhý spor, větší část jsem nedokázal sledovat. Nakonec nás naši věznitelé vyhnali z budovy a přes vzdálenou novou konstrukci až na otevřené pole za monumentem.

Přikázali kopáčům, ať se znovu pustí do práce. Dělníci neochotně uposlechli; zvedli nástroje, až na ně zamířili lučištníci. Mocné původní kameny Tance obrů se nedaly zvíkat - ani toto jimi neotřáslo - ale kolem jejich základů vybuchla země v novém nepořádku. Podobalo se to a nepodobalo naší cestě časem; teď se zdálo, že nestabilním se stal prostor, střídaly se tady verze skutečností, které zápasily o jedno místo. Došlo ke ztrátám na životech, ze kterých chtěli druidi obvinít mne.

Práce byla pozastavena, zatímco Vortigern hovořil s jistým vojenským zvědem, který zrovna dorazil. Přinesl zprávu o neznámé armádě, zpozorované jen pár mil odtud.

Meztím co k nelibosti druidů pokračovala hádka, Vivian, Hakon a já jsme byli od nepovznášejícího divadla odvedeni. Zavedli nás zpět do místnosti v jedné z provizorních budov. Postavili k nám stráž.

Všichni tři jsme opustili královu společnost a ocitli se v jednoduché místnosti s mohutnými zdmi, jediným malým vysoko umístěným okénkem a hrubou a pevnou podlahou.

Venku nepovšimnut pokračoval život tábora, tisíce lidí, kteří se starali o svůj vlastní život.

Probírali jsme mezi sebou naši situaci. Hakon skládal zahořklé přísahy pomsty druidovi i jeho zabijáckému králi.

Musím uznat, že to s námi při povrchním pohledu vypadalo velmi špatně. Stále jsem ale měl přes ramena Merlinův plášť. Byl jsem si jistý, že dodrží slib a nějak nás ochrání.

Nebo jsem si to alespoň namlouval. Do mých myšlenek se vkradly znepokojivé pochybnosti. Neselhávala snad občas Starci paměť, dokonce i když jsem s ním mluvil?

Čas plynul a já usnul. Řekl bych, že usnula i Vivian a snad i Hakon.

O několik hodin později mě probudil čísi hlas, zpola šílený, zpola posměšný: „Merlin, Merlin, Merlin. Kdepak je Merlinek?

Pohoršeně jsem se narovnal, promnul si rozespalé oči a více se zavinul do pláště. Namítl jsem: „Ne, já nejsem Merlin.“

Ale všechny pokusy o vysvětlení byly beznadějně. Můj neviditelný mučitel si dál prozpěvoval Merlinovo jméno.

Dokonce ještě hlasitěji a rychleji, když si všiml, že mě jeho způsoby dráždí.

Uplynula další hodina či dvě, než nás hrubě doprovodili ke králi. Jen co jsme vešli do dlouhé budovy, viděli jsme triumfální pohled vysoce postavených druidů, které jsme si znepřátelili a přečetli jsme si svůj osud v očích krále dřív, než jsme ho uslyšeli z jeho úst. Veliký Vortigern se přece jen podřídil svým rádcům a nařídil další obětování. Měl jsem být zabit a moje krev měla zkropit základy nové konstrukce. Velkolepá stavba mu měla přinést vše, co je potřeba, aby bylo jeho jméno nesmazatelně zapsáno na krátký seznam největších panovníků světa.

ŠESTNÁCT

Všiml jsem si, že starší druidi a jejich bílé odění přísluhovači už začali pracovat na přípravě obětování. Bylo jasné, že se chystali obětovat mě i Vivian a Hakona.

Úvodní část ceremonie zahrnovala obřadní bubnování násadami oštěpů na dřevěné štíty. Vortigernovi válečníci také monotónně zpívali. Stovky rukou a hlasů vytvářely oceán zvuků, vedený čaroději.

Popadli mě za zápěstí a vlekli mě. Ale stále jsem měl Merlinův starý plášť. Kromě mě si nikdo nevšiml, že se náhle zmenšil, takže nebyl větší než rozedraný velký šátek. Zůstal uvázaný kolem mých ramen a ochranně mi ovinul krk, když nás vytáhli ze dveří a do středu monumentu. Stáli jsme tam, obklopení rozkopanou zemí a dalšími svědectvími neúspěchu Vortigernových pokusů o stavbu. Půl tuctu čarodějů, kteří nás měli zabít, se s prozpěvováním a posunků dalo do díla. Houpavě tančili a podupávali. Vytvořili kruh kolem starého kamene velkého jako kuchyňský stůl, jehož horní plocha byla plná odporých temných skvrn.

Čarodějové řekli Vortigernovi, že jeho nepřátelé umístili pod monument cosi cizího, aby mu zabránili uskutečnit plán s Tancem obrů. Je třeba to najít a odstranit, aby práce mohly pokračovat.

Než mě a mě dva společníky přivlekli doprostřed monumentu, nemohl jsem si fenomén, nyní nazývaný Stonehenge, důkladně prohlédnout. Ale jakmile začal obřad, začal jsem magii, prolínající celým místem, vnímat čím dál intenzivněji.

Strach a hrůzný pohled na první oběť mě přiměly přetáhnout si zmenšený Merlinův plášť přes obličej a zavřít oči a uviděl jsem jistě věci, které byly pohledům jiných ještě skryté. A začínal jsem nahlížet, jaké důvody vedly k obtížím, se kterými se setkávaly Vortigernovy plány a stavitelé.

Vřava podivných sil ve středu Stonehenge se vzedmula jako sbírající se bouře. Vzniklo přízračné prostředí podobné podivnostem naší cesty. Mezi mohutnými kameny Tance obrů byl obvyklý tok Času také zmatený, zrovna jako když jsme pluli sem. Jistě, pnutí pod Stonehenge bylo daleko krutější, zakřivení víru mnohem větší než pouhých padesát nebo šedesát let. Působily a zasahovaly tady síly z daleké budoucnosti a odporovaly pracem, které určil Vortigern.

Král s hloučkem svých rádců stáli dost blízko, takže jsme slyšeli jejich rozhovor. Bylo zřejmé, že jeho konečným cílem je včlenit pradávnu stavbu do nového Odínova chrámu, a na to naléhali i fanatičtější poradci z řad druidů. Chrám měl být zřejmě největším ze všech, které kdy byly postaveny. Měl obsahovat a využít velké kamenné bloky Tance obrů a tak přivést okultní síly předků do jeho služeb. Ale Vortigernovi dozorcí a dělníci od počátku čelili při plnění příkazů svého pána nesmírným obtížím.

Postrkovali nás dopředu, až jsme se ocitli jen pár stop od krále, který se vydal prohlédnout si nově udělanou práci zblízka. Viděli jsme, že Vortigern zašel tak daleko, že nechal své jméno vyřýt na některé kamenné bloky. Plánoval dokonce, že nechá do jednoho z největších kamenu vytesat svou podobu. Pokoušel se vrátit k tradicím římského portrétování, ale práce, kterou zvládli přes den na jeho příkaz, neznámé síly přes noc opakovaně stíraly.

Jistí arogantní členové vedoucích druidů (klika, ke které zřejmě patřil i Guthorm) nebyli ochotní připustit, že by jim jakékoliv magické síly mohly zabránit v dosažení cíle.

Soudě podle rozhovoru, který jsem zaslechl, a podle toho, co jsem viděl a slyšel o nynější práci, Vortigern plánoval vztyčit dubovou palisádu kolem celého Stonehenge - a stále na tom tvrdohlavě trval. Chtěl si tak přivlastnit místo, jeho tradici i moc. Pokoušel se vybudovat zde vlastní chrám, palác i orákulum.

? Mezihra ?

Hypostator jako obvykle pracoval téměř bezhlučně, kromě sotva slyšitelného zvuku chladicího ventilátoru a pohybuujícího se vzduchu. Obraz na holoscéně se měnil před očima Elsině i jejích nevítaných návštěvníků. Byl stejně

přesvědčivý jako obraz v zrcadle v životní velikosti, výjev z hmotného, skutečného světa. Hypostator stavěl nad holoscénou panoramatické okno. Otevíralo se nad nepatrně odlišnou verzí Stonehenge než předtím. Tentokrát jakoby si diváci z budoucnosti prohlíželi monument z potmělého vnitřku budovy, ze vzdálenosti asi jednoho sta yardů. Objevoval snad přístroj jen oblast fyzikální reality, která už existovala, v neurčité vzdálenosti od prostoru i času laboratoře? Až do dnešního dne to byly čistě filozofické otázky, ale věci získaly jiný směr.

Morgana byla příliš rozrušená, aby zůstala sedět. Stála a procházela se, štíhlé nohy v černých kalhotách ji nosily tam a zpátky před židli, na které donutila sedět nedobrovolnou hostitelku. Arogantní vetřelkyně se právě snížila k moderní angličtině a vysvětlovala Elaine, že vřavu na scéně způsobuje částečně samotný hypostator.

Elaine protestovala a žádala vysvětlení.

Morgana jí tu laskavost prokázala. Výměna energie mezi rozpornými oblastmi času a prostoru byla velmi intenzivní. Hrozilo, že z půdy vyrazí vroucí gejzíry, dokonce by mohlo dojít i k zemětřesení. Nebyly ohroženy jen životy hrstky lidí, kteří přihlíželi z laboratoře, ale nebezpečí hrozilo i čtverečním milím okolní krajiny.

„Musíme sdílet určitá rizika.“ Morgana se usmála a oznámila, že je odhodlaná vydat se do Vortigernova tábora. „Je tam někdo, kdo musí být zachráněn, a pokud to nedokáže nebo neudělá Merlin, musím to zvládnout já. Pak se snad od toho darebného kluka dozvím něco o místě, kde jsou uloženy Merlinovy kosti.“

Jeden z Morganiných asistentů vzrušeně odvedl její pozornost k novému zjevení na displeji holoscény. Elaine se na něj také znepokojeně zadívala, ale nedokázala poznat, co ostatní považují za tak důležité.

Ať to bylo cokoli, Morgana a její lidé byli přesvědčeni, že se záchrana stává nemožnou. Mocná síla, které Morgana říkala Odin (vypadalo to, že ji proti její vůli naplnila bázní), se nakonec Merlinovi postavila, s rozhodnutím nepřipustit žádnou záchranu.

„Neměli bychom změnit plány, Výsosti?“ zeptal se tiše jeden z Morganiných společníků. Položil otázku v cizím jazyku, kterému teď Elaine tak dobře rozuměla.

Morgana stejnou řečí odpověděla: „Buď jak buď, vydám se tam.“

Morgana vysvětlila Elaine některé věci, týkající se Kostí. Moc obsažená v pozůstatcích takového čaroděje bude pravděpodobně dost silná, aby dokázala udělat téměř cokoli - i vytvořit pro Artuše průchod dál do budoucnosti. K tomu ale byla nezbytná pomoc hypostatoru nebo podobného zařízení. Morgana si byla jistá, že někde v budoucnosti konečně najde účinnou uzdravující moc, s vůlí i schopnostmi vyléčit zranění jejího poraženého bratra.

„Vynutit si cestu do budoucnosti místo čekání, až přijde přirozenou cestou, není vůbec lehké, dítě. Ale záchrana Artuše je všechno, co se počítá. Všechno! Abych ho zachránila, spálila bych kosti tisíce mužů, kteří už žijí příliš dlouho.“

Morgana už jednou nohou stála na vyvýšeném pódiu, jako by se chystala vkročit do holografického zobrazení, které naplňovalo prostor jen na délku ruky před ní. Stála tam jako někdo, kdo dělá konečné přípravy. Zkoumala obsah váčku u pasu.

Elaine impulzivně vykřikla, aby ji varovala. Fyzický vstup na scénu, kterou vytváří hypostator, je téměř jistě smrtelně nebezpečný. Takový pokus o přenos je marný, jen poškodí přístroj.

Morgana si varování vůbec nevšímalá. Stála s rukama zpola nataženými před sebou, jako by něco popadla a držela. Vypadalo to, že je na pokraji skoku do obrazu.

Elaine odvrátila zrak, nedokázala přihlížet tomu, co pokládala za sebevraždu. Přitom zaznamenala, že se na blízké obrazovce rozsvítily další verše:

Ještě ji dál těšilo tkát
obrazy ve svém zrcadle
vidala nocí svíce plát,
pohřební průvod přepadle
kráčet ke Camelotu:
či pod stříbrným měsícem
mladou milenkou s milencem.
Nechce žít ve tmě pod svícem
Paní ze Shalottu.

Právě když Elaine dočetla poslední slovo, holoscéna jako by vybuchla. Neviděla narušení, které způsobil Morganin skok do obrazu. Avšak cítila ho.

Ve víru, způsobeném výbuchem síly ve Vortigernově táboře, vlétla do laboratoře další suť. Materiál z laboratoře, papíry a drobné věci byly odtrženy a vrženy do víru na holoscéně.

Hned potom se ozval hluk silného, burácejícího větru, který zavadil o Elaine. Bylo to, jako by ji téměř drtil velký pevný objekt a na okamžik ji ohlušil. Byla to mohutná odezva, větší porucha než předtím.

Když se jí za okamžik rozjasnilo v hlavě, viděla, že je Morgana pryč. Oba muži hleděli na displej, kde zmizela jejich velitelka, a pro jednu byla rozrušená dokonce i velká kočka.

Elaininy nervy byly napjaté téměř k prasknutí. Jednala instinktivně, nenechala si čas na rozmyšlenou. Vyskočila ze židle a vrhla se ke dveřím na chodbu. S napjatými zádožnými svaly čekala, až na ni velká kočka skočí, nebo dokonce až přijde i jiný, horší úder, který ji srazí k zemi. Ale žádná rána nedopadla. Nic ji nezastavilo, když vyběhla ze dveří laboratoře a běžela za svobodou.

Seběhla do potmělé haly, potom dolů po schodech. Brala je po třech i čtyřech najednou. Koutkem mysli jí proběhlo pozdní přání, aby byla věnovala víc času pohybu. Nezamýšlela úplně opustit budovu, ještě ne. V laboratoři se dělo

něco smrtelně nebezpečného. Nechápala, co. Rozhodla se, že to musí přestat. Kdyby jen dokázala vypnout proud... v přízemí je místnost, kde bude moci udělat něco účinného.

? Amby ?

Hakon mi a Vivian zašeptal, že to vypadá, jako bychom dopluli až na Island. Z vroucí země vybublávalo horké bláto a prameny, dokonce i potom, co byly všechny trámy, prkna a kameny nové konstrukce nasáty, vtaženy dolů do země. Uprostřed víru zvolna pěníla dříve pevná země, která teď byla podle všeho úplně tekutá. Dělníci, kteří byli jen pár yardů od podivného narušení, odhodili nástroje a utekli. Ale několik mužů stálo ještě blíž. Stáli částečně ochromení nebo zranění první erupcí a byli příliš pomalí, aby se stačili klidit. Přihlíželi jsme, Vivian, Hakon i já a Vortigern s mnoha rádci, a viděli jsme několik lidí, vtažených do víru. Nejméně jedna z obětí strašlivě křičela. Jedním z těch, kdo byli příliš pomalí, byl Guthorm.

Nečekaně jsem znovu zahlédl Rubínovou paní, stojící opodál. Byla oblečená velmi podobně jako v mé dřívější vizi a měla stejné drahokamy.

Usilovně se pokoušela něco mi sdělit. Chtěla mě oddělit od ostatních, slibovala, že mi pomůže dostat se pryč, když já pomůžu jí.

Zaslechl jsem jen pár slov, která mi sotva dovolila uhadnout co vlastně chce. Pak Morganě cosi zabránilo dokončit její záměr.

Hakon sice viděl vroucí zem, ale stále si nevšímal vln okultních sil, které kolem nás burácely jako příboj. Jak jen může člověk tak slepý a hluchý? Křičel jsem na něj, že nás ohrožují zlá kouzla, a pokoušel jsem se ho dostat pryč. Můj ve srovnání s okolními kouzly slaboučký výkon dokázal zvrhnout rovnováhu a přitáhnout ho zpět. Král a jeho druidi se nesnažili ukázat odvahu a překotně prchali.

Ale výbuch protentokrát brzy ustal a prostor i čas se znovu ztišily. Pomalu jsem vykročil dopředu, nohy se mi bořily do měkké, nově odhalené půdy, která se ještě pořád pohybovala.

Vlastně jsem byl první, kdo na to místo vstoupil po sopečném vzednutí, které se zvolna uklidňovalo. Moji společníci a nepřátelé jako by zkameněli. Vedly mne mé vize.

Dříve vroucí oblast byla plná kráterů, vypadala, jako by ji míchaly obrovské neviditelné lžice. Její průměr byl asi třicet yardů, ale stále se zvolna rozšiřovala. Hroudy země na okraji pevné půdy stále sklouzávaly ke středu a dolů, jako by je někdo oral neviditelným rýčem, pod vířící hmotu vrátke hlíny a předmětů v ní. Střed oblasti byl v jednom z velkých trilitů. V zasaženém okruhu nepřežil ani lísteček, červ nebo stéblo trávy. Později, když jsem si mohl znovu prohlédnout celé území monumentu, viděl jsem, že zkáza se řídila určitým vzorem. Stopy nejhorších výbuchů byly tam, kde se Vortigern rozhodl včlenit do své stavby staré bloky modrých kamenů a sarsénů.

Vortigernovi kopáči a stavební dělníci se bezpochyby snažili neporušit dávnou stavbu. Masivní pradávná konstrukce zůstala neměnně na svém místě, ale celá okolní půda byla přeoraná. Výbuchující země vyvrhla kousky keramických dlaždic, dřeva a omítky - samé víceméně známé věci. Ale rychle následovaly kousky podivných materiálů, úlomky podivného světlého kovu i další, ještě méně rozeznatelné hmoty.

Veden náhlým impulsem jsem se sklonil. Kolena se mi třásla s chvějící se zemí. Zvedl jsem malý kousek cizího předmětu. Neporušené strany a hrany byly velmi hladké a přesně opracované. Na první pohled se zdálo, že musel být vytvořen kouzlem, ale nebyl.

Hakon se pohnul a stanul vedle mě; snad se válečník rozhodl, že se nenechá zahanbit dítětem. Vivian k nám přiběhla a táhla nás pryč z proudící země, ve které se začínala otevírat puklina.

Tentokrát se Vortigern ani jeho rádci nepřiblížili k oblasti zmítající se země tak blízko, jako já a mí dva spoluvězni. Ale král i jeho doprovod stáli dost blízko, aby měli dobrý přehled. Vedli velmi vážnou debatu. Všichni se shodovali, že ztráta dalších dělníků musí být považována za špatné znamení.

Ozývaly se rozhněvané hlasy některých důstojníků, kteří si už troufli mluvit otevřeně. Bylo očividné, že v armádě byl a stále přetrvával velice nejednotný názor na královu neústupnost v této záležitosti.

? Mezihra ?

Konečně se hluk v laboratoři utiší a zavládl povrchní klid.

Dva Morganini společníci teď byli jedinými lidmi v místnosti, vystlané sutí z dávných věků. Oba se dychtivě sousedili na scénu z pradávného Stonehenge. S úzkostí hledali jakékoliv potvrzení, že jejich paní prošla mezi světy bezpečně a úspěšně.

„Ano! Je tam!“ ohlásil konečně s jásotem jeden z nich. „Stále žije... myslím, že není nijak zraněná... pokouší se nám dát nějaké znamení, ale nerozumím jí...“

Hypostator stále svědomitě předváděl na scéně trojrozměrný model, ale zahlédnout ho bylo možné jen občas, mezi dlouhými obdobími mlhy a zmatku. Souboj mezi mrtvým/živým starým čarodějem a silou nazývanou Odin dvěma Morgainým mužům v laboratoři jednadvacátého století téměř znemožňoval pozorování.

Muži se mezi sebou šeptem shodli, jaké měli štěstí, že se Morgana vzdálila, aniž by si všimla, že jim doktorka Brusinová utekla stejně jako Fisher. Morganu příliš nezajímalo, kde je Fisher, ale doktorka byla něco jiného.

„Až se vrátí, přijdeme o hlavy.“ Z jejich tónu a výrazu se dalo usoudit, že to není míněno obrazně.

„Možná ji dokážeme znovu dostat na útěku. Bez pomoci se daleko nedostane.“

„Pošleme kočku, ať ji přinese zpět.“

„Nevím... dobrá, zkusíme to.“ Tiše vydal zvířeti příkazy a vyslal ho.

Pak se muž znovu připojil ke svému společníkovi u displeje. Přesvědčeně prohlásil, že by si Merlin nikdy takové místo pro své kosti nevybral. Případně ani tajemná Nimue by takové místo nevybrala k uvěznění starce, jehož nevtaný pozornost ji zavedla od pobavení přes nudu až k vyvolání opravdové nenávisti.

Doufali jen, že jejich paní Morgana přežije boj v Vortigernově táboře, ať už dosáhne všeho, co chce, nebo ne.

Elaine stále lapala po dechu. Po zoufalém útěku si našla dočasnou skrýš v potměšlém přízemí Antrobusova sídla za vysokým prodejním automatem.

Ale oddechla si jen na okamžik. Pak znovu vyběhla směrem k elektrickému vedení a generátorům. Zachvátila ji panika, když zaslechla od mramorového schodiště hbité kroky velké kočky. V zoufalství otevřela nejbližší dveře a skočila dovnitř. Teprve až dveře zase zavřela, uvědomila si, že vešla na neosvětlený údržbářský záchod.

Skrytá ve tmě pevně přitáhla otočný knoflík, aby dveře zůstaly zavřené při případném zatáhnutí za kliku zvenčí. Snažila se přemýšlet.

Kdyby jen dokázala přerušit přívod proudu k hypostatoru...

Hlavní elektrický rozvaděč byl ve stejné místnosti jako nouzové generátory, v přízemí. Nebylo to dále než třicet kroků, dolů, temnou halou a za roh - v temném domě obsazeném obrovskou kočkou a nebezpečnými lidmi, možná odhodlanými i vraždit.

Kdyby tu aspoň nebyla ta šelma. Ale srdce jí pokleslo, když se zvuk tlap na tvrdé podlaze zastavil právě před jejími dveřmi. Zaznělo slabé, spokojené předení.

Jediný způsob, jak se zvířeti ubránit, je nechat mezi ním a sebou zavřené dveře. Pokus dostat se k místnosti s rozvaděčem bude muset počkat.

Čas plynul. Ve tmě neviděla na hodinky. Proč jen si nekoupila nějaké se svítícím ciferníkem? Už nějakou chvíli šelmu neslyšela. Kdyby napočítala pomalu do sta a mezitím ji nezaslechla, snad by se mohla odvážit...

Musí jednat, dokud jsou Morgana a její lidé zmatení. Kdyby se pohybovala rychle, má šanci skoncovat s celým pokusem. Nenadálý výpadek proudu může poškodit její práci, ale nejspíš by se nemělo stát nic, co by nebylo možné uvést do pořádku za jeden dva dny...

Elaininy myšlenky náhle přerušil neočekávaný zvuk otevírajících se dveří. Poznala, že to jsou jedny z venkovních dveří. Následoval šum nových hlasů a slabý závan studeného vzduchu, patrný dokonce i v její skrýši.

Slával Někak byla vyrozuměna policie... ale dosavadní i dnešní noci naučily doktorku Brusenovou opatrnosti. Chystala se velmi pečlivě ujistit o tom, kdo jsou noví příchozí, než vyběhne a uvítá je.

Dveře se znovu zabouchly. Během půl minuty se zvuky přiblížily. Byly to bezstarostné zvuky obutých nohou. Kroky šly dolů halou, přímo kolem dveří, za kterými se skrývala.

Její nálada prudce stoupla. Doufala, že přijela policie, v nějaké podobě, ačkoliv, pokud věděla, ji nikdo nevolal.

Stále to byla jen naděje.

Když prošel poslední vetřelec, velmi opatrně pootevřela dveře. Zahlédla čtyři nebo pět mužů a žen, nezřetelné postavy v potměšlém hale. Byli k ní otočení zády a odcházeli. Lesk kovu u pasu a na ramenech prozrazoval, že alespoň někteří jsou ozbrojeni. Ale nikdo nebyl v uniformě.

Nebyl žádný důvod myslet si, že je to policie.

SEDMNÁCT

? Amby ?

Dokonce i v houštině nebezpečí a vzrušení jsem cítil, že bývalí společníci Parohatého, kteří přežili, na mě pohlíželi jako na potenciálně velmi nebezpečného soupeře ve své profesi, v proroctvích a magii. V tom se samozřejmě ani trochu nemýlili. Jejich vize je ještě více utvrzovaly v odhodlání vykonat původní plán obětování, ale Vortigern jim to zakázal. Trval na tom, že mě musí přinejmenším ještě vyslechnout než budu moci být obětován, a že konečné rozhodnutí o méu osudu zůstává na něm.

Podruhé jsem zahlédl Rubínovou paní, a potom potřetí. Opět stála zahalená v plášti a kápi mezi přihlížejícími, neviditelná pro všechny nebo alespoň nepovšimnuta nikým kromě mne. Znovu mě zdálky obdařila zlým, pobaveným úsměvem. Pomyslel jsem si, že asi čeká na příležitost znovu se dostat blíž ke mně.

Svým zvláštním zrakem jsem viděl, ačkoliv jsem to příliš nechápal, že se skupina mocných čarodějů žijících ve vzdálené budoucnosti nějakým způsobem zaměřuje na Stonehenge. Užívali síly, které se mi zdály stejně kouzelné jako všechno, co dělal Starý Merlin.

Couvl jsem v hrůze před vizí, v níž se rozdrčené části těl, úlomky kostí a krev lidí obětovaných na Stonehenge dostaly tam do budoucnosti.

Odvážně jsem opakoval králi své tvrzení, že můžu jeho potíže alespoň objasnit, pokud je nedokážu vyřešit. Obtíže jsou způsobeny tím, že s ním o moc v tomto území, které tvoří ústřední kámen oblouku mocných sil, soupeří jiní. Jsou to mocní lidé - předpokládal jsem, že čarodějové - nepochází z tohoto místa ani času.

Vážně jsem Vortigerna varoval, že jeho pokus nemá žádnou naději na úspěch. Nemůže přeměnit Tanec obrů v soukromý oltář nebo svatyni.

Než mohl odpovědět, byl král vyrušen příjezdem posla. Přicházela stále další hlášení o nepřátelské armádě, zřejmě saské, tábořící jen pár mil odsud.

Po chvíli napjaté konverzace Vortigern posla propustil a znovu se obrátil na mne. Požadoval, abych mu přesně vysvětlil, co znamenají má varování.

Řekl jsem mu, že vidím velké mocné protikladné síly, které hrozí nebezpečím, že ho mezi sebou rozdrtí. Starý Merlin mi ukázal dva symboly, rudého a bílého draka, dvě síly zápasící na život a na smrt - ačkoliv ve skutečnosti byly v boji zapojeny více než dva prvky.

Posílala mě základní pravdivost toho, co mi ukázaly vize a zároveň jsem získal jistotu svými předešlými úspěchy v navigaci. Odvážil jsem se pustit do sporu, tentokrát smrtelně vážně, právě s těmi druidy, kteří Vortigernovi poradili, aby mě vyhledal.

Ani na tomto místě velkých kouzel nepovolilo sevření neviditelné ruky, která představovala Merlinovu podporu.

Dostihla mě a mluvila skrze mě pravda, jak ji viděl a vyhlašoval největší čaroděj na světě. Když z mých úst vycházela Merlinova slova, nebyl jsem už dítětem. Byla to strašlivá zkušenost - měl jsem strach, že už vůbec nejsem nikým.

Ve své řeči jsem zdůraznil varování, že kopání a tvrdohlavé pokračování ve Vortigernově stavebním plánu zcela jistě vyvolá dokonce ještě větší výbuch násilí.

Usiloval jsem opakovaně o jasnější vizi zásahů z jedenadvacátého století, ale stále jsem viděl podobu rudého a bílého draka. Pak se objevil obraz podzemního jara, hrozícího náhle vypučet a smýt základy velkých kamenných bloků Stonehenge.

? Mezihra ?

Elaine se snažila být úplně zticha, pokoušela se ovládnout dech a pozorně naslouchala. Krčila se v bolestné pozici, pravé ucho na dveřích údržbářské toalety. Když zahlédla poslední skupinu vetřelců, znovu za sebou dveře pevně zavřela. Ať je to kdokoli, jediný pohled zmařil její naděje, že je to policie.

Situace měla jeden světlý bod: alespoň se nevracel škrábavý zvuk tlap velké kočky, ani předení, které se dralo z jejího hrdla.

Nedokázala odhadnout, kolik uplynulo času. Velmi brzy dosáhla stavu, kdy si myslela, že se zblázní, pokud zůstane v téhle samotce na záchodě ještě pár vteřin. Zhluboka nadechla a tiše, plynule znovu dveře odjistila a otevřela. Ve velké budově stále vládlo ticho a tma. Ne! Když se pozorně zaposlouchala, slyšela daleko, někde v horním patře hluk, zmatek, možná dokonce násilí.

Za chvíli opustila skryš a rozběhla se co nejlehčím krokem dolů šerou chodbou, směrem ke kanceláři strážní služby. Během několika vteřin se dostala ke dveřím, ke kterým chtěla. Ještě zajímavě popadala dech, když šeptala modlitbu díkyvdání, že je odemčeno.

Její přání bylo vyslyšeno. Světla v místnosti bez oken kde sídlila ostraha, se automaticky rozsvítila, jakmile Elaine vešla dovnitř. Nebo snad svítila pořád - nemohla si vzpomenout. Pohlédla na nástěnné hodiny, ale neuvědomila si doopravdy, že už se blíží půlnoc.

Ujistila se, že jsou oboje dveře vedoucí do místnosti zamčené zevnitř, ačkoliv se její důvěra v zámky o hodně snížila. Vetřelci takovým zařízením zjevně opovrhovali. Popadla telefon strážní služby a znovu se pokusila spojit se s vnějším světem. Doufala, že tahle vyhrazená linka možná klatbě unikla. Zklamalo ji sice, ale nepřekvapilo, když si ověřila, že přístroj je stejně neúčinný jako všechny ostatní.

Tady uvnitř požehnané svatyně ostrahy, bylo všechno tiché. Potěšila ji skutečnost, že ji nikdo z nepřátel aktivně nepronásleduje. Ihned ji však jalo temné podezření, že ji chrání jen to, že Morgana, její muži a zubatá nestvůra mají dost práce s věcmi, které považují za důležitější.

Průmyslová televize v budově byla řízena odsud z místnosti ostrahy. Elaine stlačila několik přepínačů na konzole a brzy dokázala nepozorovaně nahlédnout do vlastní laboratoře.

Její nejnovější obavy a podezření se potvrdily. Poslední banda darebáků (určitě to nebyla policie, pestré oblečení a tváře to vylučovaly) teď ovládala laboratoř. Morganini lidé zmizeli.

Na obrazovce byli tři muži odění v nepopsatelném oděvu moderní ulice, ale s masivními pistolemi v kožených pouzdrech na opasku. Dva seděli na židlích před klávesnicemi a konzolami. Jeden seděl sám, zády ke zdi. Právě teď bylo zřetelně vidět jen toho na židli nejbližší středu monitoru. Vypadal asi na třicet, s vlnitými plavými vlasy a vousy, zarážející tváří a světlýma znepokojenýma očima.

Vypadalo to, že v budově nefunguje jediný telefon. Elaine se obrátila na počítač, aby se pokusila spojit s někým mimo dům.

Několik minut pokusů na lince však nepřineslo nic užitečného.

Elaine při čekání na nějakou odezvu v pohodlném křesle málem usnula, vyčerpaná, možná s klamným pocitem bezpečí v tiché kanceláři.

Procitla s trhnutím hlavy. Na obrazovce viděla nesmyslnou odpověď:

Zářilo slunce listovím,
z ostruh odlesky plamene.

Na dolet šípů za křovím
jel mezi snopy ječmene
smělý sir Lancelot.

Elaine si v zoufalství připustila, že se možná rychle blíží čas, kdy bude chtít zbraň, kdy ji bude nezbytně potřebovat k obraně vlastního života.

Aby zůstala vzhůru, vstala a procházela se. Prohledávala zásuvky a skřínky. Ve spodní zásuvce prostorného stolu velitele narazila na stříbrnou automatickou pistoli.

? Amby ?

Když se vlákna lokálního časoprostoru znovu uspořádá a získala novou rovnováhu, nastala další perioda násilí, hlučné smrti a obrovské paniky. Všude kolem nás prchali kopáči, kněží i vojáci s kopími. Zdálo se, že velká část Vortigernovy armády je blízko vzpourě nebo útěku.

Rubínová paní se stále pokoušela dostat ke mně. Stále jsem netušil, kdo to vlastně je, jaký je její skutečný vztah k Artušovi a Merlinovi. Teď se mi pokoušela říci své jméno a že je na mne a mou úlohu v tomhle velkolepém magickém soupeření velmi zvědavá.

Zachytil jsem několik slov. Z nich jsem pochopil (jak jsem se domníval), že mě Rubínová paní chce odtud odvést a vzít někam, kde je její vlastní moc silnější.

Byli jsme však odděleni nějakou neznámou silou, kterou použila jedna z bojujících stran.

V hrůze jsem se od ní odvrátil a pokoušel se běžet, ale nikam jsem se nedostal. Hned jsem se ztratil ve vizích. Znovu jsem viděl oltář potřísněný krví, čerstvé rudé potoky přes staré, temné jizvy. Ostrý pazourkový nůž.

Mou vlastní, z velké části nekontrolovatelnou silou mne přinutili nahlédnout přes klikatící se stěnu Času do budoucnosti. Viděl jsem, jakou smrt chystá osud Vortigernovi. Zůstal mi odepřen jen její čas. Viděl jsem, jak hoří zaživa v dřevěné věži - velmi podobně jako jeden z jeho dělníků, které dokonce i teď nutil stavět alespoň část své velkolepé palisády.

Když jsem se vynořil ze svého záchvatu a popsal králi své nejnovější vize, hleděl na mě mlčky, ale vražedně.

A Merlinův stisk mě přiměl říci: „To, co vidím, není jistota Veličenstvo. Může se to stát a nemusí... Ale myslím, že se to stane.“

Až mnohem později jsem se dozvěděl, že se mé proroctví naplnilo. Krále stihla záhuba dokonce ještě ten den, kdy jsem dorazil ke Stonehenge a předpověděl jeho konec. Porazili ho nepřátelé, zrovna tak, jak jsem předvídal. Sasové záutočili a část Vortigernovy armády se vzbouřila. Jeho sny o slávě byly rozdrceny a zašlapány do prachu.

Ale jakkoliv rychle plynuly události, přišly příliš pozdě. Vivian, Hakonovi a mně už nebyly k ničemu. Když Vortigern uslyšel mou hořkou věštbu, stal se přístupnější naléhání svých rádců ohledně obětování. Odvlekli nás všechny tři od hlavního sídla a uvrhli do kamenné kobky. Tam jsme čekali, až přijde správný čas k oběti.

Vortigern dovolil, aby jeho instinktivní ochotu naslouchat mi a dbát mých varování přehlušilo rozhněvané naléhání druidů. Z mých společníků stáhli všechno, co vypadalo cenně. Hakon přišel o několik řemenů, Vivian o pár kousků oděvu. Já jsem však neměl nic, co by se zdálo hodné ukradení, a stále jsem k sobě tiskl starý Merlinův plášť.

Vivian se choulila v rohu kobky a vážně se modlila ke svému křesťanskému bohu. Ze strachu a sympatie mě objala, ale já ji netrpělivě setřásl a dál jsem seděl se zavřenýma očima. Pečlivě jsem se soustředil na bezeslovné pokyny, které mi plášť uděloval prostřednictvím série obrazů.

Začalo jemně pršet. Střechou našeho ponurého vězení zatékalo a kapající vodě nebylo možné se vyhnout - v tom nám bránily houževnaté trnité trávky nad námi a kamenná zeď ze všech stran.

Vivian slabě plakala, ale Hakon byl odhodlaný se o svůj život ještě jednou porvat. Pomohli jsme mu uvolnit ruce. Jako Seveřan považoval za životně důležité zemřít v boji a ne jako pokorná oběť.

Hakon se začínal pokoušet kopat, nejprve jen rukama a pak kousky křídových kamenů, které vyloupl prsty z tvrdé podlahy. Vykřikl jsem v náhlém impulsu a nechal se vést obrazy, které mi přinášel plášť. Popadl jsem jeden úlomek kamene a začal na jednu z temných, vlhkých kamenných zdí kreslit obrys lodky, téměř ve skutečné velikosti. Byla to malá loď, říční člun dost podobný tomu, kterým jsme připluli proti proudu Avonu a který nás odvezl z Merlinovy skály. Ale tenhle říční člun, který jsem byl nucen kreslit měl malý stěžeň a potřeboval tedy i plachtu.

Aby se mé vize staly jasnějšími, nahlédl jsem do zrcátka, které jsem měl schované v kapse. Na okamžik se objevila Merlinova tvář, uklidňovala mě a ujišťovala. Pak se ukázal nárys, který jsem potřeboval.

Jak mi vize prikazovala, rozestřel jsem plášť na podlaze vedle místa, kde kopal Hakon, a napřáhl ruce k oběma společníkům. Když po nich nejistě sáhli, přitáhl jsem je k sobě. Skrčili jsme se tak, že jsme se všichni shromáždili na Merlinově plášti. Nevěděl jsem, co se chystá, ale cítil jsem, jak se blíží fantastická proměna, víchr, který se chystá udeřit.

Zaslechli jsme, jak někdo přichází ke dveřím cely. Hakon pustil mou ruku, rychle si sedl do rohu a poraženecky svěsil hlavu, ruce za zády, jako by je měl stále svázané.

Jakmile strážný vkročil dovnitř, Seveřan vyskočil a vytrhl z pochvy na opasku zaskočeného muže nůž.

Hakon bojoval se strážemi a já jsem dokončoval náčrt své lodě.

* * *

Jako by se posmíval mému úsilí, objevil se větřík, mokrá vánka. Vběhl dovnitř štěrbinami kolem dveří a spárami ve zdi, nejprve jen šeptal, potom skučel... Ale kde jsou zdi? Nejsou tam, kde by měly být, ani tak pevné, jako předtím.

Sílicí větřík zvedl roztržené okraje Merlinova pláště a lehce se do něj opřel. Cítil jsem pod sebou dokonce vlny, ačkoliv to byl jenom vánek... a pak se náhle změnil v silný, skutečný vítr.

Plášť vyklouzl zpod našich nohou a vzněsl se. Stala se z něj plachta, připojená k náhle skutečnému a pevnému stěžni. Ztvrdlá zem našeho vězení se proměnila ve dřevo.

Párek strážných stál ještě před chvílíčkou ve dveřích a vysmíval se Hakonovi a jeho malému ostří; těšili se na dobrou zábavu. Náhle je smích přešel a rychle zmizeli. Nevím co přesně viděli a cítili, ani co ohlásili svým pánům, ale náhlé

zakvílení Merlinova větru prudce změnilo jejich smích v poplach.

Záhyby toho, co bývalo ošuntělým pláštěm, se zvětšovaly, až se z něj stala malá plachta, která zachytila vítr odnikud. Šlehalu muže před sebou a odháněla je z cesty.

Z cesty. Naše lodka se kymácela a zmítala na vlnách.

Kamenné zdi cely se rozestupovaly, nejprve pomalu, potom rychleji a rychleji. Strop už jsme neviděli. Odněkud pronikala ještě hlubší temnota, než byla v cele, a vyplňovala prázdný prostor.

Oba mí společníci si něco šeptali a žasli. Stále jsem svíral každého jednou rukou. Tak jsem je vzal s sebou.

Nemohu říci, jak dlouho jsme pluli, Vivian, Hakon i já, bezpečně houpaní a kolébání v loďce z pláště, která se nepostřehnutelně změnila ve skutečné a pevné plavidlo. Dřevěné boky našeho člunu byly natřeny načerveno, ale jinak vypadal stejně zasmušile a všedně jako kterákoliv rybářská bárka. Jistě jsme už byli za dveřmi a kamsi nás unášel skutečný proud, ačkoliv většina našeho okolí byla skrytá v noční tmě. Nakonec se mě mí společníci pustili. Když se loď naklonila, jako by se chtěla převrhnout, pevně se chtili sedadel veslařů, stožáru a páky kormidla, které se tak náhle objevily. Pluli jsme klidně, nehrozilo nám zvrhnutí ani potopení, ale Hakon a Vivian na mě hleděli v napjatém tichu. Uvědomil jsem si, že jsou smrtelně vydešení. Svět se zdál čistý a osychal, jako po mohutné bouři. Prozatím jsem nikde necítil ani náznak kouzel.

Za méně než hodinu zahnal vítr náš člun na blátivé pobřeží, na okraj slané bažiny. Hned jsem vysedl a rozhlédl se kolem. Obzor se většinou ztrácel v oblacích a v prachu. Nejprve jsme si nebyli jistí, jestli zapadá slunce nebo svítá. Stíny stromů padaly směrem do vnitrozemí. Na nějaký čas mě opustily vize, ale stále jsem věděl, že musím s Vivian a Hakonem ještě nějaký čas plout dál, alespoň tak dlouho, abych se ujistil, že se dostanou na nějaké poměrně bezpečné místo. Až přijde čas, dozvím se, co po mně Merlin chce dál.

Přežil jsem setkání s Vortigernem díky síle, která pro mě měla být nedosažitelná. Jistě neměla patřit desetiletému dítěti - a přesto byla má.

Zdrojem záchranné síly byl nepochybně Stařec ve Skále. Stejně jistě bylo, že nás s Merlinem spojuje pevné pouto.

Ať se ke mně podivná síla dostala jakkoliv, poznal jsem, že jsem na cestě k tomu, abych se stal velkým čarodějem. Nedokázal bych ale ještě udělat velké věci, které se staly při našem útěku, kdyby mi, jak slíbil Stařec, nepomohl jeho plášť.

Avšak znalost nesmírných a nelítostných sil byla smutná a bezútěšná. Byla předzvěstí stále většího nebezpečí, které přichází, i věcí, které bude nutné zvládnout. Ta téměř božská síla mi patřila i nepatřila. Nevěděl jsem, jestli je hroživější osud ztratit ji nebo být jí pohlcen.

Konečně jsem pocítil, že se Čas znovu bezpečně usadil ve svých kolejích, příjemný a důvěryhodný. Bylo pro mě ulehčením stát se ještě na chvíli dítětem; pochopil jsem, že si to Vivian i Hakon přejí. Plášť mi zrovna předváděl obrazy, které mi připadaly naprosto nepoužitelné. V představách jsem předával Vivian kouzelný šat, potom jsem ji opouštěl a vcházel do lesa.

Vytrvale jsem se pokoušel vydobýt z Merlinova daru více informací, ale spatřil jsem jen obrazy, které byly horší než žádné, jen děsivé, strašné představy. S výkřikem jsem zmuchlal neúčinnou látku a vyhodil ji přes palubu loďky.

Vivian zaprotestovala. Chvatně plášť popadla a zachránila. Opatrně starou látku uchopila, vyždímala z ní vodu a pokusila se ji uhladit.

Ztratil jsem všechny své vize, alespoň prozatím, dokonce i ty ve Vivianině zrcátku. S jistotou, kterou nemohu vysvětlit, jsem věděl, že budu brzy na dlouhou dobu oddělen od svých společníků.

Neslyšeli jsme pronásledovatele - na nové vodě, zemi a obloze nebylo ani stopy po strašlivé vřavě a zmatku, který zachvátil Vortigernův tábor, zrovna když nás loďka odvážela do bezpečí. Postupovali jsme pomalu. Zbudovali jsme tábořiště na pobřeží, bez ohně, a odpočívali.

Čas kolem nás už zase plynul celkem přirozeně (jak dlouho bychom vydrželi být přičetní?). Báł jsem se a plakal v noční tmě, zatímco mě Vivian držela a konejšila, jako by těšila nemluvně.

OSMNÁCT

? Hakon ?

Dlouho jsem věřil, že si člověk dokáže zvyknout na všechno, co ho nezabije. Těhle víry jsem se s vynaložením celé své vůle ještě držel i ke konci fantastické plavby lodkou, která nás odvážela z Vortigernova tábora. Usilovně jsem se snažil zvyknout si na výstřední život s magií. Ale dlouhá cesta - jak uvidíte - obrátila mé úsilí vníveč. Měl jsem asi takový úspěch jako rybář z mořského pobřeží, který se rozhodne postavit si chýši na pláži omývané mohutným příbojem, nebo horal, který dostane báječný nápad povozit se na lavině.

No, možná jsem si vedl o trochu lépe než ti nešťastníci. Po první hodině plavby v kouzelné loďce jsem přestal vkládat spoustu energie do obdivování zázračného způsobu, jakým se rozplynuly zdi naší cely. Unikli jsme mučení, naše těla bezpečně cestovala a věznitelé zůstali zcela zmatení někde za námi. Příliš jsem se nesnažil pochopit, jak byla vlastně naše přeprava na poklidné mořské pobřeží zařízena. Síla, která nás zachránila, byla překvapivě účinná. Byl jsem odhodlán zjistit, který čaroděj - nebo bůh - daroval Ambymu podivuhodný plášť.

„Ten plášť mi dal stařec.“ Nic víc mi chlapec neřekl, když jsem se ho ptal poprvé, toho rána po našem vydařeném útěku. Konečně jsme v nádheře úsvitu viděli, jak jasně červenou barvou je natřená naše loď a jak elegantně doplula k

mokřinám. Pozorovali jsme mořský záliv a vnitrozemí pokryté lesy. Bylo krásné ráno, jedno z těch, kdy je všední světlo silný a je skoro možné uvěřit, že takové věci jako čarodějové, kouzla a lidské oběti vůbec neexistují.

Neústupně jsem trval na své otázce. „Říkáš stařec?“

„Ano.“

„Samozřejmě velký čaroděj.“

„Ano.“

„Ten slavný Stařec ve Skále, jehož dům jsme se pokoušet bránit. Je to opravdu Merlin? Merlin krále Artuše?“

„Ano.“ A díval se mi zpřímá do očí.

„Slyšel jsem, jak mluvíte o Merlinovi, před několika dny,“ zahrnul jsem do svého pohledu i Vivian, Jako by byl naživu. Ale ve všech příbězích, které jsem kdy slyšel, Artušův Merlin už před léty zemřel. Nebo ho přinejmenším uvěznili tak, že se nikdy nedostane ven.“

Odpověděl mi chlapec: „Král Vortigern měl být taky mrtvý.“

Přešel jsem drzý tón. „Dobrá, když uvážím moc kouzla, které jsme právě viděli, jsem připraven vám věřit. Ten stařec - Merlin - je někde ve skále pod věštírnu? Někde v polovině mezi horním a dolním ústím jeskyně?“

„Ano.“

Zdálo se, že Vivian je přinejmenším stejně zvědavá jako já, což mě docela překvapilo - tehdy jsem si ještě myslel, že je kněžkou orákula a měla by tedy vědět víc než kdo jiný. Zaváhal jsem a Vivian pokračovala ve vyptávání.

„Amby, chci to vědět. Říkáš, že Merlin žije, dýchá? Že je to skutečný člověk z masa a kostí? Žije tam někde v tajné místnosti uvnitř skály?“

Amby zavrtěl hlavou. „Není tam žádná tajná místnost. Každopádně nic tak velkého, aby tam mohl žít člověk.“ Odmkl se, vypadalo to, že má potíže najít správná slova. „Je živý, to ano, a jsou tam kosti.“ Další odmlka. „Žádné maso.“

Znovu jsem se ujal kladení otázek. „Myslíš něco jako chodící kostra? Viděl jsi někdy toho netvora?“

„Ne, to není netvor. Není to opravdová kostra.“ Chlapec se zhluboká nadechl. „Potřeboval jsem zrcadlo, abych ho viděl, a ani tak jsem ho neviděl příliš jasně. Myslím, že jeho kosti jsou všechno, co... Myslím, že jsou tam už několik let nějak vmáčkuté do země. Jako by ho zasypala spousta těžkých balvanů.“

Vivian soucitně povzdechla. „Takže všechno, cos viděl, jsou rozmačkané kosti,“ pokračoval jsem ve výslechu. „Jak víš, že patří starci?“

Chlapec znovu zavrtěl hlavou. „Nevidím Merlina, kosti, ani nic jiného takovým způsobem, jakým vidím vás. Jen ve vidinách. Vidím tvář, s kůží i vlasy, se vším všudy.“

„A jak víš, že to, co vidíš, je skutečné?“

Vyrovnaně se na mě zadíval. „Moje vize jsou ty nejopravdovější věci, které vidím. Dostaly nás pryč od toho bláznivého Vortigerna, nebo snad ne?“ Odmkl se, nechal tu myšlenku stranou. „A je ještě jeden důvod, proč jsem si jistý, že tam ty kosti jsou - lidé se mnou o nich pořád mluví.“

Prozatím jsem to nechal být. „Ale pořád mi není jasné, chlapče, proč jsi tak přesvědčený, že ten stařec, ten starý čaroděj je opravdu Artušův Merlin?“

Amby znovu jen pokrčil rameny. Vypadalo to, že nám už řekl všechno, co měl v úmyslu říci. Vivian mu ochranně položila ruku kolem ramen. „Nech chlapce na pokoji,“ řekla mi s autoritou věštkyně v hlase.

„Jak chceš.“ Ať už prostřednictvím chlapce působily jakékoliv síly, viděl jsem dost z toho, co dokáží, abych je nechtěl rozzlobit. Stařec ve Skále byl zjevně v jistém smyslu skrz na skrz živý a aktivní. A ať to byl opravdový Merlin nebo někdo jiný - nebo něco jiného - nechtěl jsem si ho zneprátnit. Uvádělo mě ale v úžas, proč by si Stařec, ať už byl kýmkoliv nebo čímkoliv, vybral jako médium nebo učedníka pouhé dítě.

Proč by tak skvělý čaroděj chtěl, aby jeho mluvčím s druidy byl takový spratek, desetileté děcko, když mohl využít tak zkušeného válečníka, jako jsem já? A pokud potřeboval někoho s nadáním k magii, proč si nevybral Vivian, věštkyni (jak jsem tehdy věřil) a pravděpodobně věrnou služebnici orákula?

Jak už jsem ale říkal, neměl jsem příliš času na to, abych žasnul. Náš útěk byl završen, jakmile však byl vyřešen jeden vážný problém, jako obvykle jsme stanuli tváří v tvář dalším, novým otázkám, které vyžadovaly praktické odpovědi. Neodpočívali jsme na pobřeží ještě ani hodinu, když malý Amby náhle vyskočil na nohy a pevným hlasem oznámil, že přišel čas, kdy bude muset Vivian i mě opustit.

V té chvíli mě nemohlo překvapit skoro nic. Nezamýšlel jsem se o tom přit, ale Vivian byla ustaraná. „Proč říkáš, že nás musíš opustit, Amby? Kam jdeš?“

Chlapec pokrčil rameny. Vypadal bledý a nemocný, jaksi potlučený a roztrhaný, jako my všichni po našem útěku v poslední chvíli, ale už se zotavil z pláče.

Řekl: „Půjdu tam, kam on chce, abych šel. Nemyslím že by to bylo moc daleko odsud.“ Ohlédl se zamyšleně přes rameno, k zelenému lesu.

„On?“ Dívka zjevně nechápala o nic víc, než já, co se děje. „Merlin s tebou pořád nějak mluví?“

„Kdo jiný?“ usuzoval jsem s povzdechem reptavě. Oba společníci se na mě podívali.

„Ano,“ řekl Amby. „Merlin, samozřejmě.“ Měl jsem dojem, že k té osobě chová podobné pocity jako dítě k uznávanému, ale obávanému otci.

„Přejeme ti štěstí,“ řekl jsem chlapci dost čestně. Nepokusil jsem se mu však rozmlouvat odchod. Byl jsem vděčný za pomoc Merlina - nebo síly, která si přivlastnila jeho jméno - která skrze něj přišla. Přesto jsem dával přednost - a stále dávám - tomu, vést svůj život pokud možno stezkami vedoucími mimo mohutný příboj, neřkuli lavinu okultních sil, které se zdály provázet Ambyho, kamkoliv šel.

„Děkuji,“ odvětil vážně, přistoupil blíž a podal mi ruku na rozloučenou. Pak se objali s Vivian.

„Určitě tě ještě uvidím,“ slyšel jsem, jak jí tiše šeptá do ucha. „Starý Merlin to říká.“

„Kdy?“ zeptala se s obavami.

Amby pokrčil rameny, sevřel rty, otočil se a vykročil směrem pryč.

„Amby!“ zavolala za ním Vivian. „Zapomněl sis kouzelný plášť!“ Nejistě natáhla ruku s otrhaným oděvem. Ohlédl se na nás přes rameno. Pronikavě křikl: „Stařec říká, aby sis ho nechala. Povede vás zpět. Já ho teď nepotřebuji.“

„Počkej!“ Byla řada na mně. „Kam zpět? Máme si znovu vzít lod?“

„Nevím. Teď vám to nedokážu říct. Uvidíte.“

„Myslíš, že nás plášť povede, ať budeme chtít jít kamkoliv?“

Hoch neodpověděl, ale jen znovu zamával a za okamžik už nám zmizel z dohledu mezi stromy. Chvilí jsem zvažoval, jestli ho nemám dohonit a trvat na tom, aby mi na poslední otázku řádně odpověděl. Stále jsem však měl v živé paměti, jaké síly chlapce chrání. Když jde o kouzla, není pro válečníka hanbou být opatrný.

Když malá Ambyho postavička zmizela z dohledu, podívali jsme se s Vivian na sebe.

První promluvila dívka. „Kam se chceš vydat, Hakone?“

Vyvstal přede mnou nechtěný, ale žádoucí obraz něžných modrých očí a plavých vlasů.

Odpověděl jsem: „Když připustím, že nám Starcovo kouzlo - ať už má ve skutečnosti tyhle zázraky na svědomí kdokoli - dovolí si vybrat, rád bych se vrátil na místo, kde je vaše věštitelna.“ Byla tam Jandree, se kterou mě už tehdy spojovalo tajemné pouto osudu. A taky tam byl náš poklad, který by se možná ještě dal zachránit. A mí lodníci, pokud nějakí přežili.

A dodal jsem: „A pokud je Čas, kterým se pohybujeme, stejně beztvary a nestálý jako voda a přitéká i odtéká jako příliv a odliv, rád bych se vrátil, pokud to jde, co nejtěsněji po okamžiku, kdy jsme odpluli.“

Vivian zamyšleně přikývla. „Taky se chci vrátit k Merlinově skále,“ poznamenala, když uhlašovala a skládala plášť. Pak ho znovu rozložila a pokusila se přehodit si ho přes ramena.

„Předpokládám, že budeš chtít totéž.“ Odmlčel jsem se. „Ty bys měla znát pravdu o orákulu, pokud ji vůbec někdo zná, Vivian. A myslím, že jsem si zasloužil právo taky ji poznat. Leží tam opravdu Artušův Merlin? Nebo aspoň jeho kosti? Mrtvý nebo zakletý nějakým mocným kouzlem?“

Na okamžik zaváhala a pak přikývla.

„Mrtvý nebo zakletý?“

„Nevím, Hakone. Myslím, že zakletý. Žádný duch.“

„Zdá se mi velmi divné, že ty, kněžka orákula, víš tak málo o síle, které sloužíš.“

Jen se na mne dívala.

Pokrčil jsem rameny. „Ať je to kdekoliv, vraťme se tam tak rychle, jak je to možné.“

Připisoval jsem síle, která zařídila náš únik, obrovskou moc a dobře jsem si uvědomoval zmatek a zkázu panující v táboře nepřítelů, když jsme ho opouštěli. Proto jsem se nijak zvlášť nestaral o pronásledovatele. Vypadalo to, že naše vybavení je v pořádku, když jsme se rozhodli pokračovat v cestě. Neměli jsme s Vivian téměř nic, jen otrhaný oděv, který jsme měli na sobě ve vězení. Náléhavě jsme potřebovali jídlo a zbraně.

Když jsem si toho všiml, věštkyně se pokusila získat nezbytné věci pomocí Merlinova daru. Mnula plášť, prozpěvovala a mumlala nad ním. Nejprve se nedělo nic. Až změna taktiky přinesla lepší výsledky. Vivian si přitáhla plášť přehozený přes ramena těsně k sobě, jak to dělal Amby. Potěšeně zašeptala, že pod zavřenými víčky vidí velkou zásobu jídla, kožešin, zbraní a dřeva.

Odevzdaně jsem mávl rukou. „Veď mě tedy, věštkyně.“

Svraštilo se jí čelo, jak se lehce zmaččila. „Hakone, v mé vidině jsou i tři muži. Stojí uprostřed všech věcí, které potřebujeme - ale vypadají divoce.“

„Svět je plný divoce vyhlížejících mužů. Znamená to snad že bychom se měli zavrtat pod zem jako červi? Veď!“

Vypadalo to, že už nebudeme používat lodku. Ačkoliv bych raději plul než šlapal, neměl jsem na výběr. Každopádně bychom teď byli na veslování jen dva.

Vivian se obrátila směrem k vnitrozemí a vyrazila. Sem tam se zastavila, zavřela oči a soustředila se. Následoval jsem ji.

Ušli jsme asi sto yardů, když mě náhlý popud přiměl ohlédnout se, právě včas, abych viděl, jak se naše kouzelná loďka sama vydává na moře. Objevila se v ní větev s listím, dolní konec nějak upevněný ke dnu, takže sloužila jako nouzová plachta - hrubá, ale dostatečná, protože ji stejně pohánělo kouzlo.

Upozornil jsem na to Vivian, ale ta nic neřikala. Co by nás ještě mohlo na téhle výpravě překvapit?

Kousek kouzelné látky nás vedl ztemnělou krajinou k místu, kde nás vůně kouře upozornila na blízký oheň. Vivian kráčela tmou jistě, i když měla zavřené oči. Zašeptala, že jí Merlinův plášť umožňuje vidět na cestu stejně dobře jako v pravé poledne. Vskutku jsme procházeli lesem téměř nehlučně. Šel jsem těsně za ní a občas jsem ji dovolil, aby mě vedla za ruku.

Když jsme se prodrali kousek dál, uviděli jsme vysoké stromy, jejichž spodní větve byly ozářeny malým ohněm.

Samotné plameny ještě zůstávaly skryté u země.

Pro tu chvíli nás plášť přestal vést. Při opatrném metodickém průzkumu jsme brzy odhalili tábořiště tří mužů. Byli ozbrojeni a vyhlíželi bojovně.

Jeden z nich, nejmenší a nejčilejší, něco vařil nebo opékal. Linula se k nám lákavá vůně. Ostatní seděli poblíž a zatímco čekali na slibné jídlo, tiše se o něčem dohadovali. Nebyli ostražití. Tajně jsem se přiblížil. Měl jsem příležitost všechny si je prohlédnout a ocenit jejich způsobilost k boji - což je vždycky choulostivý a nejistý úkol. Taky jsem si všiml umístění zbraní v táboře a výzbroje mužů.

Největší z trojice, který vypadal jako vůdce, byl i nejhovornější. Často a široce gestikuloval, jeho hlas duněl, i když

nemluvil dost hlasitě, abych ho zřetelně slyšel.

Chvilí jsem trojici pozoroval. Neviděl jsem ani nezaslechl nic, co by naznačovalo, že by se poblíž v temnotě mohli potloukat další čtyři nebo pět mužů. Došel jsem k názoru, že jsou to téměř jistě banditi, ačkoliv v tomhle světě není vždycky snadné rozeznat bandity od čestných mužů ve zbraní. V tomhle případě mi v rozhodnutí brzy pomohla skutečnost, že jejich rozhovor se přiosřil a získal na hlasitosti. Slyšeli jsme, jak se dohadují o rozdělení kořisti z nějaké nedávne loupeže.

Jídlo, které ti ničemové pravděpodobně také ukradli své poslední oběti a právě ho začali připravovat, velmi lákavě vonělo. Opékali na rožni maso a na plochem kameni pekli jakýsi druh koláče. To mi důrazně připomnělo, že jsme během posledního dne našeho uvěznění jedli jen málo nebo vůbec, ačkoliv nás dobře nakrmili po příjezdu do Vortigernova tábora.

Stáhli jsme se s mou společnicí pár yardů zpět z porovacího stanoviště. Našli jsme si místo dost daleko od záře ohně, abychom se šeptem poradili. Viviant mi řekla, že s pláštěm nebo bez, není si jistá, zda nám dokáže zajistit kouzla, která potřebujeme.

„A co plášť?“

Znovu se pokusila a zavrtěla hlavou. Vidiny, které přinesl kouzelný oděv, zmizely nebo neukazovaly nic, co by se týkalo naší současné situace.

„Pak tedy musíme to, co potřebujeme, získat jinak,“ zašeptal jsem zpět.

Ale oni jsou tři. A jsou ozbrojení a ty ne!“

„Další nevýhoda, kterou je třeba napravit.“

Kouzlo pro nás udělalo všechno, co mohlo. Odpovědnost a další plány a jednání připadlo na mne. Přesně řečeno, nemohu tvrdit, že čin, který následoval, byla sólová akce. Důležitou roli statečně sehrála Vivian. Spěšně jsme vymysleli plán, ve kterém měla naše oběti rozptýlit, zatímco já se nim měl přiblížit zezadu.

Vivian si sundala pár kousků oděvu - moc jich neměla - pak zaváhala a stáhla i to poslední. Minutu tam stála a třásla se zimou, než jsem se tiše připlížil na stanoviště na pačné straně ohně. Má statečná společnice pak přistoupila k malému tábořišti v roli bezmocné ženy neoděné v ničemjiném než ve svých dlouhých rusých vlasech.

Na těch pár důležitých vteřin byl podvod dokonale úspěšný. Všichni muži beze slova vstali a vyrazili stejným směrem. Vivian jim vracela pohled se zkusmým úsměvem.

V tu chvíli jsem přeskočil padlý kmen a vpadnul mezi ně zezadu. První dvě rány, jednu do ledvin a druhou do hlavy vůdce banditů, jsem uštědřil silnou hořící větví, kterou jsem popadl z jejich táboráku. Sebral jsem ji hned, jak jsem mezi ně skočil, když ke mně byli všichni ještě obrácení zády - mimo ohniště nebyl po ruce žádný dostatečně velký kus dřeva nebo jiná zbraň.

Druhý úder hořící větví složil největšího protivníka, s výbuchem jisker a popela na jeho lebce. Než jeho zmatení kumpáni stačili zareagovat, ozbrojil jsem se čepelí.

Jakmile jsem měl v ruce skutečnou zbraň, byl zbytek poměrně jednoduchý, ačkoliv mezitím nepřátelé taky popadli zbraně. Úkol se ještě zjednodušil tím, že se má společnice nespokojila s odvracením pozornosti, ale popadla sekeru, která byla na dosah, a přidala se ke mně. Během několika okamžiků přestal křičet i poslední z banditů.

Vivian se znovu oblékla a znovu získala svou cudnost. Pak mi pomohla odtáhnout těla lupičů z kruhu světla ohně. Snědli jsme jídlo, které si připravili. Část masa spadla do ohně, ale boj naštěstí skončil dřív, než se spálilo tak, že by nebylo k jídlu.

Jakmile jsme měli situaci pevně v rukou, pokusila se Vivian pronést uzdravující zaklínadlo, protože jsem si popálil prsty, když jsem z ohně vytáhl svou první hořící zbraň. Pomyslel jsem si, že její kouzlo trochu pomohlo, ale ne víc než trochu. Mé pochybnosti znovu narůstaly.

Vivian pustila mou ruku a modlila se nad padlými. Dovolávala se několika bohů - situace nevypadala křesťansky - a zarecitovala jistá zaklínadla, pro případ, že by jejich duše neodpočívaly v pokoji. Pak jsme se přesunuli a zbudovali si vlastní tábor půl míle od jejich, jen pro případ, že by trojice banditů čekala nějaké posily.

Když jsme se přesouvali k našemu tábořišti, Vivian se stále ohlížela. Uklidňoval jsem ji, že ti tři, které jsme přepadli, nejspíš nemají přátele, kteří by nás pronásledovali. Odvětila, že se nebojí pronásledování, ale spíše ji stále zajímá, co se stalo s Ambym. Teď se však nedalo pro chlapce nic udělat a má společnice měla dost rozumu, aby si to uvědomila. Jak jsme šli dál, stále méně se ohlížela.

Nepotřebovala ani žádné pobízení, aby udržela dobrý krok. Zdálo se, že je stejně pevně jako já odhodlaná vrátit se k Merlinově skále tak rychle, jak jen to bude možné.

Říkal, že se chce učit magii od tamního mistra. Myslím taky, že spěchala, protože na ni předtím naléhal Amby.

Také jsem dychtil znovu se postavit Merlinovi - pokud to skutečně bylo Starcovo jméno - abych viděl, jestli je hoden být pánem, po kterém jsem toužil. Pokud ne, snad by mi mohl poradit, kde ho najdu. Pravda také byla, že jsem neměl kam jít.

? Mezihra ?

Elaine vytáhla ze zásuvky automatickou pistoli a položila ji na stůl. V jejích očích to byl neohrabaný předmět, ošklivý a nebezpečný - ale snad byl nezbytný. Byla teď utrápená strachem a napětím, ačkoliv se choulila v pohodlném křesle velitele ostrahy. S hrůzou sledovala na malé obrazovce monitorovacího systému, jak se muž se světlými vousy a jeho malá tlupa společníků usadili v laboratoři. Nejčerstvější vetřelci si zjevně ještě nevšimli nenápadných televizních kamer v horních rozích místnosti, kterou obsadili. Možná si ale byli tak jistí vlastní silou, že si mohli dovolit být k tatovům

věcem lhostejní.

Elaine teď sledovala obrazovku pozorněji. V rohu laboratoře uviděla ležící tělo - byl to jeden z Morganiných lidí. Muž se vůbec nehýbal, ležel v poloze, která vypadala velmi nepohodlně. Nejnovější skupina návštěvníků si ho vůbec nevšímal. Závěr byl nepochybný, muž byl mrtvý. Současně rozeznala, že druhý Morganin muž zřejmě leží na takovém místě, že na jeho tělo téměř neviděla ani jedna z kamer. Všechno, co z něj skrytá pozorovatelka viděla, byla špička černé boty.

Mordred - ano, tak mu říkali jeho podřízení - Mordred sám, muž se světlými vousy a očima lovce, stále seděl v prostřední židli, zatímco jeden nebo dva jeho pobočníci zůstávali na jedné straně místnosti a přecházeli z nepochopitelných důvodů sem a tam. Další spolupráce opatrně sahala na kontrolky hypostatoru. Elaine musela potlačit nutkání zakřičet na ni, ať přestane.

Čerství dobyvatelé laboratoře spolu nemluvili anglicky ani tím bezejmenným jazykem, který užívala Morgana a její parta. Tenhle jazyk zněl úplně jinak, ale Elaine zjistila, že mu bez námahy rozumí.

Další z Mordredových kumpánů, který obvykle seděl u zdi a na obrazovce se objevoval jen příležitostně, byl středně vysoký plavovlasý muž, kterému chyběla jedna ruka pod loktem. Vypadalo to, že používá jeden z nejmodernějších modelů umělé ruky. Mordred mu říkal Thrain. Thrain měl v koženém pouzdře pistoli a dlouhý nůž v pochvě, na té straně těla, kde měl opravdovou ruku. Nejpodivnější bylo, že on i jeho společníci úplně ignorovali skutečnost, že mu z torza ruky stále pomalu odkapává krev z velkých škrábanců, které jako by způsobila divoká kočka. Měl potrhane i oblečení. Všichni oslovovali svého vůdce lord Mordred a občas Veličenstvo.

Skrytá pozorovatelka se zachvěla.

Elaine přepnula na druhou kameru. Pohled ji šokoval (i když už viděla dva mrtvé muže). Morganina velká kočka ležela mrtvá v nejvzdálenějším koutě místnosti. Hlava zvířete ležela v podivném úhlu, jako by jí zakroutilo krkem nějaké zvíře silnější a divočejší než ona sama. Na těle měla i bodné rány.

Thrain se vrátil a usadil se nehybně ve svém rohu. Stále z něj kapala krev na nábytek i na podlahu.

„Chudák kotě.“ To byla Mordredova poznámka, zazněla jako jalový komentář. A na okamžik vypadal smutně, když se krátce podíval na poražené zvíře.

Pak se Mordred podívil, kde je Fisher.

Elaine si vzpomněla na své pokusy o dorozumění se svým prvním podivným návštěvníkem. Otočila hlavu a rozhlédla se. Všimla si, že se obsah nejbližší počítačové obrazovky změnil. Poslední veršiky nahradilo - díky Bohu! - jediné slovo ELAINE?

Přispěchala ke klávesnici a rychle vyťukala odpověď: FISHERE? KDE JSTE?

ANO JSEM TO JÁ. JSEM V UKRYTÍ, JAKO VY. DOVOLTE MI, AŽ VÁM POMOHU. POUŽÍVEJTE KLÁVESNICI TAK JE JEDNODUŠŠÍ UDRŽET SI SOUKROMÍ.

Na obrazovce monitorovacího systému Elaine uviděla, že i Mordred si pohrává s klávesnicí, ale nedalo se říci, co dělá. Zoufale se zamyslela. Jak se ujistit, že na druhém konci je opravdu Fisher?

Za chvíli napsala: KDYŽ JSTE POPRVÉ PŘÍŠEL, NĚCO JSTE MI ŘEKL O NĚKOM, KDO NĚKDE JE. NEVĚŘILA JSEM VÁM. KDO? KDE?

GRATULUJI VÁM, ŽE JSTE DOKÁZALA VYMYSLIT DOBRÝ TEST. ODPOVĚĎ JE: KRÁL ARTUŠ, V AMBULANCI.

Elaine zhluboka vydechla. V POŘÁDKU. PROSÍM, POMOZTE MI, JESTLI MŮŽETE.

BRZY. MÁTE MEZITÍM NĚJAKÉ OTÁZKY?

Měla jich tolik, že nevěděla, čím začít. CO TADY DĚLÁ ARTUŠ?

ČEKÁ.

NA CO? PROČ ČEKÁ TADY?

NA ŠANCI, ŽE HO UZDRAVÍ. ARTUŠ NENÍ JEDINÝ, KDO POTŘEBUJE UZDRAVIT.

NEROZUMÍM, TOHLE NENÍ NEMOCNICE.

ALE MOŽNÁ JE TO BRÁNA K NÍ. NEZTRÁCEJTE ODVAHU. POKUSÍM SE VÁM POMOCI.

Elaine se vrátila k monitorovacímu systému. Brzy pochopila, že Mordred a jeho lidé dobře vědí, že Morgana právě odcestovala skrz holoscénu do Vortigernova tábora. Nebyli si jistí, co se s ní stalo potom, ale Mordred se domníval, že nejspíš odešla na nějaké místo, kterému říkal Logres (znělo to jako log-reis). Tam se může na svém vlastním hradu pokusit o úspěšnou obranu.

Na Mordredově obrazovce se objevil Fisherův obraz.

Mordred byl velitelský typ. Ohrazoval se, že není až tak špatný společník, ale dokonce i tak Fishera vylekal. Elaine se dívala na obraz na obrazovce a mohla to říci.

Mordred: „Předpokládám, že zbavit se tě způsobí více problémů, než vyřeší.“

Fisherův obraz na obrazovce se lehce uklonil.

„Mám pro tebe otázku,“ požádal Mordred. Prohrábl si oběma rukama své vlnité vlasy, jako člověk, který se připravuje na mentální soustředění. „Co se stalo všem těm lidem, kteří obvykle pracují v téhle budově?“

„Zřejmě to zařídila královna Morgana, tak či onak.“

„Prosím? Mé zdroje naznačují, že tady mohl zůstat jeden člověk. Žena, která obvykle pracuje v místnosti, kde jsme teď. Odbornice v používání toho zařízení.“

„Řekl bych, že se Morgana zbavila jediné osoby už mnohokrát.“

„Možná. Nebo ta mladá dáma nějak vyklouzla. Možná se skrývá nebo pokouší skrýt někde v budově. O tom bys nevěděl nic, že?“

„Možná se jí podařilo dostat se pryč.“

„Nepravděpodobně.“ Mordred si znovu prohrábl vlasy. „Teď se musím rozhodnout, kolik času a energie mám věnovat pátrání po ní. Jakou má cenu?“

Elaine se otočila, přechodně nebyla s to dál poslouchat a dívat se.

Znovu opatrně zvedla pistoli a vyzkoušela ji. Přitom si dávala velký pozor, aby hlaveň mířila stále od ní. Všimla si čehosi, co vypadalo jako elektronický hledáček. Neměla by tu být nějaká bezpečnostní pojistka, aby ta zatracená věc nespustila omylem? Skutečně tu bylo několik knoflíků a výčnělků. Opatrně zbraň zasunula do brašničky na opasku. Znovu si prohlédla monitorovací obrazovku. Rozhovor mezi Fisherem a Mordredem skončil.

Elaine se vrátila ke klávesnici, aby se s Fisherem znovu poradila. Její rádce s ní byl naštěstí stále ve spojení. Napověděl jí, aby vyhledala maličký knoflík na boku zbraně.

ZAHNĚTE ZA NĚJ K SOBĚ, JAKO BYSTE ZMÁČKLA SPOUŠŤ.

Udělala to. A vyřukala: **V POŘÁDKU, MAM TO.**

TEĎ JE ZBRAN PŘIPRAVENÁ VYSTŘELIT.

Rychle pojistku zase vysunula dopředu. Pomyslela si, že je teď tak připravená, jak jen může být. Na věšáčkách visely klíče strážní služby, všechny pečlivě označené. Vybrala si klíč od vnitřního vstupu k místnosti s pojistkami. Znovu se odvážila, vyděšeně, ale s úspěchem, projít temnou chodbou a vejít do místnosti, kde bzučel generátor.

? Hakon ?

Řekl jsem, že jsem vyplýval jen málo času na obdiv Merlinova kouzla. Přesto na mě síla a dovednost použitá i v mém zájmu udělala silný dojem. Neunikl jsem rostoucímu přesvědčení, že osud, některý mocný bůh nebo ještě nějaká vyšší síla zamýšlela, abych sehrál na světě mnohem důležitější úlohu, než jsem dokázal hrát dosud. Začal jsem být zvědavý, jestli i tak pustošivé rány osudu jako ztráta posádky i lodě nemohou být součástí velkého plánu, který mě má nakonec přivést k úspěchu a slávě.

Vivian a já jsme pokračovali v cestě všedními prostředky. Chtěl jsem se jí omluvit, že jsem ji téměř dovlekl k Vortigernovi a tak ji uvedl do nebezpečí, spolu s chlapcem, o kterého se starala; ale hrdost mi to nedovolila.

Jistěže jsem měl vztek na Vortigerna, že mě ošidil, jak jsem to viděl já, o slibovanou odměnu. Ale s tím se teď nedalo nic dělat; a měl jsem dobrý důvod myslet si, že král už za své přečiny zaplatil.

Byl jsem zvědavý, co nalezneme, až se dostaneme k cíli. Byl jsem vděčný Starci z Orákula, že tak úspěšně zařídil náš útěk, ale zároveň jsem si myslel, že nám dluží tu nejlepší pomoc, kterou dokáže dát, aby mi oplatil, že jsem riskoval vlastní život a promrhal životy své posádky, když jsme se pokoušeli ubránit jeho dům a území.

Navzdory vyslovenému přání, abychom se vrátili do jeskyně dříve než hodinu po odplutí, doopravdy jsem nečekal, že by se to stalo. Nepochyboval jsem, že na Merlinově skále uplyne několik dní, než se dostaneme zpět, ani že najdeme Comorra nebo alespoň malou posádku z jeho jednotek zabydlené v domě a okolí. Měl jsem zajisté i to, že se mezitím pravděpodobně odhodlají prozkoumat jeskyni.

Má představivost odmítala zajít za tento bod. Otázka, která mě skutečně nahloďovala, byla: Co se stalo Jandree? A pokladu? Ale byly to hlavně plavé vlasy a modré oči velekněžovy ženy (jak jsem stále věřil), které jsem stále viděl před sebou. Takovým vidinám nepopíratelně napomáhalo jisté kouzlo, které nemělo nic společného se zaklínáním starce pohřbeného ve skále.

Už jsem měl zkušenosti s mocí Starého Merlina, která působila na takovou vzdálenost skrze pouhé dítě. Dokázal jsem si snadno představit, že Bran, velekněz takového orákula, může přivolat hrozivě velkou sílu, kterou by potrestal jakéhokoliv vetřelce do jeho soukromého života. Věci však zřídka bývají tak prosté, jak by si člověk myslel. Soužila mě přirozeně ještě jedna otázka: Proč by zdroj tak mocné magie musel tolerovat Comorrovu invazi?

Během cesty s Vivian mi v hlavě stále strašil přebytek kouzel. Pochopitelně jsem byl vděčný, že jsem přežil, ale teď jsem se ocitl v nové situaci - stal jsem se mužem bez následovníků i bez pána, kterému bych dlužil oddanost. Ztratil jsem své muže i Krátkého hada a zůstal vcelku promyšleně odříznutý od domova i vlastních lidí.

V této situaci jsem zvažoval, zda není čas zvolit si boha a nabídnout mu věrnost. Nejprve byl nejpravděpodobnějším kandidátem Thor. V minulosti se mi zdálo, že statný bůh s kladivem nejspíše porozumí obtížím obyčejného člověka. Ale pak jsem si pomyslel, že bych snad měl zvážít, jestli by nebylo lepší nabídnout loajalitu jinému bohu - vzhledem k tomu, že Thor neměl nic do činění s mým nedávným zážračným útekem.

Co se týče času, brzy se naše cesta z Vortigernova ležení zpět k Merlinově skále stala stejně zmatenou jako dřívější výprava opačným směrem. Trvala zhruba stejný počet dní, tři nebo čtyři. Nedokážu to říci přesněji - stejně jako při cestě tam se počítání dnů stalo bezvýznamným, denní světlo a noční tma se nepravidelně střídaly. Bylo to jako když člověk ve vysokých horečkách ztratí pojem o čase.

Plášť nás vedl dlouhou cestou po souši mezi řekami, až nás přivedl ke kouzelné loďce s plachtou z větve. Čekala na břehu další řeky, ke které jsme došli.

Kdykoliv nám hlad nebo únava ohlásily, že uplynul zhruba den cesty, zastavili jsme a rozbili tábor - jakmile se naskytla vhodná příležitost ve formě příhodného místa. Zapalovali jsme oheň a občas si dokázali obstarat i jídlo. Čehokoliv jsme

se dotkli rukou, to se stalo součástí času, v němž jsme se pohybovali.

Vivian vyslovila zvědavou otázku, co se asi stalo s popelem z ohnišť, která jsme nechali za sebou.

Zamumla jsem, že jsou důležitější věci, o které bychom se měli starat.

Tu a tam, jak jsme cestovali a odpočívali, začal jsem Vivian vyprávět o svém celoživotním přesvědčení, že jsem předurčený k velikosti (stále jsem věřil, že Vivian je kněžka, ne jen pouhá erotická tanečnice, která kdysi strávila pár dní v křesťanském klášteře). Souhlasila a uctivě naslouchala, ale všiml jsem si, že je často v myšlenkách někde jinde.

V noci, v blízkém sousedství vedle našeho malého ohně, jsem náhle zatoužil spát s Vivian. Když jsem ji pozoroval, jak se pohybuje kolem, objevoval se mi před očima její obraz, jak vypadala v těch dlouhých vteřinách, kdy nahá překvapila a zmátla nešťastné lupiče. Ztroskotání Krátkého hada na Merlinově skále předcházela dlouhá studená plavba během které se dalo o ženách říci jen to, že nám chybí. Znepokojovala mě však domněnka, že je má společnice zasvěcená kněžka, možná zbožná panna.

Zeptal jsem se jí, jestli složila slib, že zůstane pannou. Odmlčela se a zamyšleně odvětila: „Už dávno.“

Chvilí uvažovala a pak vážně doplnila svůj výrok. Řekla, že to ve skutečnosti nebyl konečný slib.

Nepochyboval jsem - v ten okamžik už ne - že mě Vivian pokládá za přitažlivého. Není to plané vychloubání. Když řeknu, že si to v té době ženy myslely skoro vždycky. Avšak stále, jako spousta jiných žen, nevěděla jistě, co chce. V případě Vivian měly pochybnosti podobu dalšího váhání. Šeptala, že takové záležitosti budou jistě překážet jejím magickým schopnostem. Kouzla pro ni byla velmi důležitá, často to vypadalo, že je to její hlavní zájem.

„Myslím, že nás nevede tvé kouzlo, ale Merlinovo.“

Tentokrát se neradila s Merlinovým pláštěm, ale shodila očarovaný oděv z ramen a odložila ho.

Obdařila mě dalším oceňujícím pohledem a dovolila, ať je po mém. Lehla si na zem vedle ohně. Šeptala, že chce mezi námi zachovat mír.

Příliš mě nezajímaly argumenty a důvody, které mladá, atraktivní žena shledala dost přesvědčivými, aby ji dovedly k rozhodnutí, po jakém jsem toužil. Nijak mi nepřekáželo ani odhalení, které jsem v jistém okamžiku učinil, že vlastně vůbec není panna.

O minutu později jsem se přistihl, jak zavírám oči a představuji si, že vláčné tělo, které se pode mnou tak příjemně pohybuje a sténá, patří Jandree.

DEVATENÁCT

Když se vášeň vyčerpala, usnuli jsme, Vivian i já, v těsném objetí. Za pár hodin jsme se současně probudili vedle popela z vyhaslého ohně. Vzbudil nás slabý, ale vtíravý zvuk ve skutečnosti údery dřevěného vesla o bok lodi. Zvuk dvakrát prořízl mlhu časného rána. Hned poté následovalo slabé šplouchnutí a šum lidských hlasů. Přibližovala se loďka s několika lidmi, člun s dřevěnou kostrou potaženou kůží.

Hnízdo v listí, kde jsme si hověli my dva, bylo dost dobrým úkrytem, aby si nás nikdo poblíž nevšiml. Zvedl jsem hlavu a sešel zbraň, ale jinak jsem se nehýbal, jen jsem se rychlým stiskem ruky ujistil, že je má společnice vzhůru a zůstane zticha. Vivian se opatrně otočila, aby se podívala směrem, kam jsem hleděl já. Leželi jsme tiše jako mrtví, zavinutí v ukořistěných houních, a brzy jsme zpozorovali, že nás míjí loďka s námi samými.

Vivian a já jsme se viděli jako dva ze čtyř lidí mřících na setkání s Vortigernem, a další dva jsme také velmi dobře poznali. Když nám došlo, co vlastně vidíme, ochromil nás úžas, takže jsme se nedokázali pohnout ani skryt. Ale nikdo z pasažerů v loďce si nás nevšiml. Vivian se v jednom okamžiku hlasitě nadechla, jako by se chystala na zjevení zavolat. A o chvíli později jsem z loďky zaslechl svůj hlas a pošetile jsem zakřičel drzou výzvou. Z nějakého důvodu nás však nikdo na lodi neviděl ani neslyšel - naše já ani Amby a Guthorm.

Strnulí údivem jsme leželi a zírali na průjezd přízračné skupinky. Loď odpplula proti proudu z našeho dohledu a my jsme ještě chvíli zůstali v našem hnízdě z listí, dívali se a žasli.

„Tos byla ty - a já!“

„A druid,“ vydechla. „A Amby.“

Ještě hodiny potom, co nás loďka minula, mě svíral strach, že jsem viděl ducha mrtvého Guthorma. A ještě hlubší děs, že ho potkáme znovu. Naštěstí, stejně jako většina obav, ani tato se nikdy nenaplnila.

Svým způsobem mnou toto setkání otřáslo víc, než všechny hrůzy a zázraky, se kterými jsme se setkali ve Vortigernově táboře. Smrt a obětování pro mne nebylo ničím novým, ale takové zjevení ano. Potkal jsem své dřívější já, které se spoléhalo, že mu král Vortigern zaplatí zlatem, když mu přivede kouzelného chlapce. Věřilo, že bude rozhodovat v událostech, které před ním leží. Já, který jsem pozoroval, už jsem věděl víc - nebo jsem si to alespoň myslel.

Vstali jsme, Vivian i já, a pokračovali v cestě, znepokojení podivným zážitkem. Putovali jsme ještě několik dní, ale nepotkali jsme nic horšího než obvyklé nepohodlí dlouhé výpravy. Ať byla naše cesta jakákoliv, nebyla nudná. Jedli jsme, co jsme dokázali ulovit, lesní plody, ovoce a občas i houby během letního a podzimního období našeho putování. Beze spánku jsme spěchali zimními úseky, odpočívali jsme jen tak krátce, jak to bylo možné, abychom nezmrzli. Jedné noci jsem se s Vivian chtěl znovu pomilovat, ale ona mě odstrčila. Řekla mi, že ji plášť od takových věcí zraňuje a trestá ji hrozivými vidinami za to, že se mi předtím vzdala. V tu chvíli jsem byl roztrpčený, ale za pár hodin, když se přiblížila vyhlídka, že znovu uvidím Jandree můj zájem o Vivian úměrně zmenšoval.

Konečně jsme se znovu dostali k moři. Merlinův plášť nás vizemi přiměl vytáhnout naši nejnovější získanou loď na úzké pobřeží, které nám bylo povědomé. Bylo časné jaro.

Všechno, co jsme viděli, soustavně potvrzovalo rozsah zázraku. Když se pozvolna měnily barvy a tvary mraků, zdálo se

mi, že si vzpomínám, jak vypadaly. Byl jsem vyděšený (pro žádného válečníka není hanbou bát se kouzelných a přízračných věcí), když jsem si uvědomil, že stejný západ slunce, který svými hasnoucimi uhlíky nezřetelně osvětloval naši cestu k Vortigernovi, teď svítí našemu návratu.

Vzápětí se moje nálada zlepšila. Pokud nás Merlinovo kouzlo nějak nepochopitelně vede zpět dny i hodinami, velmi vzrůstá šance, že je můj poklad v bezpečí a Jandree - i ostatní, kteří jsou s ní - stále sedí neobjevení v jeskyni. Mé vzrušení rostlo. Stále jsme se řídili pokyny kouzelného pláště. Vypluli jsme krátce před západem slunce a veslovali podél pobřeží, ve vypůjčené loďce, která byla dokonce ještě menší než ta, ve které jsme pluli cestou tam. Asi za hodinu jsme propuli mírným příbojem a v rozedraných obnošených šatech poničených putováním a boji, znovu s prázdnými žaludky, jsme se ocitli u Merlinovy skály. Vpádlovali jsme dolním ústím do vlhké jeskyně jen hodinu po vyplutí (a možná i dříve). Příliv ještě nezaplavil chodbu, která byla zvlášť v noci stěží patrná z větší vzdálenosti než pár yardů. Jakmile jsme vpluli, houkl na nás Vyzunk, který právě hlídkoval. Když jsme přirazili k přístavišti, udiveně se na nás podíval. Po údivu rychle následovalo zklamání.

Jen co jsme vystoupili na břeh, vylezli ze svých skrytých děr ostatní, které jsme tady nechali, aby nás přivítali. Viděl jsem tichou postavu Jandree, čekající s pokrývkou přehozenou přes ramena. Vypadala nemotorněji a ne až tak svůdně, jak jsem si ji pamatoval. Viděli vás, když jste odpolouvali?“ ptala se. „Proto jste se vrátili?“

Bran, s tváří plnou obav, vystoupil z temného kamenného výklenku a začal se vyptávat. „Jak to, že jste se vrátili v jiné lodi? A co je s Ambym a Guthormem a s muži v druhé lodi, kteří odpulili s vámi?“

Podívali jsme se s Vivian po sobě a začali jsme mluvit oba najednou. Pak jsme vysvětlování odložili na později. Tazatele zneklidnil Vivianin krátký výkřik. Merlinův plášť se jí svezl z ramen a proměnil se v květinový věnec. Pozorně jsem si květy prohlížel, stejně jako Vivian, ale vypadaly jako obyčejné listy a okvětní lístky, ani stopa po kouzlech.

Všechno, co jsme našli v jeskyni, potvrzovalo skutečnost, že jsme se k Merlinově skále vrátili přibližně hodinu potom, co jsme ji opustili. Vzpomínám si, že svíčka, která hořela na plochem kameni v jeskyni, ještě nedohořela.

Na nejvyšších místech skály, ve které zřejmě ležely pohřbeny kosti Starého Merlina, stále plály velké ohně, které osvětlovaly i naše loučení. Z moře byly vidět jako dobré majáky. Když jsme se blížili k dolnímu ústí jeskyně, slyšeli jsme shora z vysokých útesů stejné zvuky opilých oslav, které doprovázely náš odjezd.

Když jsme odploovali, táhlo mi hlavou, že dobyvatel možná zamýšlí dům spálit. Ale dnes, když se na ten výjev dívám z jiné perspektivy, myslím, že to tak nebylo. Ohně zřejmě patřily jen k přirozenému průběhu oslav. Nebo snad Comorre a jeho čarodějové věděli lépe, než jsem tušil, jaký zážrak jim leží pod nohama. Plameny možná představovaly strážní ohně, snad měly udržet Starce, který byl na dosah ruky, v jeho jeskyni a temnotě.

Brzy jsme zjistili zajímavější věc. Comorre ještě nenechal prohledat nejhlubší zákoutí jeskyně. Stále ho i s jeho lidmi zaměstnávalo zkoumání nádherných věcí, které bylo možné objevit v domě a kolem něj. Zanedlouho jsme se dozvěděli, že pozornost Prokletého nejvíce upoutala knihovna.

Jeden z našich lidí později vyslechl jistý rozhovor Comorrových mužů. Šířily se mezi nimi řeči, že se tu někde s hrůzou skrývají panny, služebnice orákula.

Bran, Jandree, Maud a Vyzunk skoro neměli čas začít se ve svém vězení, v hlubokých osamělých úkrytech, nudit. Během naší nepřítomnosti, podle jejich odhadu tak krátké, lpěli na zoufalé naději, že na ně Prokletý zapomněl anebo že se svými jednotkami odtáhne, dříve než si jich všimne a objeví je. Spěšně jsem si ověřil, že vaky se zlatem a stříbrem stále leží tam, kde je mí muži nechali - v hluboké jámě, příkryté drobnými kameny.

Comorrovi muži byli zklamaní, že v budovách pevnosti nenašli velký počet zasvěcených panen, které by mohli znásilnit. Rozhodli se počkat do rána a pak prohledat jeskyni. Měli za to, že se tam musí skrývat jejich kořist.

Ať jsme se chystali udělat cokoliv, nemohli jsme se pokusit o další útěk po moři. Loďka, ve které jsme se s Vivian vrátili, byla příliš malá. Nemohla uvést více než dva nebo tři lidi. Jinou loď jsme neměli.

Bran se snažil seč mohl vymyslet jiný plán, ale mi se zdálo, že všechna naše naděje závisí na Starci. Už jsem si usmyslel, že ho najdu a promluví s ním - nebo s jeho duchem, pokud se ukáže, že je to nezbytné.

Upřímně přiznávám, že teď, když jsem měl příležitost na dosah, jaksi jsem se zdráhal přiblížit se ke Starci, který tajemným způsobem přebýval ve skále, na tomto osamělém místě, kde se setkává země, moře i nebe. Cítil jsem v šak, že bych mu měl přinejmenším poděkovat. Rozhodl jsem se, že až mu náležitě vyjádřím vděčnost, vynasnažím se rozluštit, jisté věci, které mi může říci jedině on sám.

* * *

Viviant se nenabídla, že půjde za Merlinem se mnou. Pomyslel jsem si, že je to na věštkyni podivný postoj.

Za chvíli jsem si vzal zásobu svící a došel k místu na půli cesty, která vedla na povrch. Vešel jsem do odbočky, do které předtím vběhl Amby.

Včera, podle místního plynutí času - jak nepochopitelně dávno se to zdálo! - jsem odhadoval rozměry chodby, do které vklouzl Amby, a usoudil jsem, že by ztráta času posílat za ním dospělého muže jako pronásledovatele. Ale teď, když jsem se o to pokusil sám, se svíčkou v ruce, nějak se mi podařilo proklouznout mnohem dál, než jsem čekal. Jako by se skála tajemným způsobem přizpůsobila mým větším rozměrům.

Ačkoliv jsem se snažil nemyslet na to, tušil jsem, že kolem mě víří velká magie, hustá jako dým - nikdy jsem podobné záležitosti nedokázal dobře vnímat. Tento nedostatek byl občas výhodný, ale většinou nevýhodný. Věděl jsem, že pokud se síla otevřeně neprojeví, nebudu si uvědomovat její přítomnost.

Našel jsem úzkou chodbu. Dostal jsem se tak daleko, jak jen to šlo, abych se příliš neodřel. Pak jsem se zastavil.

Chvilí jsem tiše naslouchal vlastnímu dechu a tlukotu svého srdce. Potom jsem slabým hlasem řekl: „Starče, jsem Hakon a přišel jsem ti poděkovat. Jestli jsi opravdu tam... jsi tam?“

Cítil jsem se bláznivě, když jsem promlouval ke skále. Ale za okamžik byl bláznivý pocit nahrazen bázní a úctou. Amby mi řekl, že potřebuje zrcadlo, aby Merlina viděl, ale já jsem si nijak zvlášť nepřál spatřit mluvící Kosti. Uvědomil jsem si, že jsem vlastně zavřel oči. Uklidnil jsem se.

Před mýma zavřenýma očima se začal formovat obraz tváře, patřící ke hlasu, který na mě mluvil. Byla to tvář starce, vážná, ale ne děsivá.

Vím, kdo jsi. Jsem tady. Odpověď měla podobu drásajícího šepotu. Měl jsem pocit, že ke mně doléhá skrz samotnou skálu a ne úzkou chodbou.

Jsem tady, válečníku, opakovala neznělá řeč. Co ode mne chceš?

„Nejprve bych chtěl poděkovat za svůj život. Ve Vortigernově táboře se nás chystali všechny tři zabít.“

Přijímám tvou vděčnost. Co ještě? Jak rozhovor pokračoval, uvědomil jsem si, že jeho slova ke mně vůbec nepřichází prostřednictvím sluchu. Nedoléhala skálou ani chodbou, prostě se objevovala v mé mysli. Tón byl stejně zřetelný, jako bych je slyšel běžným způsobem - a byl ostrý a úsečný.

Čest a vlastní zájmy po mně před setkáním s Merlinem v koutku mysli žádaly, abych smlouval o splacení služeb, které jsem mu už poskytl, a o náhradě za ztracené životy mých lodníků. Ale teď, když jsem se ocitl hluboko v podzemí obklopen tichem a kouzlem, se mi takové vyjednávání zdálo nedůstojné. Byl jsem lapen v toku času, v samotné skále, a vypadalo to, že tu vůbec žádný čas není. Dokonce i spory a přátelství budou muset počkat. Nejprve je třeba položit hlubší, důležitější otázky.

„Chtěl bych vědět, jestli jsi opravdu Merlin,“ zeptal jsem se troufale, trochu hlasitěji.

Já jsem on. Co ještě chceš?

Měl jsem pocit, že ke mně Merlin cítí chladný vztek, vůbec jsem netušil, proč. „Jestli jsem udělal nebo řekl něco, čím jsem tě urazil, lorde Merline, omlouvám se. Pokud tě můžu vysvobodit z vězení, udělám to.“

To není možné.

„Omlouvám se.“ A veden náhlým impulsem jsem řekl: „Lorde Merline, setkali jsme se v táboře krále Vortig s cizími lidmi, mocnými čaroději.“

Vím to.

„Ti mocní čarodějové myslím přišli z jiného, vzdáleného světa. Slyšel jsem je mluvit s chlapcem, s Ambym. Říkali, že hledají... tvé kosti.“

Vypadalo to, že Merlina ta novina nepřekvapila. Nesmí je získat. Ti ničemové musí zmizet. Odmilka. Řekl ti Amby, že zamýšlím znovu vystavět Camelot?

To bylo velké překvapení. „Ne.“

Viděl jsi knihovnu?

„Ano, lorde. Komnatu s knihami ve tvém domě. Ale příliš jen se nad ní nezamýšlel, protože nepřečtu více než pár slov.“ Je to i okno, které vede na jiná místa. A jako takovou je třeba ji chránit.

„Udělám, co dokážu, pane, jak rozkážeš. Víš, že nejsem zručný v kouzlech.“

Další odmilka trvala dost dlouho, abych se několikrát ladechl. Skály okolo mě byly tak tiché, že jsem snadno slyšel vlastní pomalý dech. V mém okolí nepracovaly žádné jiné plíce. Někde zdálky doléhal tlumeně zvuk kapající vody.

Měl jsi nějaký jiný důvod než vděčnost, proč ses vsoukal sem, mezi mé kamenné zdi? Otázal se konečně ostrý hlas.

„Hledám nějakého pána hodného úcty - krále, královnu, boha - kterému bych mohl poctivě sloužit. Kdybych tak mohl vidět tebe, velkého čaroděje, Merlina, tváří v tvář, pak bych...“

Nečekej nic takového. Není to možné. Hněv - teď jsem si byl jistý, že je to hněv a směřuje ke mně - nebyl zažehnán. Ale byl ovládán, váhavě.

Znenadání a nečekaně mi v mysli vytanul obraz práchnivějících kostí, lidská kostra pomalu drcená na prach pod těžkou skálou. Někde v pozadí zazníval ženský hlas; připadalo mi, že se směje. Věděl jsem, že vidina je jen výsledkem mé představivosti, ne kouzla, a snažil jsem se ji zahnat, jak jen jsem dokázal.

„Kdyby ještě žil král Artuš,“ řekl jsem náhle, „rád bych nabídl svou věrnost jemu.“

Artuš je pryč, odpověděl Merlin pomalu, zpríma.

Po těchto slovech mezi námi znovu zavládlo ticho. Zoufale jsem přemýšlel, co říci dál. Nakonec jsem se nadechl odvážil se: „Kdyby byly pravdivé všechny příběhy, které popisují, jak dobře a šlechetně král Artuš vládl - ne, i kdyby polovina z nich byly jen pověsti a smyšlenky - byl bych poctěn, kdybych mohl sedět u jeho Kulatého stolu.“

Další odmilka se zdála mnohem delší než předchozí. Slyšel jsem jen šepot slabého větříku vanoucího úzkou chodbou.

Ale Merlinův hlas ke mně stále doléhal tak, jako by ho někdo vymačkával ze skály. Ačkoliv byl jeho vztek méně zřetelný, stále jsme měli daleko k srdečnosti. Budeš poctěn víc, než si dokážeš představit, piráte. Nechápeš důležitost toho, o čem tak lehce mluvíš. Přesto svým jménem přijímám službu, kterou jsi mi nabídl. Možná si jednou zasloužíš právo usednout ke Kulatému stolu.

„Děkuji, pane. Jsem připraven ke zkoušce, jak jsi vyjádřil, jsem připraven zasloužit si to právo.“

Žádná odpověď.

„Pane, říkáš, že Artuš je pryč. Ale žije ještě někde?“

Neztrácej čas obavami a zvědavostí na někoho, kdo odešel. Pokud má být Camelot znovu postaven, jsou tady praktické záležitosti, které vyžadují tvou pozornost.

To se mi líbilo. Chtěl jsem praktickou práci, jasně určené úkoly vhodné pro válečníka. V té chvíli jsem o tom nemluvil, ale s jistotou jsem očekával, že mě mocný lord čaroděj, do jehož služeb jsem právě vstoupil, velkodušně odmění za všechno, čeho dosáhnu.

Merlin byl zjevně uspokojen tím, že mě řádně najal do svých služeb. Neztrácel čas vysvětlováním prvníhoúkolu, který mi přidělil: Jisté věci v domě musí být uchráněny před nedovtipnými ničemy jako je Comorre a jeho muži. Jetam Kulatý stůl. A knihovna - ať ti to místo něco říká nebo ne, musí být chráněna. Zásadní věci jsou dosud v bezpečí, ale to se může změnit.

„Artušův Kulatý stůl,“ zašeptal jsem užasle.

Vidějši ho, v temné hale.

Aha. Ano, viděl jsem ho.“ Ale sotva jsem si vybavil, jak opadal. „Ale to... vypadalo to jako obyčejný stůl. Velký, je jinak jako každý jiný.“ Vydechl jsem. „Některé židle byly zahaleny látkou.“

Není jako každý jiný. A jedna z židlí u něj není - Záhubný stolec.

„Odpusť mi mou neznalost, lorde Merline, ale co je to?“

Křeslo, kde může odpočívat jen ryzí a dokonalý rytíř, jinak může dojít k velké škodě. Merlin zaváhal, a pak pokračoval. Škodě pro celé království. Záhubný stolec byl zřejmě omyl... některá velká díla magie nemohou být změněna, kiyž už byla dokonána.

„Jako ty čáry, které tě drží ve vězení tady ve skále, pane.“ V srdci jsem ještě nebyl připraven uvěřit, že je něco doopravdy nemožné.

Merlin zřetelně neměl v úmyslu diskutovat o své osobní situaci. Za prvé, zásadní věci v domě, Stůl, jeho židle a knihovna, musí být chráněny. Pak je potřeba neztrácet další čas a vyhnat Comorra a jeho sběr. Merlin hovořil s chladnou rozhodností, která udeřila na patřičnou strunu v mém vlastním srdci.

Mluvil o vyhnání armády, jako by to byla maličkost. Podívoval jsem se - jestliže je to tak, proč předtím dovolil Comorrovi a jeho chátře pobít mé muže a vniknout do sídla? Nevznesl jsem však hned námitky. Napadl mě jeden bod v náš prospěch: Comorre ještě stále oslavoval triumfální dobytí. „Dokud si je jistý, že zvítězil, bude možné zastihnout ho nehlídaného.“

Výborně! Válečník, který si chce vysloužit místo u Stolu, musí umět vytvořit plán útoku.

„Jenže ty chceš, lorde Merline, abych vyhnal celou armádu,“ poukázal jsem. „Budu potřebovat jistý počet mužů.“

Kdybych měl stovku Seveřanů, polovinu Comorrovy síly, mohl bych se toho úkolu spolehlivě zhostit.“

Přímo nad mou hlavou skála pukla, jako by do ní udeřilo nějaké obrovské kladivo, to mě donutilo ustoupit. Merlin znovu vzkypěl hněvem.

Prokletá bázlivost! Nebudeš mít sto Seveřanů! Ani deset. A zrovna když Merlin domluvil, skála znovu praskla. Jako by o sebe uhodily dva uvolněné balvany nebo jako by se celá halda kamení chystala zavalit mě.

Ale já jsem zrudl kvůli obvinění ze zbabělosti a odmítl jsem couvnout. „Jaké síly tedy povedu?“ tázal jsem se neuctivým hlasem.

Merlin mi na otázku neodpověděl přímo. Řekl mi jen, že existuje někdo, s kým bych se měl raději setkat dřív, než se pokusíme o nějakou akci.

„Kdo je to, můj pane?“

Merlin mi však řekl jen, kdy a kde mám očekávat nově přichozího, který měl už brzy dorazit k sídlu. Rozhodl se neřici mi, koho mám čekat. Teď už vím, že to bylo dobré rozhodnutí. I když jsem si už začínal zvykat na zázraky a slíbil věrnost, nikdy bych Starci neuvěřil, kdyby mi řekl pravdu.

DVACET

Nadcházející jítro po našem návratu k Merlinově skále mě nalezlo znovu na čerstvém vzduchu, po pár krátkých hodinách spánku už zcela probuzeného. Když jsem se vynořil z horního ústí jeskyně, nebyl poblíž žádný nepřítel. Opatrně jsem prošel ke skupince skal vzdálené jen pár kroků. Z této mírné vyvýšeniny jsem si mohl prohlédnout dům, aniž by mi skály bránily ve výhledu. Nevím, jestli mě tam přivedla pouhá náhoda nebo jestli mě něco jemně přimělo vybrat si právě to místo. Každopádně to byla výborná pozice, z níž jsem mohl pozorovat příchod osoby, kterou jsem dle Merlinových pokynů očekával.

Vstupní branou odvázně a energicky přikulhala hubená, temná a pokroucená postava a začala jakési nepravděpodobné dárce prosit o almužnu. Brána vedoucí k domu, který byl nyní pod Comorrovou kontrolou, zůstala sebejistě - či pošetile - otevřená, stejně jako za tajemných dřívějších majitelů. Nerovný povrch bronzového kování dubových vrat zachycoval paprsky právě vycházejícího slunce a odrážel jejich třpyt směrem ke mně.

Rozum mě nemohl nijak ujistit, že právě tento napohled bláznivý cizinec je osobou, kterou mi Merlin nařídil očekávat.

Přesto jsem to nějak věděl. Mé oči byly zas a znovu přitahovány drzým prosebníkem, který troufale obtěžoval vojáky a přísluhovače a přitom se mezi nimi pohyboval. Opíral se o dřevěnou hůl a natahoval otrhanou žebráckou čapku. Nevím, jestli od našich nepřátel získal nějaký příspěvek či ne. Hubená shrbená postava pomalu obcházela dům a zdánlivě se dokonce odvážila vstoupit dovnitř - zmizela mi na chvíli z očí, jen aby se za okamžik znovu objevila mezi skálami na půl cesty do kopce, mnohem blíž ke mně.

Slabý zvuk za mnou mě přinutil obrátit se s rukou na jílci meče, ale byla to jen Vivian, která také vyšla z jeskyně. Beze slova se ke mně připojila. Stáli jsme tam spolu a opatrně vyhlíželi přes skály směrem k domu.

Několik Comorrových vojáků se mezitím pokusilo ztropit si ze žebráka žerty a zdržet ho - možná ze sadismu. možná si s ním chtěli jen pohrát. Viděli jsme, že se přihodilo cosi, co změnilo jejich názor, ale nebylo přesně jasné, co to bylo. Měl jsem dojem, že jakmile jim žebrák zmizel z očí, okamžitě zapomínali, že ho vůbec viděli.

Obešel dům - vypadal jako někdo, kdo záměrně zkoumá situaci - a zamířil směrem k nám. Procházel mezi skupinkami vojáků a zdálo se, že mu ustupují z cesty, aniž by se na něj podívali nebo si vůbec uvědomili jeho přítomnost.

Znetvořený žebrák pohlédl směrem k nám. Stáhl bych se zpět do jeskyně, kdyby mě Vivianina ruka na mém rameni nepřiměla zůstat na místě. Dívala se na přicházejícího muže a její tvář získala podivný výraz.

Jak postupoval vpřed opíraje se o hůl, znovu se krátce podíval směrem k nám a dokonce se mi zdálo, že se usmál. Bez zastavení kulhal směrem k Vivian a ke mně. Když se k nám dostal asi na dvacet yardů, energicky pokynul, abychom se vrátili k hornímu ústí jeskyně.

Chystal jsem se podivného přichozího oslovit, ale dříve než slova opustila má ústa, postava před mýma očima se prudce změnila. Za svými zády jsem zaslechl, jak Vivian překvapeně zalapala po dechu.

Nebylo hned jasné - alespoň mi - nakolik bylo přestrojení kouzelné a kolik bylo dosaženo víceméně všední šikovností. Podoba odpuzujícího žebračka, snad i malomocného, zmizela a nový přichozí se nám zjevil jako modrooký bezvousý mladík, středně vysoký a dobře stavěný. Levou ruku, na jejímž prstu měl zlatý prsten, položil s důvěrným a přátelským gestem na skalní blok, který se nacházel zhruba sto stop nad místem, kde byl uzavřen Stařec. Na mladíkovi a na způsobu, jakým se pohyboval, bylo něco důvěrně známého, co jsem hned nedokázal určit. Pak se mi rozbřeslo a poznal jsem podivnou pravdu.

Zadívali se na sebe s Vivian a brzy bylo zřejmé, že ze sebe nedokáží spustit oči.

„Viš, kdo jsem, Vivian?“ Mladíček - tím zatím ještě byl, dosud bezvousý - měl hluboký hlas. Stál vzpřímeně a stáhl kapuci, aby odhalil bledou tvář, ne příliš pěknou. Žádný z rysů tváře nebyl vysloveně nepravidelný, ale celek byl poněkud neobvyklý. Nevypadal na válečníka nebo rolníka, spíše snad mohl být knězem nebo učencem, který trávil většinu času skrytý před sluncem. Tmavé kadeře mu zpola zakrývaly čelo.

Neodpovídala. Cizinec uchopil řemínek, skrytý pod rouchem na krku, a vytáhl malý předmět, který na něm byl zavěšený. Jeho amulet byl malý kříž, z rohoviny nebo zašlé slonoviny. Zdálo se mi, že jsem ho už někde viděl.

Dívčiny oči se široce otevřely. Chvilí jsem netušil, o čem uvažuje. Pak ze sebe vyrazila: „Amby?“

Poklidně přikývl. „Tak jsi mi říkala. Už léta mě tím jménem nikdo nenazval, ale ty mi tak můžeš říkat dál, jestli chceš.“ Zřejmě jsem nebyl tak překvapený jako Vivian díky Merinově záhadnému varování, které jsem před chvílí vyslechl.

Byla dokonale šokovaná a trvalo jí nejméně celou minutu, než se přesvědčila, že mezi desetiletým chlapcem, se kterým se nedávno rozloučila - podle našeho počítání to byl jen den - a tímhle mladíkem v jejím věku existuje těsné spojení.

V úžasu úplně zapomněla předstírat svou roli: „Ale - ale - ale ty - ale jak...?“

„Opravdu ti to nemůžu vysvětlit. Nemůžu ani začít s vysvětlováním.“ Bledý mladík si k ní přisedl. Na téměř nepostřehnutelný okamžik zaváhal a potom uchopil její opálenou, zdrsňelou dlaň a podržel ji ve své. Znovu jsem si na jeho velké, bledé ruce všiml zlatého prstenu. „Od chvíle kdy jsme se viděli naposledy, jsem prožil pět let.“

Uvědomil jsem si rychleji než Vivian, že je to o pět let starší Amby. Viděl jsem toho na světě víc než ona, ačkoliv méně kouzel, a byl jsem připravenější uvěřit, že se někdo, koho jsem znal, může tak důkladně proměnit.

Abych se ujistil, že chápu, co se stalo, jak to jen můžu chápat, otázel jsem se nově přichozího: „Doopravdy vypadáš takto?“

Tato otázka se bezpochyby dala vyložit více než jedním způsobem, vzhledem k tomu, čeho jsme právě byli svědky.

Mladík však ihned porozuměl, jak jsem to myslel, a zdálo se, že je mi vděčný za pochopení. „Ano. Tak teď doopravdy vypadám. Jen před pár dny - podle vašeho času - jsem vážně byl malý chlapec.“

„A jakým jménem ti teď máme říkat?“ zeptal jsem se.

Než stačil odpovědět, Vivian ho zmateně přerušila otázkou: „Kdes byl?“

Vysvětlení bylo zřejmě obtížné. Mladík se chvíli nalézt vhodnou odpověď a pak řekl: „Většinou jsem nebyl daleko od času a místa, kde jsem se rozloučil s tebou a Hakonem. Říkal jsem ti myslím, že by to tak nějak být.“

Zdálo se, že dívka znovu ztratila řeč, a další vyptávání zůstalo na mně. „Chceš říct, že od té doby, co jsme se rozdělili, jsi žil... ve Vortigernově době?“

„Ano... většinu z těch pěti let jsem prožil zhruba v tom období. Pokud mne chápeš, Hakone.“

„Nevím, jestli tě chápu, ale pokouším se o to. Cos dělal?“

„Hlavně jsem se učil. Je tam toho tolik ke studiu...“ Rychle nabažil pohledu na mne a obrátil se k naší společnosti. „Viv, svět je o tolik úžasnější, než jsme kdy tušili! Úžasnější, než si kdokoli z nás vůbec kdy zkusil představit, když jsme se potulovali zemí s Branem, zpívali a šprýmovali!“

Když jsem to uslyšel, zamračil jsem se na oba, ale v té chvíli mi ani jeden ze dvou mladých nevěnoval pozornost.

Vivian ještě pořád žasla. „Ty jsi... tolik ses změnil!“

Bezradně pokrčil rameny.

Jenže já jsem už byl připravený uvěřit. „Co bys čekala,“ zeptal jsem se, „když chlapec o pět let zestár!“

V té chvíli vyšli z jeskyně Bran a Vyzunk, aby se připojili k našemu malému shromáždění. Oba muži potřebovali chvilku času, aby nově přichozího poznali.

„Amby je zpátky!“ potěšila je Vivian.

A oba byli úplně zmatení, když jsme jim řekli, že ten statný mladík, který s námi sestoupil do jeskyně, je Amby.

Amby nám přesvědčivě slíbil, že zjistí, co Stařec nařídil ohledně jednání s Comorrem a jaké plány má s těmi, kteří přežili v jeskyni - pokud nějaké má. Pak si vyžádal svolení, aby nás směl na čas opustit. Řekl, že je nezbytné, aby si s Merlinem promluvil o samotě.

Odpověděl jsem, že s ním půjdu alespoň část cesty. Když jsme klesali stezkou, kterou jsem už znal, pověděl jsem mu o své dohodě s Merlinem. Zdálo se, že Amby nebyl příliš překvapený. Obezřetně vyjádřil souhlas, jako by nesl v této záležitosti částečnou zodpovědnost.

Když byla řada na něm, váhavě vyprávěl o Vivian a dalších věcech. Rozpačitě se mě zeptal, jestli se mi a Vivian přihodilo něco důležitého na cestě ze Stonehenge zpět k Merlinově skále.

„Zvládli jsme zůstat naživu, ačkoliv jsme se ocitli v několika nebezpečných situacích. To je důležitý úspěch.“

Mimochodem, díky za plášť. Hodně nám pomohl.“

Gestem odmítl můj dík. „Poděkuj Starci.“

„To už jsem udělal. Ale zdá se mi, že mě zrovna nemiluje.“

Mladík na mne pohlédl, ale neřekl nic. Rozešli jsme se na odbočce cest. Amby se odhodlaně vydal dolů úzkou chodbou vedoucí ke Starci. V kalném zelenavém světle se mi zdálo že se skála lehce pootevřela, aby mu dovolila vklouznout dovnitř.

Jakmile jsem ho ztratil z dohledu, pokračoval jsem dolů ke dnu jeskyně, abych tam čekal na rozkazy. Pokaždé, když jsem zahlédl Branovu ženu, toužil jsem vidět ji znovu. A doufal jsem, že ji tentokrát mohu zastihnout bez manžela.

Potěšilo mě, když jsem ji našel samotnou. Přivítala mě se svou poklidnou vlídností a ujistila mě, že je v pořádku - stejně jako její manžel a dítě. Podle jejich času uplynula jen krátká doba, zatímco jsme s Vivian a Ambym byli pryč ze skály.

Lidé, které jsme nechali za sebou, nestačili ani vyčerpat skromné zásoby, které si vzali do své skrýše.

„Mezi námi je něco, paní Jandree, o čem jsme ještě nemluvili.“

Krátce na mne pohlédla a hned zase odvrátila zrak, neprotestovala. Nepředstírala, že neví, jak jsem to myslel.

„Jsem vdaná žena, Hakone. S nemluvnětem, o které je třeba se starat.“ Pohupovala dítětem v náručí, abych si uvědomil jeho přítomnost. Pak vzdorovitě dodala: „Můj manžel je dobrý muž a já ho miluji.“

„Má paní, vím, že všechno, cos řekla, je pravda. Ale když se na tebe dívám, ztrácí význam. Když na mne pohlédneš tak, jako právě teď, úplně na to zapomínám.“ Jakmile jsem ta slova vyslovil, uvědomil jsem si, že jim sám věřím.

„Taky na všechno zapomínám,“ zašeptala.

Jindy bych ji objal, ale zaslechl jsem jejího muže s ostatní, jak se vracejí.

„Odpulili jsme,“ sdělil jsem Branovým lidem, když se shromáždili kolem a žádali vysvětlení. Mysleli si, že jsme museli cestu do Vortigernova tábora předčasně ukončit. „A teď jsme se vrátili zpět.“

Bran a Jandree očividně nechápali, co se stalo, ale já jsem v té chvíli nebyl schopný pokusit se podat vysvětlení.

Zeptali se, co se stalo s Parohatým.

„Ručím za to - pokud je možné v téhle změti kouzel cokoliv zaručit - že se druid nevrátí.“

„A Amby? Ten mladík, který právě dorazil, je opravdu - skutečný?“

„Určitě. Teď si právě povídá se Starcem ve Skále. Jestli chcete další vysvětlení, zeptejte se jeho. Já víc nevím.“

Bran se na mne zadíval, potřásl hlavou a vzdychl. „Ať jste byli s Vivian kdekoliv, nepředpokládám, že byste s sebou dokázali přivést použitelnou loď?“

„Jestli je pravda, co mi řekl Starý Merlin dole ve skále, řekl bych, že mu můžu věřit - nebudeme žádnou loď potřebovat.“

Zdálo se mi, že Ambyho soukromý rozhovor se Starcem trvá už zlověstně dlouho. Vrátil se pobledlý, ale odhodlaný, s nástinem plánu a s důvěrou v naši schopnost zbavit se Domodra. Přál si mluvit se všemi, zvláště s Branem.

V tu chvíli už se k nám přidal i Vyzunk. Ještě neviděl ani zdaleka tolik kouzel jako já a pokud jsem věděl, nikdy se nepokusil vmáchnout své mohutné tělo do úzké chodby vedoucí k Merlinovým kostem. Nicméně začal rozvíjet teorii, že ten, kdo se nám jeví jako Stařec, se opravdu skrývá ve skále - ať už je to opravdový Merlin nebo nějaký podvodník. Vyzunk tvrdil, že je to ve skutečnosti člověk z masa a kostí, dovedně ukrytý (kouzlem nebo prostě nějakým trikem) ve vnitřní části podzemního labyrintu.

Amby našemu malému sněmu s klidnou jistotou oznámil, že se chystáme vypudit Comorrovu armádu z panství a pozemků, které k němu patří. Je potřeba zbavit se jich, abychom uchránili Artušův Kulatý stůl a Merlinovu knihovnu v domě.

Všechny nás pochopitelně potěšil nápad vyhnat Comorra i s jeho armádou z pevnosti. Bylo však pro nás obtížné uvěřit, že to můžeme dokázat. Nezůstali mi samozřejmě žádní bojovníci, se kterými bych se mohl o takovou očistu pokusit. Pomyslel jsem si, že kdybych se mohl s Comorrem pěkně porvat, muž proti muži, mohl bych tu záležitost rychle vyřídit, ať tak či onak. Jenže taková možnost byla přinejmenším nepravděpodobná.

Nicméně rozkaz je rozkaz a v zásadě jsem Merlinovi věřil. Odhodil jsem mizerný meč a nůž, které jsem ukořistil v táboře banditů. Čepel nože se začínala uvolňovat z rukojeti a obě ostří už byla plná vrubů. Prohledal jsem sbírku dostupných zbraní a vybral si výzbroj, jakou jsem chtěl. Byla to výborná volba. Když jsem se rozmáchl kolem sebe, cítil jsem, jak se ve mně probouzí chmurný vztek který mířil na Comorra a jeho vojsko. Představil jsem si Ivalda a další berserkry, které jsem viděl na severu. Ta představa mě neměla ještě víc rozlítit. Spíše mi poomohla zkrátit vztek.

Upřímně jsem přijal Merlina za svého pána, ale v mysli a srdci jsem stále hledal něco víc - nějakého boha, - i když jsem si to v té době neuvědomoval. Così ve mně tvrdohlavě trvalo na tom, že bohové by měli být spolehlivější a nejen prostě mocnější než lidé. Přál jsem si boha, který by mi sloužil stejně dobře, jako jsem byl ochotný sloužit já jemu.

Plánoval jsem vybrat si boha pro jeho užitečnost, tak jako bych si vybíral zbraň.

Kdyby si Odin přál, kdyby si vyžádal, abych ho uctíval...

Takový požadavek, takové přijetí by samozřejmě bylo velkolepou poctou, pro kterou by bylo mnoho válečníků na Severu i jinde připraveno zabít - nebo zemřít. Takovou nabídkou nebyl poctěn každý.

Lidé často mluvili o berserkrech nepřesně. Když se chystal souboj nebo bitva, někteří muži hrávali dobré divadlo, mračili se, cenili zuby a mručeli jako zvířata, když se pokoušeli zahnat nepřátele na útěk nebo jim vnuknout pocit bezmocnosti. Navzdory tomu nebyvalo právě šílenství berserkra často k vidění.

Při všech bozích, byl jsem si jistý, že Ivald nic nehrál, když se zapojil do boje podél hradby.

Přistihl jsem se, jak sním - měl jsem sklony ke snění, ačkoliv lidé mě málokdy považovali za snílka. Snil jsem o bardech, kteří skládají ságy popisující hrdinské činy Hakona Hrdého. Udatného.

Hakon Berserkr? Vyslovil jsem to téměř neslyšně. Ta slova mne tajemně přitahovala jako okouzlující žena se patnou pověstí a zároveň vyvolávala pocit nevyhnutelného neštěstí.

Bran, který se sám ještě se Starcem nesetkal, mezitím připravoval vlastní plán, jako by blaho jeho lidí stále záviselo na něm. Plánoval nahlas. Byl to jeho zvyk, ať už šťastný či ne, který dodržoval. Jako by bylo naprosto přirozené, že lidé, kteří zjevně nejsou ve službách někoho jiného nebo ho daleko nepřevyšují svým postavením, přijímají za svého vůdce.

Zeptal se mne na radu, jak dostat svou malou rodinu do bezpečí, jako by mne v té věci považoval za odborníka. Byl bych rád věděl, zda Bran něco tušil o mých pocitech, když jsem se díval na Jandree. Tak brzy po porodu jistě nevypadala právě nejlépe. Její prsy však byly velké a plné mléka a v mých nechtěných představách se dívka vracela k panenskému půvabu a síle.

Jednou či dvakrát, když jsem byl poblíž obou, jsem se znenadání prudce otočil, abych se na Brana podíval. Ať se na mne díval či ne, nenašel jsem v jeho tváři ani stín tušení o citech, které jsem choval k jeho ženě.

Spolu s Ambym a Vivian jsme Brana přesvědčili, že není jiná možnost, jak se dostat do bezpečí, než zvítězit v boji který po nás chtěl Merlin, a vyhnat nepřítele z pevnosti.

Bran, Vyzunk a já jsme se chystali pustit se do nepřítele tradičním všedním způsobem, zbraněmi vypůjčenými z velké zbrojnice v domě. Merlinův mladý bezvousý pomocník bude mezitím bojovat vedle nás, vyzbrojený kouzelnou mocí. Předpokládal jsem, že sílu si z větší části nebo úplně vypůjčí od Starce. Amby nám sdělil, že má v úmyslu seslat na vetřelce strašlivé a mocné vize, aby odvrátil jejich pozornost a vyděsil je. Potom, co jsem už viděl, jsem byl připraven uvěřit Starcovu slovu, že pokus o zastrašení bude úspěšný.

Vyzunk však příliš přesvědčený nebyl. Přirozeně, nezažil přeci opravdu záračné události, které provázely náš útěk z Vortigernova tábora. Pochyboval jsem, zda skutečně uvěřil, že mladík před ním je Amby. „Vize, chlapče?“ To by musely být nějak mocné vize, aby vystrašily muže, kteří nás zahnali z hradby.“

Bledý mladík klidně přikývl. „Budou.“

„Nedokázali jsme odolat Comorrově armádě, řekl Vyzunk dosti mírně, „s téměř dvaceti muži a ve výhodné pozici. Jak je teď můžeme porazit jenom čtyři?“

„Máme na své straně překvapení,“ odvětil jsem. „A hlavně, což je mnohem důležitější, je s námi lord Merlin.“

„Merlin, Merlin,“ řekl tlustý muž roztrpčeně. Pak si uvědomil, kde dává průchod svému roztrpčení, a letmo se ohlédl.

„Nechci se nikoho dotknout. Ale ...“

„Důvěřuj Starci ve Skále,“ doporučil jsem mu. „V tomhle nejistém světě se už ukázalo, že Merlinovým kostem můžeš bezpečně důvěřovat.“

Hakon mluví moudře,“ podotkl Amby. „Kromě toho, když nás tady Comorre včera porazil a překročil hradbu, byl jsem jen dítě. Dnes dokážu mnohem víc.“

„Byl jsi jen dítě, když jsi nás vyvedl z Vortigernova tábora,“ dodal jsem.

„To jsem nezařídil já, Hakone. Byl jsem jenom cestou pro Starcovu sílu.“

„A dnes jsi něco víc?“

„Dnes mohu být víc, pokud se nezapojí on.“

Prohlédl jsem si ho. „Nerozumím ti.“

Vyzunk, úplně vyvedený z míry a pro jednou nenalézající slova, zíral s otevřenými ústy z jednoho na druhého.

Mladík se ke mně choval s jistým respektem, ale stále s pochybnostmi. Pak se viditelně rozhodl a pokusil se o vysvětlení.

„Hakone, můžeš připustit, že já a ten malý chlapec, kterému jsi říkal Amby, jsme jedna osoba?“

Pomaloučku přikývl. „Po tom všem, co jsem viděl, nemůžu dost dobře pochybovat, ať je to jakkoli podivné. Malí chlapci vyrůstají. V tvém případě je ohromující jediné rychlost. Mimochodem, před chvílí jsem se tě ptal, jak bych ti měl říkat? Zdá se, že už se k tobě dětské jméno nehodí.“

„O jménech si promluvíme za chvíli, Hakone. Nejprve - prosím, buď trpělivý - nejprve, co kdybych ti řekl, že Stařec ve Skále, což je opravdu Merlin, existuje i v jiných podobách, v jiných tělech?“

„Neznám hranice toho, co takový čaroděj může dokázat.“

„Ano, jistě.“ Mladík si chvíli zamyšleně hryzal dolní ret. „Pokouším se ti vysvětlit, že všechna ta živá těla jsou Merlin v různém věku. Ale žádná dvě se nikdy nemohou setkat na jednom místě v jednom okamžiku. Přinejmenším by se raději neměla setkat, protože by to bylo velmi nebezpečné. Pro dvě Merlinova těla je dokonce nebezpečné přiblížit se k sobě na jednu míli nebo na jednu hodinu, protože... protože by se přihodily velmi zlé věci.“

Poznání, které ve mně už začínalo hořet (jak jsem si myslel), zhaslo a ztratilo se v neproniknutelné tmě. Musel jsem v té chvíli vypadat stejně nechápavě jako Vyzunk.

Amby si to neochotně uvědomil a povzdychl. Nehodlal se však vzdát. „Ukryté pohřbené kosti, které taky představují přítomnost Merlina... jsou bezpečnější. Jejich možné činy jsou omezené. Život, který dávají Merlinovi v tomhle světě je velmi skrovný. Proto se Merlinova živá těla mohou - po jednom - ke kostem přiblížit. V tom smyslu může Merlin potkat sám sebe a mluvit sám se sebou.“

„Cože?“

Podíval se mi do obličeje a poklesl na mysli. Dodal jen: „Hakone, nedokážu ti teď všechno vysvětlit.“

Vivian se ve své roli věštkyně připojila k našemu rozhovoru a položila mu otázku, proč si s ní Stařec nikdy nepromluvil o samotě.

Řekla: „Vím, že tam je, cítím jeho přítomnost. Mám za to, že mu sloužím. Ráda bych se od něj naučila kouzlům. Ale nikdy mi nedal příležitost promluvit si s ním.“

„Dostaneš ji, Viv,“ řekl Amby.

„Dostanu? Jak to víš?“

„Z rozhovoru s ním.“

„Doopravdy?“

„Ano.“

Mladá žena stále pochybovala. „Kdy mě uvidí? Nebo mě něco naučí?“

Povzdechla. „Ještě ne, Vivian. Myslím, že nějaký čas ještě ne.“

„Nejdřív důležité věci,“ řekl jsem. „Kdy se podle Merlina máme pustit do osvobozující bitvy?“

Amby se na mě rozvážně zadíval. „Brzy, sire Hakone velmi brzy. Během několika hodin.“

„A jak dlouho bude náš slavný útok trvat, podle Merlinových předpokladů?“

Čtvrt hodina by měla na bitvu docela stačit,“ ujistil mě s důvěrou mladík, který dříve býval Ambym. „Pokud všechno půjde hladce.“

„Dokonce i když nepůjde,“ odpověděl jsem. Jestli se něco a maličko nepodaří, pak i malý oddíl Comorrových vojáků dokáže zabít čtyři muže za mnohem kratší dobu.

DVACET JEDNA

Tři zdatní muži, Bran, Vyzunk a já, představovali sílu, která měla zahájit nenadálý útok mečem a kopím proti Comorrově vítězné armádě. Dospívající Amby se přirozeně také chystal k boji na naší straně a náš úspěch na něm naprosto závisel. Jeho boj se však měl odehrát v jiné oblasti, v kouzlech a iluzích.

Stále jsem ještě nedostal řádnou odpověď na otázku, proč je vůbec potřebný skutečný útok, když máme na své straně tak mocnou magii. Bral jsem však v úvahu, že mám dobré důvody věřit lordu Merlinovi. A mí dva ozbrojení společníci byli dostatečně zoufalí, aby mu také věřili - lepší plán stejně neexistoval.

Už jsem se znovu ozbrojil, ale teď jsem si připásal nově vybraný meč k boku a z náhodné sbírky zbraní, kterou jsme při ústupu snesli dolů do jeskyně, jsem si vybral a připravil kopí. Mí dva přátelé byli také závislí na všedních zbraních. V kouřovém svitu pochodní a matném zelenkavém světle odrážejícího se moře se ujist'ovali, že jsou jejich zbraně připraveny co nejlépe. Těšil jsem se, že budu mít znovu k dispozici krásnou zbroj v domě. Zatím jsme s druhy ve zbraní seděli na kamenech v jedné z vlhkých a matně osvětlených komor v dolní jeskyni a čekali na signál k útoku, přirozeně jsme začali probírat válečné záležitosti.

Během rozhovoru jsem se utvrdil v názoru, který jsem si vytvořil už dřív, když jsme bránili hradbu: velekněz Bran vypadal naprosto způsobilý obléknout si drátěnou košili, aniž by musel zkoumat, zda má nejprve provléknout hlavu či ruce a dokázal se chopit meče i kopí a vyzkoušet je, jako by věděl, co s nimi. V dřívějším boji sehrál důležitou roli ačkoliv jsem byl příliš zaměstnaný a neměl jsem příležitost ho pozorovat, zjevně přežil bez vážnějšího zranění. Což se samozřejmě s trochou štěstí může přihodit mnoha mužům.

Myslím, že právě tehdy jsem si poprvé připustil pochybnosti týkající se služebníků orákula. Bran vypadal příliš mladý na to, aby měl na starosti tak důležitou svatyni. A spolu s Vivian tvořili dvojici médií nepodobající se žádným jiným, které jsem kdy poznal.

Vyzunk se zkušebně rozmáchl bojovou sekerou proti dřevěnému špalvu, který byl dřív součástí podzemního přístavu. Mezitím pronášel rádoby učenou řeč o ceně římských čepelí.

Přerušil jsem jeho výklad a přímo jsem se Braná zeptal na to, nač jsem se měl zeptat už dřív: „Veleknězi orákula, cvičil jsi někdy ve zbraní?“

„Kdysi. Byl jsem tehdy velmi mladý.“ Pohlédl na ostří a snížil hlas. „Nejsem žádný přeborník v síle ani dovednosti, Nejsem ani bezmocný začátečník.“

Obdařil jsem ho drsným plácnutím po rameni, abych mu dodal odvahy. „Hlavu vzhůru! Myslím, že jednoho dne umřu v souboji. Ale řekl bych, že to nebude dnes ráno ani odpoledne.“

Pozvedl světlé obočí. „Jen ve třech...“

„V tomhle případě to bude stačit. To říká Stařec. Mám vlastní zkušenost s tím, co tenhle muž ve Skále dokáže, a jsem připravený mu věřit.“

„Pokud dokáží tři muži s Merlinovými kouzly porazit armádu, pak nevím, proč by to Merlin nezvládl bez jakékoliv pomoci.“

„Stařec má zřejmě své důvody.“

Bran zvedl meč, který používal v první bitvě. S pochybnostmi se zahleděl na poškozené ostří a znovu ho odložil.

„Svěřili jsme snad všichni své životy do jeho péče? Možná ano, ale já nechci, aby se to stalo jen nešťastnou náhodou. Snad bych si s ním raději měl promluvit osobně.“

I Vyzunk teď na mne hleděl se silnými pochybnostmi a mumlal nějaké nepředloženosti. Založil jsem ruce, oba si je prohlédl a vrátil jim jejich pohledy. Čím více jsem Brana i Vyzunka poznával, tím méně mi připomínali kněží jakéhokoliv orákula - ne, že bych s takovými lidmi měl hodně zkušeností.

„Brane.“

„Co je, Hakone?“

„Řekni mi poctivě - jsi opravdu velekněz čehokoliv?“

Vyzunk se pokusil o výsměšné zachechtání. Bran se však na mne podíval blíže a odpověděl mi tak, jak jsem čekal.

„Zasloužíš si znát pravdu, Hakone. Nejsem kněz ani čaroděj. Nikdy jsem nebyl. Přesto, jak sám vidíš, je orákulum i jeho poklady dost skutečné.“

„Uznávám, že jsou nefalšované.“ Odmíchl jsem se a rozhlédl se kolem. „Ale kde je tedy skutečný velekněz či veleknězka? A musí přeci mít pomocníky, sloužící -?“

„Nevím!“ Bezmocně pokrčil rameny. „Věř nebo ne, příteli Hakone. Dostali jsme se sem, Jandree, Vyzunk i já, při našem zoufalém útěku, spolu s Maud, Ambym a Vivian - a Ivaldem. Našli jsme dům, jeskyni a celé to místo neobydlené.“ „Chápu,“ odpověděl jsem po chvíli. Bezpochyby to byly další z podivných událostí, které se odehrávaly u Merlinových dveří. Věci, které nějak zařídil, ze svých v důvodů. „Říkal jsi, že Vivian -?“ „Není o nic víc kněžkou než já knězem. Myslím, že má doopravdy nadání pro magii nebo ho získá, až najde učitele. Ne tak silné jako Amby, ale -“

V té chvíli Amby strčil hlavu do naší malé improvizované rojnice a oznámil nám, že se blíží okamžik útoku. Bran odmítl pospíšet si a stále neústupněji trval na osobním rozhovoru s Merlinem. Provázel jsem ho na cestě vzhůru jeskyní a když jsme měli malou postranní chodbu, ukázal jsem mu ji. „Musíš jít tudy.“ Zavrtěl hlavou. „Co mi to vykládáš? Je to příliš úzké. Dokonce ani desetileté dítě tudy nemůže proklouznout.“ „Přesto musíš tudy.“ Když se na mne zadíval, jako by rozhodl popřít mou pravdomluvnost, dodal jsem: „Samozřejmě je to Merlinova práce, jako skoro všechno ostatní tady kolem. Je to jediná přirozená postranní chodba podél celé stezky, než se dostaneš k labyrintu dole. Ověř si to sám, jestli o tom pochybuješ.“ Bran si opatrně prohlížel chodbu, kterou jsem mu ukázal a pokoušel se vmáchnout mezi skály, ale ať se v nich skrývalo jakékoliv kouzlo, nerozestoupily se pro něj ani o píď. Po dalším pokusu se vzdal.

Jak jsme se blížili k nepříteli, postavil jsem se znovu našemu dospívajícímu vůdci.

Ted, když se chystáme k boji, musí být jasné, kdo velí.“

Mladík bez váhání odvětil: „V bitvě velíš ty, Hakone. Přirozeně doufám, že budeš občas přístupný radám.“

„Skutečně velím? Pak říkám, že přišel čas na skutečná jména.“ Můj hlas zněl trapně uctivě. „Býval jsi Amby, ale už nejsi.“

„Velmi dobře, sire Hakone. Jestli se ti to líbí víc, říkej mi Ambrosius.“

„Tedy Ambrosius. Měl bych snad říkat lord Ambrosius? Myslím totiž, že nosíš slavnější jméno než tohle, i když ho odmítáš vyslovit.“

Pozorně se na mne zadíval, pak úlevně vydechl. „Jsem rád, že chápeš... alespoň částečně. Víš, sám té záležitosti ještě úplně nerozumím - myslím svému podivnému propletenému životu.“

„Já vůbec nic nechápu!“ To byl Vyzunk, který se úkosem díval z jednoho na druhého, s otevřenými ústy.

„Včas porozumíš, příteli,“ zašeptal Ambrosius a obrátil se zpět ke mně. „Hakone, ještě jsem si nezasloužil jméno které máš na mysli. Proto ho nebudu užívat.“

„Dobrá, prozatím tě budu nazývat Ambrosius. Říkáš že mám velení?“

Přikývl tak, že to vypadalo téměř jako malá poklona. „Ved.“ Vlastně mi to nařídil.

Za chvíli jsme všichni tři ozbrojenci, Bran, Vyzunk i já, v přílábách a se štíty, přijali od Maud a Jandree požehnání a přání všeho dobrého. Pak jsme spolu s Ambym vystoupili k hornímu ústí jeskyně. Vivian šla za námi a dívala se, jak odcházíme.

Zatímco jsme se chystali vyrazit, zeptal jsem se Ambrosia, zda půjde do boje v oděvu žebráka (zdálo se mi, že dokonce i čaroděj by se měl pro tu příležitost vhodně obléknout, má-li k tomu příležitost).

„Na tom nezáleží. Předpokládám, že mne nepřítel vůbec nespátí.“

„Co tedy uvidí?“

„Něco, co se jim nebude líbit. Vaše oči toho budou ušetřeny.“

Mí dva ozbrojení společníci a já jsme se zvědavě zadívali na holobradého mladíčka a potom na zdánlivě prázdný vzduch vedle něj. Zpočátku jsme přízračně nestvůry, které vyvolal a pak je úspornými pohyby hole poháněl před sebou, neviděli. Ale Vivian, která s námi vystoupila až k ústí jeskyně, mi sevřela ruku. Zašeptala, že je vidí, jakoby průsvitné odrazy pokřivené nerovným povrchem tenkého skla. Než jsme vyrazili, sdělila nám bázlivým šepotem, že vidí poblíž mladíka stát celkem půl tuctu nestvůr a všechny jsou vyšší než člověk: dva draci a čtyři dokonce ještě děsivější netvoři.

Jeden vypadá jako... jako drak znetvořený nějakou odpornou chorobou. Má tři hlavy. A další, ten nejhorší, nemá vůbec hlavu...“

„Ambrosie.“

„Hakone?“

„Navrhuji, abys učinil své přízračné nestvůry viditelné pro své druhy ve zbrani. Bylo by to dobré. Pomohlo by m to předvídat pravděpodobné reakce nepřátel a jejich pohyb.“

Po chvíli zdráhání souhlasil. Neudělal žádné gesto, nevyslovil nic, co bych zaslechl, ale od té chvíle se před námi jevilo šest děsivých příšer, ačkoliv jejich těla pro nás zůstala zcela průsvitná, jako by byla z mlhy. Bran po mé pravici i Vyzunk po levici tiše vykřikli.

Ted, když jsem viděl, co Merlin dokáže vymyslet, když chce být děsivý, zvažoval jsem, jestli by přece jen nebylo lepší, kdyby byly nestvůry neviditelné. Pak jsem si však pomyslel, že by bylo zbabělé třást se strachy před pouhými přízraky.

A tak se stalo, že jsme se my tři bojovníci s jedním mladým čarodějem naposledy opatrně rozhlédli a dali se na pochod. Úkolem nás čtyř bylo vyhnat vetřelce z domu - Starý Merlin zjevně Ambymu zdůraznil, dokonce více než mi, důležitost ochrany Kulatého stolu a knihovny. Podle Ambyho bylo nejpodstatnější zajistit, že Comorre neodnese Stůl ani žádnou z židlí kolem něj.

Ambrosius zpočátku neměl zbroj a nenesl ani žádnou zbraň, pokud nepočítám jeho dřevěnou hůl. Byla na konci zahnutá, jako by patřila nějakému pastýři, a skoro tak vysoká jako člověk.

Nějakou chvíli po našem posledním výstupu na povrch Comorre vyslal na místo poblíž ústí jeskyně strážu - snad proto,

že tam někoho z nás zahlédli. Tito dva nešťastníci byli prvními oběťmi našeho protiútoků. Mé kopí velmi snadno proniklo hrdlem jednoho z nich a Vyzunkova válečná sekera druhému téměř oddělila hlavu od těla. První šarvátká skončila dřív, než se Merlinovy kouzelné stvůry vůbec zjevily.

Se štítem na levé ruce a s připraveným kopím jsem postupoval mezi skalami, s Braném vpravo a Vyzunkem vlevo. Mířili jsme pěšinou k domu. Kráčeli jsme tiše, pravidelným neuspěchaným krokem. Ambrosius byl někde těsně za námi a přízračné tvary našich děsivých nelidských průvodců nehlučně postupovaly po našem boku.

Jakmile jsme se dostali na pár yardů od nejbližší budovy, ukázali se první nepřátelé. Zhlédli nás zároveň s přízračnými zvířaty, která kráčela na Merlinův rozkaz. Ze způsobu, jakým vojáci odhodili kopí a dali se na útěk, bylo jasné, že vidí přízračné draky jako opravdové tvory z masa a kostí. Bezpochyby slyšeli i dusot jejich mohutných tlap a cítili jejich páchnoucí dech. Zbytek Comorrových mužů v hrůze přimrzl na místě, nedokázali odtrhnout oči z kouzelných monster ani na tak dlouho, aby si všimli, že je zabíjejí skuteční muži se skutečným železem v ruce.

Naše čepele teď byly úplně zakrvácené. Bez váhání jsme postupovali vpřed, vykopávali dveře přístaveb podél cesty k hlavní budově a zaháněli hrstky ohromených ničemů uvnitř stáji a kůlen. Někteří Comorrovi vojáci odhazovali zbraně a prchali, jiní je brali s sebou, ale jen nepatrný počet zůstal na místě a pokoušel se bojovat. Dva nepřátelé prolili krev na staré skvrny v kapli a jeden zemřel na latrině.

Za minutu či dvě jsme úspěšně vyplenili stáje a vstoupili kuchyni do hlavní budovy. Vypadalo to, jako by v domě nezaslechl křik ani řinčení zbraní venku, takže jsme je úplně zaskočili. Pár Comorrových otroků a přísluhovačů se čínilo kolem kamen a pecí. Jakmile jsme vstoupili, s jekotem utekli. Za okamžik už byla velká síň plná páry a kouře z nádob převržených na podlahu a kamna.

Nevšimli jsme si ubohých otroků a sluhů, kteří v panice prchali. Postupovali jsme dál.

Prošli jsme velkou síní v přízemí a vstoupili do sálu s Kulatým stolem. Dveře byly otevřené a místnost opuštěná. Těžké dřevěné židle, pracně zdobené, nebyly pravidelně ustavené, ale stály každá jinak, jedna či dvě dokonce na sobě a jedna na desce stolu. Bez cavyků jsme židle odsunuli ranou, protože nám stály v cestě při hledání ukrývajících se nepřátel. Nebyly tu žádné známky toho, že by si Comorre nebo někdo z jeho lidí uvědomil, jaký nábytek to ve skutečnosti je, ačkoliv jistě museli místností projít, když hledali poklady, které se dají odnést.

Naši přízrační průvodci šli s námi, dupali a slintali, shýbali hlavy pod nízkými stropy a někteří máchali mohutnými znetvořenými ocasy.

Další zastávkou byla zbrojnice. Domnívali jsme se, že tam zřejmě nalezneme nějaké nepřátele, a navíc si tři z nás přáli alespoň částečně změnit svou výzbroj.

Chvatně jsme přezbrojili, vzali jsme si některé z ušlechtlejších zbraní, které jsme tu našli. Potom jsme vystoupili malými schody v zadní části domu a dostali se tak ke knihovně. Komnata byla zavřená, ale když jsme se přiblížili, Ambrosius rozkazujícím způsobem pokynul holí ve své ruce. Dveře se před námi rozlétly.

Uvnitř bylo půl tuctu čarodějů sloužících Comorrovi, muži i ženy, několik druidů (soudě podle jejich tetování a oděvu). Všichni vyhlíželi překvapeně a (jak uklidňující pohled!) zděšeně, vyrušení ze své práce u polic a stolů. V příští chvíli už je Merlinova hůl v rukou svého mladého vládce smetla stejně jako by koště v rukou hospodyně smetlo prach.

Dva nebo tři vojáci, kteří tu byli s čaroději, vylétli s nimi a dva další, kteří nebyli dostatečně rychlí, klesli pod našimi čepelemi. Tak jsem se znovu ocitl v knihovně. Na okamžik jsem se zastavil, abych se rozhlédl. Pár polic Comorrovi vetřelci dočista vymetli. Svitky a knihy se spolu s jinými podivnými věcmi, jejichž účelu jsem nerozuměl, válely všude kolem, na stolicích i na podlaze. Myslím, že jsme přerušili promyšlený pokus o vandalství. Pokroucený popel v nejbližším krbu ukazoval, že několik svitků už shořelo. „Pojďte se podívat sem!“

Místnost se od mé předchozí návštěvy změnila. Nepřirozeně se zúžila a jakoby stočila. Police nyní stály tak blízko u sebe, že sotva zbývalo místo, aby se mezi nimi dalo projít. Nejbližší část svinuté komnaty končila zdi z čehosi, co vypadalo jako silné sklo. Za touto zdí jsme spatřili pokroucený obraz jiné místnosti, zdánlivě velmi vzdálené, plné podivně oděných lidí. Neviděl jsem nikoho z nich dost zřetelně, abych je dokázal rozeznat, i kdybych je znal, ale myslím, že Ambrosius je poznával.

Zatímco jsem žasl nad tím prazvláštním pohledem, Ambrosius mi zašeptal: „Všechny knihovny jsou na stejném místě, Hakone. Zkáza v jedné se může rozšířit do ostatních.“

Potom objasnil, že jedním z úkolů, které Merlin zadal naší útočné jednotce, je pevně uzavřít tento průchod. Ambrosius nám chvatně ukázal, jak postavit barikádu z polic plných knih. Jedna z polic, kterou jsme s Vyzunkem posouvali, se zřítíla s mohutným hřmotem jako Padající zeď. Rachot se zdánlivě nehodil pro lehčí materiál, který jsme posunuli a svalili.

Zdálo se, že práce trvá dlouho, ale konečně bylo vše hotovo. Světlo z jiného světa, které probleskovalo zpoza skleněné stěny, zamžikalo a Merlinova knihovna se znovu stala jen jednou z místností v domě, ačkoliv podivnou.

Udělal jsem, co jsme mohli, abychom knihovnu zabezpečili před jakýmkoliv ničivým vpádem z dálky, a znovu jsme ji opustili. Pak jsme hlavním schodištěm sestoupili do jídelny. Tam nás čekala hrstka důstojníků a vojáků, v opožděné pohotovosti po našem vpádu.

Vrhli se na nás se zbraněmi a s cize znějícím válečným křikem z obou stran dlouhého jídelního stolu. S nimi jsme svedli nejobtížnější boj. V této síni jsme se my tři s ostrými zbraněmi a mlžná monstra, která přišla s námi a zvedla pod vysokým stropem své nepřirozené hlavy, museli postavit téměř tuctu protivníků. Tak to však vypadalo jen první chvíli. Jakmile spatřili, co jim chtěl ukázat mladý Ambrosius, polovina nepřátel vykřikla stejně hloupě jako otroci v kuchyni, vyděsili se a prchli. Nepomohli ani ti tři, kteří projevíli jakousi bojovnost, protože byli příliš rozptýleni hroznými vizemi, které na ně byly seslány. Jen co jsme porazili posledního protivníka, rozhlédl jsem se, zda nenajdu samotného Comorra. Doufal jsem, že si troufl připojit se ke svým důstojníkům, ale byl jsem zklamán.

Vyšli jsme z domu a svedli další bitku na dlážděném nádvoří u předních dveří. Stínové nestvůry mladého Ambrosia prokázaly, že jsou dostatečně hmotné, když proti nim dva či tři odvážlivci opravdu vytasili meče. Jejich zbraně i ruce byly rozdrceny a maso potrháno neviditelnými spáry a zuby. Jakmile se netvoří takto zhmotnili, stali se úplně viditelnými pro všechny přítomné. Musím přiznat, že když se přede mnou plně zjevila bezhlavá nestvůra, málem jsem odhodil zbraň a práskl do bot.

Je zvykem, že se vítězové po boji vychloubají. Jenže to, co jsme toho dne viděli, ve skutečnosti nebyla bitva ani zápas, ale prostě prchající armáda. Nebylo prolito ani zdaleka tolik krve, kolik stálo předchozí dobytí hradeb.

Když jsme konečně vyhnali nepřitele z domu i nádvoří a znovu mohli vyhlédnout za hradby, neviděli jsme žádná těla. Comorrovi hrobaři si zjevně pospíšili s odklizením těch, kteří zahynuli v předchozím boji.

Padlo tu samozřejmě i mnoho mých lodníků ze Sevveru. Krátce jsem pomyslel na chvíli, kdy se znovu setkáme ve Valhalle - pravděpodobně to bude brzy.

Ale zřejmě ne dnes. Ne, dokud ten, který si říká Ambrosius, bojuje na mé straně.

Jakmile jsme popadli dech, náš protiútok se předními dveřmi domu přelil na nádvoří. Vymetli jsme odtud zděšené prchající muže. Comorre zrovna stál na vrcholku hradeb a hovořil se svými důstojníky. Prokletý dokázal včas vyskočit do sedla a odjet, když usoudil, že nemá smysl pokoušet se zastavit paniku mezi vojáky.

Byli bychom mohli dohonit některé z pěšáků, ale nehnali jsme je daleko. Ze zabíjení mužů, kteří odhodili zbraně a utíkají, neplyne sláva ani čest a jistě ani žádná kořist.

„Pojďte se podívat na tohle!“

K velké hrůze a úžasu mých druhů ve zbrani jsme našli jejich dřívějšího společníka Ivalda/Thraina. Ležel svázaný na lavici na nádvoří. Zjevně ho mučili, bodali a pálili, ať už to udělal Comorre vlastní rukou nebo se to dělo na jeho rozkaz. Vtom se tělo připoutané k improvizovanému skřípci pohnulo, šklublo sebou a vydalo zvuk. Uvědomili jsme si, že v něm stále zůstává jiskřička života, i když to bylo neuvěřitelné. Čerstvá krev stále v rytmu tepu odkapávala do temné kaluže. Spatřil jsem, že berserkr má jedno oko probodnuté šípem - část šípu mu ještě vlezla v lebec. Z očního důlku stále crčela čerstvá krev.

Mladý Ambrosius vypadal ještě pobledlejší než dříve. S hrůzou a pohnutím řekl, že tady jeho kouzla nic nezmohou. Muž na lavici zaseptal pár slov. Vzhledem k jeho stavu bylo obtížné mu porozumět, ale když je zopakoval, uvědomil jsem si s úžasem, že neprosí o smrt, ale spíše žádá o zbraň.

Poodstoupil jsem a potřásl hlavou. Ubožák už nebyl s to udržet zbraň a navíc už nebyl žádný nepřítel v dohledu. Z Ivalda zůstalo jen málo, vlastně jsme si mohli být jisti, že je to on, jen díky starému pahýlu ruky. Jeho tvář byla znetvořená, jeho mužství zmračené jakoby tupým nožem a na jediné ruce mu nezůstávaly žádné prsty. Neváhal jsem poskytnout svému dřívějšímu spolubojovníkovi poslední poctu, kterou bylo možné za takových podmínek vzdát. Má ruka vedla poslední ránu kopím do jeho srdce.

Když se nyní už nedýchající tělo konečně uklidnilo, odvázáli jsme jej z improvizované mučící lavice a patřičně uložili na zpola dokončené zdi. Oční důlky jsme zakryli oblázky (stále jsem ještě měl brašny s kořistí, zlato a stříbro, ale žádné jednotlivé mince). Znetvořenou ruku jsme mu složili přes prsa. Řekl jsem svým společníkům, že tělo odneseme a spálíme spolu s mými padlými lodníky, až budeme mít čas, abychom je všechny našli. Žádný válečník jistě nikdy nebojoval statečněji a udatněji.

Jeden z Comorrových strážníků ohňů stále hořel. Stejně jako s péčí o dům, i teď nám pomohla kouzla; zatopili jsme pod ním dřevem ze zásob v domě a proměnili ho v pohřební hranici, na které hořeli padlí nepřátelé i spolubojovníci.

Vrátil jsem se k místu mučení asi za půl hodiny, během přípravných prací k odstranění mrtvých, ale tělo Thraina/Ivalda zmizelo. Přirozeně jsem předpokládal, že je někdo z mých nových druhů ve zbrani už odnesl na hranici.

DVACET DVA

Krátce poté, co poslední Comorrovi lidé zmizeli z dohledu, hůl, kterou Ambrosius nosil (ta kouzelná zbraň, které se nedokázal postavit na odpor žádný nepřítel, dokonce ani čarodějové v knihovně), náhle samovolně vzplála a rychle shořela. Zbyla z ní jen hromádka popela.

Měl jsem pocit, že se mladík rozhodl pro její zničení a sám ho provedl, aniž by se poradil se Starcem ve Skále.

Jen co jsme se důkladně přesvědčili, že se v okolí neukrývá nikdo z Comorrových lidí, jakožto velitel jsem Brana formálně zprostil podřízeného postavení. Ihned si odepjal meč a spěchal zpět dolů do jeskyně, muž posedlý starostí o svou rodinu. Tentokrát jsem s ním nešel. Rozhodl jsem se, že nebudu vyhledávat příležitosti, abych viděl Jandree, dokud se nenaskytne příležitost k setkání, u kterého nebude jej muž.

Jistě, byli to jen kočovní herci. Jenže jako velká většina Seveřanů i já jsem uznával spíše schopnosti než původ nebo postavení. Kdykoliv jsem našel ochotného posluchače, hrdě jsem vyprávěl příběh o tom, jak můj vlastní děd začal život v otroctví. Zajali ho jako dítě při nějaké kmenové válce na Islandu a jen svým vlastním úsilím povýšil mezi svobodné lidi a ještě dál. Za jeho času v těch místech to bylo nevšední, ale ne tak neuvěřitelné.

* * *

Jakmile jsem měl poprvé možnost mluvit s Jandree o samotě, řekl jsem: „Byl jsem naprosto přesvědčený, že jsi nejvyšší kněžka.“

„Já vím, Hakone. Promiň. Museli jsme předstírat, že jsme služebníci orákula. Mysleli jsme, že náš život závisí na tom, jestli Comorre zůstane za bránou. Bojovali byste snad, abyste bránili komedianty?“

„Bojoval bych pro tebe a pro tvé jméno, má paní, ať bys řekla cokoli.“

Její jasné líce zčervenaly a odvrátila zrak. Pak se však její oči vrátily ke mně, jako by si nemohly pomoci. Gestem vyjádřila bezmocnost, kterou cítila. „Pravda je taková, že nikdo z nás není tím, kým se zdá.“

„Myslím, že já ano. Nic nepředstírám a nelhal jsem vám o svém bohatství ani o jméně.“

Stáli jsme tam a dítě jí plakalo v náručí.

A nestalo se nic. Později jsem pochopil, že Jandree ve skutečnosti netoužila po mně. Prostě ji polapil závistivý sen o životě královny či mocné paní. Viděla ve mně možnosti, které jí v současném životě zdánlivě zcela chyběly.

Popravdě, když jsem měl čas, abych se nad tím zamyslel, nejvíce mě asi rozzlobilo, že mě podvedla Vivian. Ta, která se vůči mně chovala s takovou hrdostí a občas i povýšeností, nebyla víc než obyčejná coura.

Měl jsem chuť ztrestat Vivian za takový podvod? Nu, snad jsem pocítil okamžité nutkání, ale snadno jsem ho zahnal. Je pravda, že mi její podvodné chování nijak neublížilo. Byl jsem jen zvědavý, jak na to reagoval Amby (nebo mladý Merlin), když ji prohlédl. Vzápětí jsem se výsměšně pousmál své nechápavosti. Samozřejmě musel znát pravdu dříve než já.

Brzy jsem se začal podívat, proč mi Starý Merlin v našich soukromých rozhovorech nikdy neodhalil pravdu o Branovi a jeho společnících. Nevzpomněl jsem si, že by mi Stařec v Skále někdy lhal, ale zdálo se, že jsem mu nepoložil některé důležité otázky.

S mladým Ambrosiem jsme znovu hlídkovali na povrchu a rozhlíželi se kolem, abychom se ujistili, že tu nezbyli žádní pobudové z Comorrových jednotek. Došli jsme až ke zbořeně kapli. Vešel jsem dovnitř a přistihl jsem se, jak se nemotorně pokouším vybrat si boha, ke kterému bych se modlil. Alespoň dnes si myslím, že jsem dělal něco takového. Je docela možné, že jsem tam prostě jen bezmyšlenkovitě stál a hleděl na symboly na zdech a zbytcích skla v oknech. Od chvíle, kdy jsem tady rozmlouval s Ivaldem, se v položbořených zdech téměř nic nezměnilo. Bylo to včera?

Především? Zjistil jsem, že je téměř nemožné vystopovat čas.

Křesťanské symboly vyryté do kamenů a dřeva na sebe stále hlasitě upozorňovaly - stejně jako ty, které už byly jen pouhými skvrnami na křehkém skle.

Merlinovo mladší já stanulo v kapli vedle mne. Konec bitvy zanechal Ambrosia v melancholické náladě, vyčerpaného namáhavou prací s přízračnými nestvůrami.

„Stojí za něco, Hakone? Kterýkoliv bůh?“

„Snad bys to měl vědět lépe než já.“ Když jsme procházeli kolem podobizny trpícího Ježíše, řekl jsem Ambrosi, že bych chtěl, aby mi někdo vysvětlil křesťanskou víru. Byl tady Ježíš, podle všech zpráv jakýsi vzburčený Žid ukřižovaný mocí Říma, visící jako Thrain na skřipci. Bylo mi záhadou, čím může taková ubohá poražená oběť lákat stoupence, i když jsem věděl, že ho prý jeho nebeský Otec vzkřísil. Myslel jsem, že jsem zřejmě nějakou část příběhu neslyšel nebo nepochopil.

Ambrosius se nad tím zamyslel. „Nejlepší vysvětlení ti snad dá Vivian. Strávila nějaký čas v křesťanském klášteře.

„Zeptám se jí.“

Asi za hodinu jsem se sám procházel za domem a pokoušel se najít Vivian - chtěl jsem jí položit několik otázek o bohu, kterému říkají Kristus. Náhle jsem zaslechl její hlas vycházející z odloučeného místa spoza blízké skály.

Brzy jsem rozeznal i další hlas, Ambrosiův, vycházející také odtamtud.

Neměl jsem v úmyslu tajně naslouchat, ale v jejich hlasech bylo napětí, které přitáhlo mou pozornost. Za běžné situace by oba snadno odhalili mou přítomnost, s magickými schopnostmi, které měli - nebo by snadno našli způsob, jak se skrýt před zvědavci. Jenže v tu chvíli se všemi smysly soustředili jeden na druhého.

Zaslechl jsem tiché klapnutí odepínané přezky nebo spony a potom slabé zašustění oděvu.

„Miluju tě, Amby.“

Když znovu promluvil, byl jeho hlas tak napjatý, že jsem si chvilku nebyl jistý, zda nemluví někdo jiný: „Nikdy jsem tyhle věci nedělal, s nikým.“

A Vivian vášnivě zašeptala: „Pojď, dále je se mnou.“

Při opětovném sestupu do jeskyně jsem znovu čelil tajemství boční chodby vedoucí k jádru magie. Uvědomoval jsem si, jak je hloupé tvrdit, že by se mezi sevřenými kameny mohl skrývat člověk.

Když jsem se tentokrát přiblížil k jeho svatyni, přivítal mě starý Merlin lépe. Dokonce se mne zeptal, jestli bych ho raději viděl. Souhlasil jsem. Předem mnou se proti holé skalní stěně zjevila nehmotná postava, průhledný obraz kontur starého muže, jako odraz ve vlnícím se skle. Jeho tvář byla jiná, než jsem si představoval, obyčejnější a unavenější.

Ted, když jsem si myslel, že vím, co hledat, neúspěšně jsem se pokusil v té letité tváři najít podobu s Ambrosiem. Vyměnili jsme si pozdravy a Merlin (či jeho duch) mi s jistými zábrany blahopřál k vítězství nad Comorrem. Můj pocit, že mne Stařec z nějakého důvodu nemá rád, zesílil.

Vedl sis dobře, sire Hakone. Knihovna, Stůl i nebezpečné židle jsou v této chvíli v bezpečí.

„Děkuji, pane.“

Merlin se mne podrobně vyptával, jak jsme uzavřeli kouzelné okno ve vzdálené stěně knihovny. Chtěl také vědět v jakém stavu jsme našli zbytek domu.

Pak se rozhovor vrátil ke knihovně, zda byly dveře zavřené, když jsme se k ní dostali, a kolik nepřátel bylo uvnitř. A jak velké škody utrpěl obsah polic či zda se zdálo, že by se z knihovny něco ztratilo.

Řekl jsem Starci všechno, co jsem mohl, a ujistil ho, že Ambrosius vypadal spokojený se stavem knihovny, když jsme ji

opouštěli.

K mému zděšení se během rozhovoru vyskytly chvíle, kdy Stařec působil zmateně a nejistě. Pokládal mi vícekrát stejné otázky, jako by zapomněl, že jsem mu už odpověděl.

A knihovna... musíme se vážně zamyslet, Hakone, co je třeba udělat pro její zabezpečení - a celého domu - proti dalšímu vpádu.

„Ano, pane.“

Ve skutečnosti byl tentokrát váš boj s Comorrem mnohem jednodušší, než mohl být. Ve Vortigernově táboře se mi Ódin postavil, ale tady se rozhodl neudělat to. Nikdo z těch hledajících mé kosti, se nezapojil do boje. Musím se pokusit zjistit, co to znamená.

„Kdo jsou ti mocní, lorde Merline? Nepřátelé, kteří hledají tvé kosti?“ Můj zájem zvýšila nedávná zkušenost se setkáním a bojem s jedním z nich.

Poněkud mě překvapilo, když jsem tentokrát dostal prakticky znějící odpověď: Jsou tři, na které se musíme soustředit nyní. Jedna z nich je Morgana le Fay, Artušova nevlastní sestra. Druhý je Mordred, Artušův levoboček. Třetí z nich ještě není otevřeným nepřítelem, ale nesmíme mu věřit - král Rybář.

O tom posledním jsem nikdy neslyšel, pane.“

Vypadalo to, že je tentokrát Merlin připravený odpovídat - bohužel většina toho, co mi řekl, byla příliš esoterická.

Vysvětloval mi - nebo se o to pokoušel - cosi o Grálu. Zavdal mi však jen nový důvod k obavám, protože se ukázalo, že si dokonce ani on, Merlin sám, není úplně jistý, co to vlastně Grál je. Z jeho nesouvislé přednášky jsem pochytal, že Grál je snad více než jen pohár, ze kterého Kristus pil při poslední večeři před svou smrtí - alespoň by mohl být víc. Snad to bývala nějaká rituální pohanská nádoba už dávno před počátkem křesťanství. S jistotou jsem však nemohl tvrdit nic.

Mordredovo jméno samozřejmě znali všichni, kdo slyšeli běžné příběhy. Pokud jde o Morganu, kromě jména jsem věděl jen to, že jde o čarodějkou, která se vyskytuje v některých pověstech o Artušovi. Obvykle se vyprávělo, že je jeho sestrou (nebo nevlastní sestrou, jak řekl Merlin). V některých příbězích vystupovala jako jeho protivník, jindy jako přítel.

Vzpomněl jsem si na Morganu jako na Rubínovou paní, o které se zmínil Amby při výpravě ve Vortigernově táboře. Merlin mě ujišťoval, že právě to byla Morgana le Fay.

„Ta žena ještě pořád žije a dýchá?“

„Žije a dýchá dost smyslně. Možná na to přijdeš sám. Měl bych tě varovat. Pokud stále zamýšlíš sedět jednoho dne u Artušova stolu, čekají tě mnohem těžší úkoly než ty, které jsi už dokončil.“

Právě při tomto setkání mi Merlin poprvé nastínil plán na případné nové vystavění Camelotu, v němž by vládl nový král.

To byla opravdu novina. „Nový Artuš, pane? Pak je starý král Artuš skutečně mrtvý a nemůže se vrátit?“

V této chvíli Merlin otázku přešel a řekl mi, že panský dům je (mezi jiným) prvním krokem k rekonstrukci - vystaví z něj přiměřeně velký hrad.

Obrovské rozměry nejsou nutné. Artušův Camelot také nebyl obrovský oproti jiným městům a hradům a přece nepadl proto, že by byl malý.

...a až bude dokončen nový Camelot, bude stát právě zde. Dokonce i krajina může být do jisté míry začarována, aby Merlin dosáhl svých záměrů.

A v souladu s přáním nového krále, až se uskuteční volba.

Nemůžeme vrátit minulost. Musí být korunován nový král, který usedne na Artušův trůn.

„Ale kdo by to měl být?“

Čestný a statečný vládce. Ale musí být víc králem či královnou, než čestným a statečným.

„Vím.“ Pak jsem bezmyšlenkovitě dodal: „Kdybych se já někdy stal králem...“

Co potom, příteli Hakone? Kdyby ses stal králem, co pak?

„Já... vyhledal bych moudré rádce. A snažil bych se ze všech sil neznečistit zvláštní postavení, které bych měl.“

Opravdu? Nu, zřejmě je hloupé čekat od kteréhokoli smrtelného muže či ženy více.

A náš rozhovor se rychle vrátil k praktičtějším záležitostem. Avšak semínko nápadu ve mně už bylo zaseto, ať na první pohled vypadal jakkoliv neuvěřitelně. Během příštích hodin a dní mě pozvolna - zpočátku velmi pozvolna - potají zaujala představa, že jsem nebo bych mohl být předurčeným vyvoleným králem.

Během rozhovoru stařec vyslovil názor, že původní Artuš nebyl tím úplně pravým králem - stejně jako doopravdy neuspěl ani Lancelot.

Podle většiny příběhů se Lancelot, který Artušovi sloužil a nasadil mu parohy, v době královy smrti odebral do kláštera.

Řekl jsem, že bych se s oběma rád setkal.

Jak už jsem řekl, Artuš je pryč. Ale s Lancelotem se zřejmě setkáš.

To bylo skutečně zajímavé. „Kdy, pane?“

Věřím, že brzy. Zamýšlím poslat tě za ním, abys ho našel a přivedl zpět.

A nechal mě, ať si to přeberu, jak chci.

Stál jsem skrčený a zaklíněný v tom hluboko ukrytém místě a připadalo mi, že se ostré hrany kamenů soustřeďují na má kolena a čelo. Slyšel jsem Starce, jak se náhle hašteřivým tónem ptá, zda jsem stále připraven věrně mu sloužit.

„Přisahal jsem věrnost a své slovo neporuším. Dokonce i kdybych chtěl - a já nechci, - ty stále dodržuješ svou část

smlouvy a to nás spojuje.“

Asi tak za hodinu jsem se znovu setkal s dospívajícím Ambrosiem. Řekl mi, že nás brzy opět opustí, neví však, na jak dlouho. Řekl, že bude muset odejít, jakmile dá knihovnu do pořádku tak důkladně, jak to půjde. A potvrdil mi nejúžasnější věc, kterou mi sdělil starý Merlin: všichni jsme nějak zapojeni ve velkém Starcově plánu, který se rozhodl uskutečnit - nic menšího než nové zbudování Camelotu.

Vivian poslouchala. „Kdy se vrátíš?“

„Nevím, Vivian. Co nejdříve. Podle vašeho času snad budu pryč jen pár dnů.“

„Ale možná mnohem déle.“

„Ano.“

„Roky!“

„Možná.“

V zelených očích Vivian narůstal nový strach. Čím více přemýšlela o tom, co se může stát, tím byla zděšenější. „Vrátíš se - vrátíš se změněný, jako poslední? Starší o celé roky, úplně - úplně jiný muž?“

„Opravdu nevím. Nemůžu ti říci víc, než že nevím. Ale opravdu tě miluji, Vivian. Víc, než dokážu vyslovit. Vždycky tě budu milovat!“

Mladík se pokoušel vysvětlit to Vivian, ale dívka zpanikařila při vyhlídce, že ho ztratí, a nedokázala slyšet nic jiného. Brzy v hněvu vybuchla, popuzeně a rozčileně, a se slzami v očích utekla.

Uvažoval jsem, zda se mám Ambrosiovi zmínit o tom, že Merlin občas působí nejistě a zmateně, ale rozhodl jsem se raději počkat na vhodnější okamžik.

Než Ambrosius odjel, prošli jsme spolu ještě jednou dům. Pokoušel se ukázat mi některé ze zápraků knihovny, která teď byla magicky obnovena. Nepopíral jsem moc ležící v knihách, ale uznával jsem spíše kouzla.

Probírali jsme také Merlinův plán a obtíže při obnovování Camelotu. Pokud to tak Stařec chce, řekl Ambrosius, musíme o to všichni usilovat.

„Dosadíme Artuše znovu na trůn?“

„Pochybuji, sire Hakone.“ Ambrosius zavrtěl hlavou „Obnovení starého Camelotu by bylo dokonce i nad Merlinovy síly. Nikdy není opravdové cesty zpátky, pro nikoho z nás, natož pro svět.“

A potom mě naléhavě přiměl, abych mu slíbil, že Vivian neprozradím jedno tajemství. „Neříkej jí, Hakone, že jsem Merlin. Nebo spíše, že budu Merlinem, pokud to tak vidíš. Ještě si neuvědomila, že přijde den, kdy se budu muset stát Starcem ve Skále - omšelým, uhasínajícím a vrásčitým. Pokud mu zůstala nějaká kůže, na které by se mohly dělat vrásky... a občas budu zvatlat. Sám víš, že jeho řeči občas nedávají smysl.“

„Přisahal jsem, že mu budu sloužit,“ odvětil jsem odměřeně. Rád bych starcův popis popřel, ale nemohl jsem.

„Jsi loajální, Hakone. Doufám, že tě některý bůh odmění.“

„Děkuji, Ambrosie.“ Zaváhal jsem. „Jak tě - jak vlastně uvěznili Starce ve skalách? Je to pravda, že se nedá udělat nic, aby se dostal ven?“

„Nedá se udělat nic.“ Mladík prudce vydechl. „Pokud vím, příběhy, které všichni známe, jsou pravdivé. Zbláznil se - vlastně, já se zblázním, až budu starý - do jakési mladé ženy - jmenuje se Nimue, ať je to kdokoli - a ona ho oklamala - oklame mě, až budu starý...“

Ambrosius se otřásl a vypadal stejně zmateně, jako kterýkoliv mladík, který přemítá o ženách a spletitosti života. Ačkoliv jsem byl o něco starší a v některých ohledech snad i moudřejší, než tahle podoba velkého čaroděje, ochotně jsem s ním soucítit. „Neřeknu Vivian nic o tom, kdo jsi - ani kým budeš.“

„Děkuji ti, Hakone. Miluje mě takového jaký jsem a já zoufale miluji ji.“

Ještě chvíli jsme si povídali. Řekl mi, že s uskutečněním plánu na obnovu Camelotu budou obrovské potíže kvůli Morganě a dalším protivníkům. Tomu jsem snadno věřil.

Ambrosius mi také řekl, že Morgana a Stařec jsou protivníci, protože čarodějka je rozhodnutá dosadit na trůn starého Artuše. Naproti tomu Stařec měl Artuše i králova rozporuplného chování dost už v době před jeho pádem.

Než Ambrosius odešel, zavedl Brana a mne do kruhové síně.

„Proč jsme tady, Ambrosie?“

„Myslel jsem, že by bylo dobře, kdybyste alespoň částečně viděli, jaký byl Camelot - a jaký možná znovu bude.“

Zůstali jsme v síni Kulatého stolu jen pár minut. Samozřejmě jsem tam byl už dřív a nic pozoruhodného se nestalo. Tentokrát jsem však měl chvílemi pocit, že stojím na nějakém úplně jiném místě, v sále plném zrcadel, tak podivný to byl pohled. Ale kdykoliv jsem se pečlivěji zadíval na své okolí, žádné zrcadlo jsem nenašel. Neodrážel jsem se v žádném skle. Jen kamenné zdi a hedvábné závěsy se postupně ponořovaly do temnoty, v nedosažitelné dálce.

Plátěné povlaky ze židlí zmizely, ale zdálo se, že jedna chybí.

* * *

Stařec si mne znovu předvolal k poradě a objasňoval mi podrobnosti mé výpravy za Lancelotem. Také mi sdělil, že odesílá Ambrosia na úplně jinou cestu - a Brana s jeho lidmi na další.

Zvážil jsem, zda mám se Starým Merlinem probrat poslední rozhovor s Ambrosiem, a rozhodl jsem se, že ne. Hlavním tématem rozmluvy s Merlinem byl můj úkol najít Lancelota a přesvědčit ho, aby se vrátil. Řekni mu, že Merlin potřebuje jeho pomoc.

„A když se mě zeptá na Artuše?“

Pokud se bude Lancelot na někoho ptát, bude to spíše královna Guinevere.

„A co mu v tom případě mám říci?“

Všechno, co o tom víš. Tedy nic.

„Hm.“

Myslím, že ho nenajdeš tak znaveného bojem, jak domníval, že je, když se rozhodl vstoupit do kláštera. Chřádl mezi kněžimi už dost dlouho. Snad už bude znavený náboženstvím. Následoval podivný zvuk. Uvědomil jsem si, že je to zřejmě Starcův smích. Přinejmeším bude bojovníkovi jako jsi ty, naslouchat s určitým respektem.

Starzec se také jen tak mimochodem zmínil, že na nadcházející výpravě potkám troly a možná i obry nebo jiné stvůry, které se mimo hranice Logres vyskytují jen zřídka nebo vůbec.

Co se týče trolů, pokud jsem věděl, jsou to smyšlení tvorové. Nicméně existovali v mnoha příbězích a pokud Starzec řekl, že jsou skuteční, kdo jsem byl já, abych mu odporoval? Budu se jimi zabývat, až přijde čas.

„Lorde Merline - až bude vybudován váš Nový Camelot, bude i mým domovem?“

Budeš mít mnoho domovů a žádný.

Zdálo se, že víc se o svém postavení v novém světě nedozvím. „Půjde někdo hledat Lancelota se mnou?“

Koho by sis přál?

„Z tvé řeči soudím, pane, že mne vysíláš jako do bojů. Pokud je to tak, bylo by jistě lepší mít na pomoc dobrého válečníka.“

Najdi Lancelota než začneš bojovat. On ti poskytne veškerou pomoc, kterou potřebuješ.

„Když to říkáš, pane. Ale zdá se mi, že slavný, legendární Lancelot už musí být dost starý.“

Podle běžného počítání má Lancelot přes padesát let. To je pro válečníka pokročilý věk. Ale v jeho případě to není takové stáří, jak bys řekl. A pomůže ti najít další válečníky. Přiláká je jeho jméno a přítomnost. Až čas uzraje, budeš jich mít dost - pokud toho budeš hoden.

Uvážil jsem to. „Rád bych se ujistil, že je postaráno o Brana - a jeho rodinu. Vlastně o celou společnost odsud. Snad tolik nezáleží na tom, zda jsou opravdu věštcí a služebníci orákula nebo jen šarlatáni. Možná v tom není velký rozdíl. Občas se zdá, že začínáš být moudřejší, Hakone.“

Bran se více než kdo jiný trápil tím, že jsme stále nezjistili, kdo obýval dům a sloužil nebo dohlížel na orákulum předtím, než se tu objevila jeho společnost - a co se s nimi stalo.

Postavil se Ambrosiovi a dožadoval se rozmluvy se Starcem.

Mladík byl nerozhodný. „Proč s ním chceš mluvit?“

„Raději bych to vysvětlil přímo jemu. Ty nejsi on, pokud vím.“

„Ne, nejsem. Ale v téhle záležitosti mohu mluvit za něj.“

„Bran se ohlédl po mně a po svých společnících, jako by se dovolával pomoci, ale Merlin byl můj pán a každopádně jsem Branovi neměl co nabídnout.“

A tento Merlin, starý čaroděj, promluvil prostřednictvím svého mladšího já - stejně jako ve Vortigernově táboře. Slyšel jsem ten rozdíl v Ambrosiově hlase a viděl ho v jeho tváři. Řekl Branovi, zatímco jsme s ostatními naslouchali: „Jeskně a orákulum byly mnoho let opuštěné, než jsem přišel já, Merlin, a vybral si je. Dům a hradby jsou nové. Byl jsi sem pozván i se svými lidmi. Do domu a jeskně nesmí nikdo vstoupit, na mys nevkročí lidská noha, ani ho nespatří lidské oko, kromě těch, kdo mají mé svolení.“

„Comorre a jeho lidé měli tvé svolení ke vpádu?“

„Byl jsem příliš unavený, abych je udržel venku.“

Bran byl vzdorovitější, než bylo podle mne zapotřebí. Stíhal Merlina s neutuchající odvahou - cítil jsem k němu úctu.

„Kdo udržoval oheň ve všech krbech? Či šaty nosíme, či selata, kuřata a vajíčka jíme? Komu patří láhve vína, které jsme vypili?“

Ambrosius se lehce předklonil. Z jeho rtů vycházel hlas starého Merlina. „Všechno, co tady bylo a je, je dar ode mne. Všechno jsem opatřil svým uměním. Dlouho, dlouho předem jsem věděl, že přijdete, i kdy se to stane.“

„Kdo seděl na těch dvou vysokých křeslech ve velké siní předtím, než jsme přišli?“

Chvilku jsem si myslel, že ta otázka Merlina/Ambrosia skutečně zmátla. „Zdá se, že jsem je udělal ukvapeně. Měly patřit mladému páru, který nikdy nepřišel, aby uplatnil nárok na čestné místo.“

A Bran naléhal: „Starče, mám dojem, že tenhle dům a hradba jsou staré, možná i starší než ty. Přesto vypadají dokončené. Viděl jsem, že některé kameny už obrostly mechem.“

„Základy starého Camelotu trvají. Ale horní část zdi a dům, jak stojí dnes, byly postaveny pro vás. Mým záměrem bylo vytvořit útočiště pro vás sedm, kteří jste přišli ve tmě hledající azyl.“

„Věděl jsi tedy, že přicházíme.“

„Už jsem řekl.“

Bran se dlouze odmlčel, než pokračoval, tentokrát mnohem pokorněji: „Proč jsme pro tebe tak důležití, lorde Merline?“

Žádná odpověď.

Bran byl vytrvalý: „Chci to vědět. Zdá se mi, že mám právo to vědět. Proč si myslíš, že jsme důležití?“

Ambrosiova tvář se znovu změnila. Znovu měl výraz mladíka, mocného a bezbranného zároveň. Na svou poslední otázku Bran nedostal odpověď, kromě slabého zaskučení větru.

DVACET TŘI

? Mezihra ?

Původní Elainino znepokojení týkající se tajemného Fishera a dokonce i její strach z děsivé Morgany částečně

ustoupily. Pohltla je hluboká hrůza z brutálního zabijáka a jeho gangu, který teď okupoval laboratoř. Zabiják se jmenoval Mordred. Přinejmenším ho tak neustále oslovovali jeho společníci, v souladu s všeobecně rozšířeným Artušovským šílenstvím, a on na to jméno ochotně reagoval.

To málo, nač si Elaine vzpomněla o Mordredovi z Artušovských legend, ji nijak neuklidnilo.

Při prohlídce konzoly, kterou měla před sebou, si uvědomila, že stiskem několika vhodných tlačítek by mělo být možné spustit záznamové zařízení. Mohla by zaznamenat to, co vidí na obrazovce, i všechny zvuky z kontrolované místnosti, které zachytí. Sáhla po příslušných spínačích. Měla v úmyslu vypálit laserem na disk tváře a hlasy vrahů i nezvratné důkazy jejich činů.

Za několik minut disk pro jistotu odzkoušela - a zjistila, že se vůbec nic nenahrálo. Nenašla žádnou zjevnou příčinu selhání. Chvíli si ještě pohrávala se zařízením, ale na nic nepřišla - a právě teď měla dost jiných, naléhavějších problémů k přemýšlení.

Zvážila svou současnou situaci tak chladně, jak jen dokázala. UVědomila si, že její pocit relativního bezpečí zajištěného pevnými zdmi a mohutnými zámky u dveří místnosti ostrahy. Je zřejmě jen iluze. Přesto ji pocit bezpečí neopustil. Strach se natolik zmínil, že si uvědomila svůj hlad, který ji znenadání přepadl plnou silou. Během posledních dvou dnů zameškala více jídel než snědla. Naštěstí se tu něco k snědku našlo. V rohu velké místnosti stála malá lednička, kam si lidé ve službě ukládali obědy a svačiny, a nějaké jídlo v ní zůstalo.

Mordred. Vzpomněla si na jeho podstatné povahové rysy, jak je zobrazovaly příběhy o Artušovi, a vůbec jí to nepřidalo na klidu.

Avšak v té chvíli se tím nezatežovala. Pojíдалa okoralý sendvič a pokoušela se vymyslet, co dál.

Ani s klíčem strážní služby nemohla v místnosti s rozvodnými skříněmi elektronicky přerušit rozvod elektřiny. A velkým ručním odpojovačem nedokázala pohnout. Nic jiného nefungovalo. Když se na odpojovač podívala pozorněji, zdálo se jí, že je svařený v sepnuté poloze. Předpokládala, že to snad mohl způsobit mohutný obloukový výboj - to bylo jediné alespoň trochu logické vysvětlení, které ji napadlo. Pokus o přímé rozpojení takového napětí by ji mohl zabít a ona se rozhodně nehodlala pokoušet o sebevraždu.

Zatímco se snažila vymyslet, co dál, rozsvítil se náhle jeden z blízkých monitorů.

TADY FISHER, oznamoval úhledný nápis černou na bílé. DOPORUČUJI VÁM PODÍVAT SE ZNOVU PO AMBULANCI. ANO, STÁLE JE TO AMBULANCE.

Co tím k čertu myslí? Jen s obtížemi si vzpomínala, že jí Fisher nedávno vyděsil. Vděčně ho přijala za spojence, ačkoliv stále měla jisté pochybnosti, zda mu má věřit.

Krátce potvrdila, že přijala jeho zprávu, pak použila dálkové ovládání a pootočila jednou z vnějších kontrolních kamer (poněvadž byla v místnosti bez oken), aby se podívala, co se právě děje na parkovišti. Našla Fisherovo i své auto - to bohužel stálo nejdál od budovy. Taky tam byl nový vůz, kterým bezpochyby přijel Mordred se svou partou zabijáků. A támhle, nejbližší k budově, přesně tam, kde stála... jenže na místě, kde stávala ambulance, teď parkoval úplně jiný vůz. Nebyla to vůbec ambulance, i když ho tak Fisher právě nazval.

Pomocí teleskopických čoček strážní kamery si Elaine přiblížila obraz vozidla a dychtivě ho zkoumala. Ačkoliv se označení a barva radikálně změnily, jisté věci napovídaly, že by to přinejmenším mohl být tentýž vůz. Za prvé, velikost a tvar by odpovídaly. Za druhé, automobil byl zaparkován přesně stejným nedbalým způsobem, ve stejném úhlu k bílým parkovacím čarám, a částečně zabíral tři místa. Elaine nedokázala určit, zda se změnilo i parkovací povolení. Nejznámější jí však připadalo menší poškození na postranních dveřích vozu, které byly blíže k budově.

Automobil byl nyní natřený a z vnějšku vybavený jako vozidla patřící Nadaci Antrobus. Organizace přirozeně vlastnila několik vozů, mezi nimi jistě alespoň jednu dodávku, kvůli údržbě a obchodním cestám. Obvykle jezdily do města a na letiště. Elaine se však domnívala, že jediná velká dodávka patřící společnosti - úplně jiný model nezahle - právě stojí v garáži, v jednoduché budově skryté za keři poblíž zadní části parkoviště.

Vrátila se ke klávesnici a napsala: NAŠLA JSEM JI.

MĚLA BYSTE CO NEJRYCHLEJI USEDNOUT NA MÍSTO ŘIDIČE A ODVÉZT JI ODSUD. NEPOUŽÍVEJTE SVÉ AUTO, TO NENÍ OBRNĚNÉ.

Naděje na odjezd, ať už čímkoliv, se jí právě teď ohromně zamlouvala. Rychle napsala: KDE JSOU KLÍČKY?

Vzápětí se objevila Fisherova odpověď: V AMBULANCI.

Slova však z obrazovky hned zmizela. Počítač jí příliš nepomáhal, zjevně na něm stále běžel Fisherův program s verši, spuštěný před několika hodinami.

A bezmračná modř kolkolem,
démant nad sedlem zářící,
přilba s péřovým chocholem
jak rudý plamen hořící
cestou na Camelot.

Přinejmenším nepomáhal. Naléhavě potřebovala Fisherovi důvěřovat, i když jí rozum varoval, že nemá žádný důkaz, proč by mu měla věřit.

Verše znovu zmizely a na obrazovku se vrátil rozhovor. JE NUTNÉ ODVÉZT AMBULANCI. MORGANA TO UDĚLAT NEMŮŽE A JEJÍ MUŽI JSOU MRTVÍ.

VÍM, vytřukala Elaine. VIDĚLA JSEM JEJICH TĚLA.

ANI JÁ JI NEMŮŽU ODVÉZT. NAŠLI BY MĚ, KDYBYCH SE POKUSIL POHNOUT. VAŠIM POHYBŮM NEVĚNUJÍ TAKOVOU POZORNOST.

PROČ JÁ? otázala se bezděčně.

NIKDO JINÝ NEZBÝVÁ. Po určitém zaváhání neviditelný písař dodal: VÍTE, CO JE V SÁZCE.

V té chvíli si Elaine pomyslela, že přinejmenším ví, oč Fisherovi jde. Království i sám život krále Artuše visí na vážkách. Nu dobrá. Musí brát v úvahu svůj vlastní život, o Fisherovi nemluvě.

Ať byla pravda o Artušovi jakákoliv, Elaine snadno uvěřila, že život člověka v proměněném vozidle je skutečně vážně ohrožený. A bude tak dlouho, dokud zůstane na parkovišti, v dosahu Mordreda a jeho bandy. Ti také věřili v Artuše, a to dost pevně, aby ho díky svému přesvědčení zabili.

Zatímco zvažovala možnosti, jak se dostat na parkoviště a do dodávky či dokonce do svého vzdáleného auta a ujet, pokusila se lokalizovat všechny Mordredovy lidi. Zdálo se, že se v laboratoři vyskytují současně jen zřídka, pokud vůbec.

Fisher stále seděl u své skryté klávesnice se vzrůstající netrpělivostí. ELAINE? MŮŽETE SE DOSTAT DO AMBULANCE?

NERUŠTE MĚ. KDE JSOU MORDREDOVI LIDÉ? O CO VLASTĚ JDE?

Chvíli se neobjevovalo nic, jako by se Fisher pokoušel vymyslet nějaké přesvědčivé vysvětlení - nebo ho snad přemohla zlost na mladou ženu, která hned neskákala, jak zapískal, ale místo toho se tvrdohlavě vyptávala.

Potom přišla odpověď: MERLINOVY KOSTI. ČARODĚJOVY OSTATKY MAJÍ VELKOU KOUZELNOU MOC VĚŘTE MI. MORDRED JE CHCE VYZVEDNOUT ZE SKÁLY A ZÍSKAT PRO SEBE. STEJNĚ TAK I MORGANA. JÁ TAKÉ, ALE MÁM K TOMU DOBRÝ DŮVOD.

Nuže dobrá.

Mezitím, co si probírala odpověď, rychle nahlédla do své laboratoře. Mordred a někteří z jeho lidí byli hluboce pohroužení v soukromém rozhovoru, který mikrofony ostrahy nedokázaly zachytit.

Na další obrazovce, u Elainina lokte, ji znovu začal otravovat Fisher. TEĎ JE VHDNÁ CHVÍLE PRO ÚTĚK K AMBULANCI. ČÍM VÍCE SE ZDRŽÍTE, TÍM MENŠÍ NADĚJÍ BUDETE MÍT.

Zbytečné, zhola zbytečné. Elaine si hryzala nehty a v agónii nerozhodnosti zírala do své staré, dříve důvěrné známé laboratoře, která se teď stala útočištěm zrůd. Místností s hypostatorem čas od času prolétávaly další úlomky materiálu ze světa, který ukazovalo nové zobrazení - P° slušný fyzikálních (nebo magických? je v tom nějaký rozdíl?) zákonů, které doktorka Brusenová ještě ani nezačala chápat.

Pokaždé, když se tam podívala, zachvěla se. Nemohla si pomoci. Úštěpky dávných kostí pokryté čerstvou krví padaly na mrtvé muže jednadvacátého století, ležící na podlaze. Mordred a jeho lidé, obutí v těžkých botách, těla překračovali. Představitost a zděšení vykreslovaly Elaine větvičky, listy a hroudy tmavé půdy jako další kousky lidských těl.

ELAINE. DOKTORKO BRUSENOVÁ. JDĚTE IHNED DO AMBULANCE, DOKUD TO JEŠTĚ JDE. ODVEZTE JI ODSUD.

„Zmlkni!“ vykřikla, náhle na pokraji naprosté paniky. Zatřásla prsty do opěradel své měkké, pohodlné židle. „Zmlkni, zmlkni, zmlkni!“

Fisher nezmlkl. Pokračoval v tichém týrání, psal na obrazovku větu za větou, naléhal na Elaine, ať odveze ambulanci. Řekl, že udělá něco, čím nepřátele rozptýlí, zatímco ona poběží do vozu.

JSOU DVEŘE AMBULANCE OTEVŘENÉ?

BUDOU, AŽ SE K NIM DOSTANETE. KLÍČKY JSOU UVNITŘ.

Když se naposled rozhlédla po místnosti patřící ostraze, spatřila, že poslední Fisherova slova nahradil jiný text:

Tři kroky k oknu, žádný zpět,
už siť ani stav nechtěla,
zřela vodní lilie květ,
na přilbu s peřím shlížela
dolů ke Camelotu.

Nakonec Elaine přece jen opustila místnost a znovu proběhla potměšlou chodbou. Sice sotva věděla, co dělá, ale pochopila, že pokud zůstane na místě, nedosáhne ničeho.

Dostat se z budovy. Měla pocit, že otevírající se dveře jsou velmi hlučné. A rychle na parkoviště, kde byla vystavená strašlivě jasněmu osvětlení.

Bylo tu její vlastní auto, ale děsivě daleko. A navíc není její vůz obrněný, jak ji upozornil Fisher. Nikdy by nedokázala doběhnout tak daleko, než... a dodávka je blízko a je uklidňujícím způsobem velká a pevná.

Uprostřed zděšeného, bezděčného útěku se Elaine ohlédla na laboratoř. Okna osaměle zářila v temné stěně budov jako obrázek z obálky holodisku nebo videa o gotice.

Běžela ze všech sil, cítila se ohavně, vydaná napospas. Konečně se dostala za dodávku a sáhla po klice u dveří řidiče. Tady ji nemohl vidět nikdo, kdo by vyhlížel z budovy.

Ve chvíli, kdy zahýbala za roh, vrhla znovu pohled nahoru a v jednom ze svých vlastních oken zahlédla obrysy Mordreda nebo některého z jeho zabijáckých pomocníků.

Vyděsil ji zvuk hlavních dveří, kterými před okamžikem vyběhla. Zaslechla dunění kroků muže běžícího v těžkých botách po chodníku směrem k ní.

Vzlykající a téměř oslepená Elaine sevřela prsty na klice. Jen stěží viděla skrz kouřové sklo, po dešti pokryté skvrnami, i když se ho téměř dotýkala. Na okamžik se domnívala, že uvnitř zahlédla stíny postav, jakoby průvodců, ale vzápětí si nebyla jistá.

Potáhla za dveře a úlevně vydechla, že Fisher nelhal - byly odemčené. Vrhla se do tmy uvnitř, zabouchla za sebou a

stiskla tlačítko, které by mělo celý vůz zamknout.

Odněkud poblíž vycházelo matné světlo: byla tu pochopitelně obrazovka palubního počítače.

Sít' odplula a povadla,
napříč puklo sklo zrcadla:
„Zlá kletba na mne dopadla,“
na Paní ze Shalottu.

Dusot kroků osamělého běžce se blížil. V osvětleném prostoru se vynořila postava. Byl to mohutný jednoruký muž, kterému Mordred říkal Thrain.

Klíčky byly v zapalování, jak Fisher slíbil. Motor, díky bohu, naskočil hned napoprvé. Elaine se nestarala o takové nesmysly jako pásy nebo světla a tvrdě dupla na pedál akcelérátoru. Dodávka poskočila dopředu - zdálo se, že ambulance, ve které seděla, má velmi silný motor.

Bledá a zavalitá Thrainova postava téměř před ambulancí rychle uskočila na bok a současně cosi vytáhla z koženého pouzdra na opasku. Za okamžik udeřila o dodávku sprška nábojů, ale skryté pancéřování ji udrželo venku. Elaine objížděla půlkruh a pokoušela se zřetelně zahlédnout známý východ. Tady je. Zoufale zamířila přímo k němu a ignorovala skutečnost, že je závora spuštěná.

Závora jako zázrakem vyskočila, když už do ní Elaine téměř najela, s nadějí, že ji prorazí násilím, pokud to nepůjde jinak. Nadace Antrobus - a jak doufala, i celá dnešní noc plná šílenství a vražd - zůstala za ní.

Vtom se před ní, jako prudký návrat noční mury, zjevil jiný velký vůz. Vypadal jako dvojče auta, kterým přijel Mordred se svými lidmi. Stál napříč silnice a blokoval jediný vjezd i únik.

Elaine začala instinktivně přesouvat nohu k brzdě, ale Fisher - nebo nějaká mocnější síla - zasáhl, aby jí pomohl. V jednom okamžiku ozařovaly reflektory známou cestu, zablokovanou triumfujícím nepřítelem - a v dalším byla cesta před ní prázdná, ale nedlážděná a naprosto neznámá. Pod pneumatikami skřípaly velké kameny a nerovné vyježděné koleje. Elainina pravá noha dokončila pohyb k brzdovému pedálu. Zpomalila, ale pokračovala v jízdě. Vůz se otřásl na hrbolatém terénu.

Velkými postranními zpětnými zrcátky uviděla ve tmě za sebou jen nedlážděnou cestu, nebo vyjeté koleje, po kterých jela. Ani stopa po osvětlené laboratoři nebo parkovišti, vlastně vůbec žádná světla.

Avšak svit před ní sílil. Jakési denní světlo nízko nad obzorem. Elaine jela dál. Za dalších deset minut se ocitla v jiném světě, v blízkosti slabě osvětlené zeleně a stínů. Země byla marnotratně zaplněná vysokými zelenými stromy, které se před ní sbíhaly, a brzy klikatou cestu téměř ukončily.

Sundala nohu z pedálu akcelérátoru a zabrzdila. Trochu sjela z cesty, než se vůz úplně zastavil.

Otočila se na sedadle řidiče a rozhlédla se. Noc byla tichá, kromě v této době překvapivého bzučení letního hmyzu.

Žádní pronásledovatelé. Za okamžik už však Elaine s jistotou věděla, že není sama - vstala a vrátila se k zadní části ambulance. Byly tu dvě postele či lůžka, každé po jedné straně úzké uličky. Jedno z nich bylo obsazené. Opravdu tu byl pacient, v bezvědomí, uložený na zádech, muž s pískově žlutými vlasy, asi padesátiletý. Měl ovázanou hlavu.

DVACET ČTYŘI

? Hakon ?

Tři dny po Ambrosiově odchodu jsem vyhlédl z kaple, obvyklého místa svého poledního rozjímání, a spatřil tmavovlasého, středně vysokého mladého muže ve věku asi dvacet pět let. Stál na zbořeném konci a prohlížel si mne s nejistotou a zároveň s nadějí. Nový příchozí měl krátký vous, ale jeho tvář se příliš nezměnila. Poznal jsem ho, aniž bych musel povšimnout neobvyklého oděvu či toho, že není ozbrojený. Uctivě jsem povstal. „Zdravím tě, Ambrosie - pokud je to stále tvé jméno.“

„Zdravím tě, Hakone.“ Rozjasnil tvář a s odzbrojující nemotorností mávl jednou rukou. „Jsem rád, žeš mě poznal. Jméno Ambrosius mi dobře poslouží. Stařec by tě rád viděl, dole ve své svatyni.“

„V tom případě bude nejlepší, když za ním půjdu hned.“ Protáhl jsem se.

„Ještě chvíličku, Hakone. Viděl jsi Vivian? Kde je teď?“

S úsměvem jsem potřásl hlavou. „Někde poblíž se trápí pro ztraceného milence. Bude mít radost.“

Asi za čtvrt hodiny jsem se ocitl o samotě s Prastarým, hluboko ve skále. Tentokrát jeskyně vypadala a působila jinak, jaksi pohostinněji. Jako by se ostré hrany skály uhladily a barvy trochu ožily.

Merlin se začal vyptávat, obzvlášť na Vivian. Rekl jsem mu, že vypadá, jako by se chystala strávit život s jeho mladším já. Stařec toto tvrzení nijak nekomentoval. Poté, co jsem zodpověděl další otázky tak přesně, jak jsem jen dokázal nařídil mi, abych pokračoval v přípravách k výpravě. Varoval mne, že bude velmi obtížné dostat se k Lancelotovi do kláštera, ale pro úspěch jeho velkolepého plánu je to naprosto, nezbytné. Měl jsem mu předat jisté poselství, sestávající z předmětů i slov. A každopádně ho musím získat pro plán na obnovu Camelotu.

Přirozeně jsem se Merlina ptal, podle čeho slavného Artušova válečníka rozpoznám, až ho uvidím.

Poznáš ho.

Merlin připustil, že je můj budoucí druh ve zbrani na válečníka už trochu starší. Mocný čaroděj mi seslal vizi, ve které jsem spatřil hrozivě starou tvář.

„Kde je klášter?“

Někde v království Logres. Nepotřebuješ obyčejný přesný směr. Cestovat do Logres není jako cestovat kamkoliv jinam.

„To už jsem pochopil, můj pane.“

Nakonec mi však Stařec přece jen poskytl určitá vodítka, jak mám klášter najít.

Musel jsem vyrazit sám příštího jitra. Štědrost lorda Merlina mi poskytla dobrou výzbroj, koně i zásoby. Jako dar od Merlina jsem měl Lancelotovi přivést skvostného válečného koně - sněhobílého hřebce. Můj kůň byl stejný, ale černý jako uhel. Připraven byl i nákladní mezek, aby slavnému rytíři přivezl výstroj - přesně padnoucí zázračné brnění ze zbrojnice na panství. Merlin mě ujistil, že Lancelot dříve často oblékal stejný typ brnění a bude dokonale obeznámený s jeho použitím.

„Lorde Merline, já jsem nikdy nic podobného neviděl.“

Jistěže ne. Takové brnění nebude vyrobeno ještě téměř tisíc let.

Vivian na okamžik zaskočilo setkání s vousatým mužem, se kterým jsem mluvil v kapli, a nebyla si jistá, co dělat. Naštěstí měl pětadvacetiletý muž dost společného s o deset let mladším mladíkem, takže svého milého rychle poznala. Okamžitě byla v vytržení. Pár odkráčel někam, kde mohli být sami, a bezpochyby prožili asi tak den skvostného štěstí, než ji Ambrosius oznámil, že ji musí kvůli nějaké tajemné životně důležité záležitosti znovu opustit. Později jsem zaslechl, jak ji ujišťuje, že tentokrát má plán, který jim umožní strávit život společně.

Ten večer byl konečně na řadě Bran, byl předvolán k rozhovoru se Starcem v hloubi skal.

Setkání s Merlinovými kostmi trvalo jen pár minut. Jakmile se Bran vynořil, svolal své staré společníky. Privítal i mou přítomnost, když jsem se k nim ze zvědavosti připojil.

Vyzunk, Maud a Jandree znepokojeně čekali, co jim poví.

Vzkaz, který Bran předal svým zbylým společníkům, zněl, že Merlin si přeje, aby se znovu vydali na cestu. Než se stačil kdokoli ozvat, přidali se k nám i Vivian a mladý Merlin - stále na něj hleděla tak, jako by na něm závisel celý její život.

Předložil bývalým potulným hercům volbu. Nabízel jim ji jako vážné a důležité rozhodnutí: přejí si zůstat zde, v budoucím Novém Camelotu, nebo se chtějí vrátit k potulnému životu?

Bran odpověděl, že pokud má na výběr, raději by znovu kočoval, než zůstal tady. Co se týká účasti na novém zbudování Camelotu, cítí prý, že život u dvora není nic pro něj.

* * *

Vivian nechala rozhodnutí na poslední, nejstarší a nejhonosnější podobě svého milence. Má zůstat tady na případném novém královském dvoře - obzvláště, jestli se k ní během snesitelné doby vrátí - nebo má odejít s Branem a jeho ztenčenou skupinou?

Mladý dospělý Merlin Vivian objal a zamilovaně jí řekl, že ji zamýšlí co nejdříve poslat na jisté místo, kde bude v bezpečí během obtížné a nebezpečné doby, kterou předpověděl nám všem zbývajícím.

Maud a Vyzunk se na sebe podívali a oznámili, že jsou ochotni dovolit Branovi, aby rozhodl za ně. Bran byl velmi přitažlivý vůdce. Vyzunk ve své kritické pýše už mumlal zlověstné předpovědi o způsobu, jakým bude pravděpodobně řízen nový královský dvůr.

Jandree nebyla příliš spokojená s návratem k prostému životu kočovné herecké společnosti, ale v té chvíli se zdálo, že nemá příliš na výběr. Měla přece dítě, které zřejmě právě začínala považovat za velké břemeno.

Myslím, že se na mne dívala s tichou výzvou, ale já jsem čím dál tím méně toužil po spojení se ženou, která se stará o dítě jiného muže. Ostatně, sám jsem se měl vydat na obtížnou a nebezpečnou výpravu. Navíc jsem si vzpomněl, jak mi Starý Merlin řekl, že zamýšlí odeslat tyto lidi s jejich vlastním úkolem, který pro něj mají splnit. Teď se zdálo, že jim dává na výběr. Nezmínil jsem se o tom zjevném rozporu, ačkoliv mě to poněkud znepokojovalo.

„Co se tady bude dít?“ vyptávala se Maud Brana, Merlina nebo kohokoliv jiného, kdo by jí případně chtěl odpovědět.

„Bude tady Camelot,“ ujistil ji Bran.

„Cože?“

„Říkám, že na tomto místě bude stát Camelot.“

„Zbláznil ses?“

Bran zkontroloval svůj vztek. Rozhlédl se po Merlinovi a Vivian, ale ti už zmizeli. Jeho zbývajcí společníci se dožadovali ujištění a vysvětlení. Nakonec byl nucen připustit, že si není úplně jistý, zda Merlin skutečně řekl, že se tohle místo opravdu stane Camelotem. Ale to jméno nepochybně padlo.

Panské sídlo se mělo stát hradem a poblíž se mělo objevit město, které se případně zaplní lidmi.

Ráno jsem dokončoval přípravy k odjezdu a shledal jsem, že jakási neviditelná síla už naložila mezka věcmi, které bylo potřeba vzít s sebou. Lancelotovo brnění - a jak jsem zjistil, podobná výbava přizpůsobená pro mě - bylo rozloženo na mnoho různých částí mnoha různých tvarů, takže bylo nejen těžké, ale nedalo se ani příliš dobře naložit. Kovové části, svázané ve dvou rancích na hřbetě mezka, rachotily a řinčely, jako by někdo třásl zbrojí pro celou velkou loď plnou Seveřanů.

Bran a jeho lidé stále diskutovali, když jsem je opouštěl.

Poklidně jsem za sebou zanechal Merlinovu skálu a několik dní jsem putoval příjemnou zelenou krajinou. Po všech těch cestách časem, které jsem prožil na poslední výpravě, jsem si vůbec nebyl jistý, jaké roční období mohu potkat v příští hodině či dokonce v příští minutě. Přijal jsem vcelku pěkné počasí s povděkem, stejně jako jsem přijal koně a krásné vybavení, které mi Merlin poskytl. Ačkoliv byli koně bujní a silní - jel jsem střídavě na obou, - bez potíží přijímali pokyny relativně nezkušeného jezdcce.

Nejvíce ze všeho jsem byl vděčný tomu, že jsem byl při tomto pátrání ušetřen drastických posunů v čase. Noci sledovaly dny a naopak, v tradiční a logické posloupnosti. Po několika dnech jízdy jsem jednoho rána dorazil doprostřed letního lesa, kde jsem na pěkné mýtině rozdělené bublajícím potůčkem našel sídlo, které jsem hledal. Bylo to jen obyčejné stavení s několika malými přístavbami, které se napohled lišilo od obyčejné malé farmy jen tím, že pár yardů od centrálního stavení stála malá kaple s hrubě opracovaným dřevěným křížem na vrcholku střechy. Z kaple vyšel muž. Zastavil se a pozoroval mne se znepokojeným výrazem. Byl malý a tlustý, oděný v šedém rouchu s hladce oholenou tváří a vyholeným temenem hlavy.

„Otec Gregory?“ otázal jsem se.

Jeho tvář se rozjasnila. „To jsem já.“

V pravé ruce držel zelenou větévku a u růžence mu visela i lahvička svěcené vody. Jak jsem brzy poznal, měl sklony počekat všechno a všechny svěcenou vodou. Jakmile jsem se k němu přiblížil, namočil větévku v lahvičce a pokročil mě kapkami čiré vody. Pak se na mne pečlivě zadíval, aby si ověřil, jak to působí.

Příliš jsem se o jeho střikání nestaral, ale po nárazech kouzel, které jsem už přežil, jsem se nechtěl vystavovat dalším žertům a maličkostem. „Co je to za čarodějnictví?“

„Žádné čarodějnictví, mladý muži, spíše požehnání Boha Všemohoucího.“

„V tom případě přijímám.“

„To bys měl! Přicházíš z daleka?“ vyptával se Gregory.

„Z dosti daleka. Z místa, kde stával Camelot.“ V té chvíli jsem neřekl nic o tom, že tam má stát znovu.

Už dávno jsem neměl původní oděv Seveřanů a má tehdejší výstroj spíše napovídala, že přicházím od Merlina. Jakmile mne však otec Gregory uslyšel mluvit, poznal, odkud pocházím.

Skutečnost, že jsem Seveřan, opatovi napovídala, že jsem nezorané pole, a ihned vyjádřil velkou starost o mou duši.

Oblouhlý muž se přísně otázal: „Byl jsi už pokřtěn ve jménu Ježíše?“

„Zatím ne. Ale ještě jsem tu možnost úplně nevyloučil.“

V opatových očích náhle zahořela naděje. „Víš tedy, že se Boží syn stal člověkem a žil mezi námi?“

„Jednou bych rád slyšel podrobnosti toho příběhu. Ale proto jsem až sem nepřišel.“

„Ach.“

„Přišel jsem, abych vyhledal sira Lancelota.“

Knězovy oči si mne bojovně změřily. „Nikdo z našeho malého společenství se nehonosí tak pozemským titulem.“

Na to mne Merlin upozornil, kromě jiného. „Bylo mi řečeno, že muž, kterého hledám, teď možná užívá jiné jméno. Kdysi býval sirem Lancelotem, pravou rukou krále Artuše.“

„Aha.“ Otlý kněz složil ruce tak, že se obě ztratily v dlouhých rukávech jeho roucha, kromě kropicí větévky. „A co tomu muži chceš?“

„Přináším mu vzkaz od lorda Merlina.“

„Ach tak.“ Gregory pozvedl obočí, ale nevypadal příliš překvapeně. „Jen vzkaz?“ Významně se zadíval na mé dva koně a naloženého mezka.

„Také dary, pokud je přijme. A knížecí dary pro kostel, farnost či klášter, jehož opat nebo otec představený se mnou bude spolupracovat.“

„Aha.“ Gregoryho nezaskočila vyhlídka pozemského bohatství ani ho nepřemohla chamtivost.

„Řekni mi, důstojný pane, kde najdu muže, jenž býval Lancelotem?“

Docela mě překvapilo, že otec Gregory netrval na tom, abych mu nejdříve objasnil, co Lancelotovi chci. Nepokoušel se ani odpovědět za něj nebo mi zabránit v setkání s ním. Merlin, který toho hodně věděl, mi řekl, že Lancelot dosud nesložil plné sliby, což by mělo věci zjednodušit.

„Kdysi, v době, kdy vládl Artuš, jsem si také přál být rytířem,“ řekl otec Gregory hloubavě. Jeho povadlé modré oči se zahleděly do nesmírných dálek. „Jenže to nebylo možné. Pak jsem si jeden čas vroucně přál stát se kaplanem na dvoře krále Artuše.“ Domluvil a zadíval se na mne s nadějí.

„Znal jsi krále Artuše?“

Opatovy ruce v rukávech sebou trhly, jako by potlačil aléhavou potřebu něco pokropit. Zasmušile odvětil: „Běda, nikdy se mi nedostalo takové cti. Nikdy jsem se nesetkal lordem Merlinem.“ ostře se na mne zahleděl. „Jak je všeobecně známo, Merlin už je celá léta zaživa spoután v hrobě kouzlem, které ani jeho moc nedokáže zlomit. Jak od něj můžeš přinášet vzkaz?“

„Vyrozuměl jsem, že se ti dostalo jistých znamení že k vám blíží pravý posel. Tím poslem jsem já.“

„Ano, Merlin.“ Zammul si bradu a zachvěl se. „Pokud připustíme, že jde o Merlina... ano, řekl bych, že musíme všichni připustit, že pouhopouhé zaklínadlo nějaké čarodějky nemůže úspěšně udržet...“ Nechal myšlenku doznít aniž by ji dokončil.

Ještě chvíli mlčky uvažoval, pak se odvrátil a beze slova mi pokynul. Šel jsem s oběma koňmi i mezkem za ním.

DVACET PĚT

Lancelota jsem poprvé spatřil oděného stejně jako Gregoryho v mnišské kutně z hrubé domácí příze. Pracoval v dosti rozlehlé zahradě a ve velkých rukou svíral násadu motyky. Vím toho o zahradách jen málo, ale řekl bych, že tahle byla dovedně a pečlivě obdělávaná. Spolu s bývalým rytířem tu pracovalo ještě asi tucet mnichů a noviců různého věku, od holobradých mladíků až k postarším plešatým mužům, Lancelotova šedá kápě však čněla nad ostatní. Od chvíle, kdy jsem ho poprvé zahlédl, jsem nepochyboval, kterého muže hledám.

Lancelot si mne a opata všiml, sotva jsme se ocitli na dohled, a snad zadoufal, že jsme ho ještě nezahledli. Buď jak buď,

jakmile muž, kterého jsem hledal, vzhledl a spatřil dobře oděného cizince přicházejícího s malou karavanou naložených zvířat, zareagoval se spolehlivým instinktem šampióna rychlou akcí. Odhodil motyku a v sandálech hbitě vběhl mezi skupinku stromů poblíž. Zjevně mu jediný pohled na mne prozradil, odkud přicházím, a jeho bystrá mysl vytušila, s jakými záměry.

Otec Gregory a já jsme se vydali za ním. Náš úkol vyžadoval trochu vytrvalosti. Někdejší nejpřednější rytíř Camelotu nejprve odmítal vyjít z hájku, když ho jeho duchovní vůdce přivolával, téměř jako by volal na nezbedné dítě. Po krátké přestávce, během níž pokropil vodou ze své lahvičky zahradu a pracující mnichy, se otec Gregory s roztrpčeným mumláním se mnou vydal na trpělivé, vytrvalé pronásledování do hájku. Teprve po přísných opatových apelech na rytířovu čest se Lancelot konečně vynořil zpoza hradby keřů, kterým se nepodařilo ho skrýt. Předpokládám, že by se spíše stáhl hlouběji, místo aby vystoupil; nebýt toho, že si byl dobře vědom, jak marné je prchat před jezdcem.

Otec Gregory mě starému rytíři představil jako sira Hakona a sdělil, že přináším poselství od slavného lorda Merlina. Pak kněz zdvořile odešel, s průhlednou záminkou, že se chce znovu podívat do zahrady. Tak nám dal příležitost promluvit si v soukromí.

Očekával jsem sice, že muž, se kterým se setkám, už nebude žádný mladík, a Merlin mi dokonce na chvilku ukázal rytířovu podobu, ale přesto mne Lancelotův skutečný vzhled dost zaskočil. Tvář slavného bojovníka teď byla vrásčitá, zbývající nevyholené vlasy skrovné a šedivé. Vystouplé klouby na velkých rukou byly ještě větší, než by měly být; po dlouhých bolestných letech začínaly otékat. Pravou tvář měl zjizvenou a chyběly mu některé zuby, zvláště na pravé straně úst. Bezpochyby o ně přišel před léty v nějakém vražedném souboji či přátelském zápolení. Dříve vznešená postava slavného Lancelota se začínala ohýbat a nebylo třeba žádného čarovného předvídání budoucnosti, aby bylo jasné, že tohoto muže čeká za pár let smrt na slámou vystlané lůžku - pokud zůstane mírumilovným mnichem.

Sesedl jsem z koně a potřásl mu rukou. Jeho šedomodré oči stíněné kápi se dívaly do mých v jedné rovině; byl jedním z mála mužů, kteří na to byli dostatečně vysocí.

Snad byl starý a začínal se hrbít, ale stisk jeho otékajících kloubů byl stále silný a jeho ruka pevná. Vzpomněl jsem si, jakou rychlostí jsem ho viděl vybíhat ze zahrady. Byl jsem zvědavý, zda Merlin před pádem Camelotu královskému šampiónovi nějak pomáhal uchovat si mládí. Měl jsem pocit, že čaroděj na něco takového mlhavě narazil. Pokud se kdy rytíři dostalo takové kouzelné pomoci, bezpochyby ustala nebo se jí vzdal, když vstoupil do náboženského života. Krátce jsem Lancelotovi řekl, čím mě Merlin pověřil. Ukázal jsem mu brnění a meč.

Hrdina krále Artuše na mne dosud nepromluvil více než pár slov. Duchem nepřítomný poplácal bílého hřebce po hřbetě. Zvíře se mu zjevně líbilo, přesto jeho myšlenky bloudily kdoví kde.

Konečně se překvapivě vysoko položeným, jemným hlasem zeptal na Artuše - říkal mu jen „král“. Nemohl jsem mu dát lepší odpověď, než neuspokojivé informace, které mi poskytl Merlin.

Šedá hlava přikývla. „Ano, to byl vždycky Merlinův styl. Odpovídat dvojznačně nebo vůbec.“

„Sire Lancelote, já sloužím Merlinovi. Jsi k takové službě připraven i ty?“

Trvalo dlouho, než Lancelot odpověděl. „Tady jsem konečně našel mír a nechce se mi odejít. Přesto je to snad má povinnost. Merlin nikdy nebyl nepřítelem dobrého krále Artuše. Ani mým.“

Jakmile se jednou začal starý rytíř vyptávat, měl plno otázek. Viděl jsem vlastně Artuše? Nebo někoho jiného z královského dvora? Kolik pravdy je na historkách vyprávějících, že jakási mladá čarodějka ukradla Merlinovi většinu jeho moci a pohřbila starce zaživa? Odpovídal jsem, jak nejlépe jsem svedl, objasňoval jsem nejlépe, jak jsem mohl, co vím o Starci, který přebývá hluboko ve skále.

Muž, kterého jsem se vydal vyhledat, rytíř, o němž si Merlin myslel, že na něm závisí naše dílo, mrzutě naslouchal. Tu a tam se maličko pousmál, ale jeho celkový výraz zůstával hluboce zasmušilý.

Merlin mi dal jasně na srozuměnou, že je Lancelot stále posedlý královnou Guinevere, ať už si to připouští či ne. Sdělil mi, že možnost opět se setkat s Guinevere může být jedinou věcí, která starého válečníka probudí a znovu ho přiměje k činům. Ale až dosud jsme Lancelot ani já její jméno nevyslovili.

* * *

Otec Gregory se ve skutečnosti příliš nevzdálil a jakmile mu Lancelot pokynul, ihned se k nám dychtivě připojil. Opat, jehož tučné břicho se otřásalo, byl zřejmě potěšen, že mohl přijmout Merlinova vyslance. Záviděl Lancelotovi příležitost vrátit se k životu ve slávě, možnost sloužit Bohu hrdinskými skutky. Jak skvostná se mu jevila nabídka životní dráhy ničivého bojovníka se zlem, který rozmetá falešné bohy, poráží ďáblové přízraky a odesílá jejich ochotné lidské nástroje zpět do křesťanského pekla! Otec Gregory byl zjevně poněkud překvapený a jaksi zklamaný z toho, že Lancelot nepřijal takové vyhlídky se stejným nadšením.

Zdálo se, že čím více Lancelot věc zvažuje, tím více váhá. Otec Gregory byl jeho chováním viditelně znechucen. Začal pronášet přísné kázání a líčit postaršímu muži dary, které mu dal Bůh. Řekl mu, že jeho poslání spočívá v pozemské, vojenské službě. Opat svému obstarožnímu novici rovněž připomněl jisté sliby poslušnosti, které složil.

Lancelot však naše povzbuzování stále poslouchal se zasmušilou tváří. Vůbec se nehrnul do toho, aby se mnou někam vyrazil. Zdálo se, že si není jistý, v čem spočívá jeho poslání nebo spása. Jednu věc však věděl, aniž by nad ní musel uvažovat, a opakoval ji: bylo mu líto vzdát se klidného obdělávání půdy. Jednou či dvakrát se dokonce toužebně zmínil o rybaření v blízkém potůčku.

V té době jsem byl ještě docela mladý a v zásadě jsem sdílel opatův náhled na situaci. Snažil jsem se, seč jsem mohl, přesvědčit Lancelota, aby se vzdal mnišského života a znovu oblékl brnění.

„Lord Merlin mi nařídil, abych vám řekl, že ho těžce ohrožují nepřatelé a život krále Artuše visí na vlásku.“

Vypadalo to, že Lancelot bere mé sdělení velmi vážně, ale neřekl nic. Trval jsem na tom, ať si starý válečník pořádně

prohlédne koně a brnění, které mu Merlin poslal. Tahle léčka částečně vyšla, mírně roznítila starý oheň. Lancelot položil ruku na jílec nového meče, pak na ratiště nového kopí a dlouze stál a přemítal. Vyhlížel, jako by někde hluboko v jeho šedomodrých očích znovu vzplála jiskra.

Slyšel jsem opatovo netrpělivé funění.

Konečně Lancelot poplálal svého nového válečného oře po hřbetě a podotkl, že by tak statné stvoření jistě mohli využít na poli.

Tenhle postoj opata i mne dosti rozhněval, ale ujišťovali jsme starého rytíře, že se může znovu odebrat do ústraní, až Merlinovi pomůže.

„Kdy musíme vyrazit?“ zeptal se nakonec.

„Čím dříve, tím lépe.“

Lancelot se zdvořile rozloučil s každým ze svých společníků na poli, kteří z dálky s otevřenými ústy němě pozorovali předchozí scénu. Pak ode mne přijal ranec se šatstvem a vzdálil se. Vrátil se k nám za deset minut. Mnišský háv zaměnil za oděv, který mu pečlivě připravil Merlin.

Gregory odeslal novice, kteří se potloukali kolem a civěli na nás, za prací. Spěšně nás opatřil zásobami, pokropil veškeré naše vybavení svícenou vodou, se závistí zamával na rozloučenou a vykřikoval za námi požehnání, dokud jsme mu nezmizeli z očí.

? Bran ?

Neuvědomoval jsem si, jak velice se Jandree zalíbilo fyzické pohodlí, které poskytoval život v Merlinově domě. S blížícím se okamžikem našeho odjezdu začínala syčet a poštěkávat. Nechtělo se jí opustit ocarované místo. Stále vymýšlela nové obtíže a chtěla, abychom je probírali.

Považoval jsem za nutné všechno jí připomenout. „Chce abychom se vydali na cestu, i když nám dal na výběr. Určil krajní mez, kdy musíme odejít.“

„Ale ty chceš odjet předčasně.“ Kolébala stále ještě bezejmenné dítě v náručí a hleděla na syna, jako by ho litovala že má tak umíněného a vůbec svéhlavého otce.

Počasí nevypadalo slibně, pokud se nedalo přímo říci, že je mizerné. „Možná nemusíme odjet dnes. Ale zítra je poslední den.“

Maud a Vyzunk byli přese všechny vzájemné rozhovory a spory v podstatě ochotní přenechat odpovědnost na mně. Jakmile jsem rozhodl, že se vrátíme na cesty, začali se na tu vyhlídku těšit.

„Merlin řekl, že nám dá nový vůz - dva nové vozy - a postará se, abychom měli úspěch. Tak nám to předložil.“

Tato debata se odehrávala, zatímco jsme všichni seděli kolem obdélníkového jídelního stolu v přední hale. Úzkými okny pronikaly dovnitř unavené sluneční paprsky.

V té chvíli se k všeobecnému překvapení shromážděné společnosti náhle jakoby odnikud vynořila krysa a přeběhla podél zdi. Brzy následoval další chlupatý stín. Dům, který byl dříve tak teplý a vlivný, začínal prudce ztrácet svou pohostinnost.

Dvě ženy - či tři, pokud byla po ruce Vivian, - jimž zřetelně končilo osvobození od kuchyňských prací, hlásily, že neskončila jen magická příprava a konzervace jídel; ubývá i zásob ve spíži.

Jakmile vyvstala otázka, kdy přesně bychom měli opustit Merlinův dům, podrobili se všichni mému rozhodnutí (Jandree dost neochotně). A já byl připraven vyrazit kdykoliv, čím dříve, tím lépe.

? Hakon ?

Zatímco jsme jeli vedle sebe, probírali jsme s Lancelotem všechno možné. Teď, když souhlasil, že se ke mně připojí, se mé rozhořčení vypařilo a jeho sklíčenost pozvolna mizela. Flo krásně a jeho hřebec, jak už jsem řekl, byl nádherné jře. Povzbuzen Lancelotovou zdvořilostí jsem začínal více ežky dříve pociťovat, že bych mohl být úspěšným králem, některá velká síla patřičně ocenila mé přednosti a skýtla mi šanci.

Uprostřed rozhovoru se mne rytíř zeptal: „Hakone, čím podle tvého názoru králové vynikají nad obyčejnými smrtelníky?“

Svraštil jsem čelo. Byla to jedna z těch obtížných otázek, které snad muž dokáže uspokojivě vyřešit sám pro sebe, ve své vlastní mysli, a přesto je velmi obtížné vyjádřit odpověď slovy.

„Myslím,“ řekl jsem nakonec, „že velcí králové jako Artuš nebo královny jako stará Boudicca - by byli vznešení, ať jejich hlavy někdo ozdobil zlatými ozdobami nebo ne. Na druhé straně, mnozí nosí korunu nebo po ní touží natolik, že kvůli ní zabíjejí, a přitom jejich moc nespočívá v ničem jiném než ve ctižádosti a domýšlivosti. Takoví nejsou hodni prosté úcty válečníků, dokonce ani rolníků. Jenže mohou být velmi nebezpeční.“

? Mezihra ?

Postele či lůžka uvnitř ambulance byla umístěna asi ve výši pasu osoby, která by stála v úzké uličce mezi nimi.

Levé lůžko bylo dost široké, aby na něm mohly vedle sebe ležet dvě dospělé osoby. Užší palandu pro jednoho na pravé straně zabíral Artuš - nebo kdokoliv vlastně muž v komatu doopravdy byl. Byl poměrně vysoké postavy a ležel oděný v bílé košili či rouchu na modrém prostěradle.

Elaine se znovu pokusila na bezvědomého muže promluvit, lehce se dotkla jeho ruky a potom jemně sevřela jeho silnou dlaň. Všimla si, že má na prstech dva překrásné prsteny s drahokamy. Oči se světlými řasami však zůstaly zavřené a Elaine se obávala udělat víc než jen opatrný pokus o jeho probuzení.

Hlavní palubní počítač ambulance byl vzadu, takže by se člověk na sedadle řidiče musel otočit a natáhnout, aby ho

uviděl. Malá obrazovka právě prohlašovala:

Sejít si sotva troufala,
kde řeka loďku houpala
a na lodní příď napsala:
Paní ze Shalottu...

V té chvíli nedělalo Elaine potíže ignorovat další obrazovku plnou nesmyslů. Nesmírně se jí ulevilo, že se dostala z dosahu laboratoře, pryč od Mordreda a jeho zabijáků. Neměla však ani nejmenší potuchu, kde se ocitla. Byla Fisherovi ohromně vděčná za to, že ji dostal pryč, vůbec ji však neupozornil, co se bude dít.

Doktorka Brusenová si pomyslela, že by ji potěšilo, kdyby se s Fisherem znovu setkala nebo s ním alespoň byla ve spojení, i když se ji jeho verše na obrazovce pokoušely přivést k šílenství. Zamýšlela se s ním spojit a tentokrát ho chtěla pobídnout nebo přinutit k tomu, aby jí vysvětlil, se děje.

Popojela kousíček dál a pak sjela z cesty. Cítila se velmi unavená - jak už je to dlouho, co naposledy spala? Zhasla světla dodávky a vyčerpaně padla oblečená na lůžko naproti krále Artuše. Usnula, sotva se hlavou dotkla spartánského polštáře.

Probudila se v poledne. Sluneční paprsky tlumila lehká mlha a kouřová skla dodávky. Ještě chvíli ležela a přemýšlela, jak úžasný sen se jí zdál a kde je vlastně doopravdy teď. Pak se k ní násilně vetřela skutečnost. Vstala a znovu zkontrolovala pacienta. Nebyla patrná žádná změna. Po krátkém výletu ven - v dodávce nebylo sociální zařízení - našla ve skřínce za sedadlem řidiče jídlo. Bylo tam oříškové máslo, sušenky a jablko.

Ještě jeden pohled na Artuše. Samozřejmě žádná změna. Elaine znovu opustila vůz a pokusila se prozkoumat svět kolem sebe pěšky. Bála se však vzdát na více než pár kroků ambulance, která nepředstavovala jen útočiště, ale i psychologické spojení se světem, ve kterém žila až do včerejška a považovala ho za reálný.

Z okraje lesa se na ni podívalo pár jelenů, kteří vzápětí odběhli. Jinak vypadalo tohle příjemné zelené místo neobydleně. Kolem se tísnily stromy. Možná nebyly vyložené přátelské, ale nijak ji neohrožovaly. Cesta běžela dopředu i zpět, v obou směrech rychle mizela mezi stromy. Ptáci zpívali. Včely bzučely.

Dobrá, nemůže tu sedět kdovíjak dlouho. Elaine neměla v povaze pasivně na něco čekat. Zbývala jediná možnost, jet dál.

Artuš vypadal stále stejně, všechno zůstávalo na ní. Motor dodávky okamžitě naskočil. Ujela asi čtvrt míle, když se padesát yardů před ní, na okraji cesty těsně před další zatáčkou, objevila mužská postava s holí v ruce. Mávla na obvyklým gestem stopařů. Elaine zpomalila a šourala se spokojeně vpřed, až rozeznala, že je to Fisher. Nedočkavě zabrzdila a zastavila, aby ho přivítala, zatímco kulhal ke dveřím.

První slova, která pronesl ustaraným tónem, byla že mu čímsi připomněla Tennysonovu Paní ze Shalottu.

Doktorka Brusenová se neobtěžovala s odpovědí. Její spolucestující se připoutal pásem, ale hůl stále svíral v ruce. První praktická rada, kterou jí poskytl věcným tónem, když se předtím ohlédl přes rameno, byla pokračovat v jízdě. Elaine se rozjela. Samotnou ji překvapilo, jak se jí ulehčilo, že je znovu v kontaktu a má oporu v muži, který byl před pouhými několika hodinami obávaným vetřelcem. Zdálo se jí, že od prvního Fisherova neočekávaného telefonního hovoru už uplynula řada dní.

„Snad byste mi mohl alespoň říci, kde jsem. A vysvětlit mi, kdo je doopravdy ten muž vzadu.“

Fisher vypadal zaujatě. „Je v pořádku?“

„Nevím. Žije. Je připojený na jakýchsi lékařských přístrojích a dýchá. Přirozeně si myslím, že tady nemá co dělat, popojíždět v tomhle, tomhle...“ nevěděla, jak skončit.

Fisher se usmál. „Ani jednoho z nás to příliš netěší. Dobrá, můžeme se pokusit zavést ho někam, kde se mu dostane potřebné pomoci.“

„Výborně. Dovolte mi tedy zopakovat první otázku - kde jsem?“

„V Logres.“

„Kde?“

„Je obtížné říci to přesněji. V Logres ve skutečnosti není zeměpisná šířka ani délka.“ Musel jí to hláskovat. Jméno jí stále nic neříkalo. „Vzdálenosti jsou proměnlivé, ale pokud si pevně udržíte představu o směru, zpravidla se sem dostanete.“

Odpověděla: „Ten příběh znám.“

„Na tom bezpochyby není nic zvláštního. Oč se pokoušíte, doktorko? Jedla jste něco?“

„Jen trochu. Ale nějaké sušenky ještě zbyly. Jídlo je poslední věc, která by mě trápila.“

„Nemohu s vámi být dlouho. Pokusím se zůstat ve spojení, ale je opravdu nezbytné, abych byl někde jinde. Musím se pokusit odpoutat od vás pozornost nepřítele.“

Znovu mne opouštíte?“

„Bohužel, obávám se, že ano.“

„Snad by bylo lepší, kdybych prostě šla s vámi.“

„Ne, to by nebylo lepší.“ Projednou vypadal Fisher docela zlověstně. „Bude pro vás mnohem pohodlnější a dokonce bezpečnější, když pojedete dál. Pokud půjdou věci tak, jak mají, nepojedete příliš daleko, než najdete skutečnou pomoc. Fisher Elaine varoval, aby si dávala pozor na Morganu. Poněvadž však Mordred představuje mnohem vražednější hrozbu, bude nejlépe pokusit se nalézt Morganin hrad a vyhledat pomoc. Ujistil ji, že má dost paliva.

„Hrad. Dobrá,“ zamumlala Elaine a přikývla. Přišlo jí na mysl, že by se stejným klidem souhlasila, i kdyby jí poradil, ať

zastaví na nejbližší křižovatce a zeptá se na směr ke drakovi.

Fisher jí popsal Morganinu standartu. Elaine zastavila vůz a ještě než odešel, znovu se spolu podívali na pacienta vzaadu.

Pak řekl, že bude zřejmě lepší, když Morganin hrad nenavštíví. Vystoupil, zamával na rozloučenou a odkulhal do lesa. Elaine chvíli váhala, potom vykřikla a rozběhla se za ním. Jenže to nebylo k ničemu. Fisher prostě zmizel.

Artuš - přistihl se, že už pacienta v myšlenkách oslovuje jménem - byl stále v komatu, ale ještě dýchal a přístroje ho stále monitorovaly a pečovaly o něj. Ať je to jakkoliv, nemůže tady jen tak vysedávat. No, možná by to mohla na chvíli zkusit. Ale zamítla to.

* * *

Jela dál. Znenadání si uvědomila, že ve voze chybí tachometr, takže nemá možnost zjistit, jak daleko došla. Mohla jen doufat, že má Fisher pravdu, co se týká paliva, stejně jako měl očividně pravdu v jiných věcech. Přístrojová deska postrádala veškeré běžné indikátory.

Cesta znovu a znovu zatáčela, až se znenadání napřímila a objevil se přímý průhled, bez větví. Ve vzdálenosti asi čtvrt míle byl na rozlehlé mytině vidět spuštěný padací most a mohutný impozantní hrad. Na nejvyšší věži se třepotaly červeno-černé vlajky. Elaine už věděla, že patří nevlastní sestře krále Artuše, čarodějce Morganě le Fay.

DVACET ŠEST

? Bran ?

Merlin dodržel v plné míře slib štědrosti, který dal naší dříve otrhané skupince komediantů, když jsme se rozhodovali, zda se vydáme na cestu. Na nádvoří, na němž byly ještě patrné otřesné stopy boje, jsme nasedli na dva nové vozy. Ke každému vozu byli zapraženi dva statní mladí volí. Navíc tu byli i dva osedlaní mezci. Pomyslel jsem si, že nic z toho nevypadá kouzelně. Všechno vybavení i zvířata byly důkladné a všední jako bláto na cestě - nebo jako kamenné zdi domu Orákula. Dokonce víc, protože některé z kamenných zdí se už prakticky před našima očima začaly měnit ve zdi Camelotu.

Jeden vůz by mohl přepravit celou naši zmenšenou společnost, dokonce i kdybychom se všichni rozhodli jet. Brzy jsme však zjistili, že je jeden z povozů naložený množstvím pečlivě sbalených nových hudebních nástrojů a další výbavou. Tyhle věci, nástroje a chytré věcičky, byly dobře a důkladně udělané, ale nezdálo se, že by měly kouzelnou moc.

Nikdo z nás už pár dní nehrál, a když jsme nové nástroje zkoušeli, vyloudili jsme z nich často falešné tóny. K přepravě věcí jsme opravdu potřebovali dva vozy. Každopádně nová kola a silní volí udělali z cestování téměř rozkoš.

Hodinu po hodině a později minutu po minutě ztrácel dům u Merlinova orákula kouzlo, které ho činilo tak vábivě přitažlivým. Čím dál méně nás vítal a vydržoval. Jako by nás Merlin zamýšlel donutit k dočasnému odjezdu, prostě proto, že by to během proměny nebylo bezpečné místo.

Přesto se Jandree dál vyptávala, zda je žádoucí abychom dům opouštěli. Má žena neustále opakovala že by chtěla odložit odjezd na dobu, až se bude cítit lépe. Vysvětloval jsem jí, že místo začíná být vysloveně nehostinné. Odpadky se už hromadily jako v kterémkoliv jiném domě, což rozmazlení obyvatelé cítili tak trochu jako křivdu. Oheň v krbech a kamnech uhasínal, když se o něj nikdo nestaral - a občas i když jsme se starali - a v kuchyni a spíži se přestaly doplňovat zásoby potravin.

Maud se snažila zastřít, že téměř dychtí po odjezdu, jakousi mrzutou nevraživostí. „No, tohle spaní v parádních postelích a každý den jídlo u hlavního stolu ve velké síni, mám pocit, že to určitě není nic pro nás. A co ta místnost, která pokračuje stále dál a dál a u zadní stěny má sklo - a všechny ty knihy!“

Odmlčela se a zadívala se na mne. „Nemyslíš, že se na nás třeba hněvá?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Merlin? Ne, vůbec ne. Vlastně mám dojem, že je velice spokojený. Za odměnu nám umožnil svobodně se rozhodnout. Možná je to nejcennější věc, kterou nám mohl dát.“

Tohle mým společníkům znělo celkem rozumně. „Měli bychom dát Starci sbohem? Nebo to uděláš za nás?“

„Nemůžu. Ale...“

„Ale co?“

„Nemusíme se doopravdy loučit. Myslím, že o něm ještě uslyšíme.“

„Aha.“

Jakmile jsme měli všechno připraveno, vydali jsme se na cestu. Vivian s námi nebyla, což mě nijak nepřekvapovalo, když jsem si vzpomněl, že mladý Merlin chtěl, aby zůstala s ním. Po krátké poradě, co je lepší, jsme za sebou nechali bránu Domu na Skále otevřenou, stejně jako jsme ji našli.

Ujeli jsme asi čtvrt míle, když jsem se ohlédl, abych se naposledy podíval na dům. Místo, kde jsme pobývali, ještě mělo být v dohledu, ale vysoké skály, panské sídlo i hradba a samo pobřeží vypadalo úplně jinak.

Jak plynuly dny našeho nového putování, Jandree se rychle zotavila z ran a námahy porodu. Přinejmenším mne těšilo, že jsem ji odvedl od muže, který ji sváděl a podle všeho se mu to už dařilo.

Většinu dní jsem strávil na hřbetě nového mezka vedle jednoho z nových vozů. V noci jsem spával trochu stranou od ostatních - Jandree samozřejmě nebyla po porodu ještě úplně v pořádku a navíc vztah mezi mnou a mou ženou dost ochladl.

Jakmile jsme nechali Merlinovu skálu za sebou, přestali jsme se setkávat s dalšími projevy kouzel. S jedinou výjimkou -

kdykoliv jsme se ocitli na křižovatce, kde jsme museli zvolit další směr, jedna z cest vždy vypadala lépe a lákavěji než ostatní.

Jakmile jsem si to uvědomil, rozhodl jsem se jednoho dne, že si svůj postřeh ověřím. S rozmyslem jsem vybral obtížnější směr. Svým přátelům jsem nic neřekl. Brzy se objevila další rozcestí a rozdíly mezi cestami byly stále výraznější, až jsme se vrátili na cestu, po níž nás Merlin chtěl vést.

Navštívili jsme s úspěchem několik vesnic a různá menší panská sídla či pevnůstky. V první vesnici jsme pro představení zdánlivě šťastnou náhodou získali dívku, která tančila a zpívala lépe, než dříve Vivian. Dívka nás na další zastávce opustila, ale přidala se k nám jiná. Tentokrát jsme si všichni uvědomili, že je to Merlinovo dílo. Navzdory našim, jak jsem se domníval, zmenšeným dovednostem nebyla naše představení nikdy dříve tak úspěšná.

? Hakon ?

Pokračovali jsme s Lancelotem v putování právě tak, jak jsem doufal, a (jak jsem si myslel) urazili jsme notný kus cesty zpět k Merlinově skále.

V Logres může být velmi obtížné najít místo, které hledáte, ale všechny cesty vedou k něčemu zajímavému. Ať byly se životem v téhle zemi spojeny jakékoliv potíže, rozhodně k nim nikdy nepatřila nuda a bezvýraznost.

Brzy jsme s mým společníkem dorazili k brodu přes řeku, kde jsme se ocitli tvář v tvář trolům, kteří nám zahradili cestu. Lancelot se s trolly setkal už dříve a ani já jsem díky Merlinovu varování nebyl pohledem na hrozná stvoření příliš překvapený.

Trolové byli groteskní stvoření, která připomínala lidi znetvořené zašpičatělými hlavami a obrovskými ušima. Byli vyzbrojeni hrubými palicemi a kládami. Vystoupili z houštin vysokého rákosí rostoucího podél říčního breliu a mlčky zaujali místa napříč cestou.

Vypadalo to, že pokud se nechceme vrátit - a to samozřejmě nepřípadalo v úvahu, - nemůžeme se vyhnout souboji.

Pokud šlo o boj, jistě jsem nebyl žádný nováček, ale byl jsem v rozpacích, co se týče postupu proti takovému soupeři.

„Odporná stvoření!“ poznamenal jsem.

Lancelot jen přikývl. Káleli jako zvířata, jako by si to vůbec neuvědomovali, dokonce i když jsme stáli a dívali se na ně. Urážlivě na nás pokřikovali. Alespoň si myslím, že takový význam měly štekavé zvuky, které vydávali. Zdálo se, že by bylo ztrátou času jim vůbec odpovídat. Lancelot souhlasil.

Nebylo jisté, kolik nepřátel se nám může postavit. V dohledu byli tři, samí samci, s tlustými, šedými téměř lysými těly a blátivě hnědou kůží. Jeden měl na sobě zbytky roztrhaného oděvu, zatímco zbylí dva byli úplně nahí. Na znetvořených hlavách, na bradách a v podpaží sukovitých rukou jim divoce rostly hrubé černé chlupy podobné konským žíním. Chlupy na těle největšího trola šedivěly. Zblízka nevypadali větší než člověk a jistě nebyli vyšší. Zacali pomaloučku postupovat vpřed. Jak se přibližovali, viděl jsem nejen jejich zvláštní světle zelené oči, ale i příliš velké dlaně a chodidla, a také svaly na podivně utvářených rukou.

Pokud byla pravdivá jen polovina příběhů o Lancelotovi, setkal se rytíř během svého působení se značným počtem neobvyklých úkolů. Vypadal, že si je jistý, jak postupovat proti těmto prapodivným tvorům.

Sesedl a řekl zkrátka: „V zemi Logres nejsou neznámi.

Podíval jsem se na jeho vrásčitou tvář a sehnutá ramena a znenadání na mne padla obava, že budu muset nejen bojovat se třemi trolly, ale i chránit starého muže na své straně.

Lancelot si ještě nevyzkoušel Merlinovo brnění, stejně jako já. Myslel jsem si, že taková rachotící zátěž musí úžasně překážet tomu, co má muž při souboji dělat. „Co radíš, sire Lancelote? Postupovat vpřed nebo ustoupit? Já bych řekl, že bychom je měli napadnout.“ Ačkoliv se mi podobná vyhlídka nezamlouvala, ve skutečnosti jsme neměli na vybranou, pokud jsme chtěli jít dál naznačenou cestou. Řeka byla nad brodem i pod brodem skutečně dravá. Krajina v Logres byla vždycky přinejmenším zajímavá.

„Budeme s nimi bojovat.“ Tón hlasu mého společníka byl uklidňujícím způsobem profesionální. Nerozkazoval, jen konstatoval skutečnost. Byl jsem zvědavý, zda ho bezprostřední blízkost boje vzpruží, ale zdálo se, že na něj nijak citově nezapůsobila. „Musíme bojovat. Ale musí to být vedeno náležitým způsobem.“

„Předpokládáš, že jich může být více než tři?“

„Samozřejmě, mohou mít v rákosí zálohy.“ Starší rytíř mě obdařil souhlasným pohledem, spokojený, že jsem na to pomyslel. „Jenže my si to ověříme ještě před začátkem boje.“

Zamumlal jsem něco v tom smyslu, že předpokládám, že je proti trolům vhodná pomoc kouzel. Můj společník mi příkře připomněl, že právě nemáme po ruce žádného čaroděje.

„Připouštím, že jsem něco podobného čekal.“

Nikdy dříve jsem se nesetkal s ničím, co by se podobalo těmhle stvůrám. Pak jsem ale pomyslel na příšery, které před sebou hnal svou holi Merlin, když jsme vyháněli Comorrova vojska z opevnění. Byl bych rád věděl, zda mají tahle stvoření původ v podobné magii protivníků.

„S brněním,“ řekl mi Lancelot, když odvažoval z meзка rance se železem, „je snadno porazíme.“

Zdvořile jsem vyjádřil pochybnost, že se někdo dokáže v takovém množství kovu účinně pohybovat.

Starý rytíř vycenil zbylé zuby. Řekl bych, že to bylo poprvé, kdy jsem ho uviděl opravdu se usmát. Pravil svým klidným vysokým hlasem: „Účinněji než si myslíš. Pokud ho oblékne ten pravý muž.“

Prozatím mi odmítl podat další vysvětlení. Přiměl mne, abych mu pomohl vybalit brnění z mezkova hřbetu a rozložil ho na zabláčené zemi, jako bychom byli na nějakém turnaji a měli všechn čas světa na přípravu.

„Pokud se mě týká,“ řekl jsem, „rozhodl jsem se, že s brněním neobléknu.“

Můj společník jen přikývl a usmál se. Pak, místo, aby si oblékl zbroj, odehnal naše zvířata směrem od nepřítele. Koně i

mezek byli dobře vycvičení - připouštím, že jsem si uvědomoval, že by nám Merlin žádné jiné neobstaral - a neutekli daleko.

Vážně jsem pochyboval o moudrosti činu, který nás připravil o sílu a rychlost koní, a zdálo se, že se mé obavy naplnily. Sotva jsme rozložili lesklé kovové pláty, začali trolové s výhrůžnými výrazy postupovat vpřed. Nemotorně a bezvýsledně po nás házeli kameny a hroudy suché hlíny a vydávali nesrozumitelné zvuky, které musely být míněny jako výhrůžky a kletby.

Lancelot ihned pěšky ustoupil k místu, kde čekala naše zvířata. Ostře mi rozkázal, abych šel s ním. Byl jsem rád, že jsem v téhle hře ztratil odpovědnost za velení.

Trolové dorazili k místu, kde leželo rozložené brnění, najednou se zastavili a začali podivně lesklé věci zkoumat. a chvíli už brnění strhlo valnou část jejich pozornosti a začali se mezi sebou hádat, jakou má cenu.

Byli dost chytří na to, aby pochopili, že je třeba jednotlivé kusy nějak spojit a obléci. Pokoušeli se je přiměřit ke znetvořeným tělům. Jen nejmenší trol dokázal jaksi upevnit brnění na své údy a trup a jen největšímu jakžtakž padla přilba.

Trolové s brněním hněvivě zápasili. Pokoušeli se ho přinutit, aby jim padlo, zamotávali se do popruhů a přivazovali na sebe volné pláty. Podařilo se jim zkroutit některé lesklé ostruhy a hrudní pláty, ale větší část Merlinovy zbroje byla příliš pevná dokonce i na troly.

Za chvíli už se hádali o třpytivý kov, rvali se mezi sebou jeden z nich omráčil druhého ránou dřevěnou palicí do hlavy.

„Teď, sire Hakone!“ Lancelot tasil meč a zaútočil.

Následoval jsem velkého válečníka a díky mladším nohám jsem ho předstihl. Bojoval jsem svým krátkým kopím a mečem. Ukázalo se - jak můj rádce předvídal - že není třeba dlouhých kopí a dobře trénovaných koní.

Spolu s Lancelotem jsme stvůry zabili. Navzdory tomu, že byl jeden z nich omráčený, ještě než jsme zaútočili, a další dva byli výrazně omezení v pohybu, stále dokázali svést pořádný boj, ve kterém jsem utrpěl pár drobných zranění.

Zranění trolové ležli po zemi. Bylo by obtížné dorazit je z koňského hřbetu.

Zahlédl jsem, že Lancelot přes svůj vyšší věk bojuje překvapivě dobře, snad i lépe než já. Jakmile souboj začal zdálo se, že viditelně omládl.

Boj skončil a zatímco jsme odpočívali, dozvěděl jsem se od sira Lancelota více, co se týká obratnosti a umění boje s nestvůrami, troly a obry. Probral se mnou i některé skvělé poznatky o boji s draky.

Zmínil se ještě o jednom dobrém způsobu, jak bojovat s troly; uvádím ho teď, ať vypadá jakkoli: „Nalíčíte na obra návnadu a vylákáte ho k nějakému brodu nebo k mostu, kde je trol. Vaši dva nepřátelé se jistě navzájem servou.“

? Bran ?

Většina měst a vesnic, které naše zmenšená skupinka na své pouti navštívila, vypadala celkem obyčejně. Taková místa jsme potkávali na cestách i předtím, než jsme dorazili k Merlinově skále. Bylo mi však stále jasnější, že jsme se po odjezdu ze začarovaného místa nevrátili do stejné země, jakou jsme putovali předtím. Ocitli jsme se v zemi Logres. Téměř na každé zastávce jsme ztráceli a nacházeli nadané tanečnice.

Jako v jiných zemích, někteří obyvatelé se v Logres narodili, zatímco jiní, zvláště starší, sem přišli z obyčejnějších zemí - stejně jako teď my.

V každém městě či panství, které jsme navštívili, byli vítáni všichni komedianti. Naše společnost působila dosti pestrým zjevem a oni se o nás dobře starali a často naléhali, ať zůstaneme.

A neustále, kdykoliv jsme byli připraveni vydat se dál, jedna z cest vždy vypadala snazší a slibnější než jiná. Byl jsem si čím dál tím jistější, že s námi Merlin ještě neskončil.

Neposkytoval nám náhradu za Vivian, vozy, věci a zvířata jen z čiré nezištné dobroty srdce. V hloubi duše jsem nepochyboval, že od nás ještě něco čeká. Ale co?

? Hakon ?

Krátce poté, co jsme porazili troly a přebrodili řeku, jsme objevili zvláštní koleje, které křížovaly naši stezku. Vypadaly, jako by je vytvořila kola velkého vozu, chyběly však stopy kopyt koní nebo jiných zvířat, která vůz táhla. Cesta byla poměrně měkká, takže každá noha musela zanechat otisk, ale tady nebylo nic než podivné nekonečné koleje. Můj společník si je prohlížel s vyloženou veselostí. Jak řekl, domníval se, že označují možnost nějakého velkého dobrodružství, a že bychom byli mizerní rytíři, kdybychom si nechali utéci průzkum něčeho takového. Zpola jsem s ním souhlasil, a protože jsem stejně neměl pořádnou představu tom, kudy se vrátit k Merlinově skále, pokrčil jsem rameny a vydal se po stopě spolu s ním.

Půl dne jsme sledovali podivné koleje bažinami, křovinami a přes menší ostrůvky kamení. Ačkoliv jsem začal naléhat, abychom se vrátili k Merlinovi a Novému Camelotu tak rychle, jak je to možné, Lancelot trval na tom, že máme pokračovat v téhle výpravě. Mé argumenty navíc hodně ztrácely na síle tím, že jsem vlastně nevěděl, kterou cestou se k Novému Camelotu vydat. Cesta, kterou jsem odtud odjel, se spletitě vinula a občasné mlhavé a deštivé dny mi zabránily určovat směr podle slunce.

Pokud jsme věděli, nebyli jsme podivnému vozu o nic blíže než zpočátku, když jsme se nakonec vyčerpaní a zmatení přiblížili k jakémusi hradu a našli tu pohostinnost i útočiště na noc.

Padací most se skřípěním klesl, abychom mohli vjet na nádvoří, a dostalo se nám přivítání od Morgany le Fay. Zdálo se, že už očekávala náš příjezd. Čarodějka obklopená svou obvyklou zvířecí družinou a značným počtem lidských sloužících nás přivítala na svém vlastním panství.

Vjeli jsme s Lancelotem dovnitř a na nádvoří lady Morgany jsme uviděli stát podivný vůz, který zanechal ty tajemné stopy. Různí řemeslníci, vojáci s kopími a očumující sluhové obklopovali nejpodivnější předmět, který jsem zatím

během svého dobrodružného života spatřil. Byl to uzavřený povoz z kovu a skla upevněný na čtyřech černých kolech. Zjevně ho poháněly nějaké čáry, protože na hladkém voze chybělo zařízení k zapražení koní, mezků nebo volů. Vedle stála pozoruhodná žena v cizokrajném oděvu. Měl jsem na okamžik dojem, že se Lancelotovi zastavilo srdce, když ji poprvé zahlédl. Potom vydechl něco o tom, jak se ta žena podobá mladé Guinevere. A pak se otevřely zadní dveře podivného kočáru a náhle se ve vzduchu zachvělo jméno. Morganini vojáci a sloužící užasle šeptali král Artuš.

DVACET SEDM

Potěšilo mne, že se lady Morgana rozhodla chovat se ke mně, jako bych zaujímal přibližně stejné postavení jako vřehlasný sir Lancelot. Přivítala nás oba stejně srdečně a oba jsme se stali jejími hosty - oba jsme byli vítanými návštěvníky na hradě Morgany le Fay, sestry krále Artuše a čarodějky, jejíž sílu předčila jen moc samotného Merlina. Ostatní obyvatelé Morganina hradu si však mého příjezdu a dokonce ani příjezdu sira Lancelota téměř nepovšimli. Jejich pozornost byla stále upoutána kouzelným vozem, který vjel do hradu jen pár minut před námi, ovládaný ženou, která tolik připomínala královnu Guinevere. Skutečně důležité však bylo to, o čem hovořili všichni lidé na nádvoří - uvnitř kočáru, který prý přijel z neznámé budoucnosti, ležel s těžkým zraněním sám král Artuš. Jeho sestra Morgana nahlédla dovnitř, aby se na něj podívala. Poté vydala rozkaz, že král nesmí být vynesena ven - uvnitř byly kouzelné věci, které ho udržovaly naživu. I tohle Morgana zjevně předvíдалa.

Byl jsem velmi zvědavý a toužil jsem vidět krále Artuše, ale uvnitř a kolem vozu bylo tolik lidí, že to nebylo možné. Lancelot stále žasl, jak velmi žena, která se jmenovala Elaine, připomíná Guinevere. Jinak přijal naši situaci s překvapivým klidem. Ještě když jsme jeli bok po boku na svých skvělých koních, vyprávěl mi příběhy, které potvrzovaly představu, jakou jsem měl už z dřívějška. Morgana le Fay je prý vášnivě odhodlaná vidět svého bratra Artuše uzdraveného z téměř osudných ran a zpátky na místě, které mu podle jejího mínění právoplatně náleželo - na trůnu.

Jakmile jsme zaslechli výkřik, že v podivném kočáře je král Artuš, probil se Lancelot davem a stanul po boku svého dřívějšího krále a přítele. Vypadalo to, že tam miní zůstat. Taková loajalita byla jistě chvályhodná, ale velmi zkomplikovala mé povinnosti, protože mi lord Merlin nařídil přivést Lancelota zpět do Nového Camelotu.

Za pár okamžiků mě lady Morgana oslnila pozváním, abych ji doprovodil na vnitřní nádvoří. Řekla, že si se mnou přeje probrat o samotě některé důležité záležitosti. Procházeli jsme se bok po boku nádhernou (a bezpochyby začarovanou) zahradou mezi množstvím omamně vonících květů, zatímco její dvě velké kočky našlapovaly vedle nás a vážně na mne hleděly žlutými očima.

Jak jsme s čarodějkou kráčeli vši tou krásou a nádhernou vůní, důkladně se mne vyptávala na Merlina. Neviděl jsem důvod, proč bych jí měl lhát o své dohodě se Starcem ve Skále, a ona mi naslouchala s velkým zájmem. Potom lady Morgana připustila, že Merlina přinejmenším podezírá. Ten starý muž, jak mu říkala, však v té chvíli nebyl jejím hlavním problémem. Sdělila mi, že je připravená se s Merlinem spojit proti společné hrozbě Odina, Mordreda a Comorra. Lady Morgana oznámila, že je ochotná pro Merlinův obnovovaný Camelot znovu oživit kouzelné křeslo zvané Záhubný stolec, jako záruku své dobré vůle.

„Už jsem o něm slyšel, paní,“ odvětil jsem opatrně.

Pohybovala se vedle mne dlouhými kroky téměř tak rychle jako muž, ruce zamyšleně sepnuté. „Co se tyče samotného Starého Merlina... Na tak velkou vzdálenost nekažu určit, kolik přesně zbývá života v těch skálou rozdrčených zbytcích jeho kostí. Ale jsem si jistá, že v nich stále spočívá významná část jeho magického umění... a Hakone, můj ctěný Seveřane, jsi byl při uzavírání své dohody dole v těch skalách. Nejspíš bys dokázal zavést někoho, kdo je odhodlaný Merlinovy kosti nalézt, k přesnému místu, kde jsou skryté.“ Změřila si mne pohledem tmavých očí a obdařila mne úsměvem, který přivodil neklid mé mužnosti. Zároveň mi však po páteři přeběhly mrazivé obavy.

„Snad bych to dokázal, paní, ale...“

„Ano, jistě, slíbil jsi Merlinovi věrnost. Nechci po tobě přeci zradu, však uvidíme. Až budeme stát blízko sebe poblíž místa, kde leží jeho kosti - pak uvidíme.“

Samozřejmě jsem se stále považoval za věrného vazala lorda Merlina a neměl jsem v úmyslu prozradit jeho nepříteli něco, co by mu mohlo ublížit. Nicméně mi ještě nebylo jasné, zda je Morgana skutečně Merlinův nepřítel. A ona už věděla, že jsem strávil několik dní na místě, které mělo stát Novým Camelotem, a že jsem hovořil s kostmi nebo se Starcem, pro nějž tyto pozůstatky představovaly poslední jemnou vazbu s pozemským životem. Morgana se do mne zavěsila s gestem, které ujišťovalo, že jsme blízcí spojenci či dokonce důvěrní přátelé, a kráčela vedle mne kočičí chůzí. Zavedla hovor na útoky, které musíme velmi brzy očekávat od Mordreda. Mordred se spojil s Comorrem Prokletým a společně byli nebezpečně silní. Už jsem od Lancelota o Mordredovi vyslechl, že je to skutečně Artušův levoboček a jak přežil bitvu, ve které byl poražen otec. Lancelot se obával, že Mordred - ač je to smutné - stále usiluje o zničení svého otce.

Čarodějka se mi zvonivě vysmála, když jsem neobezřetně přiznal své dohady, že mne Merlin jednou zamýšlí udělat novým králem, který nahradí Artuše. Paní mi neslíbila nic, ale na konci našeho rozhovoru jsem měl pocit, že by mne jednou mohla uvážlivě učinit vládcem svého panství - možná přijde den, kdy by mohla usednout po mém boku jako má žena a paní.

Morgana mi také řekla, že mi jednou ukáže svou knihovnu, a tvrdila, že se vyrovná Merlinově.

Učinila také narážku, že zná a už použila tajemství, jak otevřít cestu z jedné knihovny do druhé. To byla praktická věc a já se začal vyptávat. Existuje snad určité nejmenší množství knih, které je zapotřebí v každé místnosti? Nebo snad několik kopií stejného svazku či svazků? Je otevření a čtení knih součástí rituálu, který je nutný k uskutečnění spojení?

Bohužel, na mé otázky se mi nedostalo žádných jasných odpovědí.

Mezitím, co jsme pokračovali v procházce po zahradě, Morgana le Fay mi také povídala (víc, než jsem rozuměl) o tématu, ke kterému mi Lancelot poskytl jen pár zajímavých podrobností. Týkalo se hlavy třetí mocné kliky zápasící o Merlinovy kosti - Krále Rybáře.

Čarodějka mě ujistila, že tento tajemný vládce, který utrpěl nevyléčitelnou ránu na noze, je nějakým způsobem spojený se Svatým grálem, s čímž, že které pil Ježíš Nazaretský při Poslední večeři a kterou sdílel se svými učedníky večer předtím, než byl zrazen a uvězněn.

Morgana mi řekla, že sám Lancelot dostal kdysi před mnoha léty příležitost objevit Grál, ale hořce zklamal díky jakési blíže neurčené slabosti. Paní neuvedla žádné podrobnosti a já se je nepokusil zjistit.

Ačkoliv byla Morgana nepochybně schopná nelítostných činů, mluvila o svém bratrovi vždy vřele a s láskou, působila dojmem, že blaho krále Artuše je její hlavní starostí. Přinejmenším to nevypadalo, že je nejhorší z těch, kdo usilují o moc ukrytou v Merlinových kostech.

Rozhovor s paní Morganou byl přerušen poslem, který přinášel zprávu o příjezdu skupiny potulných herců. Z popisu jsem ihned poznal, že jde o Braná a jeho lidi. Rychle jsem paní vysvětlil, že ty lidi znám, a že se mnou byli na Merlinově skále.

Myslím, že tentokrát byla Morgana překvapená. Viděl jsem však, že ji ihned napadlo, jak by mohla takového vývoje situace využít.

„Dohlédni, aby dostali najíst a napít,“ řekla svému dvořanovi. „Nebudou však pro nás hrát, ať ani nevybalují své vozy. Spíše jim přidám něco málo navíc, aby to odvezli zpět Merlinovi.“

Jak jsem se brzy dozvěděl, čarodějka zamýšlela poslat Merlinovi po Branovi a jeho lidech Záhubný stolec. Zjevně měla své důvody, aby se kouzelného křesla co nejrychleji zbavila.

Posel neodešel, dokud se v zahradě neobjevil Lancelot, který na chvíli opustil své místo po boku padlého krále.

Starý rytíř se Morgany otázel, zda jsme jejími zajatci nebo hosty. Poznamenal rovněž, že není jejím hostem - nebo vězněm - poprvé.

Když jsem viděl, jak se na něj Morgana dívá, byl jsem zvědavý, zda kdysi nebyli milenci. Z jejího chování však bylo brzy zřejmé, že pokud ano, pak už ty dny dávno minuly. Odpověděla: „Oba jste mými hosty, udatní rytíři. Chraň bůh, bych vás kdy zadržovala proti vaší vůli. Lituji jen, že vaše návštěva bude tak krátká.“

S těmito slovy se k nám otočila zády a hbitě odešla. Vyměnili jsme si s Lancelotem bezmocné pohledy a odpěchali za čarodějkou pryč ze zahrady, zpět na přední nádvoří. Artuš stále ležel uvnitř kouzelného kočáru obklopený služebníky všeho druhu. Stále jsem se nemohl dostat dost blízko, abych viděl, jak slavný král vypadá. Nevadí, pomyslel jsem si, pro jeden den už jsem viděl dost zázraků.

Poblíž králova kočáru teď stály dva nové vozy, které Merlin připravil Branovi a jeho lidem. Zatímco herci hodovali, naložili sloužící na jeden z vozů podle Morganiných pokynů nový náklad. Teď spěšně prikazovala, že komedianti mu být rychle popohnáni na cestu. Dodatečně ji napadlo, že bych s nimi měl odjet i já.

Protestoval jsem. „Má paní, obdržel jsem od svého pána Merlina příkaz přivést mu Lancelota.“

„Slibuji ti, sire Hakone, že dohlédnu na to, aby se sir Lancelot vydal k Merlinově skále.“

? Mezihra ?

Doktorka Elaine Brusenová v té chvíli seděla osamocená u stolu v hlavní síni Morganina hradu a užívala si výtečného jídla připraveného ze zvláštních, ale ne kouzelných potravin. Přitom se - jako obvykle v těch dnech - pokoušela přijít na kloub všemu, co se jí přihodilo. Chvíli s ní byl v místnosti muž zvaný Bran se skupinkou svých společníků. Večeřeli u nižšího stolu. Brzy však přišel jeden ze sloužících, aby je popohnal na další cestu - podle nějakého Morganina plánu. Sluhové přicházeli a odcházeli velkou místností s kamennými zdmi. Stejně jako zbytek Morganiny družiny působili docela obyčejně, až na oděv z dob temného středověku. Doktorka Brusenová pojídala jakýsi opravdu chutný chléb a přemýšlela nad tím, co se dozvěděla během posledních několika hodin. Věřila, že už alespoň částečně pochopila základní fakta o magickém zápasu, jehož cílem bylo objevit Merlinovy kosti a využít jejich nesmírný magický potenciál.

Elaine se brzy vrátila na nádvoří, kde stále čekala ambulance. Připojila se k Morganě a ke staršímu muži, kterého jí představili jako sira Lancelota. Jak se na něj dívala, zjistila, že je připravená tomu věřit.

Lancelot prohlásil, že si přeje bojovat o přežití krále Artuše. A že je připraven dát v sázku svůj život, aby byl král Artuš, jeho bývalý pán, sok a blízký společník, konečně uzdraven.

„A jsi připraven,“ otázala se Morgana, „riskovat život, aby se znovu stal králem?“

„Nemám jiného krále než Artuše, má paní.“ Lancelot se odmlčel, než se zeptal: „A kde je má paní Guinevere, královna? Slyšel jsem, že se po Artušově pádu uchýlila do kláštera.“

„To je pravda, vznešený rytíři.“ Než mohla Morgana cokoli dodat, přerušil ji výkřik. Hlásný na vysokých hradbách volal, že se objevila Mordredova armáda a rychle postupuje vpřed.

Morgana přijala zprávu chladně. Oznámila Elaine, že je jakožto Artušova sestra potěšená a vděčná za pomoc a že si Elaine zasloužila odměnu. Avšak bude muset počkat, objevila se zřetelná hrozba, že na hrad zaútočí Odinova armáda, ale není záruka, že se obránci udrží. Proto Morgana chtěla dostat kočár a jeho drahocenný náklad (jak to viděla) pryč, na nějaké bezpečnější místo.

Největší nadějí, ke které se upnula - přístav v bouři, - bylo okolí Merlinovy skály. „Mnoho věcí na starém muži nenám ráda a nevěřím mu, ale v této chvíli nemáme příliš výběr. Kromě toho, možná je odtamtud stále otevřená cesta do

vašeho světa.“ Pohlédla na Elaine. „A odtud může kouzlo přístrojů, které ovládáš, odnést Artuše někam, kde může být uzdraven.“

Morgana teď stála před ambulancí a poplácávala hladký kov kapoty jako by konejšila nepokojné zvíře. Dodala: „Lancelot půjde s tebou.“ Usmála se. „Jako váš ochránce. Myslím, že to vyjde. Ano, to bude nejlepší pro všechny zúčastněné.“ A nevyzpytatelně se usmála.

„V každém případě, má paní,“ řekl Lancelot, „Myslím, že bych odmítl jakýkoliv rozkaz, který by požadoval, abych opustil své místo u krále, dokud je v nebezpečí. Tento příkaz však neodmítnu.“ Zadíval se na Elaine a jeho zapadlé šedomodré oči ji hluboce zneklidnily.

Morgana usedla na pravé sedadlo uvnitř přední části kouzelného vozu a zašeptala, že by ráda viděla, co je zač. „Zatím musím zůstat zde,“ pokračovala, „abych zajistila co nejsilnější obranu a zdržela další pronásledování. Nejprve musíte jet, dokud můžete, ke Camelotu - nebo k tomu co bývalo Camelotem. Ať už jím bude znovu nebo ne. K Merlinově skále.“ Zavrtěla se na sedadle a zamračila se na obrazovku počítače. „Co říkají ta slova, která se objevují na skle? Zdá se, že mi nějaké zakletí brání přechíst je.“

Elaine se obrátila a četla:

Jak věštec v transu spatřila
pak všude kolem říční kal.
Zlý osud, který zvířila
do neštěstí se rozléval
dolů ke Camelotu.

Než se však mohla pokusit o překlad Tennysona, Morgana už vyklouzla z ambulance. Stála vedle a vyměňovala si otázky a odpovědi se svými vojenskými poradci. Mezitím se na palubní obrazovce objevila Fisherova tvář. Začal Elaine svým strýčkovským způsobem radit a ujišťovat ji, že existuje cesta, která je sjízdná.

„Ačkoliv lady Morgana osobně ambulanci nezná, prece je to z valné části její výtvar - dá se říci, že byla upravena podle jejích příkazů - a takový vůz bezpochyby zvládne jízdu obtížným terénem lépe než obyčejná dodávka z denadvacátého století.“

Morgana se otočila zpět k dodávce a naléhavě pokynula. Elaine, už za volantem, zamumlala nějakou odpověď a znovu se podívala před sebe. Připoutala se pásy. V příští chvíli byl připoután i sir Lancelot. Seděl teď připravený s ponurým výrazem na pravém předním sedadle a držel zbraně. Přikývl, že je připraven na cokoliv, co se může stát. V jeho kontrolované dravosti nacházela Elaine cosi pevného a uklidňujícího.

Shora z cimbuří doléhaly další výkřiky. Nepřátelské síly byly velké a rychle se blížily.

Vzápětí přelétl nad hradbami mohutný balvan, zjevně vržený obléhacím strojem, a se zaduněním dopadl na nádvoří.

Výkřiky zraněných a zděšených se vznesly k nebi.

„Rychle! Tudy!“ Zuřivě přikazovala Morgana, ustoupila o krok a ukazovala jim směr. Elaine sešlápla pedál akcelérátoru a velká dodávka poskočila vpřed. Mohutná brána ve vysoké hradbě se kouzlem rozlétla.

Útok Odinovy armády byl hrozivý, téměř prorazil obranou hradu, právě když Elaine vyjížděla s ambulancí po spuštěném padacím mostě ven.

Vlály tu Comorrovy standarty s kančí hlavou. Muži v brnění postupovali bok po boku s většími tvory, kteří nebyli lidmi. Jejich šik se protrhl, když ustoupili před zrychlující dodávkou, ale ihned se znovu uzavřel, těsněji než předtím, jakmile se prohnala mezi nimi.

DVACET OSM

? Hakon ?

Bran ani já jsme netušili, co se chystá, když jsme se vzdalovali z Morganiny pevnosti. Neuplynula však ani hodina a ke hradu dorazila armáda vedená Mordredem a Comorrem a zuřivou ztečí přepadla jeho obránce.

V útočící armádě si nikdo neuvědomoval, že já a Bran na scéně chybíme. Buďto nevěděli nebo je nezajímalo, že jsme se nedávno nacházeli pod Morganinou střechou. Já sám, osamocený Seveřan, jsem v Mordredových výpočtech nemohl hrát žádnou roli a dva vozy s potulnými pěvci a herci i s jejich vybavením musel považovat za ještě bezvýznamnější než mě, pokud to vůbec bylo možné. (Jen Prokletý bezpochyby stále občas snil o tom, že ubohé komedianty, kteří ho urazili, zaživa stáhne z kůže. Uvědomoval si však, že Mordred nepřikládá jeho fantaziím žádný význam - a tady velel Mordred, hned po Odinovi.)

Věřím, že skupinku herců potěšilo, když jsem se k mni opět přidal. Aspoň většinu z nich; myslím, že Jandree me znovuobjevení rozrušilo. A i kdyby má přítomnost vyvolá a nějaké potíže, všichni Branovi lidé věděli, že jsem udatný schopný ochránce proti jistým druhům nepříjemností.

Po několika hodinách jsme zastavili, abychom dopřáli volům odpočinek. Využil jsem příležitost, abych si prohlédl Záhubný stolec, který cestoval v zadní části druhého Branova vozu, volně přikrytý vybledlou pokrývkou. Stáhl jsem ji a pomyslel si, že křeslo vypadá docela obyčejně - přinejmenším se napohled nijak nelišilo od ostatních vyřezaných židlí, které jsem viděl stát kolem Kulatého stolu na Merlinově panství. Řezby představovaly několik draků a další podivné symboly.

Dotknul jsem se jedné z dřevěných područek. Nic se nestalo. Pohládl jsem leštěné dřevo. Jako obvykle jsem přítomnost magie nedokázal vnímat.

Přistoupil ke mně Bran a také přemítal o křesle. „Musíme to zavést zpět Merlinovi,“ řekl zamračeně. „Nenávidím, když

mě mocní zatahují do těchto her, které spolu hrají. Máme však jinou volbu, když trvají na tom, abychom hráli?“ Odmlčel se a pak dodal: „Myslím, že bude nejlepší, když každý den někde zastavíme, abychom se hráli představení, jako obvykle. Tak lidé nejspíš nevytuší, že vezeme něco neobyčejného.“ Pohlédl na mě a usmál se. „Ty samozřejmě nebudeš hrát, sire Hakone. Budeme tví služebníci - jen tvůj doprovod.“

Znovu jsem přikryl křeslo a urovnal na něm pokrývku, zdánlivě nedbale, aby vypadala právě tak jako předtím. Slezli jsme z vozu. Noví volí byli samozřejmě mladí a silní. Zajímalo mě, zda Merlinovo kouzlo stvořilo taková zvířata z ničeho nebo zda je jen přeneslo k němu, do jeho služeb.

Vypadala opravdově a opravdově i páchla, jejich prohráté hřbety přitahovaly mouchy stejně jako hřbety jiných tažných zvířat. Táhlí hladce se otáčející kola vyrovnaným krokem, téměř tak rychlým jako hbitá chůze, bez ohledu na skutečnost, že se dnes vezla celá herecká společnost (či většina jejich přeživších členů) a nikdo nekráčel vedle. Dokonce i cesty (přinejmenším ty, kterými jsme se ubírali) neobvykle hladké a rovinaté, běžely úpravně mezi horami, abychom nemuseli stoupat příliš příkrě, a překračovaly řeky a potoky jen mělkými brody. Příliš by mne nepřekvapilo, kdybychom narazili na troly nebo obry, ale nezkřížilo nám cestu nic neobvyklejšího než krávy a pasáči.

* * *

Bitva u Morganina hradu už byla pár hodin jízdy za námi a pokud jsme věděli, nepřibližovala se k nám, když jsme poprvé doopravdy zastavili v malé vesničce.

Návštěva na hradu čarodějky mi dala mnoho látky k přemýšlení. Bez ohledu na její posměšky mi stále vězela v hlavě představa, že by mne jednou mohl Merlin korunovat králem. A teď jsem se navíc domníval, že se objevila možnost, že by mne Morgana jednou mohla chtít za manžela. Nenaznačila to snad?

Zatímco jsem se pokoušel duševně připravit na tak vysoké postavení, napadlo mě, že kdybych se dostal k moci, snad bych si mohl zvolit Brana za rádce a mluvčího. Herec zřejmě nebyl urozenější než já, ale hovořil mnohem uhlazeněji, než bych to kdy dokázal já, a byl mnohem zběhlejší v hovoru o tématech jako jsou knihy a poezie. Viděl jsem, jak užívá meč a kopí, a ačkoliv bych řekl, že by proti mně těmito zbraněmi nevydržel bojovat ani minutu - ostatně takových bylo jen velmi málo, - přesto bylo mnoho těch, kteří by si s ním v souboji neporadili, i když se prohlašovali za válečníky. Ve víru boje si zachovával potřebný klid, což mělo daleko větší cenu než jakákoliv technika, které se lze naučit.

Uvědomil jsem si však také, že se můj zájem o Branovu ženu stává spíše přítěží než zábavou. Vždycky jsem nalézal v moři spoustu ryb. Pokud se stanu králem, budu po svém boku potřebovat vznešenější ženu než je ona. A pokud mne někdy osud učiní Morganiným chotěm... dobrá.

Jandree právě procházela stavem, kdy se pokoušela být dobrou matkou - v rámci svého zájmu o dítě, který popravdě nebyl příliš silný. Měla svého muže ráda a nechtěla ho krutě zranit. Zdálo se však, že je pro ni velmi důležité získat lepší postavení - byl jsem si jistý, že sní o tom, jak se stane mocnou dámou nebo dokonce královnou.

Možná se cítila dotčená mým novým netečným postojem. Byli jsme na cestě jen dva dny, když mi řekla, abych ji přestal obtěžovat. Neobtěžoval jsem ji, a to už nějaký čas, přesto se jí podařilo zranit mou ješitnost. Dosáhli jsme mořského pobřeží a vydali se na cestu podél něj. Krajina mi nebyla nijak povědomá, ale Bran vytrvale postupoval vpřed a měl za to, že ví, kam jde, tím zvláštním způsobem, jakým lidé v Logres něco vědí.

Konečně se naše malá karavana, sestávající z jednoho rytíře na koni a dvou vozů tažených voly, dostala znovu na dohled k Merlinově skále. Nejprve se nám naskytl pohled na to, jak musel vypadat původní Camelot - nízká stavba, která vévodila skále předtím, než dorazil Merlin, usadil Artuše na trůn a zvelebil místo svou úžasnou magií.

Spatřili jsme na vrcholku skály jen opevnění s doškovými střechami, dřevěnou palisádou, pobíhajícími prasaty a kejhajícími husami kolem. Bylo tam jen velmi málo zdí, které bylo později zahrnuto do dvou soustředných kamenných zdí.

Avšak čím více jsme se přibližovali, tím více se scéna měnila. Samozřejmě jsme Merlinovy triky čekali, přesto jsme nepřestávali žasnout. Než jsme ujeli asi sto yardů, stanuli jsme tváří v tvář kouzelnému obrazu Starého Camelotu. Velký hrad stál stejně jako Merlinovo panství na skalnatém výběžku země, který se protáhl a rozšířil asi o čtvrt míle dál do moře.

A dříve než jsme se přiblížili o dalších dvacet yardů, byl Starý Camelot z větší části zničen. Před námi se tyčila opuštěná ruína.

Mohl bych popsat Kulatý stůl, jeden z rozštípaných a poničených kusů nábytku, který se teď válel někde mezi těmi troskami a čekal na nás, abychom ho zachránili. Ve své fantazii jsem viděl lidi nízkého původu, jak do dubového dřeva vyřezávají iniciály a nemravné obrázky. Znovu jsme se dali do pohybu, chtěli jsme se zbavit tak bolestného pohledu - a všechny mlžné vidiny záhy zmizely, jakmile jsme dorazili až k hradbám.

Branovy vozy se zastavily v bráně toho, co bývalo Merlinovým panstvím, a lidé seskočili ze sedadel. Zůstal jsem v sedle o chvíli déle. Zasl jsem, jak se místo za těch pár dnů, co jsme byli pryč, dramaticky změnilo. Zpola vystavěná hradba, kterou jsem si pamatoval, byla pryč. Merlinova moc vystavěla Camelot z ruin a nyní ho měnila ve skvostný hrad.

Pak jsem seskočil z koně a jakožto vůdce jsem se ujal úkolu vstoupit jako první, se zbraněmi po ruce.

Bran zaváhal a pak se vydal dovnitř krok za mnou, po mé pravici.

Vešli jsme na vnější nádvoří a zastavili se. Přítomnost mnoha koní, mezků, vozů a sloužících ukazovala, že se uvnitř odehrává nějaké důležité shromáždění.

Jakmile jsme vstoupili, Bran o krok za mnou, hlavy lidí na nádvoří se k nám otočily. Stráž či hlídka ve dveřích se na nás podívala, když jsme je míjeli, a pak beze slova ustoupila dovnitř.

Dveře velké síně se zhouply a otevřely se směrem dovnitř. Ocitl jsem se přímo před Kulatým stolem a vznešenou

společností mužů a žen shromážděných kolem něj. Základy vysokých sloupů po levé i pravé straně byly pevně ukotveny v realitě, ale směrem vzhůru se zvolna měnily, stávaly se průhlednými jako sklo, nejistými jako odraz na zčeřené vodní hladině. Horní kameny a trámy byly stále jen napolo skutečné, jako bájně nestvůry, které vyvolal mladý Merlin, aby zahnal Comorrovo vojsko. Avšak tyto detaily jsem si uvědomil až později.

V té chvíli jsem jen v úžasu zíral na vybranou společnost, snad třicet lidí, kteří před naším příchodem seděli kolem Stolu a účastnili se významné hostiny. Jakmile jsme vstoupili, začali uctivě vstávat. Hleděli a žasli, narůstal vzrušený šum.

„To je Artuš.“

„To je Artuš, vrátil se!“

„Náš velký král se vrátil, v plné síle svého mládí!“

A všichni ti vznešení rytíři, urozené dámy, biskupové, kupci a šlechtici, kteří jeden po druhém odsouvali židle a vstávali, kteří v úctě pozvedli hlasy a paže, kteří poklekli, by vzdali hold - ti všichni se dívali mimo mne.

Nikdo z nich si mne ani nevšiml. Všichni hleděli na Brana.

? Mezihra ?

Hodinu za hodinou Elaine tiskla pedál a nutila jet ambulanci vpřed tak rychle, jak jen jí rozježděné koleje dovozovaly. Znovu projížděla nerozvětvenou cestou, i když ne tou, kterou se dostala k Morganině hradu. Držela se zhruba směru, který jí čarodějka ukázala. Nechtěla však jet příliš rychle, protože se bála, že shodí Artuše, napojeného na všechny ty dráty a trubičky, z lůžka nebo mu způsobí nějaká další zranění.

Lancelot mezitím sloužil jako doprovod, pozorovatel, partner k rozhovoru - a případně řidič na výpomoc. Většinu času strávil na předním sedadle, celou dobu alespoň částečně oděný v brnění, meč v pochvě stále na klíně nebo na dosah. Vzápětí počastoval malý palubní počítač řidiče i pasažéra dalšími Tennysonovými verši:

Samá nad sebou vyřkla soud,
ulehla, nechala člun plout,
do dále unášel ji proud,
paní ze Shalottu.
Oděná leží v sněžnou běl,
loď listů v řece zvířila,
pak západ slunce odešel.
Skrz ticho noci mířila dolů ke Camelotu.

Lancelot se ukázal jako způsobilý čtenář, i když trochu pomalý. Dokázal verše pochopit stejně snadno, jako by se objevily v jeho vlastním jazyce. Elaine předpokládala, že doopravdy byly v jeho vlastním jazyce. Avšak Morgana le Fay text na obrazovce přečíst nedokázala - bylo třeba nad tím zauvažovat.

Odkaz na Camelot ho zmátl. Uctivě požádal Elaine o vysvětlení. Zatímco se snažila vyhovět mu, přerušil ji - opět uctivě. Zdálo se, že ho přemohla potřeba říci jí, jak se úžasně podobá Guinevere.

Potom už rozhovor probíhal jaksi lehčeji. Vyšlo najevo, že Lancelot na hradě zaslechl pár zajímavých věcí. Váhavě se zmínil o skutečnosti, že je teď Morgana i s ostatními přesvědčená, že Elaine je Nimue - mladá čarodějka, která nějak projde zpět časem, aby očarovala Merlina a uvěznila ho pod skálou.

Elaine divoce protestovala. Nikdy se s Merlinem nesetkala a ani si to nepřeje. Neumí čarovat a nemá v úmyslu kohokoliv uvěznit pod skálou.

Lancelot zdvořile naslouchal. Přesto odmítl uvěřit, že jeho krásná společnice vůbec nedokáže čarovat - poznamenal, že vůz, ve kterém jedou, je toho dostatečným důkazem.

Povídali si dál a Elaine se cítila příjemněji než kdykoliv předtím od chvíle, kdy... a náhle zjistila, že je cesta z zatáčkou přehrazená mohutným kmenem padlého stromu, tři nebo čtyři stopy silným. Ambulance se zakymácela, jak Elaine dupla na brzdu, aby zastavila.

Vzápětí padl vzadu přes cestu další strom. Byla to léčka.

Objevil se osamělý útočník, oděný v cárech. Vyskočil na kládu, která blokovala cestu před nimi, a vykřikl výzvu, měl jen jednu ruku.

„Počkejte! Už jsem ho viděla dřív.“ Lancelot se na něj díval přivřenými očima. „Já ne,“ rozhodl se. „Kdo je to?“

„Říkají mu Thrain,“ řekla Elaine pomalu, zatímco hleděla na poskakující a křičící postavu. „Viděla jsem ho ve své zemi. Bez ohledu na to, jak vypadá, není mrzák. Má sílu šílence a pracuje pro Mordreda.“

Thrain vykřikoval urážky a mručel. Pro Elaine byly většinou nesrozumitelné, zdálo se, že jsou určeny bývalému Lancelotovu společníkovi, Hakonovi, který se pokusil Thraina zabít, místo aby ho nechal dál bojovat. Thrain se zjevně stále pokoušel Hakona dohonit.

Elaine mnohemu nerozuměla, ale Lancelot přikývl. „Sir Hakon mi o tom muži vyprávěl, když jsme spolu putovali. Je to Seveřan, stejně jako Hakon. Kdysi býval pokojným farmářem, potom jednorukým žonglérem. Ted' je to berserkr, jeden z nejstrašlivějších. Ten, který vystoupil z hrobu, vstal Odínovou pomocí z mrtvých.“

„Čím je?“ V Elaininých očích vypadala polozmračená mručící postava jako oběť nějaké strašlivé nehody nebo útoku. Na jeho dobré ruce bylo něco divného, prsty vypadaly strašlivě oteklé.

Lancelot si začal oblékat zbývající části brnění. „Comorrovi kati mu odsekli prsty na ruce - to mi řekl Hakon. Ted' vidím, že znovu vyrostly. Vypadají však jako prsty trola - zajímalo by mne, jestli snad trolové nejsou něco jako berserkrové.“

Elaine napadla jediná odpověď: „O tom nic nevím. Viděla jsem, jak zardousil lvici.“ Ve skutečnosti to neviděla, ale...

Hleděla na Thraina, který svou příšernou rukou právě sebral špalek silný jako jeho noha a delší než celé jeho tělo a lehce jím kýval, jako vycházkovou holí. „Co chcete dělat?“

Rytíř jí neodpověděl přímo, ale zpola stáhl okénko a vykřikl srdečným hlasem: „Sire Thraine, pokud neodstraníte tu překážku, abychom mohli jet dál, budu muset vyjít ven abych na to dohlédl osobně!“

Odpovědi mu byl jen nelidský řev.

? Hakon ?

Vstoupili jsme s Branem do velké síně, právě když probíhala čarovná hostina. Teď bylo jídlo i víno zapomenuto.

Všichni staří společníci krále Artuše, jeho nejloajálnější přívrženci, byli na nohou.

Někteří z nich ve zpola dokončené síni plakali nad věcmi, které jim připomínaly zkázu Starého Camelotu. A mnohem více dalších bylo u vytržení nad prací, kterou už Merlin vykonal při budování nového.

Někteří dychtivě naslouchali všem náznakům, že by se k nim mohl Artuš vrátit. Většina mužů u Stolu byli prošedivělí, v boji zjizvení veteráni, staří stoupenci krále Artuše. Už zde byl sir Tristram, sir Percival, sir Kay - hofmistr, sir Gawain, sir Bors, sir Ector, a další. Sira Palomida, tmavého Saracéna, zverbovali v jakémsi vzdáleném čase i místě, jen díky bůhvíjakým spletitostem Merlinovy magie.

Odněkud se zjevil Merlin, ne více ze skal, nicméně ve starším těle, než jaké jsem kdy viděl mimo jeskyni. Stanul s vážným výrazem na jedné straně velkého stolu. Zvedl ruku, aby si zjednal ticho, a síň se rychle uklidnila.

„Před sebou vidíte Artušova syna,“ řekl, když všichni utichli, a působivě ukázal na Brana. „Jeho skutečného syna, i když levobočka. Je čas korunovat ho králem.“

Vypukl nový šum, začínala se vzdouvat vlna souhlasu. Nežli se z ní však stačilo stát provolání slávy, přišlo další přerušení.

Otvor dveří, kterými jsme s Branem vstoupili, znovu potemněl. Na scénu vpadla Morgana, s hlasitým výkřikem, že armáda, která obklíčila její hrad, odtáhla a Mordred s Comorrem pochodují se všemi svými vojsky ke Camelotu.

Jakmile začalo shromáždění reagovat na její zprávu, pozvedla okázale ruku, aby si zajistila klid. „Přináším vám ještě důležitější novinu. Váš dobrý král Artuš stále žije a stále je vaším králem. V této chvíli je i on na cestě sem, ke Camelotu. Mluvit o tom, že by měl být korunován někdo jiný, je nejen předčasné, ale je to zrada!“

Po chvíli ohromeného ticha vybuchla velká síň hlasitými obviněními, apely a spory. Značná část shromáždění byla silně rozhořčena Merlinovým návrhem a všichni byli hluboce podezíraví vůči jakýmkoliv dalším plánům, podle nichž by původní Artuš mohl či měl být nahrazen někým jiným.

Morgana přesvědčivě ujišťovala všechny, kdo by jí mohli naslouchat, že Comorre, Mordred a další teď se svými soustředěnými silami spěchají od jejího hradu k Merlinově skále a že budou jistě velmi potěšeni, až zjistí, že Artuš má nového soupeře, povýšence, kterého dosadil sám Merlin.

Merlin - dospělý, vznešený Merlin - neustoupil. Chladně s Morganou nesouhlasil. Artuš byl králem a jistě není nemožné, aby jím byl znovu - jednou. Ale nyní nebyl s to být králem - může to snad jeho sestra popřít? Musí být zvolen někdo jiný - a kdo jiný, než Artušův syn? Čaroděj mluvil dál a dál. Nepřiliš hlasitě, ale nelítostně si vynucoval pozornost.

Jakmile se Merlin, který si začínal být jistý svou převahou, poprvé odmlčel, mnozí staří válečníci, Artušovi oddaní stoupenci, žádali o vyjádření Lancelota. Jak se zdálo, mnozí z nich se rychle shodli na tom, že se nechají ve svém rozhodnutí vést tím, co řekne Lancelot.

Zvedl jsem hlas, abych jim sdělil, že Lancelot je na cestě. Jak to slíbila Morgana... a rozhlédl jsem se po okolí, ale Morganu jsem už neviděl. Zřejmě se stáhla, když cítil Merlinovo vítězství.

Ve vysoké klenuté síni Kulatého stolu plály na kruh zdi čtyři louče rozmístěné rovnoměrně po obvodu v kovových držadlech. Hučely, silně svítily a hřály. Místnost, která bývala šerá a zašlá, byla teď jasná jako letní den. Pochmurné závěsy pokryté nesrozumitelnými postavami byl staženy, aby odhalily vysoká, čistá, slunečná okna.

Všichni Artušovi blízcí ze starých časů si stále uvědomovali, jak velmi se Bran Artušovi podobá.

Poté co jsem promluvil ke shromáždění, jsem brzy vystřízlivěl. Ve vřavě argumentů jsem byl v podstatě zapomenut. Můj sen, že se jednou stanu králem, se změnil v pustý výsměch. Co mi vlastně Merlin řekl, že mne to svedlo k podobné představě? Pokoušel jsem si vzpomenout, ale nevybavil jsem si nic významného. Připustil jsem, že kdybych měl někdy v této společnosti prokázat svou hodnotu, muselo by jít přinejmenším o rituální souboj.

Kdybych mohl přesvědčivě tvrdit, že mě Lancelot na nějakém bitevním poli pasoval na rytíře, nebo kdybych mohl alespoň vyjádřit jeho mínění, že bych měl být pasován, mé postavení by se mohlo nesmírně zlepšit.

Zatoužil jsem po vzduchu a volném prostoru a vyšel jsem velkými dveřmi ven. Předě mnou, ba téměř všude kolem mne se zjevovaly vystavěné zdi Nového Camelotu. Byl to - bude to, až bude dokončen - nádherný palác, hrad s věžemi, dokonalý výsledek umění středověkého stavitele. Bude stát vedle města, které ho podpoří. Později, mnohem později jsem pochopil, že Merlin uskutečňoval své dílo mimo běžný tok času, mimo rozměry všedního prostoru. Nový Camelot, pevně zakořeněný v království Logres, ležel při ústí reky a poblíž oceánu - který stojí sám o sobě téměř mimo čas a prostor. Hradu i městu sloužil malý přístav. Okolí místa, které nazývali Merlinovou skálou, se dramaticky změnilo, natolik, aby nebylo možné rozeznat jeho hlavní rysy. Uvnitř hradních zdí byly rutinní domácí práce obstarávány stejně jako v původním panském domě jakýmsi kouzlem. Voda se podle potřeby řinula z kohoutů a nádrže na střeše byly díky magii stále plné. Odpadky a jiné smetí samy mizely, krávy i slípky zůstávaly zdravé a dávaly hojně mléka i vejce, palivové dříví, obilí, potraviny i nápoje se doplňovaly v polích a sklepech.

Uvnitř velké síně opět hovořil Merlin. Ve své přesvědčivé řeči pronášené na obhajobu Branovy korunovace zdůraznil, že dosáhl skutečně velmi daleko, když hledal na nejvzdálenějších a nejnebezpečnějších místech světa zdroj pomoci pro své dílo.

Na místě ovlivňovaném mocným čarodějem se už usadilo tisíc či více lidí. Někteří byli ochotnými sluhy v domě a kouzla jim ulehčovala práci. Jiní byli skutečnými rybáři, zbrojíři, kupci a řemeslníky, cestovateli a učenci, někteří pocházeli z velmi vzdálených koutů světa.

Obyčejní lidé z různých časů a míst už dokonce začali osídlovat domy Nového Camelotu ležící mimo vlastní hrad. Teď se nedělaly rozdíly podle rasy, bohatství, vyznání nebo původu. Mluvili jsme s některými, kteří přišli vyhledat Merlinovo proroctví a Artušovu pomoc proti útisku ve svém domově - a pak se rozhodli využít velké příležitosti a pomoci Camelotu.

Mezitím vyvstala v debatách otázka, pod jakým jménem má být Bran korunován. Nebylo možné dlouho váhat. Král Bran I.? Artuš II.? Starý Artuš přece ještě nebyl mrtvý a byly tu i další důvody, které jistě nemusím vysvětlovat. Proto se právě teď poprvé ozval Branův hlas. S prudkosí odmítl přijmout Artušovo jméno, s vroucí upřímností zamítl i myšlenku, že by měl vůbec být králem. Staří přívrženci však neviděli jinou možnost. Jedinou otázkou zůstávalo, zda by měl nést otcovo jméno.

Vlastně ne jedinou otázkou. Někteří - včetně Merlina si přáli křesťanskou korunovační ceremonii, jiní více uznávali staré bohy. Byla řeč o obřadu, kterého by se zúčastnili kněží několika náboženství.

Zatímco uvnitř pokračovaly spory, zaslechl jsem, jak někdo měkce vyslovil mé jméno. Oba Branovy vozy ještě stály tam kde se zastavily, když jsme dorazili. Ve stínu jednoho z nich se ukrývala Morgana. Byla sama, svůdně se usmívala a kynula mi.

„Ihned jsem se k ní připojil. Vozy teď byly opuštěné jako celý dvůr, zbytek Branovy původní společnosti se tlačil ve velké hale. Chtěli vidět, proč je tam tak rušno.

„Vypadá to, že jsem prohrála,“ zašeptala Morgana zamyšleně. „Kdo by mohl odporovat Merlinovi, který je na vrcholu svých sil a tak pevně rozhodnutý?“

„Jistě, kdo? Má paní, je mi líto -“

„Nevadí, drahý sire Hakone. To vůbec není tvá chyba.“ Usmála se s neodolatelným smutkem. Pak jako by ji napadla jasnější myšlenka. „Alespoň mohu novému králi Logres dát korunovační dar - nabídku smíru. Drahý Hakone, mohl bys vynést stolec z vozu? Je na mne přece jen příliš těžký.“

Horlivě jsem ji vyhověl.

Pak se čarodějka roztomile zamračila. „Mohl bys ho postavit sem, na slunce? Není tady nějaké škrábnutí -“

Ustavil jsem křeslo, jak mi nařídila, naklonil ho a prohlížel, až jsem se konečně otočil, připraven jí sdělit, že nevidí žádné škrábance.

„Pro teď sbohem, drahý,“ řekla Morgana a strčila do mne s dobře odhadnutou silou. Úplně mě zaskočila. Hrana sedadla Záhubného stolce mě vzadu zachytila právě pod koleno.

DVACET DEVĚT

? Bran ?

Ne, neviděl jsem, jak Morgana le Fay postrčila Hakona na Stolec, ani jsem neslyšel výkřik, který jistě vydal. Uplynuly dlouhé minuty, než jsem zaslechl alespoň lživý popis té události, a mnohem delší čas, než jsem pochopil pravdu. Každý v okruhu mnoha mil si však uvědomil bezprostřední následky. Přítomnost nehodného držitele na Záhubném stolci způsobila, že v jediném okamžiku celý svět Logres potemněl, jako by někdo zhasl elektrické světlo. V téže chvíli se pevná skála věznicí Merlinovy kosti zachvěla a praskla pod našima nohama. Pohroma byla dovršena skutečností, že téměř ihned potom bez varování zmizel Merlin, který vedl naše shromáždění.

Zdá se mi, že bych logicky měl navázat svou částí příběhu na okamžik, kdy jsem o krok za Hakonem vstoupil do velké síně a jako by do mne uhořel blesk, způsobený šokujícím pochopením, že já jsem ten, koho si Merlin zvolil za nástupce krále Artuše.

Skutečné blesky nebyly daleko. Přišly spolu s bouřemi jako doprovod k zemětřesení, které teď týralo svět Logres. Předtím, než jej d'ábelská Morganina lest donutila zmizet, Merlin právě ohlásil, že korunovace musí proběhnout tak rychle, jak je to jen možné, v mnohem vznešenějším sále, než jakým se kdy mohl pochlubit Starý Camelot, i když kouzelná výstavba nového hradu ještě není úplně dokončená a horní vrstva kamene vypadá průhledně.

Otřesy země začaly v okamžiku Hakonova nechtěného přestupku a trvaly několik minut. Kameny v horní části zdí síně Kulatého stolu se spolu s trámy a střechou brzy uvolnily a začaly se s rachotem propadat. Každým okamžikem se hroutily další a další kusy zdiva a trámů. Ti, kdo uvnitř Nového Camelotu přežili, se hnali pryč, někteří zcela nerytířsky křičeli, když se pokoušeli dostat ze dveří dříve než je pohřbí zbývající kameny, trámy a břídlíce.

„A kde je teď váš mocný čaroděj?“ vykřikla Morgana vítězoslavně. „Je pryč, že ano?“ Upřela na mne zrak. „Kde je teď tvá koruna, človíčku?“

„Nemám korunu,“ řekl jsem. „Žádnou jsem nechtěl.“ Ale má další slova zazněla jako královský rozkaz, i když jsem to neměl v úmyslu. „Objasni pohromu, kterou jsi způsobila. Kde je Hakon?“

Odmělně se a znovu mne zkoumavě oceňovala, zatímco jí nenadálý déšť přilepil tmavé vlasy na bledé čelo. „Objasním ji. Hakon byl nehodný, a když se odvážil usednout na Záhubný stolec, kouzlo ho odeslalo do největší možné dálky. A jestli chceš vědět, kam se poděl Merlin a proč, tak tedy: otevřela se země a vystavila vzduchu zatracené ostatky toho

starého blázna, což způsobilo, že všichni jeho živí předchůdci museli tohle místo opustit.“

„Tohle všechno?“ Otázal jsem se, náhle jen zpola schopen řeči. Divoce jsem mávl rukou směrem k ruinám, které nás teď obklopovaly. „Tohle všechno, vraždění a pohromu, jsi způsobila prostě proto, abys mému otci znovu zajistila korunu?“ Před pár okamžiky se mne chystali prohlásit za krále. Bylo tedy úplně přirozené, že se na mne mnozí z přítomných obrátili, abych je vyvedl z obtížné situace. Podle očekávání jsme byli brzy obklopeni muži a ženami, kteří volali o pomoc. Žádali pokyny, co dělat.

Morgana byla ochotná ponechat mi dočasné velení, pokud se nebude probírat otázka mé korunovace.

Museli jsme se zabývat mnoha naléhavými problémy. V první řadě bylo třeba postarat se o zraněné a umírající, oběti padajících trámů a kamenů.

Vysoké balvany kryjící horní ústí jeskyně se sesypaly, a když začal déšť po několika minutách slábnout a mraky se začaly trhat, spatřili jsme zlověstný oblak prachu. Zvolna vystupoval z jeskyně i z mnoha hlubokých puklin v zemi.

„Merlinovy kosti,“ zašeptal kdosi poblíž.

Podle všeho se teď ostatky skutečně obrátily v prach - spolu s každým, kdo by se právě nacházel v jejich blízkosti.

? Mezihra ?

Při pohledu přes čelní sklo Elaine zběžně zahlédla postavy mezi stromy - proběhlo jí hlavou, že jsou to možná dřevorubci - v hrůze prchající pryč. Netušila, jestli je vyděsil pohled na vůz nebo přítomnost Thraina.

Berserkr se na chvíli ztratil z dohledu, ale brzy se objevil znovu. Přiblížil se k ambulanci a začal do ní zvenku bušit čerstvým kusem dřeva, jen nepatrně delším než běžný oštěp či kopí. Vůz se otřásal pod opakovanými nárazy. Sklo tu a tam prasklo, kov byl na několika místech promáčklý a lůžko, které neslo bezvědomého krále, se kymácelo a houpalo, jak se zmítal celý automobil. Lancelot zůstal klidný, téměř nevzrušený. Dvorně pžádal Elaine o pomoc při nasazování zbytku brnění. Vysvětlil, že některé části nemůže upevnit sám, protože nedosáhne na řemeny.

„Určitě chcete vyjít ven? Myslím, podívejte se, co ten šílenec vyvádí...“ Třesk. „Poslechněte si to!“ Těžký vůz se kymácel.

Rytíř ji možná neslyšel. Spustil hledí a otevřel boční dveře.

Sir Lancelot lehce vystoupil z auta, už s mečem v pravé a se štítem - třemi úhlopříčnými červenými pruhy na stříbrném podkladu - na levé ruce. Jeho rty se pohnuly. Elaine neslyšela, co říká, zdálo se však, že pronesl k postupujícímu protivníkovi pár zdvořilých, i když rozhněvaných slov.

Thrain se přiblížil se sebevědomou odvahou, aby se utkal se šampionem krále Artuše a Camelotu.

Jednou rukou se rozmáchl kyjem a udeřil staršího muže do těžkého brnění dříve, než Lancelot stačil o krok ustoupit nebo se přiblížit natolik, aby bylo možné použít meč. Rytíř vykryl úder štítem, ale přesto zavravoral. Úhybem znovu získal rovnováhu. Thrain znovu udeřil.

Elaine v hrůze vykřikla. Lancelot bude zmračen a ona zůstane sama. Vzpomněla si na pistoli ve své kabelce a vytáhla ji. Lancelot ještě nebyl poražen, i když byl jeho štít promáčklý. Pokoušel se k berserkrovi přiblížit, ale šilencova síla mávala kyjem tam a zpět neuvěřitelně rychle. A teď byl rytíř v brnění sražen k zemi.

Elaine otevřela dveře u řidičova sedadla a vyskočila ven, aby se mu pokusila pomoci. Pozvedla zbraň a uvědomila si, že je v ní zabudované elektronické mířidlo - samozřejmě vůbec netušila, jak s tím zacházet.

S hrůzou pozorovala, že Lancelot nemůže vstát. Nebo snad zůstal na zemi po zralé úvaze? Každopádně byl těsně před Thrainem, který se stále oháněl kyjem. Nemotorně vyhlížející zbraň byla vlastně jen mihající se skvrnou, ale zdálo se, že má berserkr příliš málo rozumu, aby si uvědomil, že stojí příliš blízko svého terče, takže většinou úderu utrpěla jen země. Doktorka Brusenová si vzpomněla, že musí pistoli odjistit. Pak se snažila co nejpečlivěji zamířit na Thraina. Několikrát stiskla spoušť. Ze stromu blízko netvorovy hlavy odlétla kůra a třísky. Zřejmě byla příliš opatrná, jak se soustředila, aby nezranila Lancelota.

Konečně se jí však podařilo rozptýlit Thrainovu pozornost. Berserkrova bledá tvář, maska šílenství, se obrátila k ní.

Jeho ruka se vymrštila v násilném gestu a vzápětí Elsině spatřila, jak přímo na ni letí dlouhý rotující kus dřeva.

Vykřikla, upustila pistoli a pokusila se uhnout, ale vržená zbraň ji udeřila. Naštěstí jí kyj zasadil jen lehký úder do ramene, zad a do hlavy a většinou své síly udeřil o bok dodávky.

Přesto se svět na okamžik rozplynul v šedavém oparu, po čtyřech se připlížila co nejbližší k ambulanci. Tady někde jí upadla pistole. Nemohla ji najít, ale musela...

Tady bylo poleno, které ji srazilo. Když si zblízka prohlédla kyj, nejprve nechápavě hleděla na zaťatou Thrainovu pěst, která ho stále svírala. Ruka byla hladce utáta, takže se jí naskytl otfesný pohled na živý konec dříve připojený k zápěstí.

Elaine omámeně zvedla hlavu, aby se podívala jak bitka pokračuje. Lancelot byl znovu na nohou, i když stále poloshrbený, a zkrvavený meč držel před sebou.

Thrain, bez rukou a beze zbraně, zbrocený krví crčící z tepen na předloktí, stále běsnil a pokoušel se najít způsob, jak pokračovat v boji. Marně se pokoušel protivníka kopnout.

Lesklé brnění sira Lancelota bylo zrudlé stříkající krví soupeře. Rytíř vykročil vpřed a napohled jednoduchou, účinnou ranou usekl Thrainovi hlavu. Elaine se vryl do paměti pohled na bledý obličej, stále pokřivený vztekem, jak padá a s sebou vleče dlouhé světlé vlasy, a odťatou hlavu dopadající na zem ještě dříve než hroučící se trup.

Seděla na zemi a její křik se pomalu měnil ve sténání, když tu ji prudké sevření kotníku přinutilo vyskočit a podívat se. Z hrdla jí vyrazil nový výkřik.

Thrainova useknutá ruka zanechala pokusů máchnout kyjem a hmatala po ní.

Lancelot byl okamžitě po jejím boku. Nejasně si uvědomovala, jak jemně uvolňuje ruku s trolími prsty a odnáší ji z dohledu.

Její rytíř se brzy vrátil. Chytila se Lancelota, aby nemohl znovu odejít. Něžně ji zvedl, stále zpola omráčenou. Měla sklon vidět lezoucí hlavu a prsty ve všem, co se pohybovalo. Rytíř ji odnesl do ambulance a s překvapující jemností ji uložil na lůžko na druhé straně uličky. Uklidňujícím hlasem jí řekl, že je nutné uvolnit cestu a ptal se, jaké nástroje může použít. Nějak se jí podařilo odpovědět a poradit mu, kde je hledat. Potom odešel, i když za ním vykřikla, aby zůstal. Po době, která se zdála dlouhá, zaslechla, jak usedá na sedadlo řidiče. Ještě předtím, než upadla do stavu, který se podobal spánku, slyšela startující motor a cítila, jak se dodávka dala do pohybu.

Lancelot jel bez zastavení dál asi hodinu či dvě, dokud nepadla tma. Pak se vrátil dozadu, stále částečně oděný v brnění, a zastavil se u jejího širokého lůžka. Naslouchala jeho pohybům. Všimla si, že je záclona u druhého lože zatažená, takže Artuše nebylo vidět.

Pak Lancelot držel Elaine za ruku a vyprávěl jí uklidňující věci. Samozřejmě jí ve skutečnosti uklidňovala jeho přítomnost. Páchl potem a krví. Ne svou vlastní krví a to bylo dobře. Nevypadal, že by byl vážněji zraněný. Předpokládala, že ona je taky silně cítit.

Z výrazu v jeho tváři měla pocit, že jí chce říci něco jiného, něco mnohem důležitějšího.

Jak je to zvláštní, pomyslela si. Myslela jsem, že je starý. Teď viděla, jak velice se mýlila. Ve skutečnosti vůbec neby starý. Jen... jen zralý.

„Potřebuji někoho,“ bylo všechno, co řekla.

Kusy brnění s řinčením dopadaly na podlahu. Vzápětí Lancelot ulehl k ní na široké lůžko, kde bylo dost místa dva, pokud byl alespoň jeden dost zraněný, aby mu to bylo jedno - nebo za dobrých podmínek. Elaine nebyla dost zraněná, aby jí to bylo jedno. Zašeptala: „Prosím, zatáhni záclonu.“

? Bran ?

Morgana udělala, co mohla, abych nebyl korunován. Teď však byla nucena (protože věděla o postupujících silách Mordreda) pokusit se znovu uzavřít spojenectví proti většímu zlu se mnou i s těmi, kteří mě chtěli ustanovit králem. Její zvědové nás ujišťovali, že Mordred v čele Comorrové armády se nepokouší ukořistit jen Artušovo bezvědomé tělo ale i Merlinovy kosti.

Logres bylo stále skryto v nepřírozené tmě. Země v blízkosti Camelotu byla teď přinejlepším nerovná a na mnoha místech nebezpečná. Skalní vrstvy pod povrchem byly roztrženy několika ničivými průrvami a větší část Merlinovy stavby se zřítíla. To, co zůstalo na místě, se udrželo spíše díky magické než fyzikální podpoře. Moře se zmocnilo míst, ve kterých se potrhaly útesy, a kdesi v obrovské hloubce se patrně setkalo se žhavou nebo roztavenou horninou. Výsledkem byly výbuchy páry, které vzbuzovaly strach, že se na zem prodírají pekelné ohně.

Zvolal jsem ve snaze potlačit paniku: „Pekelné ohně nemají moc nás spálit, pokud je nepřivítáme!“

Pokoušel jsem se vypadat klidně, abych dal příklad, že je možné panice odolat, nezdálo se však, že bych mohl udělat o moc více. Já, který jsem měl být králem, jsem klopýtal prudce změněnou krajinou a pokoušel se vést lidi, které jsem vlastně vůbec neznal, v místě, o kterém jsem naprosto nic nevěděl. Kde je zbořená kaple? Kde jsou další přístavby starého panského domu?

Byl to Vyzunk, kdo mi připomněl, že musíme zjistit se stalo s kostmi. Řekl mi, že Morgana le Fay už je někde dole v jeskyni a hledá je.

? Mezihra ?

Elaine se probudila na pohodlném dvoulůžku bezpečně uhnížděná v Lancelotově mohutné náruči. Prošla si svou situaci, jak nejlépe dokázala, a rozhodla se spát dál.

Ji i jejího nového milence stále čekalo ještě mnoho hodin jízdy k Merlinově skále.

Během tohoto posledního úseku cesty ji Lancelot, který se rychle učil, několikrát vystřídal za volantem.

Stačilo mu jen pozorovat Elaine během předcházející jízdy a dokázal v nebezpečí převzít řízení s dostatečnou zručností, aby odvezl ambulanci za Thrainův zátaras. Ovládání bylo dost jednoduché a nový řidič nebyl nervózní tváří v tvář fyzickým úkolům. Konec konců tu vlastně nebyl žádný další provoz, se kterým by se musel vypořádat - a i kdyby se objevilo jiné vozidlo, mohlo by se ukázat stejně výhodné narazit do něj jako vyhnout se mu.

I když se za volantem střídali a jen dvakrát krátce zastavili, aby se najedli a vyspali, trvala jim cesta k Merlinově skále ještě dva dny. Shodli se, že musí spěchat ke Camelotu, protože jen tam snad může Merlinova moc ochránit je i jejich bezmocného pasažéra.

Lancelot se svou společnicí jednal s vytrvalou zdvořilostí. Téměř to vypadalo, jako by se jejich společná noc ani neodehrála. Pokoušel se být dobrým a spolehlivým průvodcem. Elaine se však zdálo, když se na ni díval, že vzpomíná na Guinevere a má obavy - pokud není přímo zahanbeny - z toho, co spolu udělali. Po zbytek cesty už s ní nesdílel lůžko a zatímco Elaine spala, stál prostě na stráží nebo řídil.

A Artuš dál dřímал, nic netuše, v trvalé péči přístrojů a kouzel. Elaine na něj hleděla a nemohla se zbavit zvědavosti, zda sní, třeba o Kulatém stole a Guinevere stojící po jeho boku.

Co se týká praktičtějších záležitostí, začínala mít podezření, že by vozu přinejmenším mohlo dojít palivo (nebo přesněji řečeno zdroj energie). Dříve prázdné místo na čalouněné přístrojové desce se změnilo v jakýsi druh indikátoru - jen krátká svítící čára, nijak zvlášť informativní, až na to, že se pomalu zkracovala. Doktorka Brusenová se nepokoušela nahlédnout pod kapotu - k čemu by to také bylo? Byla však už pevně přesvědčená, že motor uvnitř musí předstihovat

vše, co dokáže sestrojít počínající jednadvacáté sloletí.

Možná - a proč ne? - ho pohání magie.

Hory a lány mýjela,
přiděl čunu září doběla.
Poslední píseň zazněla
Paní ze Shalottu.

Koledu zbožnou a truchlivou
hlasitě, pokorně zpívala
až oči jí ztemněly noční tmou
a krev v žilách proudit přestala
u věžatého Camelotu.

Nakonec zakřičela na obrazovku počítače anglicky: „Fishere, nebudu tvojí zatracenou Paní ze Shalottu!“

Lancelot, který zrovna řídil, se obrátil a s údivem se na ni podíval.

Při příštím odpočinku se Elaine zdál děsivý sen, ve kterém se s Lancelotem a bezmocným pasažérem stále ještě pokoušeli uniknout z Morganina hradu. Znovu a znovu dodávka ve snu s řevem projížděla pod padající mříží v hradní bráně a přes padací most ke svobodě a vynucovala si průjezd užaslymi šiky Odinovy armády, která ji obkličila. Procítla a ucítila, jak se země chvěje. Vzápětí se na svět snesla velká tajemná temnota.

* * *

Ambulance se nezastavovala, dokud se s Lancelotem nedostali do blízkosti Merlinovy skály. Pak motor zhasl, zatímco se pokoušeli překonat místo, kde cesta téměř zmizela, přerušená velkou trhlinou, která vznikla po novém velkém otřesu půdy. Zřejmě by stejně nebylo možné jet dál, tak jako tak.

Lancelot řekl Elaine, že musí alespoň prozatím zůstat se svým bezvědomým králem.

Elaine souhlasila, ale oznámila mu, že se vydává dopředu na výzvědy. Ujistila se, že má pistoli v pouzdře - Lancelot ji u Thrainova zátarasu našel a přinesl - a vystoupila.

Při výstupu neznámým zamlženým terénem brzy potkala zmatené obyvatele jakéhosi nového města poblíž. A tito tlachající a žasnoucí lidé jí během několika minut povyprávěli, co se stalo od okamžiku, kdy Hakon a Branova společnost dorazili ke Camelotu.

Místní lidé měli hodně co povídat a všechno bylo velmi poutavé, ale Elaine se starala hlavně o své vlastní přežití. Neochvějně pokračovala a za patnáct minut se dostala k místu, které působilo zcela opuštěně, ale nemohlo být ničím jiným, než čerstvou zříceninou Nového Camelotu. Brzy už se prodírala chvějícími se kamennými síněmi a šplhala na mimě kolísající zdivo s nadějí, že určí polohu pole hypostatoru. Pokud věděla, byla to její jediná možnost, jak se kdy znovu vrátit domů. Kdyby tak bylo pole stále na místě!

Jenže kde hledat? Nejspíše nebude vidět žádné zjevné znaky.

Pak dostala nápad. Pokud Morganu nebo Mordreda zajímalo jakékoliv místo poblíž, byla to Merlinova knihovna.

Elaine šplhala nahoru a nejspíše se pokoušela najít místo, které by umístěním co nejpřesněji odpovídalo Merlinově knihovně na původním panství, jak ho z dálky zahlédla. Chvilími se přistihla, jak kráčí po průhledných kamenech, které jako by se pod jejíma nohama měnily v nicotu.

Konečně objevila skelnou, kouzelnou stěnu. Co teď?

Asi dvacet minut si pohrávala s knihami a svítky a pokoušela se předstírat, že nejde o žádné čarování, než se na druhé straně průhledné zdi objevila rozeznatelná Hakonova tvář. Zdálo se, že ji pozoruje z její vlastní laboratoře, zevnitř místnosti s hypostatorem.

Rychle zjistili, že se mohou vzájemně slyšet, mluví-li jasně a zřetelně. Jakmile navázali komunikaci, snažil se Hakon objasnit Elaine, jak ho Morgana zrádně strčila na Stolec, který ho přenesl na tohle podivné místo nekonečně vzdálené od místa, kde by měl být. Toužil dostat se zpět do svého světa stejně dychtivě jako ona do svého.

„Máte pravdu, je to podivná říše. Žiji tam a vím to.“

„Jak se jmenuje?“

„Její obyvatelé ji nazývají různě, ale všichni by vám řekli, že žiji na počátku jednadvacátého století.“

? Bran ?

Jsem zvědavý, zda si moc, která požadovala, abychom vyprávěli tento příběh, uvědomila, jak to bude těžké - a zda ji to zajímalo.

Mnoho let jsem měl silné podezření, že jsem levoboček krále Artuše. Abych objasnil důvody tohoto podezření, musel bych vyprávět svůj životní příběh a to sem nepatří. Doufal jsem však, že se nikdy nezapletu do vysokých záležitostí týkajících se mého původu. Pak jsem si náhle, jako úderem blesku, uvědomil, jak falešný byl můj dojem, že Merlin zamýšlí posadit na trůn Hakona. Pochopil jsem, že to byla jen záminka nebo nedorozumění. Králův čaroděj celou tu dobu věděl, že jsem Artušův syn, a zamýšlel vyzvednout právě mne. Samozřejmě, měl jsem to vědět, měl jsem to vytušit...

Avšak v té opojné chvíli, než udeřilo Morganino zemětřesení, ve chvíli, kdy mi shromáždění válečníci a moudří muži začali provolávat slávu se jménem Artuš - nebo Veličenstvo - na rtech, jsem byl doopravdy naprosto překvapený. Říci že jsem poprvé v životě nebyl úžasem schopen slova, by ve skutečnosti bylo umírněným popisem.

V šoku jsem se otočil, abych se setkal s modrýma očima své ženy naplněnými nesrovnatelnou radostí. Pak jsem se pohnul, tiše jako ve snách, abych přijal přísahy věrnosti, které mi byly nabízeny. Přesto by byla lež tvrdit, že jsem je přijal jen proto, že Jandree chtěla být královnou. Podvolil jsem se Merlinově nabídce koruny, protože jsem se v srdci chtěl stát králem. Myslím, že jsem si to přál vždy.

Na nádvoří Morganina hradu jsem se dozvěděl, že můj otec ještě žije. Teď jsem si přísahal, že pokud mne okolnosti přinutí nasadit si jeho korunu, zřeknu se jí, jakmile bude schopen vrátit se na své právoplatné místo.

Mezitím Mordredova a Comorrova armáda oblehla Camelot. Útočníky stejně jako obránce obtěžovala tma a záchvěvy země, ale skalnatý mys byl téměř dobyt.

? Mezihra ?

Morgana začala z dálky pracovat svým uměním na obnově činnosti vyčerpané ambulance. Vůz byl stále nezbytný, aby dovezl krále Artuše na další zastávku na jeho dlouhé cestě k uzdravení. Pro Morganu teď ale bylo ještě důležitější pátrání po Merlinových kostech.

TŘICET

Pro Vivian nastal čas procitání, či přesněji probuzení k plnému vědomí. Ať už předtím spala nebo ne, těšil ji pokojný, příjemný život jako ve snu, zdánlivě vzdálený jakémukoliv konfliktu. Avšak naléhavé volání ji přivolalo zpět do opravdového světa, ke skutečnosti, která snad nebyla méně magická, ale ostře se lišila od té snové. Nepříjemnosti zatím nevystřčily růžky, ale teď už taková možnost existovala.

Nebyla šokovaná, nepociťovala těžce oddělení od laskavých lidí a dobrých přátel, se kterými sdílela nedávný život - to všechno mohl být sen. Nemohla si vybavit podrobnosti o lidech, o místě ani o tom, co tam vlastně přesně dělala. Zdálo se, že to není důležité.

Probírala si svou situaci a uvědomila si, že už není dívka, ale zcela dospělá mladá žena. Nedokázala říci, zda bylo právě končící období spánkem nebo sněním. Vypadalo to, že je to jen další, nepříliš důležitý detail. Doopravdy záleželo jen na tom, co se dělo právě teď. Cestovala nebo spíše byla unášena příjemným vánkem jako lístek, unášený skrze obláčky... obláčky čehosi.

Bylo to prazvláštní putování, ale byla si zcela jistá, že to není sen.

Ať už byla její nedávná činnost skutečná či ne, trvala značně dlouho. Podle jejího nejlepšího vědomí musel uplynout nejméně rok od okamžiku, kdy se naposledy setkala se svým milencem, s Merlinem. A zoufale ho postrádala.

Zdálo se jí, že visí ve vzduchu, zatímco oblaka letí kolem. Podivnost toho všeho Vivian neodolatelně připomněla dávný zážitek s malým Ambym - a s Hakonem - kdy všichni vyklouzli z Vortigernova dvora. Všichni tři tehdy...

...tak tohle bylo velmi divné. Vivian si uvědomila, že téměř zapomněla na Hakona, ačkoliv kdysi byl jejím milencem - nebo někým velmi blízkým milenci. A dokonce i teď, když si na něj vzpomněla, nedokázala si jasně vybavit jeho tvář. Vroucně doufala, že ji větrný vír, který ji tak jemně unáší, brzy zanechá k milovanému Merlinovi...

...a její přání bylo splněno.

Tentokrát se setkali v jeskyni. Na první pohled Vivian nenapadlo, že je to nezapomenutelná jeskyně v Merlinově skále. Skalní zdi byly rozeklané a vzduch vlhký a mdlý, což s sebou jaksi přinášelo pocit bezpečí a ne hrozby. Skutečně nebezpečnou součástí života byli lidé a právě teď byli všichni ostatní velmi daleko.

Bosá, v dlouhé, jemné róbě, která by mohla být noční košílkou královny, stála na vlhkých kamenech a čekala na příchod svého milého. Podobná návštěva, schůzka mezi nimi dvěma nebyla ničím novým. Pokaždé však potkala trochu jiného muže. Jak bude vypadat tentokrát?

A pak stál znenadání těsně před ní. Okamžitě Merlina poznala a zaradovala se jako vždy, když se objevil. Při každém setkání byl však o něco starší a zneklidnilo ji, že před ní tentokrát předstoupil jako starý muž, letitý a zesláblý. Hůl, o kterou se opíral, vypadala spíše jako nutná pomůcka, která mu umožňovala stát a jít, než jako nástroj moci.

Její srdcem zmítaly rozporuplné pocity. V návalu prudké oddanosti si připomínala, že tento muž, její mileneček, je Merlin. Bylo dost snadné přesvědčit se samu, že před tímto mužem musí ustoupit i věk a čas. Zítřka nebo pozítří před ní znovu může předstoupit tak mladý a vitální, jako tehdy - jak už se to zdálo dávno! - když se poprvé milovali.

Jenže teď, když k ní vztáhl vrásčité ruce, viděla, že se mu chvějí.

Ruku v ruce se stařec a mladá žena společně procházeli, jakési jednoduché zaříkadlo, dodatečný nápad z ohromné zásoby kouzel jejího milence, osvětlilo cestu temnou jeskyní, učinilo ji bezpečnější a uhladilo kameny před jejich nohama.

Povídali si, ale okamžiky ticha se prodlužovaly. Ani jeden z nich se nezmínil o jeho stáří, Merlin však zjevně přemýšlel nad něčím velmi vážným. Vivian doufala, že nejde jen o jeho sešlost věkem. Pak se cítila provinile, že ji taková ayslenka napadla.

Zeptala se ho: „Proč jsme v jeskyni? Nebylo by příjemnější sluncem zalité pole?“

„Určitě. Ale je tu něco, co musíme udělat.“

„Co?“

Starý muž se nad zdánlivě prostou otázkou na chvíli zamyslel a odpověděl jinou otázkou: „Vivian, miláčku, víš, který je právě teď rok, podle křesťanského letopočtu?“

„Nemám ani ponětí. Řekni mi to.“ Už byla natolik obeznámená s triky svého milence týkajícími se času, že ji odpověď nijak zvlášť neudivila. Byl to jen trik, žert, paradox určený k pobavení. „Počkej. Dnes jsem ve světě kdesi za touhle kamennou hradbou malá holčička, pěti nebo šestiletá. A ty jsi - nemluvně? Vlastně jsi o pět let mladší než já! Přála bych

si vidět tě jako nemluvně! Okamžik! Narodil ses už vůbec?“

„Jsem rád, lásko, že jsi to pochopila.“ Merlinovy staré prsty sevřely její. „Tvému druhému já venku ve skutečnosti ještě není pět let a já se ještě nenarodil.“ Poslední čtyři slova podivně zdůraznil.

Pokoušela se pochopit, odvodit, jakou znalost by z paradoxu měla získat. „Jenže já jsem tady, určitě jsem se narodila, a utekly roky mého života od doby, kdy jsem tě poprvé potkala -“

Zavrtěl šedivou hlavou. „Ne příliš mnoho let, má milá ne pro tebe. Jsi ještě mladá dívka.“

Vivian se přistihla, jak potlačuje zrádné přání, aby nebyl až tak starý. „Ale za celý ten čas jsme spolu strávili jen pár dní. Pokoušel ses je někdy spočítat, abys poznal, jak málo jich bylo? Já ano!“

„Viv, moje milá Viv. Proto jsem tě přivedl, abychom se tu setkali. Protože jedna věc musí být udělána, než se smím narodit. Zcela na tom závisí můj život, náš společný život.“

Zatímco Vivian naslouchala vysvětlením, která jí nedávala žádný smysl, pomyslela si, že to tu prese všechno vypadá dosti podobně jako jeskyně orákula, na kterou si dobře pamatovala, v místě zvaném Merlinova skála. Při procházce si všimla příznaků lidské aktivity, které napovídaly, že jeskyně dlouhé roky sloužila jako orákulum. Stále však vypadala a působila jinak, takže Vivian pochybovala, zda je to totéž místo.

Merlin ji políbil a ona se při jeho doteku nedokázala zdržet lehkého zamrazení. Stejně by ji mohl políbit její dědeček, kdyby nějakého měla. Potom jí sdělil, že se právě vrací z důležité schůzky s králem Artušem. „V tomto roce, jak víš, je ještě králem“

Zesláblé tělo jejího milence by se jí mohlo rychle zhnusit, kdyby se podvolila a přijala ho za skutečnost. Odhodlané si řekla, že věk je jen maska, přestrojení, ve kterém se její Merlin musí dočasně skrývat. „Ráda bych viděla krále Artuše, jak vypadal v době svého zdraví a síly. Dovol mi uvidět ho!“

„To není možné.“

Přála si, aby se alespoň pokusil nemluvit jako dědeček. „Přála bych si, aby se našlo něco užitečného, co bych mohla udělat!“

Dychtivě se těch slov chytil. „Něco takového tu je, má milá. Víc než jen užitečného. Životně důležitého. Proto jsem tě sem dnes přivedl.“

„Bože! Co je to?“

„Trocha magie. Jisté tajemství, mocné zaklínadlo, které bych tě rád naučil, abys ho mohla použít. Jsi bystrý žák, myslím, že se dokážeš naučit to, co je nezbytné, během půl hodiny.“

„Spoleheš se na mne s důležitým kouzlem?“

„S tím nejdůležitějším a nejohroživějším kouzlem. Tolik nevěřím nikomu jinému.“

Jeho znepokojené oči planuly a upíraly se na ni spod srostlého obočí. „Protože, jak už jsem řekl, na něm závisí celý můj život. A nejen můj život, ale mnoho věcí, které jsou pro svět mnohem důležitější.“ Odmíchl se. „Uvaž, právě nadešel čas, kdy se objeví Nimue.“

Chvilí trvalo, než si Vivian uvědomila význam toho jména. Pak se divoce rozhlédla. „Kde je? Jak ji zastavíme?“

„Je tady.“ A starý muž se dál zamilovaně díval přímo na Vivian.

Trvalo dalších pár chvil, než Vivian pochopila. Pak prudce vykřikla: „Ne!“

Merlin se snažil o vysvětlení. Neúprosně jí předkládal fakta.

Dlouho se zdálo, že Vivian nedokáže porozumět. Byla oťesená a vášnivě odmítala sehrát roli Nimue.

„Ale ty jsi Nimue - jediná Nimue, která kdy byla a bude.“

Opakoval jí svá tvrzení a znovu a znovu vysvětloval, milující, starostlivý: je její povinností uvěznit ho ve skále. Jen pokud se tak stane, může se bezpečně narodit malý Merlin, Amby. Tato uvážlivě zvolená oběť je jediným způsobem, jak přestat podivně zapletenou časovou smyčku, po níž se až dosud ubíral jeho život, a dostat se do budoucnosti. Vivian se upřeně dívala na svého milého. A slyšela co chtěla slyšet. Jestliže má pravdu, byla naděje, že bude znovu mladý a silný a budou moci být spolu.

Trpělivě opakoval, že tu není žádná jiná, které by se odvážil světit úlohu Nimue, i kdyby snad mohl získat čas aby ji naučil nezbytná zaklínadla.

Vivian stále děsilo pomyšlení, že by snad měla zničit tělo svého milence a zapečetit jeho ostatky v něčem, co je vlastně hrobem. Nakonec ji však starý Merlin přesvědčil, že mu žádné méně drastické opatření nedovolí přežít.

„Starý Merlin musí být pod zemí, než se narodí malý Amby.“ Řekl jí ještě více: kde a kdy na něj musí počkat a jak pozná, že nadešel čas zrušit zakletí.

Nabízela jí naději a Vivian souhlasila. Naposledy se objali.

Plakala, když pronášela kouzlo a vykonávala mocné rituály, které uvěznily jejího milovaného ve skále. Zdálo se, že skála taje v jejích slzách, tavila se, jako by slunce sestoupilo z nebe a vešlo do kamene.

Během čekání přicházela období, kdy dokázala pozorovat věci téměř chladně. Merlin otevřel její mysl pro nové myšlenky, když jí vysvětloval, že pohřbení zaživa spíše znamená uložení jeho moci do úschovy. Nikdy by se nedokázal vyprostit z pout, kterými musel být uzamčen. Byl závislý na Vivian - nebo na někom, komu by mohla předat moc - a věřil, že ho dostane ven, až bude propletená časová smyčka jeho života bezpečně v minulosti, až riziko, že se setká s některým ze svých mladších já alespoň významně klesne.

A jeho kosti, drcené skálou jako květiny mezi listy knihy, musí být během období potíží chráněny před těmi, kdo s nimi mají zlé záměry.

Jindy byly dny, kdy Vivian divoce snila o tom, že se uloží ke spánku pod skálou s mužem, kterého miluje. Nebo bláznivě přemítala o tom, jak by se mohla bez Merlinova vědomí uložit ke spánku někde poblíž na tak dlouho, aby v

nějaké vzdálené, příslibené budoucnosti mohli být znovu spolu.

V hloubi srdce však věděla, že to není možné. Musela zůstat v pohotovosti a naživu, protože jen ona může Merlina vyprostit ze skály, až přijde pravý čas.

? Mezihra ?

Roky po pohřbu Merlinových kostí, na místě a v čase Mordredova útoku na Nový Camelot, si soupeřící skupiny kopáčů při setkáních krutě vyměňovaly rány a šípy. Plazili se po rozpukané zemi a snažili se najít a zlomit kouzelné pečete.

Jednu bojující skupinu tvořili muži, kteří chtěli, aby se Bran stal jejich novým králem. Další byli lidé Morgany, kteří se během boje spojili s prvními. Třetí, zatím nejsilnější oddíl vedli Mordred a Comorre, ačkoliv byli jejich muži touto dobou oslabení a vyčerpaní, takže zbývala sotva jedna četa zuřivě poháněných vojáků, kteří zběsile hrabali v hlubokých, rozlámáných skalách pobřežní jeskyně. Rytíři Kulatého stolu a jejich muži ve zbrani ostře odpírali vstup Mordredovým silám a dočasní přeživší vítězové byli zranění a unavení bojem.

Jich vůdcové jim nemilosrdně přikazovali: „Najděte Kosti!“

Mordred rozkaz zopakoval a vzápětí zvedl hlavu a ostře se rozhlédl, protože se mu zdálo, že zaslechl hlas, který odpovídal:

Nikdo nevládne Logres, nikdo nikdy. Mnozí bojují o vliv.

V té době Elaine v Merlinově knihovně ve druhém poschodí kymácejícího se hradu hovořila s Hakonem skrze skleněnou těnu a dávala mu pokyny, jak má seřadit ovládání hypostatoru, aby zaměřil a zesílil pole. Tak se Elaine otevřela cesta k návratu do laboratoře.

Jakmile se vynořila z holoscény, uvnitř nádherně známých zdí, spatřila, že se Hakon už setkal s některými členy Mordredova gangu, které tu velitel nechal, aby drželi pozice, zatímco se on sám vrátil na Merlinovu skálu hledat Kosti. Mrtví muži už nebyli pro doktorku Brusenovou tak neočekávaní, už ji tolik nešokovali. V laboratoři ležela nová těla na starých. Hakon sám nebyl zraněný, moment překvapení mu zjevně vynahradil soupeřovu větší sílu zbraní. Elaine ho objevila pohlceného zkoušením ukořistěné pistole a podařilo se jí přemluvit ho, aby ji odložil, než se sám zastřelí. Jediné, co Hakon doopravdy chtěl, bylo vrátit se pole hypostatoru zpět. Krev mu vřela netrpělivostí, aby se vrhnul do bitvy, která zuřila okolo Nového Camelotu, a mohl bojovat pro svého pána, lorda Merlina.

Hakon se objevil hluboko v Merlinově skále, jejíž dříve vnitřní části teď ležely v trhlinách pod širým nebem. Připojil se ke skupině, které více či méně velel Bran.

Pozdravil muže, kterého Merlin zvolil za krále, a omluvil se za potíže způsobené tím, že usedl na Záhubný stolec.

Bran byl potěšen, že Hakona vidí, a uchopil ho za rameno. „Nebyla to tvá chyba, zapomeň na to. Můžeš nám pomoci v boji?“

„Udělám, co bude v mých silách.“

Kopání a hledání pokračovalo, přerušováno souboji, které vzplály mezi soupeřícími oddíly.

Čas od času se některá skupina domnívala, že Kosti našla, ale hledači byli vždy znovu zklamáni. Selhání nějakého kouzla jim nakonec vždy prozradilo pravdu. Někteří se hořce smáli, jiní proklínali Starce, který si naplánoval tak dobrou obranu.

Naplánoval si i vlastní zmrtvýchvstání.

Už se zdálo, že zvítězí Mordred a Odin, když přišla Vivian, aby přivedla Starce zpět.

Vstoupila na scénu plně oděná k boji a dobrodružství, přivolaná z tajného místa svého odpočinku poněkud dříve než čekala. Věděla mnohem lépe než kdokoliv jiný, kde se Kosti nalézají. Byla nucena přijmout strašlivé riziko, že je oživí předčasně. Brzy se k ostatkům dostala a přinutila je kráčet po svých. Nemohla pro své kouzlo získat více než pouhé dvě hrsti bílých úlomků, z nich však dokázala stvořit jakéhosi kostěného ducha, spíše prázdný prostor než pevný tvar. Stvoření se samostatně belhalo a zraňovalo její oči i srdce, když se na něj dívala.

Merlin potřeboval formu pro hmotné tělo, aby mohl kráčet a vyhledat své nepřátele či pomoci svým přátelům. Dával Vivian příkazy němým šepotem. Odeslal ji, aby zabavila jedno z vhodných brnění pokrývajících celé tělo. Vydala se pro něj do panského domu, z nějž se stal Nový Camelot.

Comorrovi a Mordredovi muži s pomocí Odinovy moci nakonec zahnali Branovy a Morganiny lidi z bitevního pole a domnívali se, že už jsou velice blízko vyzvednutí Merlinových kostí ze skály.

Díky Odinově magii už neomylně našli správné místo, ještě však nebylo snadné získat odměnu. Bylo nutné starými kouzly zvednout velké skalní bloky a odhodit je stranou. A stále byla nezbytná těžká fyzická práce.

A když se konečně dostali do hrobu, byl už Merlin pryč.

Lupiči se zalekli.

Comorre Prokletý v náhlé hrůze způsobené čímsi, co spatřil, odvrátil se zpět a ukázal chvějící se rukou. „Chodí. On chodí.“

A za nejbližším vypouklým kusem skály se objevila lesklá přilbice s otevřeným hledím, které odhalovalo zdánlivou prázdnotu uvnitř. Ukázala se i ruka v brnění, nesvírala však kopí, ale blesk.

Doktorka Brusenová dopadla vyčerpaná a se zapadlým očima do křesla ve zpustošené laboratoři a s nepřítomným výrazem četla:

Co děje se a kým je ona?
Překrásný hrad náhle strach halí
i zvuk pozdravů králi skoná.
Všichni rytíři se křižovali
v zářícím Camelotu.

Však Lancelot se zamyslí,
děl: „V tváři odraz krásy zbyl,
Bůh milosrdný odpustil
Paní ze Shalottu.“

Mezitím si Lancelot, který stál neochvějně na stráž u svého padlého krále, lámal hlavu nad týmž sdělením na mnohem menší obrazovce. Objevilo se jeho vlastní jméno, ale bylo velmi obtížné určit význam dalších souvislostí. Konečně v okolí zcela utichly zvuky bitvy a přišla Morgana, aby pochválila jeho věrnost a objasnila mu, co se děje. Zamýšlela zmocnit se Kostí ze svých vlastních důvodů a zabránit korunovací Brana, ale její plány byly zmařeny. Vítězný Merlin však na ni nezaútočil a ona, stejně odhodlaná jako dříve, přísahala, že se Artuš nakonec vrátí a znovu získá svůj trůn. Stále měla v úmyslu odvézt svého milovaného bratra do vzdálené budoucnosti, kde by mohl být uzdraven. Lancelot však bude muset zůstat tady. Trochu ji překvapilo, že starý rytíř nic nenamítal. Zamýšlel vrátit se ke svému pokojnému životu v malém klášteře, dokud se Artuš nevrátí.

Elaine málem propadla beznaději, když zjistila, že je v Nadaci Antrobus stále hluboká noc, že se všechny hodiny v budově zastavily a ukazují rozdílný čas a veškeré úsilí o navázání spojení s jejím vlastním vnějším světem je stále bezvýsledné. Budova a její bezprostřední okolí byly stále izolovány stejně důkladně, jako předtím. Měla chvíli na to, aby byla zvědavá, jak asi vnější svět jednadvacátého století prožívá tyto podivuhodné události. Zmizela snad náhle celá Nadace Antrobus? Její představivost sestavovala jako o závod fantastické scénáře - byl hlášen výbuch budovy laboratoře uprostřed prací na vytváření nových exotických forem hmoty. Tělo doktorky Brusenové nebylo nikdy nalezeno. Bylo zahájeno pátrání, proč byla v době neštěstí v budově sama. Mohla to snad být sabotáž?

Ještě byla v zajetí pološílených představ podobných té přeschlzí a netušila, co by měla dělat dál, když vyhlédla z okna. Uviděla na parkovišti ambulaci v její původní podobě. Tentokrát stála trochu jinde. Okamžitě seběhla ze schodů a vyběhla ze dveří. Fisher kulhal směrem k domu. Řekl, že se přišel rozloučit. Trval prý na krátké zastávce tady, aby mohl Elaine ujistit, že se její okolí vrátí do původní podoby. Znovu odváželi Artuše, aby čekal na příležitost k cestě do dvaadvacátého století - a Fisher byl tentokrát velmi rád, že ho smí provázet.

Světla ambulance se rozsvítila a byly vidět nejasné obrysy služebníků královny s Morganou uprostřed. Fisher Elaine objal a znovu ji ujistil, že její svět bude zase v pořádku. Pak nastoupil do ambulance, která se dala do pohybu - a vzápětí tam prostě nebyla. Zmizela dříve, než došla k nehlídané bráně.

? Bran ?

Po bitvě, když Merlin znovu vyšel ze skály a Mordred musel opustit pole, se země Logres už tolik nepodobala slunečné středověké Anglii. Byly tu však známky poskytující naději, že se její vzhled a povaha vrátí do původní podoby. Morgana řekla Hakonovi, že by ho skutečně ráda, až se vrátí, viděla sedět po svém boku jako manžela. Hakon však byl po úskoku se Záhubným stolcem mimořádně ostražitý. Merlin - průzračná postava velikosti dospělého člověka chvíli mladá, chvíli stará - úspěšně ukončil vlastní obnovu a znovu získal moc nad svým životem. Vivian byla obklopená milující péčí. Úspěchem, který byl Merlinově mysli i srdci nejdražší bylo očekávané narození Galahada, dokonalého rytíře, který si dokáže poradit se Záhubným stolcem a nalézt Grál, aby vedl lidstvo tam, kam má jít. Vypadalo to, že Merlinovy záměry s Novým Camelotem už mají velkou naději na úspěch. Plány mé korunovace byly spěšně dokončovány - avšak mé vlastní pochybnosti v této záležitosti zůstaly stejně silné jako předtím.

Vyzunk a Maud náruživě probírali věc mezi sebou a poukázali na to, že pokud bych snad opravdu odmítl korunu, starodávni rytíři, kteří se již vzdali myšlenky na Artušův návrat, by mohli ztratit odvahu. Baroni a další šlechta, vůdci ve všech oblastech, by se mohli znovu vydat oddělenými cestami, pokud jim nebude poskytnuta nějaká náhrada za Artuše jako ústřední bod - či pokud se přinejmenším nebudou domnívat, že byli poctěni podobně skvělým panovníkem.

Nikdo mne nemusel varovat, že pokud by rytíři uvěřili, že muž, kterého prohlásili za svého krále, je podvodník, jistě by ho zabili.

„Jakmile byl jednou vyhlášen král - a oni si tě už zvolili, přesvědčení, že nemohou znovu získat Artuše - je ve skutečnosti jediným správným způsobem sesazení smrt.“

Byla tu i jiná možnost, snad ještě ničivější. Kdybych kolísal nebo kdyby se zdálo, že příliš dlouho váhám, někteří z těch

mocných mužů by zůstali stát při mně, ale jiní by zvolili Lancelota, případně čekali na Artuše či jiného kandidáta. V takovém případě by prudce narostla vyhlídka na zhoubnou válku mezi jednotlivými skupinami. Jakýkoliv podobný boj by téměř jistě zhatil zbývající Merlinovy naděje na obnovu Camelotu.

Vyzunk a Maud přirozeně předpokládali, že je čeká uspokojivé postavení, jestliže budu králem.

Dlouho jsem pátral ve vlastní duši, než jsem se neochotně odhodlal dál hrát roli nového krále. Ve skrytu mysli jsem zamýšlel být jím jen tak dlouho, dokud se neobjeví lepší vůdce.

Toto jsem v soukromí řekl i Lancelotovi, než se rytíř vrátil ke svému přerušnému odpočinku.

Merlin mi sdělil, že neví o jiném muži, který by se právě mohl s úlohou krále vypořádat lépe než já. Zdůraznil rovněž ještě jednou, že je mým úkolem a mou povinností shromáždit pomocníky a společníky, aby mu pomohli dokončit velké dílo, do kterého se pustil. Já jsem naproti tomu připomněl, a ne poprvé, že v podobné roli může výborně uspět i žena - „Boudicca, která zemřela před staletími, je toho zářným příkladem.“

Merlin neslyšně povzdychl a vyjádřil upřímné přání, aby byla Boudicca dosažitelná. On však musí pracovat s tím, co má po ruce. Vím snad o nějaké konkrétní ženě?

Nenapadla mne žádná, nejméně ze všech Jandree.

Poté, co se Logres i přeživší obyvatelé poněkud zotavili, vskutku jsem byl korunován. Zlatý kruh mi nasadil na hlavu Merlin, nápadně mladší než ten, který zmizel při zemětřesení. A za přítomnosti mnoha šťastných starých rytířů (a několika jiných, kteří příliš šťastní nebyli) jsem usedl na židli svého otce u Kulatého stolu.

Jandree, která mne určitým způsobem milovala a jistě milovala myšlenku, že bude královnou, přijala svou vlastní korunu z mých rukou. Pak usedla má žena vedle mne na jinou vysokou židli, která se ničím nelišila od mé - ani od žádné jiné kolem Stolu. Prikázal jsem, aby ta jedna byla bezpečně přikrytá lněným plátnem, jako varování pro každého, kdo by na ni bezděky chtěl usednout.

* * *

Můžete si představit, že se nový král obával několika věcí.

Rytíři, kteří mi přísahali věnost, by nikdy nepřijali za vůdce muže, který skotačil jako šašek. Před těmito muži jsem se však nikdy neobjevil jako potulný herec.

Morgana - nebo někdo z jejích agentů - se ujistila, že byla má neslavná minulost odhalena mým novým stoupencům. Několik z nich vyrukovalo s nejočividnějším vysvětlením - žil jsem inkognito, případně pod zlým nebo ochranným zakletím.

Další starosti byly subtilnější. Byl jsem si plně vědom, či jsem měl přinejmenším silné podezření, že jsem vládcem na zkoušku. Jestliže se mi nepodaří uspokojit Merlinovu představu o králi, je jistě připraven nelítostně mne odvolat a dosadit někoho jiného.

„Nu dobrá,“ mumlal jsem si pro sebe při představě sporu se svým ochráncem. „Jen do toho, sem s někým jiným.“ Existovaly však dobré důvody, proč by má abdikace nebyla tak snadná.

Tak se přihodilo, že jiný král z Artušovy krve usedl na jeho stolec - ne na trůn, ale na jeho místo u Kulatého stolu, doprostřed poškozené, ale rozpoznatelné skupiny přátel a přívrženců.

Abych vše završil, musel jsem přijmout za své královské způsoby a pokoušel jsem se hovořit tónem a slovy náležejícími králi, když přicházeli muži a ženy podívat se na nového vůdce. Herec přirozeně dokáže hrát roli krále. Dobrý herec může s patřičnou pomocí dělat cokoli.

Všem však bylo jasné, že král ani království už nejsou a nikdy nebudou takové, jaké byly dříve. Dokonce ani Merlinova kouzla nikdy nemohou napravit, co bylo zlomeno, co už je minulostí.

? Mezihra ?

S konečným odjezdem ambulance se nadace okamžitě vrátila k běžnému stavu - přesně jak Fisher slíbil. Okolí s magickou rychlostí ihned zapadlo do kolejí, ve kterých se pohybovalo těsně před prvním příjezdem Morganina vozu.

Lidé od ostrahy, netušící, že by se stalo cokoli neobvyklého, byli opět na svých místech a jejich auta stála na parkovišti právě tam, kde je nechali, když přišli do práce.

Elaine usedla ke konzole, u které pracovala, když vstoupil Fisher, oblečená tak jako předtím. S jistými rozpaky si uvědomila, že má čisté ruce a cítí se nasycená. Za pár chvil jí zůstaly jen prchavé vzpomínky na velké dobrodružství, zpřeházené, děsivé i nádherné. Na Lancelota a... no, hlavně na Lancelota.

Divila se a byla zvědavá, zda může mít z přepracování sklony k halucinacím. Divoce přemítala o povaze reality. To byla konec konců záležitost nadace.

Hluboko v břiše ucítila vířivý pohyb.

Podivné.

Vyvstalo jí v mysli slovo. Jméno.

Galahad.